

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONSTROUS: BOOK ONE

SOUL EATER

LILY MAYNE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

RUH YİYİCİ

CANAVARCA
KİTAP BİRİNCİ

LILY MAYNE

Copyright 2021 by Lily Mayne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İlk yayınlanma tarihi Mart 2021

Revize edildi ve uzatıldı: Temmuz 2021

Uyarı: *Bu m/m aşk hikayesi açık cinsel içeriklidir ve genç okuyucular için uygun değildir. Ayrıca işkence ve şiddetin grafik tasvirlerini içerir ve TSSB ile ilgilenir.*

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Bölüm Yedinci

Bölüm Bölüm

Yirminci BölümOn

Sekizinci On

Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Yirmi Altıncı

BölümBeşinci Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Yirmi Dokuzuncu

Sekizinci Bölüm Bölüm

Wyn

Yazar

NotuHakkında

Yazarın

BİRİNCİ BÖLÜM

"Pekala, beyler. Bu, yirmi yıllık istihbaratın, kaybedilen hayatların ve milyonlarca doların sonucudur. Yirmi yıl boyunca bu yaratığın eline düşen asker arkadaşlarınızın kanı ve teri." Yüzbaşı Hamish'in soğuk gözleri önündeki düzgün sıraları taradı. "Yani bugün başarısızlık bir seçenek değil. bir seçenek değil."

Dikkatimi kaybetmemek için mücadele ederken midem milyonuncu kez korkuyla sıkıştı. Ben sadece düşük seviyeli bir emir eriydim. Sadece altı aydır ordudaydım, Tanrı aşkına. Yani burada, ABD ordusunun son yirmi yıldaki en önemli görevine, akla gelebilecek en tehlikeli, en ölümcül, en korkunç yaratığa karşı, sadece ve sadece tek bir nedenle çıkmak üzereydim.

Top mermisiydim.

Ellerim eldivenlerimin içinde soğuk ve nemli bir hal aldı ve bunun aptalca bir şey olduğunu biliyordum ama dikkatimi omurgamdan aşağı süzülen sinsi korkudan uzaklaştırmak için kaptanın kulak tırmalayan sesini duymazdan geldim. En azından kimse gözlüklerimin arkasından etrafımızdaki uçsuz bucaksız, boş tozlu araziye seyrederken gözlerimin kaydığını göremiyordu.

Askere alındığımdan beri, görev yaptığım askeri yerleşke tam ortasında olmasına rağmen, Wastes'ta fazla zaman geçirmemiştim. Ürkütücüydü. Nebraska her zaman biraz boş ve geniş bir eyalet olmuş olsa da, pastoral ve huzurlu mısır tarlalarında seyahat etmekle -insanlarla dolu bir şehrin sadece birkaç saat uzaklıkta olduğunu bilmekle- bu arasında büyük bir fark vardı. Bu boş hiçlik. Kilometrelerce ve kilometrelerce başka insan yoktu. Binalar yıkılmış ve harabeye dönmüştü. Paslanmış arabalar yol kenarlarına gelişigüzel yığılmıştı ve terk edildikten sonra askerler tarafından yolların dışına itilmişlerdi.

Atıklar, Yeni Çağ başladığında insanoğlu tarafından terk edilmiş olan Birleşik Devletler'in uçsuz bucaksız bölgeleriydi - temelde kıyı şeridi olmayan her eyalet. Canavarlar ortaya çıktığında ve savaşlar başladığında.

Kuşkusuz, savaşlar insanlar tarafından başlatılmıştı. Tarih boyunca bilinmeyene ve dolayısıyla korkulana karşı tepkimiz hep 'öldür ya da kontrol et' şeklinde olmuştur. Bu sefer de durum farklı değildi, ancak bunların artık geçerli seçenekler olmadığı acı bir şekilde ortaya çıkması uzun sürmedi.

"bilinmeyen", her şekil ve boyutta, farklı doğüstü güçlere sahip, kadim, korkunç varlıklar olarak ortaya çıktı.

Ancak ABD ordusunun canavarları yok etmek ya da yakalamak için durmak bilmeyen çabaları, ülkenin büyük bir bölümünün ateşe verilmesine, yerle bir edilmesine ya da genel olarak güvensiz veya yaşanmaz hale gelmesine neden oldu. Bir canavarı öldürmeye ya da yakalamaya çalışarak onu kızdırmak mı? Evet, bunu pek hoş karşılamadılar.

Görev yaptığım askeri üs, eskiden Nebraska olan yerde bulunuyordu. Yaklaşık on yıl önce inşa edilmişti - yeraltının derinliklerine tünel açan, en yüksek kalitede malzemelerden yapılmış yüzlerce bekleme bölmesine sahip devasa bir çelik yapı. Çünkü, evet. Burası ordunun yakalamayı başardığı canavarları tuttuğu yerdı.

Dürüst olmak gerekirse, bu bok için kaydolmamıştım. Çaresizlikten askere yazılmıştım. ABD halkı artık sadece kıyı şeridinde, ordu tarafından kontrol edilen sıkışık ve aşırı nüfuslu şehirlerde yaşıyordu. İnsanların yüzde doksan dokuzu temel yoksulluk içinde yaşıyordu; yiyecek ve su kıttı; işler daha da azdı.

Cehennem çukurlarıydı. Ve tek çıkış yolu askere yazılmak ya da kendi başınıza yola çıkıp bir akıncı olmaktı. Çorak Topraklar'da küçük gruplar halinde dolaşıyorlardı ama ordunun kontrolü ya da "koruması" dışında, onlara bu kadar yakın yaşamayı seçenler genellikle manyak ya da canavar sempatizanı olarak görülüyordu.

Annem hayattayken New Louisiana'da yaşamaya dayanabiliyordum. Ama bir yıl önce tedavisini karşılayamadığımız kanserden öldü. İşte buradaydım. Danny Sullivan ya da artık beş-yedi-altı-dokuz-yedi numaralı asker. Sadece isimsiz, yüz­süz bir homurtu. Yirmi üç yaşında, standart, şık siyah miğferim, maskem ve taktik teçhizatımın altında terliyor ve dehşete kapılıyordum. Kuru, tozlu bir arazide diğer iki yüz askerle birlikte duruyorum.

Canavarın bir sonraki yemeği olmak üzere.

"Pekala, beyler, dışarı çıkın."

Yüzbaşı Hamish'in havlaması beni sıçrattı ama etrafımdaki askerler çoktan bizi bekleyen kamyonlara doğru dönmüşlerdi, neyse ki kimse fark etmemiş gibiydi. Ama Teğmen Mallory bir şeyler havladığında ve müfrezemiz kamyonlara doğru koşmaya başladığında, bir an için botlarımın yere yapıştığını hissettim.

Gitmek istemedim. Korkunç, insanlık dışı bir canavarın elinde ölmek istemiyordum.

Belki de asker olmak için uygun olmadığım yavaş yavaş kafama dank etmeye başlamıştı. Teğmene ulaştığımda gülerek ve iyi huylu bir şekilde bunun bir hata olduğunu ve muhtemelen Yeni Louisiana'ya geri dönmem gerektiğini söylersem ne olacağını merak ediyordum. Sırtıma asılı tüfekte herhangi bir şeyi, bir canavarı bile vurma düşüncesi içimde kusma isteği uyandırıyor. Üste bir sürü canavarın zincirlenmiş olmasından gerçekten nefret ettiğimi ve belki de onları rahat bırakmamız gerektiğini söyledim.

Bunun yerine, diğerleri gibi kamyonlardan birine koşarak bindim, ellerim eldivenlerimin içinde terliyordu ve kemerimi bağladım. Kelimenin tam anlamıyla canavarın karnına girmeye hazırlanıyordum.

Ruh Yiyen Wyn. Vahşi Av'ın Wyn'i. Beklediğimiz kişi buydu.

Vahşi Av her üç yılda bir, canavar Wyn'in nereden çıktığı belli olmayan bir şekilde ortaya çıkıp ülkeyi bir uçtan bir uca kasıp kavurduğu ve insanları rastgele bir şekilde katlettiği zaman gerçekleşirdi. Onun hakkında çok fazla şey bilmiyordum - bu tür üst düzey istihbarata sahip değildim - ama görünüşe göre ölümcül saldırılarının hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu. Altı kişilik bir eve girip sadece iki kişiyi öldürebiliyor, bir sonraki nefesinde bir manga askerin tamamını öldürebiliyordu.

Görünüşe göre Av'ı oluşturan birkaç canavardan biriydi ve Kuzey Amerika onun bölgesiydi. Vurulmuş, bıçaklanmış, karnı deşilmiş, ateşe verilmiş, birkaç kara mayını tarafından havaya uçurulmuş, asitle ıslatılmıştı... Birini öldürmek için aklınıza gelebilecek her türlü yöntem Wyn'i ortadan kaldırmak için denenmişti. Hiçbiri işe yaramadı.

Bu da bana göre bu işi aptalca bir iş haline getiriyordu. Altı saattir burada bekliyorduk, kuru, ölü otların üzerinde yatıyorduk, kıyafetlerimizin içinde terliyorduk, sonunda geldi.

Zaten bir kıyamet yaşamıştım ama bu sanki bir romandan fırlamış gibiydi. Gökyüzü aniden karardı, hava hissedilir derecede soğudu. Terim elbisemin içinde hızla soğurken titredim ve gözlerim saatlerce odaklanıp neredeyse hiç kırpmadan durmaktan yandı.

Ama sonra, ilerideki küçük bir tepeye bakan kayalıkların arkasında saklanan askerler arasında bir dalgalanma oldu. Toplanan istihbarata göre izlediği rota buydu ama ülkeyi nasıl geçtiğinin ardında çok az neden var gibi görünüyordu. Yani bu tam bir fiyasko olabilir.

Ama memurlar öyle düşünmüyor gibiydi. İşte buradaydık.

Biz iki yüz homurdananın yanı sıra, Wyn'in geçmesi beklenen yolun diğer tarafında çömelmiş seçkin bir ekip vardı. Bizim dikkatimizi dağıtırken onu indirmeleri gerekiyordu. Bizi katlederek.

Sertçe yutkundum.

Yükseklerdeki hareketlilik bakışlarımı yakaladı ve tam zamanında küçük tepenin zirvesine bakıp onun görüş alanıma girdiğini gördüm.

Nefesim kesildi. Doğal olmayan bir şekilde iri görünüyordu ama istihbarat bize onun yaklaşık 1.80 boyunda olduğunu söylemişti, yani diğer canavarlar gibi bir dev değildi. Yine de, varlığı... eziciydi. Bu mesafeden bile. Yüzünü göremesem de, çünkü baldır uzunluğundaki gri paltosunun kapüşonu yukarıdaydı ve etekleri yırtıktı. Ağır siyah botları baldırlarının ortasına kadar geliyor, dar siyah pantolonu ve bol siyah gömleğiyle uyum sağlıyordu. Ama dikkatimi çeken boynuzları oldu. Uzun, siyah boynuzlar kapüşonunun derinliklerinden dışarı fırlamış ve başının etrafında geriye doğru kıvrılmıştı. Uzun, siyah saç telleri kaçmış ve esintide hafifçe hareket ediyordu ama yüzünün olması gereken yerde... kukuletanın altında sadece aşılmaz bir siyahlık vardı. Dehşet içinde ürperdim. Bir yüzü *var mıydı* ki? Altında ne vardı?

Ruh Yiyen Wyn tepeye adım atıp bir süre orada durduğunda dünya nefesini tutmuş gibiydi. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi. İçime bir huzursuzluk çöktü. Burada olduğumuzu biliyor muydu? Bu bir tuzak mıydı? Wyn'in geldiğinden haberdar olduğuna dair en ufak bir ipucu olsa bile subaylar pusuyu iptal ederdi.

Ama hiçbir şey olmadı. Orada bir heykel gibi hareketsiz durarak ona bakmaya devam ettikçe, ezici bir korku omuzlarımın üzerine bir pelerin gibi çöktü. Nefes alışım hızlandı, kalbim çok hızlı atmaya başladı, sanki panik atak geçiriyor gibiydim. Ne yapacaktı acaba? Bizi gördüğünde ne olacaktı? Ne-

Boğuk bir *gümbürtü*, hafif bir ısıklık ve ardından Wyn'in sağ omzu sertçe geriye doğru sarsıldı. Ne olduğunu anladığımda ciğerlerim sıkışmıştı. Ya korkudan ya da sabırsızlıkla hareket eden bir asker ateş etmişti.

Etrafındaki tüm askerler nefeslerini tutarken uzun, acı dolu bir duraklama daha oldu. Wyn'in kukuletalı başı omzundaki dumanı tüten deliğe doğru döndü. Buradan kanı neredeyse siyah görünüyordu.

Wyn yavaşça ceketinin altından sırtına doğru uzandı. Ne açıklayacağını görmek için beklerken etrafındaki bedenler gerginlikle gümbürdüyordu. Subayların yeni geliştirdiğimiz, son teknoloji ürünü içi boş mermilerimizin umdukları kadar işe yaramadığını fark ettiklerinde yeniden hesaplama yapıp yapmadıklarını merak ettim.

Bir an sonra, pırıl pırıl parlayan siyah bir bıçağı ve -yutkundum, midem bulandı- karmaşık bir tasarıma oyulmuş kemik bir sapa benzeyen uzun, acımasızca tırtıklı bir hançer çıkardı. Ayrıca derisinin bembeyaz, neredeyse gri olduğunu ama parmak uçlarının ciddi bir donma geçirmiş gibi siyah olduğunu fark ettim. Kemik rengindeki halkalar her bir parmağını süslüyordu.

Wyn aniden o çıkıntıdan aşağıya adımını atıp otuz metre düştükten sonra gürültülü bir gümbürtüyle zahmetsizce yere inerek bir toz bulutu ve kuru ot tohumları savurup onu geçici olarak görüş alanımdan çıkardığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Şimdi o da bizim gibi yer seviyesindeydi, onu daha iyi görebiliyordum ve toz dumana karışırken gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum. Saf, içgüdüsel korku uzuvlarımla soğumasına ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Onda çok insanlık dışı bir şey vardı. Uzaktan bakıldığında -boynuzları ve kararmış parmak uçları görülmesi- sadece kapüşon takan uzun boylu bir adam olabilirdi. Ama o sadece... *daha fazlasıydı*. Sadece varlığı bile ezici ve dehşet vericiydi, beynimin kertenkele kısmını tırmalıyor, savaş ya da kaç duygumu yüksek vitesle geçiriyordu. Vücudum korku dolu adrenalinle titriyordu ama bu odaklanmama yardımcı oluyordu. Onu bir hedef olarak incelememe. Ne yazık ki beni öldüreceğinden şüphe duymadığım için alt etmeyi deneyeceğim bir şey olarak.

Hantal değildi ama vücudu uzun ve kaslı görünüyordu. Güçlü. Çok fazla hasar verebilecek kapasitedeydi. Ve şüphesiz doğüstü güçleri yoktu. Yine de, onunla ne zaman savaşağınızı bilmek önemli gibi görünse de, bu biz sıradan askerlerin bilmediği üst düzey bir bilgiydi.

Ve sonra konuştu.

"Gel ve benimle yüzleş o zaman."

Her ne kadar ses tonunda neredeyse bir eğlence havası olsa da, sesi bir anlığına görüşümün kararmasına neden oldu. Bu... Onun sesi

İnsanlık dışı. O kadar doğal değildi ki zar zor anlayabildim. Uyum içinde haykıran milyonlarca acı dolu çığlık gibi. Çocukken yatağınızın altında yaşadığını hayal ettiğiniz, gecenin köründe size fısıldayan şey gibi. İlkel bir şey beynime saplandı ve bana bunu duymamam gerektiğini söyledi. Bunu görmemeliydim. Bu çok fazlaydı.

On saniye mi yoksa on dakika mı kendimden geçtiğimi bilmiyordum, çünkü korkunç seslerden oluşan bir duvar aniden kulaklarıma çarpmış gibiydi. Bir insandan gelebileceğini hayal bile edemeyeceğiniz ölüm çığlıkları. Kendi kanında boğulan birinin fokurdaması. Kesilen uzuvların tozlu zemine çarpma sesi.

Tam bir kaos vardı. Askerler her açıdan Wyn'e doğru koşuyorlardı ama sinek gibi düşüyorlardı. Tanrı'ya yemin ederim ki bazılarını dokunmadı bile.

-Pelerinli kafasını onlara doğru çevirdi ve öldüler.

Saklandığımız yerin arkasından diğerlerini otomatik olarak takip ettiğimi fark ettim çünkü bu kanlı, kâbus gibi kaosun ortasında açıkta, donmuş bir şekilde duruyordum. Gözlerim, askerleri sanki radarında yoklarmış gibi kesip biçen Wyn'i takip ediyordu. Bu bir savaş değildi. Bu sadece saf bir katliamdı ve yaşadığım şokun etkisiyle tüm bu adamları gereksiz yere ölüme gönderen subaylara karşı içimde bir öfke kabarması hissettim.

Ve sırada ben vardım. Wyn beni görmüştü. Yüzü o karanlık kapüşonun derinliklerinde saklı olsa da gördüğünü biliyordum. Başını yavaşça bana doğru çevirdi, belki yirmi metre ötedeydi ve yolu hafifçe bana doğru yöneldi. Ve başka kimse kalmadığını fark ettim. Kulaklarımdaki çınlama, tarlaların üzerine çökmüş olan ürkütücü sessizliği maskeliyordu.

Öldürebileceği son kişi bendim.

Yılların planlaması ve iki dakika içinde bitti. Altıma işlememeyi nasıl başardığımdan emin değildim. Ama sadece üç metre uzağımdayken vücudum nihayet uyandı ve bir adım geri attım.

Ve hemen ayağım takıldı. Kırım sert, kuru zemine çarptı ve Wyn yaklaştıkça ellerim ve ayaklarımla topraklar üzerinde geri çekildim...

Ve sonra işte oradaydı, tepemde belirdi, bana bakan bir yüz yerine dipsiz bir siyah çukur. Dehşet içinde ona baktım, sert nefes alışlarım kaskımın içinden duyuluyordu. Başını hafifçe, neredeyse kuş gibi eğdi ve uçları kararmış, soluk, uzun parmaklı bir eli aşağı doğru uzanmaya başladı...

Ve dehşet içinde bayıldım.

İKİNCİ BÖLÜM

Yatağında uyandım.

Bir an için, hayatımın en yoğun, en berrak rüyasını görüp görmediğimi merak ederek karanlık tavana göz kırptım ve doğrulduğumda çocukluk odamın soyulan boyasıyla yüzleşecek ve yirminci kat pencereinden New Louisiana'nın sıkışık, kokuşmuş metropolünü görebilecektim.

Onun yerine doğruldum ve askeri üsteki küçük, sade odamın dış hatlarını gördüm. Nefes verdim ve yorgun yüzümü silmek için elimi uzattığımda hâlâ toz ve toprak içinde olduğumu fark ettim. Yüzümü buruşturdum ve her şeyin gerçek olduğunu anladığımda midem bulandı.

Ruh Yiyici Wyn ile yüz yüze gelmiştim. Ve bir şekilde... hala hayatta mıydım?

Ayak sürüyerek yataktan kalkarken bacaklarım titriyordu. Lanet olası botlarım hâlâ ayağımdaydı ama en azından biri beni yatağıma atıp bayıltmadan önce başlığımı çıkarma nezaketini göstermişti.

Hâlâ yarı yarıya şokta olduğumu tahmin ediyordum ama soyunup küçük banyoma girerken zihnimdeki boşluğu olanları değerlendirmek için kullanmaya çalıştım. Burada su hiç ısınmıyordu ve duşu ilk başlattığınızda her zaman buz gibi oluyordu ama dişlerim takırdayarak kendimi spreyin altında durmaya zorladım.

Wyn'i yakalamayı başardılar mı? Belli ki oradaki *herkesi* katletmemişti, çünkü birinin beni üsse geri getirip odama atması gerekiyordu. Ve eğer aceleci bir geri çekilmeye dönüşseydi, kimsenin değersiz, bilinçsiz bedenimi güvenli bir yere sürüklemek için zaman ayıracağından çok şüpheliydim.

Bu da demek oluyor ki... belki de onlar yapmıştır? Bir şekilde. Gördüğüm kadarıyla imkansız görünüyordu.

Şampuanı kısa saçlarıma hızla sürerken midem rahatsız edici bir şekilde burkuldu. Onu ne için istiyorlardı ki? Sadece öldürmesini engellemek için mi? Yoksa başka bir sebepten mi?

Bunu öğrenebileceğimi hiç sanmıyordum ama kendi odamın mahremiyetinde merak edebilirdim.

Duşumu bitirip hızla temiz kıyafetlerimi giydim ve artık uyandığıma göre Teğmen Mallory'ye rapor vermem gerektiğini düşündüm. Tanrım, bunu yapmak istemiyordum. O sıırım gibi küçük pisliğin bana körü körüne uymamı beklediği emirler yağdırmasını istemiyordum. Sebepsiz yere hücrelerde zincirlenmiş canlılara bakmak zorunda kalmak istemiyordum.

Orduya katıldıktan sonra ordu için biçilmiş kaftan olmadığımı anlamam uzun sürmemişti. Ama artık sıkışmıştım. Bu benim hayatımdı. Issız, sessiz odamda durup kaskımı yeniden ayarlarken ve daha önceki yüzlercesi gibi geçeceği kesin olan bir güne hazırlanırken bu düşünce neredeyse ağlama isteği uyandırıyordu.

Kışladan çıktım, koridorlar ürkütücü bir şekilde sessizdi ve merkeze yöneldim. Silahım bana tahsis edilen cephanelik dolabına geri yerleştirilmişti, ben de onu sırtımda taşıdım ve yerleşke içinde Mallory'nin aynı katta bulunan ofisine doğru ilerledim. Üsteki tüm koridorlar aynı görünüyordu; penceresiz, beton tüneller, zemin ve tavanların kenarlarından aşağıya doğru uzanan ucuz aydınlatma şeritleri.

Üste ilerlerken başka bir asker görmedim, ta ki üst düzey ofislerin bulunduğu koridora dönüp Mallory'nin ofisinden çıktığını görene kadar.

"Efendim, beş-yedi-altı-dokuz-yedi numaralı asker rapor veriyor," dedim, aksi takdirde kim olduğumu anlayamayacağını biliyordum.

Mallory durakladı. "Beş-yedi-altı-dokuz-yedi mi?" Bir kez başımı salladım. "Sullihan?" Tekrar başımı salladım. Mallory beni şöyle bir süzdü, soluk kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Uyanmışsın o zaman."

Hiçbir şey söylemedim, ağzımı açsaydım *'Yok artık, salak' diye* bağırmayacağımdan tam olarak emin değildim.

"Güzel," diye devam etti Mallory, benim konuşmama gerek kalmadan. "Beni takip edin. Bilgi toplamak için sıfır-bir-beş numunesiyle konuşacaksınız."

Başımı hafifçe sallayarak onu takip etmemi işaret etti ve ben de eğitimim hâlâ çok taze olduğu için otomatik olarak adım attım. "Efendim?"

Mallory koridorda asansörlere doğru ilerlerken başka bir şey söylemeyince boğazımı temizledim. "Numune sıfır-bir-beş, efendim?"

"Ne?" Teğmen sabırsızlanıyor gibiydi. "Evet, sıfır-bir-beş. Ruh Yiyen."

Midem bulandı, dizlerim titremeye başladı ama Mallory'yi asansöre kadar takip ederken adımlarımı bozmamayı başardım. Birini çağırmak için düğmeye bastığında nefesimi sabit tutmaya çalıştım ama ellerimi hissedebiliyordum

eldivenlerim nemli olmaya başladı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya çalışıyordu. "İstihbarat mı topluyorsunuz, efendim?"

Mallory bana döndü, ellerini arkasında kavuşturmuş, dimdik duruyordu. "Doğru, asker. Numune 'hayatta kalan asker' hakkında sorular soruyor ve herhangi bir subayın onu konuşturmak için yaptığı tüm girişimler başarısız oldu."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım çok kuruydu. "Hayatta kalan asker mi?"

Mallory bana aptalmışım gibi baktı. "Sen, Sullihan." Kendimi baygın hissettim. "Ben... Ben hayatta kalan tek kişi miydim?"

Birden aklıma geldi. Wyn bana yaklaşırken çöken sessizlik. Birkaç dakika önce kaosun hüküm sürdüğü o tarladaki sükûnet.

Mallory, "Dikkat dağıtma ihtimaline karşı, evet," diyordu. "Seçkin ekip altı ölüm gördü ama numuneyi dikkati dağılmışken yakalamayı başardılar."

Dikkat dağıtma olasılığı. Wyn'i yakalamak için 'seçkin mürettebatın' ölmesine yetecek kadar uzun süre ayırmakla görevlendirilen homurdanmalarda olduğu gibi.

Ve ben hariç hepsi öldü.

Neden ben ölmedim?

"Numune senin yanında yeterince uzun süre tereddüt etti ve biz de onu yakalayabildik." Mallory konuştuğunda yüksek sesle sorduğumu fark ettim. "Ve asker, neden diğerlerine yaptığı gibi seni de gördüğünde bağırsaklarını deşmediğini merak ediyoruz."

Asansör geldi. Kapılar açıldığında boştu ve Mallory'yi otomatik olarak içeri kadar takip ettim. "Ben... Bilmiyorum efendim," diye cevap verdim belli belirsiz, terli ellerimi eldivenlerimin içine sokup çıkararak.

Mallory homurdandı. "Umalım da şimdi sana daha uygun olsun. Çünkü onu konuşturmalısın asker." Bana döndü ve sulu mavi gözleriyle beni süzdü. "Ve ondan ne istediğimizi öğrensen iyi olur."

O buyurgan ses tonu tüylerimi diken diken etti ve beni şoktan çıkardı. Siktir et bu adamı. Ondan hiç *hoşlanmamıştım* ve şimdi *ölmeyecek* kadar şanslı olduğum için beni tehdit mi ediyordu?

"Peki bu nedir?" Düz ses tonumdan mı yoksa ona hitap ederken unvan kullanmamamdan mı kurtulmama izin verdiğinden emin değildim ama Mallory ya ikisini de görmezden geldi ya da umursamadı.

"Av hakkında her şey. Yaratığın hedeflerini nasıl ve neden seçtiği. Zaman dilimini neden seçtiği. Diğer ülkelerde aynı anda ortaya çıkan diğer Ruh Yiyenlerle temas halinde olup olmadığı ve bunun takip ettiği akılsız bir zorunluluk mu olduğu yoksa Av'ı durdurup durduramayacağı."

Asansör gümürdeyerek yerleşkenin derinliklerine inerken cevap vermedim. Ordu tarafından numune olarak adlandırılan canavarlar en alt katta, yerin derinliklerinde tutuluyordu. Askerler bu katta dönüşümlü olarak nöbet tutuyorlardı ve lobide her numune hücrelerinden canlı yayın yapan devasa bir monitör bankası vardı. Nöbetlerim sırasında bu yayınları incelemek için saatlerimi harcamıştım.

Numune sıfır-bir-dört dişi görünüyordu ve vardiyalarım başlamadan kısa bir süre önce yakalandığından oldukça emindim. İnce yapılı, gece yarısı karası tenli ve beyaz saçları sanki suyun altındaymış gibi başının etrafında uçuşuyordu. İlk başlarda öfke doluydu, hücresinin duvarlarını yıkmaya çalışıyor, sessiz çığlıklar atarken ağzını inanılmaz derecede açıyor ve iğne gibi keskin dişlerini gösteriyordu. Ama son zamanlarda hücresinin köşesine kıvrılmış, parmakları kanayana kadar duvarı tırmalıyordu.

Numune sıfır-sıfır-yedi inanılmaz derecede uzun ve inceydi, cinsiyeti belli değildi ve soluk griydi. Yüzleri köşeli ama yine de bir şekilde düzdü, uzaylıya benzer yüz hatları ve büyük koyu renk gözleri vardı. Hücrelerinin ortasında durmuş, dümdüz ileriye bakıyorlardı. O noktadan bir santim bile kımlıdadıklarını görmemiştim.

Ama beni en çok ürküten onlar değildi. Sıfır-sıfır-sekiz numunesi tam anlamıyla kâbuslara konu olmuştu. Sıra sıra dizilmiş siyah-beyaz gözler başının ön yarısını çevreliyor, ara sıra yanıp sönüyordu. Ağzı sonsuz iğne keskinliğinde dişlerle açılmıştı. Derisi eski deri gibiydi, kolları ve parmakları çok uzundu ve çok fazla eklemi vardı. Sürekli acı çekiyor gibi görünüyor, öfke nöbetleriyle hücresinin içinde çırpınıyordu.

Ama iki ay önce nöbete geldiğimde sıfır-sıfır-sekiz'in hücresi boştu. Nöbette yerine geçtiğim askere ne olduğunu sormuştum ve tek söyledikleri bunun gizli bir bilgi olduğuydu.

Numune sıfır-sıfır-iki'nin hücresi de boştu.

Sıfır-sıfır-bir numunesi de hareket ettiğini hiç görmediğim bir diğeri idi. İçinde durdukları itaatkâr küme sayesinde yüzlerini kaplayan koyu renk saçları ve oldukça erkeksi bir yapıları vardı. Kocaman siyah kanatları sırtlarında buruşuk bir şekilde duruyordu ve ayakları karanlık ve kuş gibiydi. Kolları zincirlenmişti

Şiddet içeren bir şey yapmaya teşebbüs ettiklerini hiç görmemiş olmama rağmen her zaman birlikteydiler. Sayıları, ordu tarafından ilk yakalananların onlar olduğunu gösteriyordu.

Yakalanan diğer canavarlardan bazıları insansı olmaktan çok hayvansı görünüyordu. Bir tanesinin solungaçları olduğuna bile yemin edebilirdim. Ama hepsi farklıydı ve hiçbirinin insanlar tarafından hücrelerde tutulmaktan hoşlanmadığı çok açıktı.

Her vardiyada orada durup monitörlere bakıyor ve gittikçe daha da sinirleniyordum. Elbette saf bir aptal değildim. Canavarların insanları öldürdüğünü ve incittiğini biliyordum. Muhtemelen *bu* canavarlardan bazılarının korkunç şeyler yaptığını da biliyordum. Ruh Yiyici Wyn'in yaptığını da biliyordum.

Ama emirlerine körü körüne uymam gereken adamların her gün korkunç şeyler yapmasını izledim. Bu yaratıklara. Onları daha iyi yapan neydi? İnsanlara, bizden daha yaşlı ve daha güçlü olan canavarları yönetme hakkını veren neydi?

Üçüncü nezarethanenin dışında görevli asker bizi içeri aldı ve ardından Mallory sessiz koridorda ilerleyerek beş numaralı hücrenin önünde durdu. Başka bir asker kulağındaki iletişim ünitesine bir şeyler mırıldandı ve ardından kalın metal kapı açıldı. Teğmeni takip ederek hücreye giden istihbarat odasına girdim. Gözlerim hemen arka duvarın neredeyse tamamını kaplayan çift yönlü cama gitti, çünkü hemen ötesinde - dar görüş şeridinin ve pencerenin diğer tarafındaki kalın, güçlendirilmiş camın hemen ötesinde - Ruh Yiyici Wyn vardı.

Başlığımın dehşete düşmüş ama büyülenmiş ifademi örtmesine sevinerek baktım. İçeride... çok farklı görünüyordu, sırtını duvara dayamış yerde rahatça oturuyor, kararmış parmak uçlarını dizine vuruyordu. Cesetlerle dolu bir tarlada, o geçilmez kaputun derinliklerinden bana bakan o korkunç kâbustan çok farklıydı. Hücrede daha az korkutucu görünmesi mantıklıydı ama yine de... çok garipti.

Artık kesinlikle daha az korkutucu görünüyordu. Hâlâ kukuletasını takıyor olsa da, yüzü kukuletanın derinliklerinde saklıydı. Uzun bacaklarını çaprazlamıştı, boynuzları kapüşonunun derinliklerinden çıkıyor ve neredeyse arkasındaki düz beton duvara sürtünecek şekilde geriye kıvrılıyordu. Orada neredeyse... sakın görünüyordu.

"Asker beş-yedi-altı-dokuz-yedi, efendim," dediğini duydum Mallory'nin ve Yüzbaşı Hamish'in monitörlerin yanında, subayın yanında durduğunu fark ettim

bilgisayarlardan birine bir şeyler yazıyor.

Hamish döndü ve bana ilgisiz bir bakış attı. "Güzel. Bilgilendirildi mi?"

"Henüz değil, efendim."

Hamish sabırsız bir ses çıkardı ve Mallory'nin bilinçsizce yanımda kaydığını hissettim. Kaptan karanlık, düz gözlerini bana çevirdi. "Numune sıfır-bir-beş, ihtiyacımız olan bilgiyi vermesi için subaylar tarafından yapılan hiçbir girişime yanıt vermedi."

Bu da ona işkence etmeyi çoktan denedikleri ve işe yaramadığı anlamına geliyordu. Bu tesisteki işkencelerde çok dikkatli davranılırdı çünkü işkence yapacak kadar küstah olan memurlar bile canavarlara o kadar yaklaşmak istemezdi. Bu da hücrelere elektrik şoku gönderdikleri anlamına geliyordu. Hava kaynağını kestiler. Yakıcı sıcak buhar ya da hardal gazına benzer bir şey pompaladılar.

"Ancak, 'hayatta kalan askerin' peşinden sormaya devam ediyor," diyordu Hamish. Dudakları küçük bir küçümsemeyle kıvrıldı. "O da sensin."

Ayaklarımı bilinçsizce sürüme sırası bendeydi ama bir şey söylemedim.

"Bu da demek oluyor ki asker, bize bir şey söylemesini sağlayıp sağlayamayacağını görmenin zamanı geldi." Hamish başını bir kez pencereye doğru salladı. "Oraya girecek ve o şeyi konuşturmak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Gerekirse onunla arkadaş ol. Senin onun dostu olduğunu düşünmesini sağla. Sadece yap."

Kalbim odadaki herkesin duyabileceği kadar sert atmaya başladı ve ensemde boncuk boncuk ter birikti. Birden Hamish elime bir veri tabanı tutuşturdu. "Bu soruları ezberlemek için altmış saniyeniz var."

Çılgınca tablet ekranını okumaya çalışırken zaten zor nefes alıyordum. Hamish tekrar konuşmaya başladığında Mallory beni ağır kapıya doğru itiyordu, bir asker de kapının yanında durmuş kapıyı açmaya hazırlanıyordu. "Karşılığında ona hiçbir bilgi vermeyeceksin. Ona bu üssün adını, nerede olduğunu, kendin de dahil olmak üzere hiçbir askeri personelin ayrıntılarını söyleme..."

Mallory tableti elimden kapmadan önce soru listesini bitirmeye çalışırken yüzbaşının kulak tırmalayan sesini duymazdan geldim. Kapıda görevli asker iki inç kalınlığındaki sürgüleri geri çekiyordu.

"Hazır mısın asker?" Mallory bana sordu ama beni çoktan odaya itmeye başlamıştı. Kapı kapanıp beni içeri kilitlerken arkamdan gelen gürültülü *bir çınlamayla* tökezledim.

Sonra sessizlik.

Bakışlarımı isteksizce ileri çevirdiğimde, Wyn'in kıpırdamadan oturduğunu, pelerinli başını hafifçe eğdiğini görünce donakaldım. Gözlerinin soğukluğunu üzerimde hissedebiliyordum.

Bir ürpertiye bastırdım ama burada bir canavarla kilitli kaldığımı gerçekten anladığımda kalp atış hızım yükselmeye devam etti. *Ruh Yiyici* ile. Arkamdaki ağır sürgülü kapı dışında hiçbir çıkış yolu yoktu.

Aman Tanrım. Lanet olsun. Kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyordu ve göğüs kafesimin panik atak başlangıcıyla gerildiğini hissedebiliyordum. Tek duyabildiğim kaskımın içinden gelen ağır, panik nefeslerimdi. Hücrelerde iletişim ve diğer tüm sinyaller engellenmişti, bu yüzden kaptanın veya teğmenin kaskımdaki teknoloji aracılığıyla burada bana mesaj göndermesinin hiçbir yolu yoktu. Ruh Yiyici Wyn ile tamamen yalnızdım ve dışarı çıkamıyordum ve-

"Seni tekrar görmek güzel."

Wyn'in ölümcül sesi panik atağımı olduğu yerde durdurmayı başardı ama içimdeki ürpertiye bastıramadım. Bu ses çok *yanlıştı*. O kadar doğal değildi ki, hücresel düzeyde, onu duymamam gerektiğini biliyordum.

Wyn'in eğlenen huff'ı hücre camından içeri süzüldü ve ensemden aşağı buz gibi döküldü. "Neden oturmuyorsun?"

Ne yapacağımdan emin olamadığım için bir an tereddüt ettim. Ama Hamish bana onunla arkadaş olmaya çalışmamı söylemişti, bu yüzden bacaklarımın ne kadar titrediğini görmezden gelerek hücresinde Wyn'in tam karşısında bağdaş kurdum.

"Uyandığında kafan karışmış mıydı?" Wyn bana sordu, uzun parmakları yırtık pırtık paltosunun eteklerini dalgınca karıştırıyordu. "Neden ölmediğini mi merak ediyordun?"

Kendimi tutamadan başımı salladım.

Wyn'in başlığı kısa bir baş sallama gibi görünen bir hareketle eğildi. "Bu kesinlikle üstlerinizin kafasını karıştırdı."

"Neden yapmadın?" Sonunda sordum, sesim kısık ve kararsızdı ama yine de beni duyuyor gibiydi. "Beni neden öldürmedin?"

Wyn öne doğru eğildiğinde donakaldım ama dirseklerini dizlerine dayayıp başını tekrar eğdi. "Buraya gerçekten de bunu öğrenmek için mi gönderildin?"

Çenemi sıktım. O haklıydı. Hayatımın neden bağışlandığı Hamish'in *onaylanmış sorular listesinde* yoktu. Yeterince önemli değildi.

Dik oturarak Wyn'in kapüşonuna baktım, gözlüklerimden gözlerimi belli belirsiz görebileceğini biliyordum. Bu etkileşimin kontrolünü ele almalıyım. Buraya ne yapmak için gönderildiysem onu yapmalı, sonra da siktir olup gitmeli ve odamda özel olarak çıldırmalıyım.

"Kurbanlarınızı nasıl seçtiğinize dair bir yöntem var mı?" Bu konuşmanın arkamdaki odanın iki köşesindeki kameralar tarafından kaydedildiğini bilerek Wyn'e sordum.

"Adın ne senin?" Wyn cevap vermek yerine bana sordu.

"Bunu sana söyleyemem," dedim ona elimden geldiğince sabırlı bir sesle. Hiçbir zaman sabırlı bir insan olmamıştım.

Wyn tekrar arkasına yaslandı. "Utanç verici."

Bir duraksamadan sonra sorumu tekrarladım. Bu kez Wyn oflayıp pufladı ve tırnaklarını inceledi. "Tüm bunlar çok tek taraflı görünüyor. Tüm sorularına cevap vermek zorundayım ve karşılığında hiçbir şey almıyorum."

Durakladım. Hamish onunla arkadaş olmamı söylemişti. Bunu nasıl yapmam gerekiyordu? "Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordum.

"Sorularına cevaplar."

"Bu, sorularınızın ne olduğuna bağlı."

Wyn'in kapüşonun altından sırttığı izlenimine kapıldım. "Sana ilkinizi zaten sordum."

Çenemdeki bir kas seğirdi. "Size kendimle ilgili tanımlayıcı hiçbir bilgi veremem. Ya da başka biri hakkında."

"O zaman buna ne dersin?" Wyn tekrar öne doğru oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve uzun parmaklarını önünde birleştirdi. "Bana o alanda, etrafındaki asker arkadaşlarının katledilmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu anlat. Beni görmenin ve hayatının o anda sona ermesini beklemenin."

Karnım guruldadı, ellerim eldivenlerimin içinde nemli. Parmaklarımı büktüm, nedense Wyn'e tam olarak nasıl hissettiğimi anlatmak için çaresizdim ama Hamish ve Mallory'nin arkamdaki odada beni dinlediklerinin farkındaydım.

Yine de. Eğer Wyn'den bir şey almak istiyorsam, ona bir şeyler vermem gerektiğini biliyordum. Aptal değildi ve şimdilik oyunlarımıza ayak uydurduğunu hissediyordum çünkü bunu... Bilmiyorum. Eğlenceli.

Ayrıca bu, Hamish'in kurallarını çiğnemedi bir soruyu yanıtlamanın - ve karşılığında bir yanıt almanın - bir yoluydu. Kimseyi ya da herhangi bir şeyi tanımlayabilecek hiçbir şeyi ifşa etmeyecektim.

Boğazımı temizledim. "Kendimi... şokta hissettim." Bir süre durakladıktan sonra ekledim: "Ama aynı zamanda bu kadar çok askerin ölmüş olmasına da kızgındım."

Wyn başını eğdi. "Hepsini öldürdüğüm için bana kızgın mısın?"

"Hayır," diye geveledim kendimi durduramadan. Belki de Wyn'e kızmalıyım. Ne de olsa onları gerçekten öldüren oydu. Ama bu bana gereksiz geliyordu. Yemek için somon yakalayan bir ayıya ya da bir tavşanı kovalayan bir kurda kızmak gibi. Ellerim yumruk şeklinde sıkıldı. "Kızgınım çünkü ölmeleri gerekmiyordu. Kızgındım çünkü her şey... anlamsız geliyordu."

Bunu söyler söylemez, sonuçlarından duyduğum korku içimi kapladı ve dudaklarımı kenetledim. Bundan sonra istihbarat odasına geri dönüp Mallory ya da Hamish'le yüzleşmek istemiyordum ve çok kısa bir an için Ruh Yiyici Wyn'le burada kalmak daha cazip gelmişti.

Wyn cevabımdan tatmin olmuş görünüyordu. Arkasına yaslandı ve lekeli parmak uçlarını tekrar dizine vurmaya başladı. Onlara baktım, dalgın bir şekilde deseni çözmeye çalışıyordum, o sırada doğaüstü sesi beni şimdiki zamana geri döndürdü, tüylerim diken diken oldu. "Bugün cevaplamamı istediğin soruyu sor."

Yutkundum, ağzım kurudu ve sakın kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Daha on dakikadır konuşuyorduk ve ben kendimi çok kötü hissediyordum. Wyn'in varlığı üzerimde ağır bir yük oluşturunuyordu, sanki onunla çok fazla zaman geçirmemeliymişim yoksa... kötü şeyler olacakmış gibi.

Onaylanmış listedeki ilk sorumu üçüncü kez tekrarladım. "Kurbanlarınızı nasıl seçtiğinize dair bir yöntem var mı?"

"Evet."

Bekledim. Başka bir şey söylemeyince bıkkın bir ses çıkardım. "Bana bundan daha fazlasını vermelisin."

Wyn yine eğlenen bir ses çıkardı. "İyi o zaman. Evet, öldürdüğüm kişiyi öldürmek için nedenlerim var. Ama ne yazık ki memurlarınız için bunu asla çözemeyecekler. Bir formül yok. Bulabilecekleri ortak bir payda yok."

Tekrar öne doğru oturdu. "Ama bir nedeni *var*." Bir yanım Hamish ve

Mallory'nin bu cevaptan *nefret* edecekleri için kendini beğenmiş bir şekilde mutluydu. Hınçlarını benden çıkarma ihtimalleri vardı ama o an için umurumda değildi. Wyn'in acımasız bir katil olduğu düşünülürse bu belki de yanılttı ama...

bu, o sik kafalıların istediklerini elde etmelerini istediğim anlamına gelmiyordu yaratıkları yakalamaktan ve işkence etmekten.

"Bugün başka sorulara da cevap verecek misin?" Wyn'e sordum, şaşkınlıkla buldum ki ben biraz sakın hissetmeye başlamıştım. Onun

Öteki dünyanın varlığı hâlâ üzerime ağır bir battaniye gibi çöküyordu ama buna alışmaya başlamıştım. Wyn iyi davranıyordu. Beni korkutmaya ya da ürkütmeye çalışmıyordu. En azından henüz.

"Duruma göre değişir." Wyn'in uzun parmakları yine dizindeki belli belirsiz desene vurmaya başlamıştı. "Bana adını söyleyecek misin?"

"Hayır."

"O zaman hayır. Ama yarın tekrar gel, asker beş-yedi-altı-dokuz-yedi."

Bir an için korkudan donup kaldım. Bunu nereden biliyordu? Ama sonra numaramın kolumda küçük harflerle dikili olduğunu fark ettim. Wyn'in bunu nasıl gördüğünü Tanrı bilirdi ama hiçbir şeyi gözden kaçırmadığını hissediyordum.

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım, arkamdaki kapının ağır sürgülerinin çekildiğini duymaya başlamıştım bile. Wyn yerdeki yerinden kıpırdamadı ve kapüşonunun siyah derinliklerine son bir kez bakarak döndüm ve hücrelerinden çıktım.

Arkamdaki kapı çarparak kapanırken tüm gözler bana bakıyordu. Hamish ve odada görevli üç asker şaşkın ve... sinirli görünüyordu. Mallory kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

Ayaklarımı gergin bir şekilde kaydırdım, ama sonra Hamish konuştu ve ağır sessizliği bozdu. "Yarın saat sekiz buçukta dön."

Onaylamak için başımı bir kez eğdim. "Efendim."

"Görevinin başına dön, asker." Mallory koridora açılan kapıya doğru çenesini salladı ve ben de hızla kapıya doğru ilerledim.

Ben dışarı çıkarılmayı beklerken kapıyı koruyan asker kilitlerle oynuyordu. Miğferinin üzerinden bana baktı. "Seninle farklı," dediğini duydum, sesi arkamızdaki subayların duymaması için yumuşaktı. Birbirleriyle alçak sesle konuşuyorlardı, artık odadaki homurdanmalara dikkat etmiyorlardı.

"Ne demek istiyorsun?" Sesimi alçak tutarak sordum.

Asker hafifçe homurdandı. "Yani ilk adam Ruh Yiyici cama yaklaştıktan sonra deli gömleği giydirilerek dışarı çıkarıldı. İkincisinde ise alay etmekle buradan duyamayacağımız şeyler fısıldamak arasında gidip geldi ama subay bir daha oraya adım atmayı reddetti. Üçüncü adam içeride beş dakika kaldıktan sonra yere yığıldı. Şimdi ölü." Asker tekrar subaylara baktı. "Felç geçirdiğini düşünüyorlar."

Yutkundum, midem korkuyla çırpınıyordu. Wyn... tüm bunları yapabilir miydi? Sahaya geri döndüm, askerlerin o dokunmadan öldüğüne yemin edebilirdim.

Bunu bana da yapar mıydı? Acaba o zaman beni bağışlamış mıydı ki, memurlara ondan bilgi alabileceklerine dair boş bir umut verdikten sonra beni burada, üste öldürmek için acele etmemişti?

Titredim, sonunda kapıyı açıp sessiz koridora, subaylardan ve o hücreden uzağa kaçabildiğimde askere bir kez başımı salladım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Wyn'in hücreğine girdiğimde, varlığı sadece biraz daha az baskıcıydı. Aynı yerde oturuyordu ve tek kelime etmeden dikkatlice tekrar karşısına oturdum. Hamish bu sabah bana Wyn'le arkadaş olmaya çalışmam gerektiğini söylemişti. Dün ona uyguladığım yaklaşım işe yaramış gibi görünüyordu.

Yine de Wyn'in memurların ne yaptığını bildiğinden oldukça emindim.

"Günaydın." Sesi hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu. Dün gece rüyalarımda duymuştum. Tam olarak kâbus sayılmazlardı ama beni soğuk terler dökerek uyandıracak kadar tedirgin ediciydiler.

"Günaydın," diye cevap verdim, ona bakarak. Buruşuk ya da dağınık görünmüyordu. Yiyecek ve su eksikliğinden dolayı zayıf da görünmüyordu. Bazı canavar türlerinin yemeye, içmeye ya da uyumaya ihtiyaç duymadığını duymuştum. Onun da onlardan biri olduğunu tahmin ettim.

"Bana eşlik etmek için normal görevlerinden alınmamış olsaydın şimdi ne yapıyor olurdun?" Wyn uzun bacaklarını önünde uzatarak bana sordu.

Bir askerin hayatı acı verici bir şekilde düzenliydi, bu yüzden cevabımı düşünmeme gerek yoktu. Saat 08:00'i biraz geçiyordu, yani bu şu anlama geliyordu... "Antrenmanı bitiriyorum." Wyn'in hücreğine gelmeden önce bunu yapabilmek için bu sabah bir saat erken kalkmak zorunda kalmıştım.

"Ve sonra?" Wyn sordu. Sesi ne sıkılmış ne de büyülenmiş gibiydi.

"Duş almak. Yemek. Tatbikatlar."

"Anlıyorum." Wyn ceketinin kolunu karıştırırken bir an sessizlik oldu. "Bu hücrede olmasaydım şu anda ne yapıyor olacağımı bilmek ister miydin?"

"Ne yapacağını biliyorum. İnsanları öldürüyor olurdun."

Wyn neredeyse kahkaha sayılabilecek bir ses çıkardı. Havada hafif işkence çılgınlıkları gibi dolaştı ve omurgamdan aşağı bir ürperti daha gönderdi. "Belki de. Ya da öldürecek bir sonraki kişiyi arıyordur." Başlığı eğildi ve bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. "Eminim üstlerin cevaplar için ağızları köpürüyordur, değil mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Öyleydiler ama kabul etmek saygısızlık sayılırdı. "İstediğimiz bazı bilgiler var," dedim dikkatlice, bunun yeterince diplomatik olduğunu umarak.

Wyn yine eğlenen bir ses çıkardı. "Dünkü anlaşmanın aynısını mı yapıyoruz o zaman asker?"

Sinirle yer değiştirmemeye çalışarak yutkundum. Bugün bana ne soracaktı? "Evet."

"Adın ne senin?"

Sinirlerime rağmen dudaklarımın minik bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. En azından maskem tarafından gizlenmişti. "Kimlik bilgilerini açıklamak yasak."

"Doğru, unutmuşum. Peki o zaman..." Wyn bacak bacak üstüne attı ve lekeli başparmağını dizine vurdu. Neredeyse her parmağındaki çukurlu, soluk yüzüklere baktım ve gerçekten kemikten yapılmış olduklarını merak ettim.

O tekrar konuşmadan ben söze girdim, sinirlerim sesimin biraz titremesine neden olmuştu. "Teknik olarak, bugünkü sorunuzu zaten sordunuz."

Wyn kıpırdamadan durdu ve ben kendimi onun görüş alanında yakalanmış bir av gibi hissettim. Omurgamdan aşağı bir ter damlası yuvarlandı. "Belki de konuşmalarımızın her anının bir alışveriş olacağını fark etmemiştim," dedi, sesi korkunç derecede yumuşaktı.

Sikeyim. Kızgın olduğundan oldukça emindim ve benimle işinin bittiğine karar verirse ne olacağını öğrenmek istemiyordum. Beni delirtmek mi? Beni oturduğum yerde ölüme mi terk edecekti?

Panik kalp atışlarımı hızlandırdı, avuçlarım nemlendi. Yutkundum, yaptığım hatayı telafi etmenin bir yolunu bulmak için çılgınca çırpındım. "Belki bunu bedavaya alabilirsin," diye kekeleydim. Uzun, acı verici bir duraklama oldu ve sonra Wyn'in omuzlarının gevşediğini gördüm.

Eğlenen bir ses duyuldu. "Ne kadar kibar." Duvara yaslandı ve dizindeki deseni tekrar tıkırdatmaya başladı. "Söyle o zaman. Asker olmakla ilgili en sevdiğin şey nedir?"

Cevap vermemin ne kadar uzun sürdüğü konusunda endişelenmem gerektiğini biliyordum. İstihbarat odasına döndüğümde Mallory'nin muhtemelen beni bir güzel benzeteceğini de. Yine de aklıma tek bir şey bile gelmedi.

"Evde benim için hiçbir şey yoktu," dedim sonunda, daha fazlasını söylemek istemiyordum ama Wyn için yeterli bir cevap olmayacağından endişeleniyordum.

Yine de memnun görünüyordu. Hareket etmedi ve bana baktığını biliyordum ama sonunda konuştu, bozuk sesi yumuşaktı. "Sorunuzu sorun."

Aklıma onaylananlar listesindeki bir sonraki geldi. "Neden üç yıllık döngü?" Soruyu genişletmek istedim ama birden fazla soru sorduğum için beni azarlayacağını biliyordum - özellikle de daha önceki kıl payı kurtuluştan sonra. Onu tekrar kızdırma riskini almak istemedim.

"Çünkü tekrar gerekli hale gelmesi o kadar uzun sürüyor," dedi Wyn ve sonra şaşırtıcı bir şekilde cevabını genişletti. "Bunu daha sık yapabilirdim. Ama yapmamayı seçiyorum."

Nedenini sormak için yanıp tutuşuyordum; dilimin ucuna kadar geliyordu. Öldürme dürtüsünün onun için çok fazla hale gelmesinden mi bahsediyordu? Yoksa başka bir nedeni mi vardı? O öldürme çılgınlıkları arasında ne yapıyordu? Nereye gidiyordu?

Ama başka bir şey soramayacağımı biliyordum - bugün değil. Bir kez başımı salladım. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

Wyn eğlenen bir ses çıkardı. "Yarın görüşürüz."

Ancak ertesi sabah bir şeyler değişmişti. Hücreye girdiğim anda, Wyn'in karanlık bir ruh hali içinde olduğunu bir şekilde anlayabiliyordum. Ayrıca ilk kez oturmak yerine ayakta duruyordu, bu yüzden ben de ayakta kaldım. "Günaydın."

Wyn'in pelerinli başı yavaşça bana doğru döndü ve bakışlarının buz gibi ağırlığı altında titrememeye çalıştım. "Üstlerin sana daha ne kadar bu acınası küçük oyunu oynatacak?"

Önceki günlerde oldukça hoş olan tavrının aniden değişmesine şaşırarak bocaladım. "İstediklerimiz bir bilgi var."

."

"Eminim öyledir. Bu beni lanet olası bir kutuya kilitlemenin kabul edilebilir olduğu anlamına mı geliyor?" Cama bir adım daha yaklaştı ve ben geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. "Bunu ben de yapabiliyor muyum?" Sesi yumuşadı, ki bu öfkeli bir bağırıştan çok daha korkutucuydu. "Bu işler böyle mi yürüyor? İnsanlar ve canavarlar bir şeyi öğrenmek istedikleri için birbirlerini kaçırpıp işkence edebilirler mi?" Beni geçip doğrudan istihbarat odasındaki iki yönlü cama bakar gibi oldu. "Bunu unutmayacağım."

Yutkundum ve bana öğretilen cümleleri hatırlamaya çalıştım. "Rutin olarak yüzlerce kişiyi öldürdüğünüz için yakalandınız-"

"Oh, bu yüzden mi?" Wyn'in sesindeki alaycılığı duyabiliyordum. "Subaylarınız öldürdüğüm varlıkları çok önemsedikleri için mi? Kendileri için kullanabilecekleri bir şey olup olmadığını öğrenmek istedikleri için değil mi?"

Pelerinli başı tekrar dönerek pencereye doğru baktı. "Burada ne sakladığını biliyorum," dedi cama doğru usulca. "Ne yaptığını biliyorum."

Bir saniye sonra, sürgülerin kapıya geri fırlatıldığını duyabiliyordum. Bir el yeleğimin arkasını kavradı ve beni Wyn'in hücrelerinden alıp istihbarat odasına geri götürdü.

Mallory beni bırakırken, "Bugünlük bu kadar yeter," diye homurdandı. Kapının yanında duran asker aceleyle kapıyı tekrar kilitlemeye başlamıştı bile ve ben ayağımı düzelttiğimde Hamish'in öfkeli yüzünü gördüm.

Ben ne yapmıştım? Wyn'i sakinleştiremediğim için miydi- "Yarın saat sekiz buçukta buraya dön. Tek kelime etme Bunların hiçbirini kimseye anlatma," diye bağırdı bana, omuzları ve kolları gerilmiş, elleri yumruk olmuştu.

Wyn'in hücrelerine ölümcül bir şekilde bakmak için döndü. Bakışlarını takip ettim ve Wyn'in hücrelerinde volta attığını gördüm, uzun lekeli parmakları tedirginlikle kıvrılıp açılıyordu. Belki de tutsaklık sonunda onu etkilemeye başlamıştı. İçimde bir öfke patlaması oldu ve gitmek için dönmeden önce Hamish'in kafasının arkasına dik dik baktım.

Wyn ne demek istemişti? Ordu burada ne yapıyordu? Hiçbirimizin haberi olmadan burada ne *saklıyorlardı*?

O akşamı Wyn'in ertesi gün nasıl bir ruh halinde olacağını merak ederek geçirdim ve hücrelerine girdiğimde beni görmezden geldiğinde cevabımı aldım.

Onun yanında olmaya alışmaya başlamıştım ve o hücreden gerçekten çıkamayacağını fark ettiğimde -çünkü çıkabilseydi şimdiye kadar çıkardı- o kadar da gerilmiyordum.

"Bugün konuşmak istemiyor musun?" Sakince sordum. Wyn cevap vermedi.

"Yoksa başka biriyle konuşmayı mı tercih edersin?" diye sordum. Belki de benden sıkılmıştı ve artık bir canavar tarafından öldürülme riskini ortadan kaldıracak potansiyel fırsatı kaçırmayacaktım. O hücreden çıkamamış olabilirdi ama o askerin bana ilk gün söylediklerini unutmamıştım

-İlk üç memur Wyn ile etkileşime girdikten sonra kendilerini nasıl bulmuşlardı.

"Neden senin topal çukl, sık kafalı polislerinden biriyle konuşmak isteyeyim ki? üstleri?"

Onu konuşturabildiğim için küçük bir zafer hissettim. Ama asıl olarak Mallory ve Hamish'in az önce kendilerine topal sık kafalı denildiğini duymuş olmalarından dolayı.

Yine de bunu belli edemezdim. "O zaman yarın tekrar geleyim mi?"

Uzun bir duraksamadan sonra Wyn konuştu, kapüşonlu başı eğik bir şekilde ellerine bakıyordu. "Evet."

Tereddüt ettim. Garip bir şekilde, iyi olup olmadığını sormak istedim. Bugün pek iyi görünmüyordu.

Ama yapmadım. Kapı sürgülerinin çalıştığını duydum ve başka bir şey söylemeden odadan çıktım, Hamish ve/veya Mallory tarafından azarlanmaya hazırlanıyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde bağırmadılar. Ama Hamish homurdandı, "Yarın daha çok çalışın. Sekiz yüz saat."

Bir kez başımı salladım ve çıktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dördüncü sabah Wyn çok daha iyi bir ruh halindeydi. Bana dış şehirlerden birinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu sordu. Ona kalabalık ve kirli olduğunu ve hiçbir şeyin yeterli olmadığını söyledim.

Ona diğer Ruh Yiyenlerle bağlantıda olup olmadığını sordum. Evet dedi, hatta kaç kişi olduklarını bile söyledi - yedi. Gerçi memurların bunu zaten bildiğini düşündüm.

Beşinci gün yine kızgın görünüyordu ama konuşmaya istekli görünüyordu. Bana hiç bir akıncıyla tanışıp tanışmadığımı sordu; Çorak Topraklar'da yaşamayı seçen bir insanla.

-Ben de ona hayır, öldürmedim dedim. Ama ona sorumu sorduğumda -her üç yıllık döngüde kaç kişiyi öldürdüğünü- cevap vermeyi reddetti. Sinirlenmiş ve biraz da ihanete uğramış hissederek, sonunda ayrılmak için ayağa kalktım.

Geri fırlatılan sürgülerin sesi odadaki gergin sessizliği yarıp geçerken Wyn, "Yarın tekrar dene," diye mırıldandı.

Ama ertesi gün hiç konuşmadı. Yine de ayrılırken "Yarın tekrar dene." diye tekrarladı.

Ben de öyle yaptım.

Gittikçe daha az işbirliği yapıyor gibi görünüyordu, bu yüzden ertesi sabah Hamish bana homurdandı, "Son şans, yoksa başka yöntemlere geçeceğiz."

Wyn'in hücreesine girdiğimde daha işbirlikçi olacağını hemen anlamıştım. "Günaydın," dedi. Artık onun doğaüstü, çarpık sesine daha çok alışmıştım.

"Günaydın," diye cevap verdim, karşısındaki koltuğuma oturarak. "Sorunuzu sorun."

Şaşırarak durakladım. "Önce kendininkini sormak istemez misin?" Bunun gibi diğer tüm etkileşimlerimiz böyle olmuştu.

Wyn'in başlığı hafifçe eğildi. "Bugün istediğim başka bir şey daha var."

Tereddüt ettim. "Bunu sana veremeyeceğimi biliyorsun," diye onu temkinli bir şekilde uyardım.

"Riske girmeye hazırım."

Ne isteyeceğini merak ediyor, hemen istediği bir şey olmamasını umuyor, böylece odadan çıkıp karar verme işini Hamish ve Mallory'ye devredebileceğimi düşünerek tedirgin oluyordum. Ama beni izlediklerini ve böyle *bir şey* yapmamı istemeyeceklerini biliyordum.

Wyn'in bu nadir işbirliği gösterisini sona erdirmeye riski vardı. Mantık çerçevesinde, istekleri yerine getirebilirim.

"Av'ı kontrol edebilir ve durdurabilir misin?" Artık ezberlediğim onaylı sorular listesinden yararlanarak ona sordum.

Wyn homurdandı ve parmaklarını düz karnının üzerinde birleştirerek hücresinin duvarına yaslandı, uzun bacaklarını umursamazca açtı. "Öyle de denebilir."

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım. "Bana düzgün bir cevap verebilir misin?"

Yüzünü göremesem de Wyn'in kapüşonun altından sırttığı izlenimine kapıldım.

Konuşurken alçak, çarpık sesi eğleniyor gibiydi. "İstersem yapabilirim."

Eldivenli parmaklarım dizlerimin üzerinde büküldü - bastıramadığım kızgınlığının tek göstergesi. Gözlerinin nereye baktığını göremesem de Wyn'in bunu hemen fark ettiğini hissettim. Ama yine de hiçbir şeyi kaçırmadığı hissine kapıldım.

"Yapacak mısın?"

"Önce, bugün istediğim şeye sahip olup *olamayacağımı* öğrenelim."

Yavaşça ve sessizce nefes verdim. İsteğini şansa bırakmayacağını biliyordum. Bunun için takas yapacaktı. "Ne istiyorsun?"

Wyn yavaşça oturduğu yerden doğruldu, bacak bacak üstüne attı ve uzun, lekeli parmaklarını dizlerine dayadı. Başparmağı sağ diz kapağındaki desene dokunarak bakışlarımı bir kez daha oraya çekti. Uzun bir süre sessiz kaldı ama ben bu sessizliği bozacak bir şey söylemedim.

Sonunda, pelerinli başı yavaşça sola doğru eğildi, kumaş, başının arkasına doğru kıvrılmadan önce kapüşonunun derinliklerinden dışarı çıkan uzun, siyah boynuzlara karşı değişti. Doğal olmayan bakışlarının ağırlığını hissederek omurgamda görünmez bir ürperti gezindi. Karanlık ve güçlü bir şeydi. Çoğu zaman onu insancıllaştırabiliyordum ama yanında uzun süre kaldıktan sonra, onun ne olduğunun ağırlığı omuzlarımda ve zihnimde ağırlaşmaya başladı. Onun insan *olmadığını* hatırlamak zorundaydım.

"Yüzünü görmek istiyorum."

Ne dediğini anlamam bir anımı aldı. Gözlerimi kırptım. "Sen... ne?" "Maskeni çıkarmanı istiyorum, beş-yedi-altı-dokuz- numaralı asker. Yedi." Sessiz ve eğlenceli bir huff. "Danny Sullihan."

Adımı o doğal olmayan seste duyunca şok içinde sarsıldım. Hamish ve Mallory'nin bu bilgiyi Wyn'e söyleyip söylemediğini merak ederek deliye döneceklerini biliyordum ama söylememiştim. Söylemediğini *biliyordum*. Bunu sormayı bırakmıştı ve bir daha gündeme gelmemişti. Nasıl bildiğini bilmiyordum ama bunun için endişelenecek zamanım da yoktu. Buz gibi, huzursuz bir korku omurgamdan aşağı süzüldü.

"Neden?" Bunu sorgulamanın isteğini yeniden gözden geçirmesi, belki de vazgeçmesi riskini doğuracağını biliyordum ama sormak zorundaydım. *Elbette sormalıydım*.

Wyn sağ işaret parmağını sağ başparmağındaki kemik rengi yüzüğe sürterek dalgınca döndürdü. "Neden olduğu önemli mi?"

Kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorladım. "Yani... beni bir tür ölüm listesine mi koyacaklar?"

Wyn karanlık ve eğlenceli bir ses çıkardı. "Öyle bile olsan, bu hücreden ne yapmamı bekliyorsun?"

Seçeneklerimi düşünürken sessiz kaldım. Subayların endişeyle bekleyeceğini biliyordum. Hamish'in ekranlarda Wyn'den alabileceğim her türlü bilgiyi almam için bağıracağını biliyordum.

Ama... bu kendimi bir *canavara* karşı savunmasız bırakıyordu. Yüzümü görmek istemesinin çok kötü ve muhtemelen çok tuhaf bir nedeni olduğundan hiç şüphem yoktu. Ama... Yani... O haklıydı. Hücrelerinden bana yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ordu da onu o hücreden çıkarmayı planlamıyordu.

Boğazımı temizledim. "Eğer size gösterirsem, bir önceki soruma cevaptan daha fazlasını istiyorum."

"Ah, kurallar değişiyor." Wyn sanki bunu bekliyormuş gibi bir kez başını salladı ve biraz daha dik oturdu. "Bir soruya daha cevap vereceğim."

Maskemin ardında, gergin bir şekilde dudağımı çiğnedim. İçgüdülerim şartları hemen kabul etmemi istiyordu ama kendime biraz zaman kazandırmak istiyordum. Ona sadece bir soru daha sorabileceksem, bunun listeden ne olacağını düşünmem gerekiyordu. Gerçek bir cevap verme olasılığı neydi?

Sonunda bir kez başımı salladım.

Neyse ki eldivenli ellerimi önce kaskımı çıkarmak için uzattığımda parmaklarım titremedi. Arkamdaki odada bulunan subayların gözünde doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettiğim için paniğe kapıldığım bir anlık kararsızlık yaşadım. Ama sonra fark ettim ki, anonimlikle ilgili katı kurallarımıza rağmen, bu canavardan alabileceğimiz herhangi bir bilgiyi almak

tek bir homurdanmanın refahından daha önemli. Ben bir top yemişdim, değil mi?

Kaskımı çıkarıp yere koydum, sonra eldivenli elimi terli saçlarımda gezdirdim. Nemli dallar şakaklarıma yapışmıştı ama odanın serin havasında başımın nefes almasına izin vermek iyi hissettirdi. Gözlüklerimi çıkardığımda Wyn hafifçe öne eğildi, hâlâ bağdaş kurmuş oturuyordu.

Aniden parlayan ışıktaki gözlerimi kırıştıtırırken, yüzümün alt yarısındaki her şeyi kapatan maskem hâlâ takılı olmasına rağmen kendimi tuhaf bir şekilde açıkta hissediyordum. Eskiden miğferlerimizin altına hepsi bir arada yüz maskeleri takardık ama sonra asit püskürten ve gözleri hedef alan bir canavar türüyle ilgili bir olay oldu. Yedi asker kör olduktan, gözbebekleri yuvalarında eridikten sonra, daha hızlı çıkarılabilmeleri için hepimize ayrı gözlükler verildi.

Kısa bir an için Wyn'e baktım ve tekrar gözlerimi kaçırarak gözlüklerimi yere, kaskımın yanına koymaya odaklandım. Ama maskemi çıkarmak için arkama uzandığımda, kendimi Wyn'in kapüşonunun siyah, aşılmaz derinliklerine bakmaya zorladım. Kısa bir an için yüzünün ne kadar korkunç olduğunu düşündüm. Ne kadar yabancıydı. Uzaktan da olsa insana benziyor muydu?

Wyn tamamen hareketsizdi, hücrenin zemininde bağdaş kurmuş vaziyette kıyamet öncesi bir siberpunk heykeli gibi görünüyordu. Beklentiden mi yoksa tamamen kayıtsızlıktan mı donup kaldığını anlayamıyordum ama şu noktada bunun bir önemi olmadığını sanıyordum. Bu şüphesiz onun bir güç oyunuydu ama ben kabul etmiştim.

Sinirlerime hakim olarak maskeyi yüzümden çektim ve diğer eşyalarımın yanına yere bırakırken Wyn'in kapüşonuna bakmaya devam etmek için kendimi zorladım. Ondan herhangi bir tepki gelmeyince, belli etmesem de telaşlandım ve tam olarak ne yapmasını beklediğimi de bilmiyordum. Sanırım ne olduğunu tahmin edemesem de bir tür tepki bekliyordum.

Bunun yerine, birkaç dakika boyunca tamamen sessiz oturduk. Sadece birbirimize baktık. Açıkçası gözlerini göremiyordum ama yüzümde delici ağırlıklarını hissedebiliyordum. Kendimi acı verici bir şekilde savunmasız hissediyordum ve bu beni seğirtir hale getiriyordu. Dengeyi tamamen kendi tarafına çekmeyi başarmıştı ama memurlar istediklerini aldıkları sürece umurlarında bile olmayacaktı. Ayrıca, hücrede hâlâ o vardı.

Sonunda Wyn konuştu. "Sorunuzu sorun." Ürkütücü sesi yumuşaktı, rüzgârın taşıdığı zayıf bir çığlık gibi sürükleniyordu. Bu beni daha da tedirgin etti.

Yutkundum ve bakışlarının boğazımda sallanan adem elmamın hareketini takip ettiğini hissettiğimde Wyn'in sustuğuna yemin edebilirdim.

Hay sikeyim. Bu, onun gibi bir canavarın kendi avantajına kullanmayı fark edeceği bir zayıflık, savunmasızlık gösterisiydi.

Gergin olduğumu biliyordu. Sorularımı çabucak sorup oradan uzaklaşmalıyım.

"Önce ilk soruya cevap verin." Sesimi sessiz ve nispeten düz tutmayı başardım. Oysa hiç de sakin değildim. Gerçeklik ortaya çıktığından ve Wyn'in gerçek yüzüme baktığını bildiğimden beri giderek daha fazla telaşlanıyordum. *Beni* görüyordu. Yüzsüz bir asalak değil. Adımı biliyordu.

Bir ölüm canavarının varlığımdan haberdar olduğunu bilmek cehennem kadar sinir bozucuydu, radarında sadece bir işaret olsam bile.

Wyn hemen kabul edince şaşırdım. "Evet, Av'ı durdurabilirim." "Yani onu kontrol ediyorsun, öyle mi? Bu sadece sahip olduğun bir dürtü değil. takip edelim mi?"

Wyn'in başı biraz eğildi. "Belki ikisi de. Bu benim görevim. Ama bunu yapıp yapmamayı seçebilirim. Eğer yapmamayı seçersem -ya da örneğin esir tutulduğum için yapamazsam- bunun sonuçları olacağı açık."

"Yani avınızı durdurabilirsiniz," diye açıkladım. "Ama diğerleri ne olursa olsun devam edecekler."

Wyn hafifçe öne doğru eğildi. "Hepsini durdurabilirim Danny. Eğer isteseydim." Sırtını duvara yaslamak için tekrar geriye yaslandı, bir omzu hafifçe silkindi. "Ama neden isteyeyim ki?"

Wyn iki soru sınırını unutmuş gibi görüldüğü için bunu görmezden gelmeyi seçtim ve onun yerine başka bir soru sordum. "Bu görevi sana kim verdi?"

Bir fısıltı duyuldu, belli belirsiz bir eğlence sesi. "Hiç kimse." "Bunu yapmanın karşılığında ne alıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Peki bunu neden yapıyorsun? Her üç yılda bir rastgele insanları katletmek senin görevin mi?"

"Bu benim görevim değil."

Hayal kırıklığının yüzüme yansımaya izin vermemeye çalıştım. "Az önce öyle olduğunu söyledin."

"Ve sadece iki soru soracağını söylemiştin Danny Sullivan." Wyn tekrar öne doğru eğildi ve konuşurken sesi yumuşaktı. "Bu yedi oldu."

Yüzümün ısındığını hissettim ve boğazımın sinirden yara bere içinde olduğunu biliyordum - ki artık bunu görebiliyordu. Bu düşünce çok sinir bozucuydu. Tekrar yutkundum ve Wyn'in soğuk bakışlarının yüzümde gezindiğini hissettim.

Ağzımı açıp kapadım, nasıl cevap vereceğimden emin değildim; anlaşmamızın şartlarını ihlal ettiğim için özür dileyip dilemeyeceğimi bilmiyordum.

Ben bir şey söyleyemedim Wyn yine konuştu, hâlâ hafifçe öne eğilmişti. "Bir soru daha sor. Bugün verici bir ruh halindeyim."

Çılgınca onaylanmış listeden başka bir şey düşünmeye çalıştım ama zihnim bomboştı. "Ben-um..."

Kuru dudaklarımı sinirli bir şekilde yaladım ve üzerlerinde neredeyse tatlı bir şey tattığımı düşündüm. Bir an için kuru, dumanlı bir koku aldım ve şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Bir yerlerde bir şey mi yanıyordu?

Ama sonra kayboldu. Garip bir nedenden ötürü sersemlemiş hissettim, sanki kendimden geçmiş gibiydim. Wyn hâlâ hücresinde aynı pozisyonda oturmuş, ona bir soru daha sormamı bekliyordu.

"Um..." Zihnimi toparlamaya çalışarak gözlerimi kırptım. "Av'ı ne zamandır yapıyorsun?"

Wyn hücresinin duvarına yaslandı, çizmeli ayaklarını yere bastı ve kollarını iki yana açtığı dizlerine dayadı. "İnsanların uygar olduğundan daha uzun süredir."

Ona bakmamaya çalıştım. İnsanların yerleşim kurmaya başlamasından daha uzun bir süre mi demek istemişti?

Bunu *on bin yıldır* yaptığını mı söylüyordu?

"Kaç tane-" O gün için limitime ulaştığımı bildiğimden, bu süre içinde kaç insan öldürdüğünü sormaktan kendimi alıkoydum. Onun yerine başımı salladım. Kameralar arkamdaydı, bu da Wyn'in hücreesine baktığımda memurların yüzümü göremeyeceği anlamına geliyordu. Bu yüzden ona küçük, biraz gergin bir gülümseme verdim. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

Wyn uzun bir süre hareket etmedi. Sonra kukuletalı başını eğdi. "Yarın görüşürüz."

İstihbarat odasına geri döndüğümde Hamish çılgına dönmüştü. "Sana bir soru daha sormanı söyledikten sonra ona bir şey söyledin mi?"

Ha? "Evet, efendim," diye ihtiyatla cevap verdim. "Ona ne kadar zamandır Avcılık yaptığını sordum ve o da-"

"Hayır, ondan önce," diye araya girdi Hamish sabırsızca. "Onun arasında. Ne oldu? Hareket etti mi? Bir şey yaptı mı?"

"Hayır, efendim," diye cevap verdim, kafam karışmıştı. "Neden-"

"Kameralar arızalandı," dedi yayınları yöneten asker acımasızca. "Sadece bir saniyeliğine."

"İkisi de mi?" Ben sordum. "Aynı anda mı?" "Doğru."

Hamish hâlâ bana öfkeyle bakıyordu -neredeyse suçlarcasına, sanki kameraların çuvallamasına neden olacak bir şey yapmışım gibi.

"Numune hareket etmedi efendim," dedim. "Ve ikimiz de duyduklarınız dışında bir şey söylemedik."

Birden kısa süreli dumanlı kokuyu hatırladım ama nedense onlara söylemedim. Wyn'in kameralara bir şey yapıp yapmadığından emin değildim ama bunu onlara söylemek neredeyse vefasızlık gibi geliyordu. Wyn ile olan tüm etkileşimlerim şeffaftı. Ona onaylanmış bir listeden sorular sorduğumu biliyordu. Birbirimize söylediğimiz her şeyin izlendiğini biliyordu. Buraya geri dönmek ve memurlara ek bilgi vermek hoşuma gitmiyordu - tam olarak yapmam gereken şey bu olsa bile.

Siktirsinler, diye düşündüm acımasızca. Canavarları esir tutmaya ve bilgi almak için onlara işkence etmeye hakları olduğunu düşündükleri için hepsinin canı cehenneme. Wyn'in daha önce söylediklerinden şüphe duymuyordum- öldürdüğü insanların umurlarında olduğunu düşünmüyordum. Sadece onu kontrol edip edemeyeceklerini öğrenmek istiyorlardı.

O gece uyumaya çalışırken karanlık tavana baktım, düşüncelerim çalkalanıyordu. Orduya duyduğum öfke içimi kemirmeye başlamıştı. Wyn ile etkileşime geçtiğimden beri daha da kötüleşmişti. Hayatta yaptığım seçimlerle ilgili genel bir hoşnutsuzluktan çok, yakıcı bir nefrete dönüşmüştü. İnsanların neden şehirleri terk edip akıncı olduklarını, Çorak Topraklar'da yaşadıklarını anlıyordum. Şehirlerden kurtulmak istiyorsanız tek seçeneğiniz bunlardı. Orduya katılmak ya da Çorak Topraklar'da şansınızı denemek. Buraya tek başıma gelme düşüncesi beni son derece korkutsa da, askere yazılmak yerine ikincisini yapmış olmayı dilerdim.

Wyn'e yüzümü göstermekten de endişe ediyordum. Gördükleri hakkında objektif düşünmeye çalıştım. Kısa siyah saçlarım vardı. Mavi gözlerim. Düz bir burun.

Genel olarak, oldukça standart özellikler. Açıkça tanımlayıcı bir şey yok. Yüzümü bir süre daha görmezse, eminim unutacaktır. O kadar yaşlı bir canavar gördüğü her yüzü hatırlayamaz mıydı? Ben gerçekten de onun radarındaki bir işarettim, onun için anlamsız olacak kadar kısa bir süre için uzun, uzun varlığında mevcuttum.

Ama yine de içimi saran korkuyu atamıyordum. Neden beni görmek istiyordu? Bu ne anlama geliyordu? Artık başka canavarlar tarafından hedef alınacak mıydım? Midem ani bir korkuyla sıkıştı. Wyn diğer Ruh Yiyenlerle konuşabileceğini söylemişti. Ya bir şekilde birbirlerine bağlılarsa, bir ortak akıl gibi? Ya Wyn'in yüzümü görmesi diğerlerinin de bunu bildiği ve peşimden gelebileceği anlamına geliyorsa?

Doğrudum, göğüs kafesim gerildi, nefes alış verişim hızlandı. Zihnim Wyn'in bana sorduğu tüm soruları tekrar gözden geçirdi. Kendi başlarına masum ve tanımlayıcı olmayan sorular gibi görünüyordular, ama toplu olarak, peşimden başkalarını göndermek için benim hakkında yeterince bilgi toplamış olabilir miydi?

"Asker beş-yedi-altı-dokuz-yedi, derhal üçüncü bölmeye rapor verin."

Kaba ses, kışlanın koridorlarını kaplayan hoparlörlerden yükselince başımı kaldırdım. Beynim daha kendini tam olarak toparlayamadan parmaklarım taktik teçhizatıma uzanmış ve onu giymek için uğraşmaya başlamıştı bile. Birkaç saniye içinde tam teçhizatımı giymiş ve kaskımı ayarlayarak küçük odamdan dışarı çıkmıştım.

Merkeze yürümek üç dakika, taramadan geçmek ve tüm askerlerin merkeze girmek için geçmek zorunda olduğu uzun, dar odayı kaplayan parmak izi korumalı dolaplardan silahlarımı almak da iki dakika sürdü. Merkezdeyken tamamen silahlı ve teçhizatlı olmak zorunluydu, bu da çoğumuzun kışladayken sadece en rahatsız edici taktik teçhizatı çıkardığı anlamına geliyordu, böylece çağrılırsak hızlı bir şekilde hazır olabilirdik. Çağrıldıktan sonra rapor vermeniz sekiz dakikadan uzun sürerse, hiç mutlu olmazlardı.

Cephanelikten çıkıp loş, serin koridora adım attığımda, hâlâ tüfeğimin kayışını ayarlarken, Yüzbaşı Hamish kapının yanından belirdi ve neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu. Şaşkınlığımı gizlemeyi başardım ama ona hızlı bir selam verirken telaşlanmıştım. "Efendim."

"Asker. Acele etme." Hamish koridora doğru başını salladı ve kollarını arkasında kavuşturarak hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ben de hızla onu takip ettim. "Numune sıfır-bir-beş seni soruyordu."

"Efendim?"

Hamish dilini şaklattı. "Örnek sıfır-bir-beş bize söylemek istediği ek istihbaratı olduğunu söyledi, ancak sizinle konuşana kadar bunu aktarmayacağını söyledi."

"Ben... Neden birdenbire bize daha fazlasını anlatmaya istekli olduğunu söyledi mi?"

"Olumsuz, asker." Hamish bana bakmadı ama dudaklarının gerildiğini gördüm. "Ve bu önemli değil. Onunla konuşacaksın. O bilgiyi almak için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Nedense o şey senden hoşlanıyor. Eğer gelecekte bu lanet yaratıklar için sıcak tuttuğumuz bir yemekten başka bir şey olmak istiyorsan, o bok kafadan alabileceğin her bilgiyi almak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Eğilip iblis sikini kışına sokman gerekse bile umurumda değil. Bunu yapacaksın. Anladın mı beni, asker?"

Yutkundum, yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Anlaşıldı, efendim."

Asansörlere ulaştık ve ilk müsait olana bindik. Hamish en alt kat için düğmeye bastığında midem huzursuzlukla bulandı.

Yerin derinliklerine doğru yaptığımız uzun yolculuk acı verici bir sessizlik içinde geçti. Yanımdaki kaptanla birlikte esas duruşta durmak zorundaydım ama o önümüzde duran donuk metal kapı panellerine kaşlarını çatarak bakarken düşünceli görünüyordu.

Asansör yavaşlayıp durduğunda ve kapılar açıldığında Hamish uzanıp parmak ucuyla kulağındaki telsize dokundu. "Beş-yedi-altı-dokuz-yedi ile üçüncü bekleme bölümüne yaklaşıyoruz."

Koridorda doğaüstü, gök gürültüsü gibi bir ses yankılandığında ikimiz de sıçradık.

"Nerede o?"

Lanet olsun. Bu Wyn'di. Bu kesinlikle Wyn'di, sesini hiç duymadığım kadar öfkeliydi. Genelde çok... şey, yumuşak huylu doğru terim değildi, çünkü o eski korkunç bir canavardı, ama duygularını her zaman tam olarak kontrol ediyor gibiydi.

"Danny Sullihan nerede? Onu hemen getirin."

"Çeneni kapatabilir misin?" Hamish kulaklığına tısladı, 'örneklerinden' birinin kararları vermesine izin verirken yakalandığı için sinirlenmiş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, Wyn'in istediğini yapmalarına biraz şaşırmıştım. Beyninin içinde ne olduğunu *gerçekten* bilmek istiyor olmalılar.

Her iki durumda da kaptanın sorusu aptalcaydı. Wyn'in sesini nasıl bu şekilde yansıttığını bilmiyordum ama herhangi bir şeyin sesini kesebileceğinden şüpheliydim.

Bekletme bölmelerinin tamamen ses geçirmez olması gerekiyordu. Ya değildi ya da Wyn gibi bir varlık için bu tür küçük ayrıntılar önemli değildi.

"Senin adını nasıl öğrendi, asker?" Hamish bu konuşmayı daha önce yapmış olmamıza rağmen bana tısladı.

"Bilmiyorum efendim. Numune sıfır-bir-beş ile yaptığım tüm görüşmeler, 24 saat izlenen ve kaydedilen hücresinde gerçekleşti. Kasetler incelendi ve hiçbir noktada adımları söylemedim, ne de onun yanında söylendi." Sesim kısıktı, çünkü bu açıklamayı zaten kelimesi kelimesine defalarca yapmıştım.

"Hm." Kaptan konuyu daha fazla zorlamadı.

Üçüncü bölmenin kapısının önünde duran asker biz yaklaşırken yüzbaşıyı selamladı. Parmak izi taramasından sonra kapılar açıldı ve Hamish hızlı adımlarla içeri girdi, ben de peşinden. Hareketsiz, aydınlık koridorda hızla ilerleyerek Wyn'in tutulduğu beşinci hücreye doğru ilerledik. Bir süre için tek ses biz yürürken kumaşların çıkardığı sesler, ara sıra kaptanın ayakkabılarından gelen gıcırtilar ve yukarıdaki ampullerden gelen hafif bir uğultuydu. Her adımda avuçlarım eldivenlerimin içinde terliyordu.

"*Sabrımı* kaybediyorum." Wyn'in gürleyen, çarpık sesi kalbimin korkuyla sıkışmasına neden oldu, maskemin arkasında üst dudağımda boncuk boncuk terler oluştu. "Nerede. Nerede. Nerede?"

Bu kez, Teğmen Mallory'nin sesini Wyn'in hücreesine giden hoparlörlerden duyabilecek kadar yakındık. "Asker beş-yedi-altı-dokuz-yedi'yi geri aldık. Birazdan burada olacak."

"Eğer önümüzdeki on saniye içinde karşımda durmazsa-" Hamish istihbarat odasının kapısını çekerek açtı ve beni içeri itti. Sonra başka bir çift el beni Wyn'in hücresinin dışındaki izleme şeridine açılan kalın kapılara doğru itmeye devam etti.

Ben tökezlerken Mallory tısladı: "Hemen o lanet kışını oraya sok asker ve ne bildiğini öğren," dedi.

Bir asker kapının tüm uzunluğu boyunca uzanan kalın sürgüleri hızla geri çekerken, bir diğeri kilidi açmak için tuş takımına çılgınca yazıyordu. Kapı kayarak açıldığı anda içeri itildim.

Sersemlemiş ve terlemiş bir halde etrafıma bakındım, gözlerim maskemden fırlamıştı, yarı yarıya Wyn'in ortaya çıkıp gizli bir köşeden beni yakalamasını bekliyordum.

Ama hayır. Oradaydı, hâlâ hücresindeydi, o kalın güçlendirilmiş camın arkasında güvendeydi.

Kapüşonunun derinliklerinden beni izliyordu.

İzleme şeridine ilk girdiğimde volta atıyordu ama şimdi durmuştu, lekeli parmakları iki yanında seğiren pençeler halinde kıvrılmıştı. Gergindi. Tedirgindi.

"Maskeyi çıkar."

Uğultulu ve öfkeyle daha da bozulmuş ürkütücü sesiyle irkildim. "Ne?"

"Çıkar şu lanet maskeyi. Sen olduğunu kanıtla." Hemen hareket etmediğimde, sesi daha da yükseldi. "*Çıkar şu lanet maskeyi.*"

Yüce Tanrım. Öfkeli sesi kemiklerime saf bir dehşet aşıladı ve elimi otomatik olarak kaskımı çıkarmaya itti. Bir saniye sonra gözlüklerim de onu takip etti ve iri gözlerim ona doğru kayınca Wyn biraz sakinleşir gibi oldu.

Maskemi çıkardığım ve yüzümün tamamını görebildiği anda Wyn'in vücudu gözle görülür bir şekilde gevşedi. Ellerini arkasında kavuşturarak doğruldu.

"Merhaba Danny." Sesi neredeyse normale dönmüştü. Yani onun için normal olana.

Başım hâlâ korku, şaşkınlık ve endişeyle dönerken hızla gözlerimi kırıştırdım ve dudaklarımı araladım. "I-"

"Onu geri tak."

Arkamdaki çift yönlü camın ötesinde kimseyi göremesem de telaşla etrafıma bakındım. "Ben-ne-"

"Maskeyi geri tak. *Şimdi.*"

Ben hareket etmeyince Wyn'in vücudu gerildi, omuzları büküldü. "Koy onu *Lanet maskeyi geri tak,*" diye kükredi.

Siktir. Siktir. Ne oluyor lan? Hiç *bu kadar* dengesiz olmamıştı. Bir şeyler olmuştu. Bir şeyler oluyordu. Eğilip teçhizatımı karıştırdım, maskeyi yerine taktım ve ardından gözlüklerimi taktım. Kaskımı tekrar kafama geçirdim, göğsümün panikle kabarmaması için nefes alışıma yavaşlatmaya çalıştım.

Tam teçhizatımı giydiğim anda Wyn bana doğru yürümeye başladı. Geri adım atmamak için her şeyimi ortaya koymam gerekti ama başardım ve kıyafetlerimi giydiğim için minnettardım, böylece geniş, paniklemiş gözlerim en azından kısmen gizlenmişti.

Wyn camın diğer tarafında, aramızda iki metreden az mesafe kalacak şekilde durduğunda, ona daha önce hiç bu kadar yakın olmadığımı fark ettim. Normalde konuştuğumuzda hücresinin uzak duvarına karşı otururdu.

Bu kadar yakından, kapüşonunun derinliklerinde soluk bir çenenin belli belirsiz çıkıntısını neredeyse görebileceğimi düşündüm. Bakışlarının ağırlığı bir milyon kat daha ağır geliyordu. Boynuzlarını kısaca incelemekten kendimi alamadım; kukuletasından çıkarken pürüzsüz, aşınmış bir ağaç dokusundan, geriye doğru kıvrılırken pürüzlü, sivri bir kabuğa dönüşmeleri beni büyüledi.

Wyn hareket edip gözlerimi boynuzlarından ayırdığında nefesim kesildi, korku midemi bulandırdı. Tek yaptığı elini kaldırıp kararmış parmak uçlarını karnımla aynı hizadaki cama bastırmaktı ama bu hareket kafamı o kadar karıştırdı ki daha da gerilmeme neden oldu. Ne yapıyordu?

Sana ulaşamaz. Sana ulaşamaz. Kafamın içinde kendi kendime bunu söylemek zorundaydım. Bizi ayıran tek şey olan güçlendirilmiş cama güvenmek zorundaydım.

Ciğerlerim sıkışmaya başlayana kadar nefesimi tutup beklediğimi fark etmemiştim. Mümkün olduğunca sessiz ve düzenli bir şekilde nefesimi vermeye çalıştım ama Wyn titreyen sesi duymuş olmalıydı çünkü kafasını meraklı bir hayvan gibi hafifçe eğmişti. Uzayan, uzayan ve sonra... Wyn'in parmaklarındaki bir seğirme bakışlarımı aşağıya çekti ve o kararmış parmak uçlarının dumana dönüştüğünü gördüğüme yemin edebilirdim.

Her şey karanlığa gömülmeden hemen önce.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dehşete kapılmış, hızlı nefes alıp verişlerimin ötesinde kaydedilen ilk ses boğuk bağırışlardı. Karanlık mutlaktı. Kendi yüzümün bir santim önünü bile göremiyordum.

Eğitimim devreye girerek tüfeğimi döndürmeme ve ellerimde hazır hale getirmeme izin verdi, ancak korkunç, eski bir canavar varlığından sadece birkaç metre uzakta olduğunuzu bildiğinizde bunun ötesine odaklanmak zordu. Zifiri karanlıkta. Arkanızda tek kaçışınız olan çift cıvatalı bir kapı varken.

Wyn neredeydi? Ne yapıyordu? Karanlıkta görebiliyor muydu? Elbette görebiliyordu. Beni izliyor muydu? Ben *tamamen* kör ve savunmasızken bana baktığı düşüncesi dehşetin sinsice omurgamdan aşağı süzülmesine neden oldu.

Hâlâ olduğum yerde donup kaldığımı, yaralı bir hayvan gibi hızlı hızlı nefes alıp verdiğimi fark ettim. Hareket etmem gerekiyordu. *Bir şeyler* yapmalıydım. Neden kimse arkamdaki kapının kilidini açmıyordu? Odanın dışında artık hiçbir şey duyamıyordum, bu yüzden kısa bir an için görüşüm panikle karardı ve acaba hepsi gittiler de bu her ne haltsa çözülene kadar burada mı kaldım diye düşündüm.

Ya da daha kötüsü. Zifiri karanlıkta bir canavarla sonsuza dek burada sıkışıp kalmak.

Tam Wyn'in hücreesine sırtımı dönüp kapıyı yumruklamaya hazırlanırken bir fisıltı duydum. Sanki çok uzaklardan gelen, kaskımın içine dolan ve ensemdeki her bir tüyü diken diken eden uzun bir nefes gibiydi. Titremeye başladım ama botlarımı yere daha sağlam bastım ve parmağımı silahımın tetiğinin üzerinde gezdirdim. Aklımı kaçırarak kadar korkmuştum ama aynı zamanda bir askerdim. Bu canavarlarla karşılaşmak için eğitim almıştım. *Her şeye* hazırlıklı olmalıydım.

Karanlık o kadar fazlaydı ki gözlerim en ufak bir uyum sağlayamadı, ama bakışlarımı sonuçsuzca etrafta dolaştırırken, gördüğümü sandım...

Bir şey. Belki bir adım ötede. Beyazın en zayıf çizgisi.

Yüz şeklinde. Keskin açılar. Biri siyah, diğeri beyaz olan ve içten içe yanıyormuş gibi parlayan büyük göz delikleri. Keskin beyaz dişleri ortaya çıkaran soluk dudaklar...

Gözlerimi hızla kırtım, beynim ne gördüğümü anlayamadı, ama sonra yüz kayboldu ve elle tutulamayan bir şeyin küçücük bir şeyin içine süzüldüğünü hissettim.

bulabildiği kadarını içime çektim. Dumanlı, topraksı bir koku maskemden sızdı ve bir şey söylemek için dudaklarımı araladım, ne olduğunu bilmiyordum ama bunun yerine buhar her neyse derin bir ciğer dolusu emdim. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama bağlantı kopmuştu.

Zihnim bulanıklaştı. Ellerim gevşedi ve tüfeğimin göğsümün etrafındaki kayışından düşüp sallanmasına izin verdim. "I-" Sesim çok uzaklardan geliyordu. "I-Wyn-"

Adını neden söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama cevap gelmedi. Beynim durgun, bedenim yavaş, elimi uzattım. Neden olduğundan emin değildim. Bir an için eldivenli parmaklarımın sert bir teni kaplayan kumaş gibi somut bir şeye değdiğini sandım ama sonra katı olan şey parmaklarımın altında dumana dönüştü ve sonuçsuzca ince havayı kavradım.

Göz kapaklarım sarktı, kollarım aniden dayanamayacak kadar ağırlaştı. Nefes alışlarım yavaşladı. Beynim rahatladı, birkaç dakika önce hissettiğim saf dehşeti unuttum.

Çıglıklar başladığında bile, o güçlendirilmiş kapıların ardında baygınlık geçirirken, tepki verecek gücü kendimde bulamadım. Ve sonra her şey ikinci kez karanlığa gömüldü.

ALTINCI BÖLÜM

Askerlerin yapması gerektiği gibi uykuyu bir anda üzerimden atmakta hiçbir zaman ustalaşamamıştım. Sabahları hep halsiz ve huysuz olurdum.

Ancak bu sefer sarsılarak uyandım, kalbim çoktan çarpmaya başlamıştı ve ter vücudumda soğuyordu. Gözlerimi kırdım, başlığımın içinde uyandığım için sersemlemiştim. Hızlı ve nefes nefese aldığım nefesler kaskımın içinde yüksek sesle ve sert bir şekilde duyuluyordu.

Artık Wyn'in hücresinde değildim. Bu kadarını hemen söyleyebilirim.

Eski püskü bir motel odasındaymışım gibi görünüyordu. İğrenç desenli halı yıpranmıştı ve hatta uyandığım yatağın karşısındaki şifonyerin üzerinde hâlâ kıyamet öncesi bir televizyon vardı. Duvarlar soluk bir bej rengindeydi ve altımdaki cızırtılı yorgan gözlerimi acıtan yüksek bir desene sahipti. İki yatağın arasındaki tek bir lamba her şeyin üzerine hastalıklı turuncu bir ışık saçıyordu. Kahverengi perdeler çekiliydi ama kenarlarında parlayan karanlık gri ışığı görebiliyordum.

Ben de yalnızdım. Yutkundum, kuru boğazım tıkırdadı ve gerçekleri gözden geçirirken sakin kalmaya çalıştım.

Birincisi, üste bir olay olmuştu.

İki: En son kendime geldiğimde, Ruh Yiyici Wyn ile birlikte bir hücrede kapana kısılmıştım ve dışarı çıkmanın hiçbir yolu yoktu.

Üç-Şu anda bir motel odasındaydım, yani kesinlikle yanlış yerdeydim. Dört-Yaşıyordum, yani Wyn beni öldürmemişti.

Tekrar.

Bu, olay çözüldükten sonra birinin beni Wyn'in hücrelerinden çıkarmış olması gerektiği anlamına geliyordu. Belki de üs ele geçirilmişti ve olay çözülene kadar hepimiz dışarı çıkarılmıştık. Bu en olası senaryo gibi görünüyordu.

Ama tamamen hareketsiz ve sessizdi. Odanın dışında herhangi bir askeri personelin sesini duyamıyordum. Tüfeğim komodine yaslanmıştı. Botlarım hala ayağımdaydı.

Bacaklarımı yavaşça yataktan kaldırıp botlarımı yere koyduğumda yorgunluktan karnım zangır zangır titriyordu. Başlığımınla uyuduktan sonra yüzümün sıcak ve terli olduğunu hissettim, bu yüzden uzanıp kaskımı çıkardım. Benim

Gözlükler ve maske hemen ardından geldi ve hepsini yanımdaki yatağa bıraktım, serin hava kızarmış tenime çarptığında rahatlayarak nefes verdim.

Bir elimi terden ıslanmış saçlarımda gezdirerek ayağa kalkacak gücü toplamaya çalıştım. Kendimi tamamen bitmiş hissediyordum, sanki biri içimdeki tüm enerjiyi emmişti.

Orada uzun dakikalar boyunca oturdum, sadece botlarıma baktım ve bir elimle dalgınca enseme ovuşturdum. Üsse geri döndüğümde ne olmuştu? Neden bayılmıştım? Sadece bir panik atak mıydı? Bayılmadan önceki saniyelerde tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalıştım ama yapamadım. Sadece karanlığa gömüldüğümü ve hücrenin dışında çığlıklar duyduğumu hatırlıyordum.

Titredim. Ter artık vücudumda soğumuştı ve beni üşütüyordu. Ama tam kendimi yataktan kaldırmaya başlamıştım ki, motel odasının kapısı açıldı.

Ruh Yiyici Wyn içeri girdi.

Şok içinde ağızım açık bir şekilde kıcımın üzerine düştüm ve tam olarak dehşet değil ama ürpertici bir endişe duydum. Geçilmez bir camın ardında güvenle saklanırken ona alışmak bir şeydi. Aramızda hiçbir şey yokken ondan sadece bir metre uzakta olmaya hazır değildim.

O hücrede her sabah olduğu gibi aynı görünüyordu. Botunun topuğuyla kapıyı arkasından kapatırken kapüşonunun aşılmaz karanlığı bana dönüktü.

"Günaydın."

O cam olmadan sesim daha da kötü çıkıyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve yatağın kenarına sıkıca tutundum. Garip bir şekilde, nefesim kesilmiş gibi hissetmeme rağmen konuşabiliyordum... bir şey. Belki de artık Wyn'e gerçekten daha alışmıştım. "Neler oluyor?"

Wyn kayıtsızca yaklaştı ama diğer yatağa oturmadı. "Askeri üssünüz gitmiş."

"Gitti mi?" Tam olarak anlamadığım için yineledim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani artık boş bir kabuk. Meslektaşlarının çoğu öldü." "Benim... Ne?"

Ben... Nasıl?"

"Diğerlerini serbest bıraktım. İntikamlarını aldılar."

Diğerleri mi? Ne yaptı... Fark ettiğimde yutkundum. Orada tutulan diğer canavarlar.

Ama bekle. *Wyn* diğer canavarları serbest mi bıraktı? Ama... nasıl? Kendi hücresinde kilitliydi.

Yüzümdeki soruyu görüp görmediğini bilmiyordum ama yine de cevap verdi. "Beni tutsak edebilecek hiçbir şey yok, Danny." Adımı kullandığını duyunca karnımda bir endişe daha hissettim.

"Ama..." Başımı salladım. "Ama *öyleydin*. O hücrede sıkışıp kalmıştın. Dışarı çıkamadın ya da çıkabilirdin."

Wyn sonunda karşımdaki yatağa oturdu. Bir omzunu silkti. "Yapabilirdim. Bekliyordum."

"Beklemek mi?" İnanamayarak tekrarladım. "Ne için?" Tekrar omuz silkti. "Doğru zamanı."

"Yani *sen...* bekle, nasıl dışarı çıktın?"

Cevap olarak Wyn sol elini kaldırdı, avuç içi bana dönüktü. Ben izlerken, parmakları bir çölde savrulan kum gibi siyah bir dumanın içinde kayboldu. "Havalandırma delikleri," dedi yumuşak bir sesle.

"Siktir," diye mırıldandım, elinin tamamı kara dumana karışırken bakakalmıştım. Bir anda yeniden katılaştı ve Wyn hâlâ o yüzüklerle süslü uzun parmaklarını esnetti.

"Ve sen..." Yüzümdeki kanın çekildiğini biliyordum. "Yine de... beni öldürmedin."

Wyn başını eğdi ve kapüşonun altından gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Hayır."

Kuru dudaklarımı yaladım. "Neden?" Aptal gibi sordum.

Wyn birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Sonra kukuletalı kafasını başka yöne çevirdi. "Gerçekten de etrafta dolaşıp istediğim herkesi öldürdüğümü mü sanıyorsun Danny?"

"Ben... um..." Bu hileli bir soru muydu? "E-evet?"

Wyn artık tanıdık gelen eğlenceli homurtusunu çıkardı ve bu sesle birlikte gerginliğimin bir kısmı vücudumu terk etti. Şimdiye kadar bana işkence etmek ya da öldürmek için sayısız fırsatı olmuştu. Belki de gerçekten... yapmayacaktı.

"Yani sen... sen tüm canavarları serbest bıraktın ve onlar da üsteki herkesi katletti." Kafamda bazı şeyleri netleştirmeye, neler olduğunu anlamaya çalıştım.

"Neredeyse herkes, evet. Bazıları kaçtı." Wyn öne doğru eğildi, ön kollarını kalçalarına dayadı ve ellerini birbirine kenetledi. Delici bakışlarını tekrar üzerimde hissedebiliyordum, aniden değerlendirmeye başlamıştı. "Aslında, biz konuşurken üstlerinizden bazıları peşimden geliyor."

"Ne?" Kalbim göğsümde sarsıldı ve sanki Hamish ya da Mallory bir şekilde yatağın arkasından çıkıverecekmiş gibi odaya baktım.

Şifonyer.

"Bir gün kadar gerideler ama evet. Geliyorlar."

Bir gün mü? Wyn beni üsten ne kadar uzağa getirmişti? Ve beni *neden* yanında getirmişti?

Ben daha soramadan Wyn tekrar konuştu. "Üç seçeneğin var Danny." Gerildim, bekliyordum. "Burada kalabilirsin. Bu odada. Kaskındaki teknoloji sayesinde üstlerin seni yakalayacak ve bulacaktır." Haklıydı - hepimizde takip cihazı vardı. "Takip cihazını çıkarabilir, bu odadan ayrılabilir ve Çorak Topraklar'da şansını deneyebilirsin." Durakladı. "Ya da benimle gelebilirsin."

Keskin bir nefes aldım. "Seninle geleyim mi?"

"Evet. Takip cihazını çıkarıp benimle gelebilirsin. Seni üsten aldığım için üstlerin muhtemelen benimle işbirliği yaptığını düşüneceklerdir. Buraya geldiklerinde -ben çoktan gitmiş olsam bile- tutuklanma ihtimalin çok yüksek."

Çenemi sıktım ve botlarıma baktım. "Neden *yaptın*?" "Ne?"

"Beni neden aldın?"

Wyn bir süre sessiz kaldı. "Seni intikamcı canavarlarla dolu yanan bir binada baygın halde bırakmamı mı tercih ederdin?"

Kaşlarımı çatarak botlarıma baktım. Wyn bazen cevaplarında çok kurnaz oluyordu. "Belli ki değil."

"Bu yüzden iyi talihinizi sorgulamayın. Özellikle de benim tarafımdan veriliyorsa."

Sesi hafif tehditkâr bir tona bürünmüştü, sanki bu sorgulama tarzıyla işi bitmişti. Korku karnıma doğru yayıldı.

"Peki hangisi?" Wyn yataktan kalkarak sordu.

Gerildim. Hâlâ botlarıma bakıyordum ama ensem açıkta olduğunun farkındalığıyla diken diken oldu.

Çorak Topraklar'da tek başıma şansımı denemeyi düşündüm ve tüm vücudum sıkıştı. En iyi zamanlarda bile tek başıma olmakta iyi değildim. Ama bu kanunsuz, çorak, akıncılarla, canavarlarla ve eskiden nasıl bir hayat olduğunun lanetli kalıntılarıyla dolu bölgenin ortasında tek başıma olmak? Her geceyi bir yerde saklanarak, karanlıkta hiçbir şeyin bana rastlamaması için dua ederek geçirmek zorunda kalmak? Yeterli yiyecek ve suyu nasıl bulacaktım? Burada yaşayan insanların akıncı kamplarında bir araya gelme eğiliminde olmalarının bir nedeni vardı. Hayatta kalmak çok zordu.

Ürperdim. Tek başıma gitmenin benim için bir seçenek olduğunu düşünmüyordum. Burada ordunun beni bulmasını beklemek de öyle. Fazla düşünmeme gerek kalmadan bunu iliklerime kadar biliyordum. Bunu yapamazdım. Başka canlılara işkence etmekten zevk alan, güç sahibi zayıf adamlara hesap vermek zorunda olan yüzsüz, isimsiz bir asalak olmaya geri dönecektim. Bu seçeneği reddetmeme neden olan şey tutuklanma riski bile değildi; bunun gerçekleşmemesi ve o hayata geri dönmek zorunda kalmam riskiydi.

Geriye Wyn ile gitmek kaldı.

Sonunda ona bakmak için başımı kaldırdım. Kıpırdamadan durmuş cevabımı bekliyordu. Yapabilir miydim? Onunla gidebilir miydim? Teknik olarak o da en az onlar kadar kötüydü. Binlerce kişiyi öldürmüştü. On binlercesini. Bir nedeni olduğunu iddia ediyordu ama ben ne olduğunu bilmiyordum. Hiçbir neden bunu haklı gösteremezdi zaten.

Masum insanları katledişini izleyebilir miydim? Benim de katılmamı bekler miydi?

Safrayı geri yuttum. "Ben... Ben kimseyi öldüremem," diye mırıldandım. Bir saniye sonra bunun kendi düşünce zincirim dışında hiçbir anlam ifade etmediğini fark ettim ama Wyn ne demek istediğini biliyor gibiydi.

"Senden bunu beklemiyorum. Bu benim görevim."

Ona nedenini sormak istedim. Neden peşine takılmama izin verdiğini. Ama o anda birlikte gitmek istediğim seçenek oydu ve tekrar düşünmesini riske atacak bir şey yapmaya cesaret edemedim. "Seninle geleceğim," diye fısıldadım.

Belki de burada tek başıma olmaksızın kadim bir ölüm canavarıyla şansımı denemek beni zayıf ya da zavallı yapıyordu. Ama tek başıma beş dakika bile dayanamayacağımı biliyordum. Bunu biliyordum. En azından Wyn'le gidersem, bu bana biraz zaman kazandırır. Belki beni kamplarına davet edecek bir grup dost akıncıya rastlardık. Belki de hayatımın geri kalanında yaşayabileceğim terk edilmiş, tamamen dolu bir malikane bulabilirdim.

Wyn hiçbir şey söylememişti ve şimdi sessizlik... yüklendi. Yorgunluktan çökmemeye çalışıyordum ama yatağa düşüp birkaç dakika içinde tekrar uykuya dalacaktım gibi hissediyordum. Bunun olmasını engellemek için hareket etmem gerekiyordu. "Biz... şimdi gitmemiz gerekiyor mu?"

"Neden?" Wyn hemen sordu, hâlâ kıpırdamadan duruyor ve kapüşonun altından beni izliyordu.

Sinirle yutkundum. Onun tavırlarına alışmak biraz zaman alacaktı. Yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyor ve etmiyordu. Denedim.

Beni öldürmek istemesinin olası olmadığını kendime hatırlatmak için.

Olabilir.

"Ben sadece... tuvaleti kullanmak istedim. Eğer zamanımız olsaydı."

Bir tür şokta olup olmadığımı merak ettim. Tüm bunlara anormal bir tepki mi veriyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Wyn'e sorsam onun da bileceğinden şüpheliydim. İnsanları öldürmek dışında onlarla fazla vakit geçirdiğinden şüpheliydim.

Wyn'in uzun, lekeli parmaklarının seğirdiğini gördüm. Sonra kapüşonu başıyla bir kez salladı. "Zamanın var."

Kendimi yataktan kaldırdım ve banyo kapısına doğru yürüdüm. Şimdi ayaktaydım ve mesanem işeme ihtiyacıyla kasılıyordu. Banyo kapısını arkamdan kapattım ve işedim, sonra banyo aynasında kendime baktım. Bok gibi görünüyordum.

Soğuk musluğu açtım ve bir dakika kadar akmasına izin verdikten sonra içmek için elimi suyun altına soktum. Gözlerimi kapattım ve soğuk suyun kavrulmuş boğazımı yatıştırma hissi karşısında açgözlülük yapmamaya çalıştım, kendimi tika basa doyurmadan önce durdum.

Aynada tekrar kendime baktım, cildimin ne kadar solgun olduğunu ve gözlerimin etrafındaki koyu halkaları fark ettim. Evet, hâlâ şokta olduğumdan oldukça emindim. En azından sersemlemiştim. Ama en azından beni Wyn'den ayıran bir kapı sayesinde biraz daha rahat nefes alabiliyordum. Durumu objektif bir şekilde gözden geçirmeye çalıştım.

Wyn tüm canavarları serbest bıraktıktan sonra beni üstten almıştı. Nedenini bilmiyordum. Belki de her gün etkileşim halinde olduğumuz için kendini sorumlu hissediyordu.

Ama sonra... orada olduğumdan emin oldu, değil mi? Planını gerçekleştirirken hücresinde onunla birlikte olduğumdan emin olmuştu.

Bu da büyük ihtimalle beni de yanında getirmeyi planladığı anlamına geliyordu. Ama neden? Bana bir şey için mi ihtiyacı vardı? Onu tekrar yakalarlarsa diye orduyla pazarlık yapmak için mi? Kesinlikle hayır. Bu noktada Wyn'in içeri girmek ve diğer canavarları serbest bırakmak için yakalanmasına *izin* verdiğinden oldukça emindim. Ve eğer ordu onu tekrar bulursa, onu ele geçiremeyeceklerinden de emindim.

Peki neden beni yanına aldı ve daha da önemlisi, neden şimdi peşine takılmamı teklif ediyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Hücresinde çok kızgın olduğu o sabah söylediklerini hatırlayınca nefesim boğazımda düğümlendi.

'Bu işler böyle mi yürüyor? İnsanlar ve canavarlar bir şeyi öğrenmek istedikleri için birbirlerini kaçırap işkence edebilirler mi? Bunu hatırlayacağım.'

Sebebi bu muydu? Bu bir intikam mıydı? Yoksa ordunun yaptığını mı yapmak istiyordu, benden bilgi almaya mı çalışıyordu? Kalbim küt küt atıyordu. Banyodan çıktığımda ona soracak kadar cesur olup olamayacağımı merak ettim. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Belki birkaç gün sonra birbirimizi daha iyi tanıdığımızda sorabilirdim... eğer o zamana kadar beni öldürmemişse.

Aynaya son bir kez baktım. Wyn'in hâlâ odada olup olmadığını merak ederek derin bir nefes aldım ve banyonun kapısını açtım.

Öyleydi.

Hâlâ yatakta oturuyor, avuçlarını şiltenin üzerine koyarak düz kollarının üzerinde geriye yaslanıyordu, ben banyodan çıkarken Wyn'in başı hafifçe döndü.

"Daha iyi misin?" diye sordu ve sesini duyunca irkilmemek için kendimi zor tuttum.

Başımı salladım, gergin bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayıyordum. Hâlâ komodinin üzerinde duran tüfeğim gözüme çarptı ama ona doğru ilerlemeye başladığımda yataktaki başka bir şey beni durdurdu.

"Onları buldum," dedi Wyn hızla, yataktan kalkıp şifonyere doğru yürüdü. Orada bir şeyle oynadı. "İnsanların neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Hayatta kalmak için o kadar çok şeye ihtiyaç duyuyorsunuz ki, acınası bir durum."

Enerji içeceğine ve üç protein barına baktım, hepsinin tarihi geçmişti. Wyn'e hızlı bir bakış attım ama bana arkasını dönmüş, hâlâ şifonyerin üzerinde bir şeylerle uğraşıyordu.

"Teşekkür ederim." İçkiyi bir cebime, iki çubuğu da diğerine tıktırdım. "Evet, sanırım oldukça muhtaç yaratıklarız."

Protein barını yırtıp açtım ve yarısını dişlerimle kopardım. Lanet olsun, tarihi geçmişti ama tadı çok güzeldi. Şekerli ve yapaydı ve ordunun servis ettiği o iğrenç protein püresine hiç benzemiyordu.

Dişlerimi birbirine yapıştırdı ve hızlı çiğnediğim için çenem ağrıyordu ama uzun zamandır yediğim en güzel şeydi. Diğer yarısını da ağzıma atıp boş ambalajı cebime tıktıktan sonra yatağa oturdum ve kaskımı aldım.

Bunu gerçekten yapıyordum. Orduyu terk etmek. Asker kaçağı olmak. Bir an hiç utanmadığım için endişelendim. Bu benim hakkımda ne söylüyordu? Tek hissettiğim midemin çukurunda oluşan küçük bir rahatlama ve mutluluk çekirdeği. Dışarı çıkıyordum. *Özgürdüm.*

Kasklarımızdaki teknoloji iletişim ve izleme dışında pek bir şey sunmuyordu, bu yüzden hassas kabloları ve donanımı sökerken herhangi bir incelik kullanmadım. İzleme çipini çıkardım ve yere bırakıp botumun topuğuyla dikkatlice toz haline getirirken Wyn'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Kaskı yatağın üzerine bıraktım ve Wyn'e baktım. "Hâlâ en son nereden sinyal aldığını görebilecekler," dedim ona.

Başını salladı. "Zaten gitme vaktimiz geldi."

Derin bir nefes aldım ve başlığımı kaptım, tüfeğimi omzuma atmadan önce hepsini geri taktım. Bunu gerçekten yapıyordum. Ordu yerine bir canavarı seçiyordum. Rutin olarak yüzlerce insanı öldüren ve genel olarak korkunç olan ve milyonlarca çığlık atan ruh gibi bir sesi olan bir canavarı.

Ama bu, üsse geri dönmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Gecelerimi o küçücük hücrede tek başıma geçirmek zorunda değildim, uyanıp o soğuk, gri, beton binada aynı günü tekrar tekrar yaşamak zorunda değildim. Güce aç, acımasız adamlar bana körü körüne uymamı bekledikleri emirler yağdırıyordu. Bir hiç olana kadar yavaş yavaş yok olmak.

Bunun beni bir pislik yaptığını biliyordum. Bunun mantıklı olmadığını biliyordum - canavarlar yakalayıp işkence ettikleri için ordudan nefret ederken, pek çok canavarı öldüren bir canavarla arkadaşlık etmeye nasıl razı olabilirdim? Ve görmezden geldiğimde kendimden nefret edeceğimi bilsem de, o anda umurumda değildi. Bir şey beni onu takip etmeye zorluyordu. Yaptığı korkunç şeylere rağmen bir şey onu seçmemi sağlıyordu.

Wyn'i motel odasından çıkarken takip ettim, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Wyn'in benden sessiz bir takipçi olmamı beklediğinden emin değildim ama sessiz kalma konusunda pek iyi değildim. New Louisiana'da annem ölmeden önce, bir müzayedeciden daha iyi konuşabileceğimi söylerdi.

Onu kaybetmenin verdiği ani ve ağır bir kederle sarsıldım ve aynı hızla onu uzaklaştırmaya çalıştım.

"Peki nereye gidiyoruz?" Wyn'e motelin otoparkında yanmış bir arabanın atılmış parçalarının etrafından dikkatlice dolanarak sordum.

Wyn ağır botuyla kararmış bir jant kapağını tekmeledi ama bunun bir kaza mı olduğunu yoksa önüne çıkan her şeyi ezip geçtiğini anlayamadım. Ben ikincisinden şüpheleniyordum. "Batı."

"Görevinize devam etmek için mi?" Tüfeğimin kayışını sıkıca tutarak endişeyle sordum.

"Evet."

Motel binasının etrafından dolaşp uzanan yola doğru ilerlerken Wyn bana bakmasa da başımı salladım. Hava serin, gökyüzü gri ve bulutlarla kaplıydı. "Peki nasıl... yani... Bütün yolu yürüyor muyuz? Normalde nasıl seyahat ediyorsunuz?"

Wyn'in belli belirsiz bir eğlenme homurtusu duyduğumu sandım. "Bütün bu zaman boyunca bu kadar çok soru mu soracaksın?"

Yüzüm kızardı ama kızgın görünmüyordu. "Sadece üç kere falan sordum." "Altmış saniye içinde."

"Sadece ne yapacağımız hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim!"

"Yapacaksın."

Yola adım attık ve yürümeye devam ettik. Önümüzde uzanan eski, çatlak asfalta baktım. Kilometrelerce uzanıyor, ufka ulaşıyor gibiydi. İçime bir korku çöktü ama bir süre çenemi kapalı tutmanın daha iyi olacağına karar verdim. Eğer çok can sıkıcı olursam, Wyn'in ilk fırsatta mızımız kıcımı tekmelemesini hiçbir şey engelleyemezdi.

Ben de sustum ve yürümeye devam ettim.

Bu uçsuz bucaksız otoyolda yrmemizin bir nedeni olduğu ortaya ıktı.

Yaklaşık bir saat sonra, sağ tarafımızdaki ağaçların arasında bir süpermarketin devasa bodur binası belirdi. Wyn oraya doğru ilerlemeye başlayınca ben de ona ayak uydurmak için acele ettim. "Oraya mı giriyoruz?"

"Evet."

Karnımda bir heyecan kıvılcımı hissettim. Dünya boka döndüğünde kk bir çocuktum, bu yüzden annemle bunlardan birine geldiğime dair çok zayıf bir anım vardı. Arabadaki o küçük koltukta oturur, mağara gibi odaya, sıra sıra dizilmiş renkli kutulara ve parlak teneke kutulara bakardım.

İçeride hâlâ bir şeyler var mıydı, yoksa tamamen yağmalanmış mıydı? Ya da mide bulandırıcı bir korku midemi bulandırdı, tatlı anıları kovaladı.

-Belki de Wyn'in bir sonraki kurbanı orada saklanıyordu. orak Topraklar'dan kaçan masum bir insan.

Yutkundum, terk edilmiş arabalarla dolu otoparkta ilerlerken sessizliğe gömüldüm, birkaçının paslı kapıları hâlâ açıktı. Bir yaratık bir lastiğin arkasından bizden uzaklaşıp asfaltın kenarını kaplayan aşırı büyümüş çalıların arasına daldığında sıçradım.

Dkknın büyük cam kapıları kırılmıştı ve içerideki bulanıklığa rağmen kirli muşambanın üzerine saçılmış yaprakları ve diğer döküntüleri görebiliyordum. Eşikten adımıımızı attığımızda camlar botlarımızın altında ıtırıdadı.

Kulaklarımı zorladım, burada birinin olup olmadığını umutsuzca duymaya çalıştım, zihinsel olarak kendimi Wyn'in birini öldürdüğünü görmek zorunda kalmaya hazırladım. İlk seferin burada tek başıma şansımı denemek istemem için yeterli olacağından şüpheleniyordum ve bencilce, bu gerçekleşmeden önce en azından biraz erzak toplamak istiyordum. Bu iyi bir başlangıç olabilirdi.

İçerisi tamamen sessizdi. Potansiyel hayvanlardan bir hışırtı bile gelmiyordu. Kalbim biraz gevşedi.

Wyn yürümeye devam etti, ben de sessizce onu takip ettim. Sıra sıra dizilmiş hareketsiz ve sessiz kasaların yanından geçerek giysi bölümüne doğru ilerledik. Konveyör bantlarda hâlâ rrmekte olan bazı ürünler vardı, bu da beni huzursuz ediyordu, sanki grmemem gereken şeyleri gryormuşum gibi. Başka bir hayattan kalıntılar, çok az deneyimleyebildiğim bir hayat.

Wyn hâlâ konuşmamıştı ama sonunda bir çanta rafının önünde durdu. Siyah bir sırt çantası kaparak bana doğru itti.

Beynimin yetişmesi bir dakika sürdü. Yavaşça uzandım ve çantayı aldım.
"Um..."

"Doldur."

"Ben... neyle?"

Wyn'in yüzünü göremiyordum ama bana sertçe gözlerini devirdiğini hayal ettim. "Seni hayatta tutan şeyle, insan."

İçimden bir heyecan ve rahatlama dalgası geçti. Wyn beni buraya malzeme toplamam için mi getirmişti? Yüzüme geniş bir sırıtma yayıldı, ama maskemin arkasından göremedi. "Tamam."

Wyn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Başını dükkânın geri kalanına doğru kaldırdı. "Çok uzun sürmesin."

Hazırlık için sırt çantamın fermuarını açarak hemen yola koyuldum. İlk önce, hala oldukça iyi stoklanmış olan giyim bölümüne takıldım ve erkek reyonuna yöneldim. Orada temiz iç çamaşırları, çoraplar ve iki paket atlet aldım, çantada daha az yer kaplasınlar diye hepsini plastik ambalajlarından çıkardım.

Sonra tuvalet malzemelerine geçtim, diş fırçası ve diş macunu bulduğumda rahatlayarak ağlamak istedim. Her birinden ikişer tane aldım, ayrıca birkaç ağrı kesici, antiseptik jel, bandaj, birkaç tıraş bıçağı, bir tarak, bir şişe duş jeli ve deodorant. Belki de fazla kıymetli davranıyordum -bunların hepsi hayatta kalmak için gerekli şeyler değildi- ama istediğim her şeyi alabileceğimi ve çantaya ne kadar sığdırabileceğimi daha sonra hesaplayabileceğimi düşündüm.

Mağazanın çok daha çorak olan gıda bölümüne doğru ilerledim. Reyonların ortasında durdum ve dudağımı çiğneyerek nereye bakmamın daha iyi olacağını düşünmeye çalıştım. Her koridora bakmam mümkün olmayacaktı - Wyn bana o kadar zaman tanımayacaktı. Ama hemen aklıma gelen bölümler şimdiye kadar çoktan yağmalanmış ve tamamen temizlenmiş olmalıydı.

Yine de bakmaya karar verdim. Önce içecek reyonuna yöneldim. Şüphelendiğim gibi raflar boştu. Burada sürekli olarak nasıl su bulabileceğimi merak ettiğimde bir korku hissettim. Bu, askeri yerleşkede endişelenmeniz gereken bir şey değildi. Wyn'in de endişelenmesi gereken bir şey değildi.

Üst rafta yan yatırılmış tek bir şişe iğrenç vitaminli su vardı, ben de dikkatlice tırmanıp onu aldım. Hiç yoktan iyidir. Tekrar aşağı atladım ve bir toz bulutu kaldıran bir gümbürtüyle yere indim. Çantama tıktırıp mısır gevreklerine yöneldim ve rahatladım

Rafların arasında hala yarıya kadar düşmüş birkaç protein bar olduğunu gördüm. Mağazanın geri kalanını dolaşırken atıştırmak için bir kutu mısır gevreği aldım ve yiyecek için maskemi çenemin altına sokmak için uzandım.

Bayat mısır gevreğini -ki o anda hayatımda tattığım en güzel şeydi- avuç avuç ağzıma atarak konserve reyonuna doğru ilerledim, tahmin edilebileceği gibi konserve reyonu bomboştu. Yine de hemen yenilmeyecektim. Yarisı dolu çantamı ve mısır gevreği kutumu yere bırakarak çevik bir hareketle yere uzandım ve rafların alt kenarı boyunca uzanan soluk plastik şeridi yukarı ittim.

Bingo. Raf ünitelerinin altındaki kirli zemine saçılmış unutulmuş teneke kutuların gölgeli hatlarını görünce sııttım. Tekrar ayağa kalkarak ev eşyalarına doğru koştum ve karşıma çıkan ilk süpürgeyi kaptım.

Konserve kutularının olduğu yere geri döndüm ve süpürgeyle kutuları rafların altından çıkarmaya başladım. Bu şekilde on üç konserve toplamayı başardım ve onları çantamın yanına düzgünce istiflerken kendimi oldukça iyi hissediyordum, kendimi tebrik etmek için bir avuç mısır gevreği daha yedim ve ellerim kalçalarımdaydı, başka ne bulabileceğimi düşünerek durdum.

Birkaç koridoru daha dolaştıktan sonra bir kutu kuru makarna, biraz pirinç, bir kutu çorba tozu paketi, bir kavanoz fıstık ezmesi ve biraz kraker bulmayı başardım. Hepsini göğsüme bastırdım ve geri kalan eşyalarımın beni beklediği konserve reyonuna geri döndüm.

Hepsini çantamın yanına bırakarak bağdaş kurup oturdum ve hepsini sırt çantama sığdırmaya çalışmaya başladım. Wyn beni böyle buldu, ne kadar zamanımı aldığından emin değildim ama tüm bu eşyaları sığdırmaya o kadar konsantre olmuştum ki korktum ya da kızdı diye endişelendim.

Koridorun sonunda belirdi, karanlık bir şekil. "İşin bitti mi?" diye sordu ama çarpıtılmış sesi kızgın değildi.

"Sadece ne bırakacağıma karar vermeye çalışıyorum," dedim, dudaklarımı çiğnerken ve eşya yığınının bakarken başımı kaldırmadım.

Kıyafetleri bırakmak ve tüm yiyecekleri almak en mantıklısıydı. Yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu biliyordum ama öngörülebilir bir gelecek için aynı iç çamaşırını giymeyi kaldırılabileceğimden emin değildim.

Wyn yanıma çömeldi, daha önce hiç olmadığı kadar yakınımaya geldi. Ama korku hissetmek ya da sadece varlığından kaynaklanan o ezici ağırlığı hissetmek yerine, fırtına sonrası kavrulmuş toprak gibi hafif bir toprak kokusu algıladım ve vücudunun serinliğini hissettim.

"Daha fazla yiyecek bulabiliriz," dedi. "Sırtında on beş konserve taşımak pek mantıklı değil. Ya kaçmanız gerekirse?"

Bu doğrudu. Beni yavaşlatmayacağından emin olmak için ağırlığı test etmem gerekti. Ama...

"Sen... Koşmam gerekecek mi?" Endişeyle sordum. Wyn eğlenerek ofladı. "Kim bilir?"

Sen! Biliyorsun! Bağırarak istedim.

Bunun yerine nefesimi verdim ve önümdeki yığına bakmaya devam ettim. İsteksizce -çok, çok isteksizce- duş jelini ve deodorantı çıkardım. Sonra da kutuların yarısını. Fıstık ezmesinden vazgeçmeyi kendime yediremedim, onun yerine atletleri bir kenara koydum.

Sırt çantasının fermuarı hemen hemen kapalıydı ve sırtıma aldığımda aşırı ağır değildi. Koşmam gerektiğinde karşı ağırlığının bana zarar vermeyeceğinden emin olmak için birkaç kez zıpladım ve iyi hissettim. Zaten askeri eğitim boyunca sırtımda her türlü ağır şeyi taşımıştım.

Nefesimi verip Wyn'e bakmadan önce geride bırakmak zorunda kaldığım eşyalara son bir kez özlemle baktım. "Tamam, ben hazırım."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Hadi gidelim."

Dönüp mağazanın girişine doğru yürümeye başladım, Wyn'in arkamda olmasından dolayı hafif bir tedirginlik hissediyordum. Sanki beynim Wyn'in etrafında vücudumdan daha hızlı rahatlıyordu, vücudum hala çok daha fazla bir şey karşısında içgüdüsel bir temkinlilik yaşıyordu.

Gün hâlâ loş ve griydi ama dükkânın içindeki karanlığa kıyasla dışarı çıktığımda gözlüklerimle bile aydınlık hissediyordum. Fırtına bulutları uzakta toplanmaya başlamıştı ve aniden polislerin ne kadar uzakta olduğunu merak ettim. Wyn yanımdan dışarı adım attığında, göğsünün üzerinden geçen yeni bir el çantasının kayışını fark ettim. Mağazadan kendisi için ne aldığını merak ettim. Onun gibi bir canavarın eski bir insan bakkalından neye ihtiyacı olabilirdi ki?

Otoparka geri döndük, yıllarca yağmur ve yakıcı güneş altında durmaktan boyaları solmuş terk edilmiş arabaların arasından dolandık. Bazıları hala kendi yerlerinde düzgün sıralar halinde park halindeyken, çıkışa doğru bir küme yığılmıştı, sanki insanlar aceleyle ayrılmaya çalışmış gibiydi.

Karanlık bir cipin etrafından dolanırken gözüme soluk bir şey takıldı. Bakmak için başımı çevirdim ve durdum. Wyn geldiğimi fark etti

Bir an sonra durdu ve bana bakmak için geri döndüğünde kapüşonunun derinliklerinden bakışlarını üzerimde hissettim.

"Ne?" dedi, ölümcül sesinde bir parça sabırsızlık vardı.

Ama cevap veremedim. İskelete baktım, gerçek bir iskelete.

-İki arabanın arasında yatan yarı parçalanmış kafatası, SUV'un düz lastiğine dayandığı yerde hafifçe eğilmişti. Bir bacak ve bir kol kemiği eksikti ve rengi solmuş omuriliğin üzerindeki yığında tüm kaburgaların hâlâ mevcut olup olmadığını anlayamadım ama bundan şüpheliydim. Biri parçalanmış ve kendi üzerine çökmüş kafatasının boş siyah yuvalarına baktım ve soğğun uzuvlarıma yayıldığını hissettim.

Wyn yanıma geldi ve sessizce iskelete baktı. Sonra uzandı ve ağır siyah çizmesinin burnuyla kalça kemiğinin yan tarafını hafifçe dürttü ve hafif hareket, tehlikeli bir şekilde desteklenen kafatasının yuvarlanmasına ve içi boş bir sesle yere devrilmesine neden olduğunda sıçradım ve bize parçalanmış delikten kahverengi lekeli iç kısmı gösterdi.

"Bunu neden yaptın?" diye ağzımdan kaçırdım, dehşete düşmüştüm.

Wyn'in kapüşonunun bana doğru döndüğünü hissettim. "Onlar öldü. Uzun zaman önce öldü." "Ama yine de, ben..." Başımı salladım, çenemi sıktım.

"Bu saygısızlık."

Wyn uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu hayatın bir parçası," dedi sonunda, bozuk sesi gıcırıyordu. "Yaşarsın ve alırsın, ölürsün ve bedeninin geri verir." Başlığını iskelete doğru salladı. "Bu kişi ölümüyle canlıları beslemiş olacaktı. Bedeniyle."

Bu durumu daha da kötüleştirdi, arkamı dönerken midem kazındı. Uzaklaşırken ona kalın bir sesle, "Bu, ölüme pek de insani bir bakış açısı değil," dedim.

Wyn bana yetişirken sessizdi ama göz ucuyla uzun, lekeli parmaklarının başparmağındaki o lanet desene vurduğunu, yüzüğü orada döndürdüğünü görebiliyordum.

"Ben insan değilim," dedi sonunda.

Gereksiz yere.

"Öyle olmadığını biliyorum," dedim kısaca, dükkândan uzaklaşırken başımı öne eğerek.

Alçak, doğaüstü sesi duygusuzdu. Bir insan iskeleti onun için hiçbir şeydi, muhtemelen eski bir yılan derisi ya da terk edilmiş bir arı kovanı görmek gibiydi. Endişelenmek için çok küçük ve önemsizdi.

Yanımdaki canavara, beni bu noktaya getiren eylemlerine karşı bir öfke hissettim. İnsan hayatını tamamen hiçe saymasına. O sadece gitti

O motel odasında söylediklerine aldırmadan istediği kişi yi öldürüyordu ve bunu umursamıyordu bile. Onun için onlar sadece insandı. Oyuncaklar. Uzun, katil hayatını dolduracak eğlenceler.

Sessizce yürüdük. Ve kalpsiz bir efendiyi bir başkasıyla takas ettiğim gerçeğini düşünmemek için kendimi zor tuttum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Saatlerce yürüdük ve o insan kalıntılarının görüntüsünü aklımdan çıkarmam uzun zaman aldı. Korunaklı bir hayatım olduğunu biliyordum. Annem elinden geldiğince bunu sağlamıştı. Ve Wyn'i yakalamak için kurulan pusu gibi muazzam bir başarısızlık dışında gerçek bir aksiyon görecektik kadar uzun süre orduda bulunmamıştım.

Canavarlar ortaya çıkmadan önce hayatın nasıl olduğunu hiç düşünmemiştim, çünkü bu olduğunda çok küçüktüm. Güneydeki sahil kentindeki hayatım bildiğim tek şeydi ve canavar kıyameti olmasaydı hayatın nasıl olabileceğine dair hayaller kurmadan da yeterince korkunçtu.

Ama o iskeleti görmek, o otoparktaki tüm o arabaları ve o süper mağazanın uçsuz bucaksız boşluğunu görmek beni huzursuz etmişti, sanki Atıkların içinden geçerek devasa bir toplu mezarlığı rahatsız ediyordum gibi. Burada rahatsız edici şeyler var. Bir zamanlar insanlara ait olan eşyaları yağmalamak. Akıncıların tüm bu ölüm ve çürümenin yanında nasıl isteyerek yaşayabildiklerini anlayamıyordum.

Wyn Çorak Topraklar'a uygundu. O ölümün vücut bulmuş haliydi.

Yanımda sessizdi, kapüşonlu kafasını başka yöne çevirmişti, oysa burada bakacak ilginç bir şey yoktu, sadece tarlalar, ağaçlar ve arada sırada harap olmuş binalar vardı. İlk başta onunla konuşmak istemeyecek kadar kızgınlık doluydum ama şimdi sıkılmaya ve huzursuz olmaya başlamıştım.

Ayrıca hava kararmaya başlamıştı ve nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yakında duracak mıyız?" İnsanların ne kadar zayıf ve muhtaç olduklarına dair iğneleyici bir yorum bekleyerek sordum. Ama Wyn sadece başını salladı. Yeni sırt çantamın kayışlarını kavrarken parmaklarımı esnetiyordum, eldivenlerim usulca gıcırıyordu. "Ama senin uyumana gerek yok, değil mi? Yani sadece benim için mi duracağız? Benimle birlikte olmak seni yavaşlatmayacak mı?"

Wyn yavaşça başını çevirip bana baktı. Göz ucuyla kapüşonunun aşılmaz karanlığına baktım. Bu kadar yakından bile yüzüne dair hiçbir ipucu göremiyordum. Sol boynuzunun ucu, sönmekte olan ışıktaki silüetinden dışarı çıkıyordu, keskin, insanlık dışı bir kıvrım.

"Yine mi bu?" diye sordu, sesi yarı kızgın, yarı eğlenmiş çıkıyordu.

Çenemi sıktım. "Bak, sadece bilgi almak için bana... korkunç işkenceler mi yapacaksın yoksa beni yem olarak mı kullanacaksın... *bunu* anlamak istiyorum. Beni neden yanında istediğini bilmiyorum."

"Belki de bir nedeni yoktur. Belki de sana sadece bir seçenek sundum. Belki de o askeri üste ya da Çorak Topraklar'da tek başına ölmene izin vermek yerine sana yaşama şansı vermeye karar verdim."

Dişlerimi sıktım, ellerimi daha da sıktım. "Ne yani, şimdi sana borçlu muyum? Sana hayatımı mı borçluyum? *Senin* sebep olduğun bir durumda ölmeme izin vermediğin için teşekkür mü edeyim?"

Söylediğim anda ağzımı kapattım, çok ileri gittiğimin farkındaydım. -Burada baş başa kaldığım ölümcül, akıl almaz derecede güçlü bir canavarla çok fazla içli dışlı oldum.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Wyn sadece ofladı. "Çok fazla anlam yüklüyorsun Danny." Adımı o çarpıtılmış sesle duymak hâlâ çok tuhaf geliyordu. "Seni burada benimle tutan hiçbir şey yok. Hiçbir şey seni kendi yolunu çizmekten alıkoyamaz."

Neredeyse karanlıkta tek başıma boş bilinmezliğe doğru yola çıkma düşüncesi midemi sıkıştırdı. Ve Wyn haklıydı. Bana seçenekler sunmuştu. Ben de onunla gitmeyi seçmiştim.

Ama korkak olduğumu çoktan kanıtlamıştım. Burada tek başıma olmaksızın katil bir canavarla kalmayı tercih ederdim. Anlamadığım şey, *bana neden böyle bir seçenek sunduğuydu*.

"Yani?" Ben sessiz kaldığımda Wyn bastırdı, hâlâ kapüşonunun karanlığından bana bakıyordu. Bakışlarındaki meydan okumayı hissedebiliyordum. "Ne yapacaksın?"

Dudaklarımı büzdüm ve somurtkan görünmemeye çalıştım. "Gitmek istediğimi söylemedim," diye mırıldandım, Wyn'in eğlenerek ofladığını duyduğumda yanaklarım kızardı. "Sadece benden ne beklendiğini bilmek istiyorum," diye mırıldandım ve önümüzde uzanan yola sertçe baktım. Artık pek bir şey göremiyordum. Çok karanlık olmaya başlamıştı. Gerçi Wyn'in böyle bir sorunu olmadığını biliyordum. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Kimseyi öldüremem. Öldüremem."

O zaman neden orduya katıldın, seni sik kafalı? Bilinçaltım benimle alay etti.

"Sana birini öldürmen gerektiğini söylemiş miydin?"

"Bana hiçbir şey söylemedin," diye terslendim, beynimin mantıklı kısmı bana zorlamayı bırakmamı, lanet olasıca adama ukalalık etmeyi bırakmamı haykırıyordu.

Ölüm canavarı, ama kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyordu.

"Çünkü sana söyleyecek bir şey yok." Wyn hâlâ çileden çıkarıcı -belki de rahatlatıcı- bir şekilde duygusuzdu. Ama annemin sesinin kafamın arkasında beni öfkeli olduğum için azarladığını duysam da, şimdi bir kavga için şımarıyordum.

"Yani peşine takılıp senin küçük uşağın mı olacağım? Kurban bulmana ya da bir cinayetten sonra ortalığı temizlemene yardım mı edeceğim? Yoksa ordudan ve canavarlara yaptıklarından alacağın intikam için tabutuna çakacağın son çivi miyim?" Sinirlendiğimde aksanım hep daha da kalınlaşırdı. "Sana yaptıklarının intikamı olarak beni asılmış halde ölü bulmalarına izin mi vereyim?"

Kalbim çok hızlı atıyordu ve tiradım sırasında nefes alışımın hızlandığını fark ettim. Gerçek korku uzuvlarıma yayıldı, onları soğuk ve ürpertici hale getirdi ve göğüs kafesim gerildi. Onu çok mu zorlamıştım? Bu kadar mıydı?

"Bu kadar yeter." Wyn'in sesi sessizdi; sanki sonunda ona ne kadar sözel bok atmama izin vereceğinin sınırına ulaşmış gibiydi.

O ölümcül ses beni susturmayı başardı ve sessizliği sadece benim sert, soluk soluğa nefeslerim doldurdu. Artık tamamen karanlıktı, bu yüzden Wyn sadece yanımda beliren karanlık bir şekildi. Sadece solgun elleri ay ışığında bembeyaz parlıyordu.

Wyn alçak sesle "Seni öldürmeyeceğim Danny," dedi ama bu beni daha iyi hissettirmedi. Garip bir şekilde, gözlerimin sıcak yaşlarla dolmasına neden oldu, sanki sonunda sınıırıma ulaşmıştım.

"Bana nedenini söyle," diye boğuldum. "Neden beni öldürmedin?"

Wyn birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra her zamanki gibi şifreli bir şekilde, "Neden yapayım ki?" dedi ve kapüşonunu çevirerek beni sohbetten kovdu.

Sessizlik içinde bir saat daha yürüdük. Sonunda Wyn solumuzdaki karanlık, bodur bir binayı işaret etti ve bizi oraya götürdü. Başka bir moteldi; burada başka pek bir şey yoktu ama gerçek bir yatakta uyuma ihtimali beni biraz neşelendirdi. Hâlâ o sabah uyandığım ağır yorgunluğu hissediyordum ve Wyn'in bana birkaç saat önce verdiği enerji içeceğini kendimi ayakta tutmak için içmiştim, bu yüzden işemek için de çaresizdim.

Motelin otoparkı neredeyse boştu, sadece birkaç terk edilmiş araba ofise en yakın yerlere düzgünce park etmişti. Kaskatı kesilmiş sırtımı gizlice germeye çalıştım ve uzun bir sıra halinde dizilmiş kapalı kapılara özlemle baktım. Tanrım, kendimi bok gibi hissediyordum. Wyn'in en azından dört ya da beş saat uyumama izin vereceğini umuyordum ama muhtaç bir insanı beklemeye tahammülünün ne kadar olacağından emin değildim.

Belki uyanırdım ve o gitmiş olurdu. Sadece bir gün sonra bir insanın ihtiyaçlarına katlanmak zorunda kalmaktan bıktım. Belki de seçim hakkım elimden alınırsa burada tek başıma kalmayı daha iyi idare edebilirdim. Yalnız mı yoksa kapımda ölüm canavarıyla mı uyanmak istediğimden emin değildim.

Tüfeğimi ve sırt çantamı kavradım, sadece bir oda seçip içine girip kapıyı arkamdan kapatıp Wyn'i birkaç saatliğine dışarıda bırakıp bırakamayacağımdan emin değildim. Bu motelde de öncekinde olduğu gibi akan su olup olmadığını merak ettim ve dükkânda bırakmak zorunda kaldığım duş jeli ve deodorant için hayıflandım.

"Eee?" Wyn eski bir cipin kaputuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kukuletalı kafasını önümüzde sıralanmış kapılara doğru salladı, her oda karanlık ve hareketsizdi. "Git ve uyu."

Onlara doğru bir adım attım. "Ne-um, ne yapacaksın?"

Wyn'in gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. "Benim için endişelenme."

"*Endişelenmiyorum,*" diye alay ederek en yakın kapıya doğru birkaç adım attım.

"Ama olsun. İyi geceler o zaman."

Bununla birlikte, en yakın kapıya doğru yürüdüm ve kolu çevirdim-

Açılmadı. Boynuma yayılan sıcaklıkla tekrar denedim ama yine de kıpırdamadı.

Utanç, katıksız yorgunluk ve ipin ucuna varmak hepsi bir araya geldi. Tek bir adım geri attım, bacağımı yukarı kaldırdım ve kapıyı tekmeleyerek açtım, dayanıksız kilidin etrafındaki ucuz ahşap çok kolay kırılıyordu.

Wyn'e dönüp bakmadan tekrar "İyi geceler" diye mırıldandım ve karanlık, küflü odaya adım attım.

Tabii ki küçük ekranım kapıyı arkamdan kilitleyemeyeceğim anlamına geliyordu, bu yüzden eşyalarımı yatağa attıktan sonra kapıyı çerçevesiyle kapalı tutmak için yıpranmış koltuğu sürükledim. Işıkları yakmaya çalıştığımda hiçbir şey olmadı. Dişlerimi sıkarak ve yüzüm hayal kırıklığıyla kızararak, ışığı da kontrol etmek için banyo kapısına doğru yürüdüm. Yolda yatağın köşesine takılıp düştüm, ancak kendimi dik tutmayı başarabildim. Saf öfkeyle göğsüm kabarırken, kendimi zorlukla durdurabildim.

Eski televizyonu şifonyerden alıp odanın diğer ucuna fırlattı.

Banyonun ışığı da çalışmıyordu ama kendimi orada, sessiz karanlıkta durmaya ve ona kadar saymaya zorladım.

Sorun değildi. Işığa ihtiyacım yoktu; uyumak için buradaydım.

Bu kez daha dikkatli adımlarla yatağa doğru ilerledim, tüfeğimi ve sırt çantamı yanıma, yere koydum, silahı kolayca ulaşabileceğim bir yere koydum, alıştırma dışında hiç kullanmamış olmama ve kullanmak zorunda kalmamak için dua etmeme rağmen el altında tutmaya şartlanmıştım. Başlığımın parçalarını çıkardım, hepsini komodinin üzerine koydum ve boğazımın arkasındaki rahatsız edici gıdıklanmayı fark ettikten sonra, yatağın tozlu üst çarşafını körü körüne sıyırmaya ve dikkatsizce yere atmaya karar verdim.

Sonra arkama yaslandım, bir ayak bileğimi diğerinin üzerine geçirip kollarımı göğsümde birleştirdim ve karanlık tavana baktım.

Bir yanım dükkândan yatmak için bir şeyler almış olmayı diliyordu çünkü Wyn her an içeri dalmaya karar verebilecekken boxer külotuma kadar soyunmamın imkânı yoktu. Taktik teçhizat çok rahat değildi ama kendimi daha güvende ve olabilecek her şeye karşı daha hazır hissetmeme yardımcı oluyordu.

Bütün gün üzerime çöken yorgunluğa rağmen, artık dinçtim. Sadece bir ya da iki gün geçtiğine inanamıyordum. Gecenin bir yarısı aniden Wyn'in hücreesine çağrıldığımdan beri ne kadar baygın kaldığımı bilmiyordum.

Orada uzanmış, kararım hakkında panikliyordum. Ordudan nefret ediyordum ama tanıdığım şeytanla birlikte olmam daha mı iyiydi? Yoksa artık çok mu geçti - Wyn ile o son noktayı terk etmek beni bir devlet düşmanı, bir asker kaçağı mı yapmıştı? Subaylar oraya vardığında, kaskımdaki yok edilmiş teknolojiyi bulma ihtimalleri vardı. Elbette, Wyn'in yaptığından şüphelenmiş olabilirlerdi. Ama yine de.

Yine de içten içe ordunun artık benim için bir seçenek olmadığını biliyordum. Bunu yapamazdım, geri dönemezdim. Bu yüzden diğer seçeneğim hakkında iyice düşünmeye karar verdim - Wastes'ta tek başıma maceraya atılmak.

Bu düşünce içime panik dolu bir korku saldı. Bu sadece hayatta kalma, sürekli yiyecek arama, seyahat etme ve saklanma endişesi değildi. Yalnızlık da vardı. Wyn'i bırakıp tek başıma dışarı çıkarsam haftalarca yalnız mı kalacaktım? Aylarca mı? *Yıllarca mı?* Ya diğer insanları hiç bulamazsam? Ya karşılaştığım diğer insanlar kana susamış ve daha

Beni kendilerine katılmaya davet etmektense, az miktardaki eşyalarım için beni gördükleri yerde vurmaları daha mı olası?

Orduda akıncılar hakkında duyduklarımızın hiçbiri iyi değildi. Mantıken ordunun onları olabilecek en kötü şekilde resmettiğini biliyordum - canavar sempatizanları; insan medeniyetinden uzakta, canavarlarla birlikte yaşamayı seçen psikopatlar - ama yine de orada bir gerçek çekirdeği vardı. Bunlar şehirleri terk etmeyi ve Çorak Topraklar'da acımasız bir hayata uyum sağlamayı seçmiş insanlardı. Burası gerçekten de Vahşi Batı gibiydi; kanunsuz ve tehlikeli.

Yapabileceğimi düşünmemiştim. Yeterince güçlü olduğumu düşünmüyordum. Bir an için, bana gerçekten bir seçenek vermediği için Wyn'e duyduğum öfke karnımda çalkalandı. Eğer üste kalsaydım, belki de hayatta kalan diğer askerlerle takım kurabilirdim. Ama sonra daha önce söylediklerini hatırladım. Eğer bina gerçekten yanıyor ve serbest bırakılan canavarlar tarafından tahrip ediliyor olsaydı, istihbarat odasında bulunan subaylardan herhangi birinin bilinçsiz bedenimi güvenli bir yere sürüklemek için zaman ayırmasına imkân yoktu.

Wyn beni yanında getirmemiş olsaydı, muhtemelen yanarak öleceğim ya da diğer canavarlardan biri tarafından parçalanacağım gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Bu kesinlikle ona minnettar olduğum ya da borçlu hissettiğim anlamına gelmiyordu. Diğer canavarları serbest bırakmaya karar vermemiş olsaydı bina yanmıyor olacaktı.

Yine de, bunu yaptığı için kendimde kızgınlık bulamadım. Özgür olduklarına *sevinmişim*. Hiçbir şey sadece farklı olduğu için hayatının geri kalanında bir hücreye kapatılmayı hak etmiyordu. Bu canavarlardan bazılarının korkunç bir suç işledikleri için ordu tarafından yakalanmış olma ihtimali vardı ama ordunun üste tuttuğu diğer canavarlarla ilgili verileri okumuştum. Hiçbiri insanlara karşı işlenen suçlardan bahsetmiyordu ama hepsinde bu canavarların sahip olduğu söylenen güçler listelenmişti. Ve ordunun Wyn ile olan etkileşimlerinde bir kukla gibi hareket ettikten sonra, ordunun öncelikli kaygısının canavarların insanları öldürmesi olduğundan ve daha çok canavarları ve güçlerini silah olarak kullanmak için kullanmakla ilgili olduğundan çok şüpheliydim. Ayrıca, canavarları insan kanunları ve ahlaki kurallarla yönetmeye çalışmak bana... yanlış geldi. Bir ceylanı öldürdüğü için bir aslanı hapse mahkum eden bir yargıç gibi hissettiriyordu.

Yarın ne olacağını merak ederken karnım zonkluyordu. Wyn'in birini öldürdüğünü ne zaman görecektim? Eminim yakında yapacaktır. Ve ben

Bunun benim kırılma noktam olacağından oldukça emindim ve burada yalnız kalma düşünceinden duyduğum dehşete rağmen, ayrılmak zorunda kalacaktım.

Ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Kimsem yoktu. New Louisiana'ya geri dönmek ve büyük olasılıkla şehrin pis sokaklarında açlıktan ya da hastalıktan genç yaşta ölmek istemiyordum. Anneme duyduğum özlem dalgası bir anda nefesimi kesti ve kendimi toparlamadan önce çenem sallanırken gözümü hızla tavana diktim. Hayatım boyunca sadece ben ve o olmuşuk ve küçük bir çocukken beni olabildiğince güvende ve mutlu tutmuştu. Çalışabilecek yaşa geldiğimde ona daha iyi bir hayat sunmak için para kazanmaya çalışmışım ama bugünlerde daha iyi bir hayat mümkün değildi.

Ve şimdi o gitmişti ve ben bu dünyada tamamen yalnızdım. Askeri eğitim ve üsteki görevim nedeniyle sürekli bir yorgunluk ve stres halindeyken bunu görmezden gelmek daha kolaydı. Ama burada, yanımda sadece kadim, katil bir canavar varken, gerçekten ne kadar yalnız olduğumu fark ettim.

Yan döndüm ve perdelerin kenarlarından belli belirsiz görünen kasvetli ay ışığına gözlerimi kırıştırdıktan sonra kollarımı kendime doladım ve sonunda gözlerimi kapattım. Düpedüz yorgunluk bir noktada beni ele geçirdi ama hiçbir şey düşünmemeye çalışarak uzun bir süre orada yattım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Uyandığımda oda, pencerenin üzerindeki ince perdelerden içeri girmeyi başaran sabahın erken saatlerindeki karanlıkla hafifçe parlıyordu. Kuru dudaklarımı yaladım ve bir elimi yüzüme silerek gözlerim kamaşarak doğruldum. Uykumdan sıyrıldığımda kendimi şaşırtıcı derecede dinlenmiş hissettiğimi fark ettim. Ama yine de üsse döndüğümde yatağım bundan daha rahat değildi.

Her şey durgun ve sessizdi ve odadaki hava kıyafetlerimin içinden bile soğuk geliyordu. Sırt çantam ve tüfeğim yatağın yanında, bıraktığım yerde duruyordu ve sandalye hâlâ kapının önündeydi, kapıyı kapalı tutuyordu.

Wyn'in nerede olduğunu merak ettim.

Yavaşça doğruldum ve botlarımı yere koymak için bacaklarımı salladım. Susamıştım ve çantamdaki tek şişe vitaminli suyu içmek zorunda kalmamak için bu yerde hâlâ akan su olması için dua ettim. Ayrıca, duş almak için can atıyordum.

Ayağa kalktım, çantamı ve tüfeğimi almak için eğilmeden önce sırtımı ve omuzlarımı gerdim. Banyoya girdiğimde onları burada bırakmamın imkânı yoktu.

Duş açıldığında ve musluk pis banyoda su fişkırtmaya başladığında ağlayabilirdim. İlk başta biraz bulanık ve renksizdi, bu yüzden tuvaleti kullanırken ikisini de açık bıraktım. Sifon çekildiğinde, bugünün bir öncekinden daha iyi olduğuna karar verdim.

Birkaç yudum soğuk su içtikten sonra dişlerimi fırçaladım, ağızımdaki temiz nane tadının tadını çıkardım ve kurumuş ama hala sarılı bir kalıp sabun bulana kadar banyoyu karıştırdım. Onu banyonun kenarına yerleştirdim ve soğuk suyun altında titreyerek içine girdim. Ama yine de harika hissettiriyordu, özellikle de temiz bir ağızla. Her kasım ağrıyor ya da kasılıyordu ve cildim terden kirlenmiş gibiydi. Kısa saçlarımın nasıl karıştığına aldırmadan sabunla kendimi baştan aşağı ovdum. Dışarı çıktığımda kesinlikle daha iyi bir ruh halindeydim.

Bulabildiğim tek havlu, düzgünce katlanmış bir şekilde banyonun uzak kenarına asılmıştı. Elimden geldiğince toz tabakasını silkeledim ve cızırtılı kumaşı belime sardım, ardından beş dakika boyunca dikkatlice

saçımdaki tüm düğümleri taradım. Sabunu yüzümdeki kılları tıraş etmek için kullandım ve kuruduktan sonra temiz iç çamaşırlarımı ve çoraplarımı giyip taktik teçhizatımı tekrar giydim.

Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, koltuğu itip motel odasının kapısını açarken ısıklık çalıyordum. Güneş neredeyse doğmak üzereydi, gökyüzünü pembe ve eflatuna boyuyordu ve havada hâlâ bir ısırık vardı. Dışarı çıkarken havayı içime çekmek için yüzümü yukarı çevirdim, sırt çantamın ve omzumdaki tüfeğin kayışlarını ayarladım. Başlığımı bir kolumun altına sıkıştırmıştım. Ama aşağıya baktığımda olduğum yerde kalakaldım. Wyn cipin yanında yere oturmuş, sırtını cipin kalın ön tekerleğine dayamıştı. Dizlerini yukarı çekmiş, uzun kollarını dizlerine dayamış, ellerinin arasındaki siyah bıçağı dikkatsizce savuruyordu. Gelmedi

kasıtlı bir tehdit gibi görünse de yine de sinir bozucuydu.

O karanlık kukuleta bana doğru döndü. "Günaydın."

Alçak, bozuk sesine alışmaya başlamıştım ama her gün ilk kez duyduğumda omurgamda oluşan o ilk ürpertiye engelleyebileceğimi hiç sanmıyordum.

"Günaydın," diye cevap verdim, bir adım daha yaklaşarak.

Wyn bıçağını ustalıkla ceketinin derinliklerinde sakladığı yere geri koydu ve tek bir akıcı, zarif hareketle ayağa kalktı. "Hazırsanız, gitme vakti geldi."

Başımı salladım, yutkundum, ona doğru yürürken zaten endişeli hissediyordum. Başlığımı takıp tüfeğimi ve çantamı sırtıma yerleştirirken Wyn sessizce beni izledi, kayışları rahat edene kadar ayarladı.

"Bugünkü genel yönümüzü söyleyecek misin?" Yürümeye başladığımızda, bu kadar erken bir saatte çok alaycı görünmemeye çalışarak sordum.

Wyn ofladı. "Umutsuzca takip eden subaylardan uzakta."

Bunun üzerine durdum ve dönüp ona baktım. "Bizi yakalamaları konusunda endişeli misin?" Endişelenmesine şaşırarak sordum.

Wyn başını salladı. "Endişeli değilim, ama sıkıntı yaratabilir." Kapüşonunun derinliklerinden bana yan gözle baktığını hissettim. "Özellikle senin için."

Yutkundum, başımı salladım. Bizi yakalamalarını istemiyordum. Beni o lanet olası yerleşkeye geri götürmelerini istemiyordum - ya da o yerleşke gerçekten boşaltılmışsa, başka bir yerleşkeye.

Sırt çantama uzandım ve bir protein bar aldım. Paketi dişlerimle yırtıp açtım ve yarısını tek seferde ağzıma attım, otoyola doğru yürürken etrafımıza bakındım, terk edilmiş

motelin arkasında. Wyn bizi dün gece gittiğimiz yöne doğru götürdü. Burası şaşırtıcı derecede huzurluydu.

Dünkü şoklu ve bitkin halime kıyasla bu sabah zihinsel olarak daha iyi hissediyordum. Kafam daha berraktı, kendimi temiz ve dinlenmiş hissediyordum ve ruhumu ezen o yerleşkeden uzaktaydım. Genel olarak, dünya eskisinden biraz daha parlak görünüyordu. Etrafımızdaki vahşi, yayılmış tarlalar - bir zamanlar bakımlı çiftlik otlakları olduğuna şüphe yok - sabah ışığında güzel görünüyordu ve göz alabildiğine çöp ve metalle çevrili büyüdükten sonra geniş açık alanı takdir etmek için bir dakikamı ayırdım.

Olumlu tavrım beni daha cesur yaptı. "Yani ben senin... um, takım kurduğun ilk insan mıyım?" Bir süre yürüdükten sonra sonunda Wyn'e sordum.

Bana bakmak için yavaşça başını çevirdi. Gün ışığında, bükülmüş boynuzları sert ağaç kabuklarına benziyordu.

"Artık bir takımız, değil mi?" diye sordu hafifçe. "Dün seni uşağım olmaya ve kan temizlemeye zorluyordum."

Kızardım. "Sadece benden ne beklendiği konusunda biraz açıklık istedim," diye mırıldandım.

"Sizden hiçbir şey beklenmiyor."

O zaman ben neden buradayım? Bağışlamak istedim ama ondan sadece başka bir şifreli cevap alacağımı biliyordum. Bunun yerine, peşini bırakmaya karar verdim. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Batı."

Dişlerimi sıkmamaya çalıştım. "Bunu dün de söylemiştin. Nerede olduğunu kastetmiştim. özellikle."

"Belirli bir yer yok."

Kendime Wyn'in muhtemelen pek fazla insanla konuşmadığını hatırlatmaya çalıştım. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce kaynayan kanımı soğutmaya çalıştım.

Wyn'in artan öfkemi hissedip hissetmediğini bilmiyordum ama biraz daha fazlasını sunmaya karar verdi. "Daha açık konuşamam. Şehirlere doğru ilerlemeye başlayana kadar olmaz."

Korku dolu bir endişeyle midem bulandı. Şehirler. Yüz binlerce insan bir araya toplanmıştı - Wyn'in ölümcül iştahı için bir ziyafet. Daha önce aklıma gelmemişti ama elbette Wyn şehirlere gidiyordu. Muhtemelen Çorak Topraklar'da öldürebileceği kadar insan yoktu.

"Hiç New Louisiana'ya gittin mi?" Cevabından korkarak ama yine de bilmek isteyerek sordum.

"Güney mi?" diye sordu ve başımı sallayınca devam etti, "Evet. Birkaç kez."

Başımı salladım, düşünceyle şakaklarım ağrıyordu. "Şehirde bir canavar olduğunu hiç duymamıştım."

"Çünkü beni görenlerin sonu ölüm oldu."

Alt dudağımı çiğniyor, gözlerimi yola dikiyordum. Yani annemin ya da benim onun tarafından öldürülmemiş olmamız tamamen şanstı. O oradaydı. Şehrimizde. Çok yakınımızdaydı ve haberimiz yoktu.

Şehirlerde başka kaç canavar saklanıyordu? Bu düşünce çok tedirgin ediciydi.

"Oradan mı geliyorsun?" Wyn bana sordu, ben de başımı salladım.

"Orada büyüdüm," dedim ona. "Canavarlar ortaya çıktığında üç yaşındaydım ama zaten Baton Rouge'da yaşıyorduk, dolayısıyla ordunun güvenli bölgesine gitmek için fazla uzağa gitmemize gerek yoktu."

Wyn bir an sessiz kaldı. "Sadece sen ve ailen mi?"

Başımı salladım. "Babamı hiç tanımadım. Hayatım boyunca sadece ben ve annem. O..." Sesimin kalınlaşmasına izin vermemeye çalışarak yutkundum. "Geçen yıl hastalandı ve öldü."

Bir sessizlik daha oldu. Sonra Wyn, "Annen için üzgünüm," dedi.

Nedense bir canavarın bana bunu söylemesi -Wyn, insan uygarlığının doğuşunu görmüş, belki de kendisi bile bir anneye sahip olamayacak kadar insanlık dışı olan kadim bir varlık- kaybın acısını daha da kötüleştirdi. Gözlerimi hızla kırıştırdım, yüzümün başlığımın arkasında saklı olmasına sevindim. "Teşekkürler."

Wyn rahatsızlığımı sezmiş ya da belki de kendisi hissetmiş gibi konuyu değiştirdi. "Eninde sonunda güneye gideceğiz ama önce batıya."

Boğazımı temizledim ve kafamda Kuzey Amerika'nın haritasını canlandırdım.

"Yani Wastes'ın ölü merkezine doğru yol alıyoruz sanırım."

"Evet. Burada çok fazla yoklar ama bazıları var." "Onlar mı?" diye sordum ama cevabı bildiğimden oldukça emindim.

Göz ucuyla Wyn'in aşılmaz kapüşonunun bana doğru döndüğünü gördüm.

"Onları öldürmek için buradayım."

Dilimi ısırmaya çalıştım ama içimdeki endişe çalkalanırken bile yapamadım.

"Doğru. Yani senin bu görevin..."

Wyn'in alçak sesle eğlendiğini duydum ve midemdeki düğüm hafifçe gevşedi.

"Evet?" diye sordu.

Dudağımın içini çiğneyerek aslında ne soracağımı merak ettim. "Şey, yani... görev *nedir*? Ulaşmanız gereken bir kota falan var mı?"

Yüzlerce masum insanın öldürülmesi hakkında bu kadar rahat konuştuğuma inanamıyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, onun yanında yürürken, o gayet normal ve konuşması kolay biri gibi davranırken, bu gerçek değilmiş gibi geliyordu.

Wyn tekrar ofladı. "Bir bakıma. Bana inanmadığını biliyorum ama ben öyle rastgele öldürmem. Bir nedeni var."

"Evet, söylemiştin," diye mırıldandım. "Peki sebebi ne, kızıl saçlılardan falan mı hoşlanmıyorsun? Yoksa sadece sana komik bakan insanlardan mı?"

İnsanların hayatları pahasına şaka yaptığım için anında bir utanç hissettim. Ama Wyn kısık bir ses çıkardı, bir saniye sonra bunun gerçek bir kahkaha olduğunu fark ettim - sadece eğlenen küçük oflaması değil. "Eğer bu kadar basit olsaydı, ben-"

Birden dondu kaldı ve uzun, lekeli parmaklarının pençe şeklinde kıvrıldığını gördüm. "Bekle."

"Ha?" Kaşlarımı çatarak hızla onunla yol arasına baktım. Önümüzde hiçbir şey yoktu.

Wyn'in başı kuşa benzer bir hareketle eğildi, sonra yavaşça sağımızda, yüksek ağaçların arasında bir şeye doğru döndü. "Burada kal," dedi ve yola koyuldu.

"Ben-Ne?" Kekeledim, etrafıma çılgınca bakındım. "Ne oluyor-"

"*Burada kal* dedim." Wyn'in ölümcül, çarpıtılmış sesi yükseldi ve vücudumda saf, katıksız bir dehşet yarattı. Sırtına baktım, ellerim eldivenlerimin içinde terliyordu, kalbim göğsümde çarpıyordu ve ona itaat etmezsem beni öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyordum. Çünkü burada, yolun ortasında tek başıma, bu kadar açıkta durmayı gerçekten istemiyordum. Eğer ordu tam arkamızda olsaydı, kolay hedef olurdu.

Peşinden koştum. Wyn'i hâlâ görebiliyordum, yolun gerisinde yer alan eski, harap bir çiftlik evine benzeyen bir yere doğru ilerliyordu. Koşmuyordu, hatta hızlı bile yürümüyordu ama o yırtıcı yürüyüşü içime buz gibi bir korku saldı.

Ona yetişmek için acele ettim ama Wyn'in birkaç adım gerisinde kalarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Wyn'e neler olduğunu, neden o eski çiftlik evine gittiğini sormak istedim ama cesaret edemedim ve bir parçam zaten biliyordu.

Zamanı gelmişti. Wyn'in birini öldürdüğünü görecektim.

Onu durduracak kadar cesur olabilir miydim? Yeterince özverili? Çünkü eğer onu durdurmaya çalışırsam, bunun Wyn'in beni öldürmesine neden olacak son damla olacağından oldukça emindim. Bir yabancıнын hayatı için kendi hayatımı riske atmaya hazır mıydım?

Uzun, aşırı büyümüş yolun sonuna geldiğimizde, çiftlik evinin üst kat pencerelerinden birinde bir hareket gördüğümü sandım. Ön kapı çivilenerek kapatılmış, tahtalar çerçevenin üzerine gelişigüzel yerleştirilmişti ama bu Wyn'i durdurmadı.

Yumuşak bir tekmeyle kapıyı içeri itti, tahta kırıldı ve şok edici bir hızla karanlık evin derinliklerine doğru uçtu. İçeriden boğuk bir çığlık geldi, aniden kesildi ve ben verandada donup kalmış, Wyn'in sakince içeri adım atışını izlerken hızlı hızlı nefes alıp veriyordum.

"Daha fazla yaklaşma." İçeriden bir ses geldi ama nerede olduğunu göremiyordum. Erkek sesiydi, derin ve hırıltılıydı ama korkudan titriyordu. "Lanet kafatasında bir delik açacağım."

Wyn cevap vermedi, ama durdu - yine de emirleri uyguladığından şüpheliydim. Pelerinli başını hafifçe yana eğdiğini gördüm ve onun... değerlendirdiği izlenimine kapıldım.

Sonra konuştu ve sesi, tıpkı dün gece üste olduğu gibi her yerden aynı anda çınlarken vücudumda ürpertiler dolaştı. "Eğer şimdi bana gelersen, bunu çabucak yaparım."

Kiminle konuşuyordu? Onu tehdit eden adamı göremiyordum ama Wyn'in hemen sağında görebildiğim merdivenin yakınında bir yerde hızlı nefes alışverişlerini duyabiliyordum.

"Ciddiyim." Adamın sesi titriyordu. "Bir adım daha atma."

Wyn evin içine doğru bir adım daha attı. Patlama sesi duyulduğunda yerimden sıçradım. Adam kafasını ıskalamıştı ama saçmalar Wyn'in omzuna sıçramış, kolunda ve göğsünde derin kraterler açmıştı. Yanık et kokusu ağzımı tükürükle doldurdu, göğsüm kusma isteğiyle sıkıştı.

Şiddetin gerçek yüzüne bu kadar yaklaşmışken tüm eğitimimi unutup Wyn'e doğru koştum. Neyse ki adam beni hemen vuramayacak kadar sarsılmıştı. Wyn'e *-hâlâ ayakta duran Wyn'e-* şişkin gözleri ve gevşek dudaklarıyla baktı.

"BEN-BEN-" Sonunda beni fark ettiğinde sıçradı ve titreyen kollarıyla tüfeğini kaldırdı. "Kımıldama lan!"

Wyn alçak, insanlık dışı bir ses çıkardı ve bir anlığına ortadan kaybolur gibi oldu, siyah duman görüşümü doldurdu, tüfek adamın elinden fırladı ve adam duvara geri itildi. Sonra Wyn yeniden ortaya çıktı.

omuzları gergin ve yumrukları sıkılı bir şekilde gıcırdayan merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile. Gövdesindeki deliklerden hâlâ dumanlar yükseliyordu. Solmuş ahşap merdivenin her basamağında katran karası kan damlalarından oluşan bir iz bırakmıştı.

Olduğum yerde donup kalmıştım, hareket edemiyordum, Wyn'in yanmış etinin ve barutunun kokusu maskemden burnuma ve boğazıma geliyordu. Merdivenlere yığılmış adama kör bir şekilde baktım. Hâlâ bilinci yerindeydi, dehşet içinde bana bakıyordu ve Ruh Yiyici'nin varlığında korkudan donmuş, hareket edemiyor gibi görünüyordu. Bir canavarın yanında ne kadar korkutucu görünebileceğimi fark ettim. Elinde silahı olan, siyahlar giymiş, yüz­süz bir adam ona bakıyordu. Ama onu rahatlatmak için konuşamadım. Ayaklarımı bile kıpırdatamıyordum.

Başımın üstünden çığlıklar yükseliyor ve eski döşeme tahtaları üzerinde koşan ayakların çıkardığı sesler etrafıma toz yağmasına neden oluyordu. Sonra Wyn'in sakin bir şekilde evin içinde ilerlerken, aradığı her kimse onu ararken, ağır botlu sabit ayak seslerini duydum ve hissettim.

Merdivenlerdeki adam sonunda kıpırdandı, başını ellerinin arasına aldı ve hıçkırıklara boğuldu.

Üst katta bir silah sesi daha duyulduğunda sıçradım ve sonunda tüfeğimi elimde hazır hale getirmek için çevirdim. Tanrım, onu kullanmak istemiyordum. *Lütfen, lütfen bana onu kullandırtma*, diye içimden yalvardım.

Bir kadın sesi bağırdı, "Geri çekilin! Onu rahat bırakın!"

Sonra sessizlik. Uzadı, sadece merdivendeki adamın iniltili hıçkırıkları bozdu, Wyn'in ağır ayak sesleri başımın üstündeki zeminde geri döndü, bu sefer daha hızlı hareket ediyordu.

Bir ceset aniden merdivenlerden aşağı yuvarlandığında neredeyse çığlık atıyordum, zaten korkudan aklını kaçırmış gibi görünen adamı kıl payı kaçırmıştım. Arkadaşı merdivenlerin dibindeki duvara çarpıp son basamağa mide bulandırıcı bir gümbürtüyle inerken altına işediğinden oldukça emindim.

Vücudum titriyordu ama ellerim bir şekilde sabit kaldı, tüfeğimi tutarak alt basamaktaki kıpırtısız yığına baktım. Sonra adam başını kaldırdı, alçak sesle inledi. Gözleri benimkilerle buluştu ve ona karşı duyduğum yoğun içgüdüsel tepkiyi açıklayamıyordum ama bir şeyler... *yanlıştı*.

Yüzü yanıltı. Gözleri yanıltı. Sanki kötü yapılmış bir insan maskesine bakıyordum, gözlerimin önünde bozulan ve bana altında gizlenen yarattığı gösteren bir maskeye.

Bir adım geri çekildim ve dehşet içinde ona baktım. Cam gibi gözleri merdivenlerin tepesine dikilmeden önce bana sadece bir saniye baktı. Wyn yavaşça aşağıya doğru iniyordu.

Adamın gözleri tekrar bana kaydı ve sonunda ellerimde tuttuğum tüfeği fark etmiş gibiydi. Yüz ifadesi bir anda o boş maskeden dehşet dolu bir yüze dönüştü.

"Lütfen bana yardım edin," diye inledi. "Lütfen. Beni öldürmesine izin verme, ben hiçbir şey yapmadım, ben-"

Wyn ona ulaştı ve kaburgalarına sert bir tekme atarak önünü kesti ve onu ayaklarımın dibinde yere düşürdü. Adam acı içinde inlerken, Wyn uzanıp sarı saçlarından bir tutam yakaladı ve onu dışarı sürükledi.

"Hayır! Lütfen!" Adam pençeleyen parmaklarıyla bana doğru uzandı, çaresizlik ağzını dehşetten açık bir çukura çevirdi, bacakları işe yaramaz bir şekilde tekmeliyordu. "Lütfen! Yardım edin! *Yardım edin!*"

Uzuvlarım yerlerine kilitlenmişti. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki b a y ı l m a y a c a ğ ı m d a n emin değildim. Sonunda ellerim t i t r e m e y e başladı, tüfeğime daha sıkı sarıldım ama hareket edemiyordum - anlayamıyordum- Wyn onu dışarıdaki çakılların üzerine fırlattı ve uzun parmaklı elini adamın boğazına dolayarak bir iblis gibi üzerine çullandı. Adamın gözleri tekrar üstündeki canavara döndüğünde, geniş ve korku dolu ifadesini kaybetti. Yüzü tekrar insan olmayan o maskeye dönüştü.

Azıcık bile değil.

Ama sonra Wyn parmaklarını o şeyin çenesinde sıkarak ağzını sonuna kadar açmaya zorladı. Kukuletalı kafası yaklaştı ve sanki derinliklerindeki karanlık dışarı sızarak bir zamanlar insan yüzü olan şeyi sardı. Bir saniye sonra, ben dehşet içinde bakarken yağlı ve kalın bir şey ağzından yukarı doğru fırlıyordu. Boğazındaki şişkinliği görebiliyordum, kumda ilerleyen bir yılan gibi sinsice hareket ediyordu.

Adam-şey-kasılmaya başladı, ama vücudu gözlerimin önünde zayıflayıp solgunlaşırken bile gözleri Wyn'in kapüşonuna nefretle bakıyordu. Üstümdeki odadan gelen hıçkırık seslerini ve yanımdaki merdivendeki adamın iniltilerini belli belirsiz fark ettim ama Wyn... bu yaratığın karanlık ruhunu bir zamanlar insan olan bedeninden çekip çıkarırken başka tarafa bakamadım.

Ceset boş bir kabuk halinde yere yığıldığında Wyn doğruldu. Başlığını bana doğru çevirdi ve ben ayağa kalkarken bakışlarını üzerimde hissettim.

Eski çiftlik evinin kapısında donup kalmıştım. Üst kattan gelen hıçkırık sesleri histerikti ve Wyn'in içeri dönüp sıradakini seçmesini beklerken titremem daha da arttı. O çaresiz hıçkırığın kesildiğini duyarsam akıl sağlığımın yerinde kalacağını sanmıyordum.

Ama Wyn sadece bir adım geri çekildi, cesetten uzaklaştı. "Hadi," dedi bana başını hafifçe sallayarak araba yoluna doğru.

Hastalıklı bir rahatlama vücuduma doldu ve ayaklarımı yerden kesti. Evden çıkıp tereyağı kadar yumuşak bacaklarımla verandadan inerken gözlerimi yerdeki ceset kabuğundan uzak tuttum. En azından ona başkaları katılmayacaktı.

Wyn'e ulaştığımda evin üst katındaki bir pencereden bir kadın sesinin "Lewis'i öldürdü," diye hıçkırdığını duydum.

Silah sesi duyulduğunda, beni ıskalamış olsa da kolumun yanından geçen merminin basıncını hissettiğime yemin edebilirdim. Eğitimim hızlı bir şekilde devreye girdi -bir değişiklik olsun diye- ve tüfeğim hazır bir şekilde döndüm.

Ama Wyn daha hızlıydı. Kısık, öfkeli bir ses çıkardı ve ardından bir dakika önce durduğu yanımdaki aniden boşalan yerden siyah bir duman yükselmeye başladı. Üst kattaki bir pencereden solgun, dehşete düşmüş bir kadın yüzü görebiliyordum, çerçeveye dayanmış bir silah namlusunun parıltısı vardı, ama ben izlerken silah evden uçtu ve ağaçların inanılmaz derecede uzağına düştü.

Bir saniye sonra Wyn tekrar yanımdaydı ve arabayla aşağı doğru yürümeye başlarken eve dönüp bakmamayı tercih ettim. Hıçkırıkların yeniden başladığını duyduğumda ve Wyn'in onu öldürmediğini fark ettiğimde, göz ucuyla ona baktım. Kafam çok karışmıştı ama bunu anlayamayacak kadar da şoktaydım.

O adamda bir sorun vardı... o şeyde. Bunu yüzünde görmüştüm. Kesin ölüm karşısında, Wyn'in kukuletasının karanlığına bakarak, tüm insani iddiaları bir kenara bırakarak hareket edişinde görmüştüm.

Belki de aramızda insanların çok korktuğu canavarlardan daha kötü bir şey gizleniyordu.

Belki de dışarıda Wyn'den daha kötü bir şey vardı.

ONUNCU BÖLÜM

Otoyola doğru geri yürürken ikimiz de sessizdik, kadının hıçkırık sesleri yavaş yavaş azalıyordu. Yumuşak bir *tıkırtı* duyduğumda Wyn'e baktım ve hastalıklı, büyülenmiş bir dehşetle göğsüne ve koluna saplanan kurşunun yavaşça dışarı itildiğini, vücudu tarafından reddedildiğini ve botlarımızın altında çtırdayan çakıllara düştüğünü fark ettim.

"Sen... um... iyi misin?" Sesim kısık bir şekilde sordum. "Av tüfeği _."

"Ben iyi olacağım." Wyn'in başlığı kısa bir an için bana doğru döndü.

Çiftlik evini arkamızda bırakarak otoyolda yürümeye devam ettiğimizde, sabah güneşinin altında her şey huzurlu ve sakin görünüyordu. Tüfeğimi hâlâ ellerimde sıkıca tuttuğumu fark ettim, parmaklarımı açtım, emniyeti tekrar taktım ve dikkatlice sırtıma doğru salladım. Başlığımı da çıkardım, temiz havada daha rahat nefes aldım ve eldivenli bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Uzun süre hiçbir şey konuşmamıştık. Yürürken vücudum hâlâ gerginlikle titriyordu ve sonunda buna daha fazla dayanamadım.

"O insan değildi," dedim sonunda, bunun bir soru olup olmadığından emin değildim.

Wyn'in başı bana döndü. Sonunda "Hayır," diye cevap verdi.

Kuru dudaklarımı yaladım, susamıştım ama o anda bir şey yutup yutamayacağımdan emin değildim. "Ve bu... senin görevin." Yine, tam olarak bir soru değildi.

"Evet."

Derin, ürpertici bir nefes aldım ve eldivenlerimin içindeki parmaklarımı esnetmeye başladım. "Bunu bana açıklayacak mısın?" Wyn'e sonunda ona bakarak sordum. Bakışlarım boynuzlarına takıldı, kukuletasının derinliklerinden gururla geriye doğru kıvrılıyor, onu her şeyden daha yaşlı ve vahşi gösteriyordu. İnsanların arasında yürüyen bir ölüm tanrısı gibi.

Kapüşonunun karanlığından gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bir kez başını salladı. "Canavarlar, siz insanların bize dediği gibi, her zaman bu düzlemlerle örtüşen bir düzlemde var olmuşlardır. Ve her zaman aralarındaki engellerin inceldiği yerler ve zamanlar olmuştur. Daha zayıf." Wyn konuşurken ceketinin manşetiyle oynadı, uzun eliyle görünmez bir ipliği karıştırdı.

Parmak uçları siyaha boyanmıştı. "Biz yeryüzünde yükselmeden çok önce, bazı türler geçmenin yollarını buldu. İnsanlığa bulaştırmak için."

Göz ucuyla başını bana doğru çevirdiğini gördüm. "Bir insana bulaşp beynini ve bedenini ele geçirebilen bir parazit türü var. Dışarıdan bakıldığında tamamen aynı görünüyorlar ve parazit insan beyninin küçük bir bölümünü aynı şekilde davranmaya devam edecek kadar aktif tutabiliyor, böylece şüphe uyandırmıyor."

Dehşet içinde ona baktım. "Yani... insan bedenini ele geçirebilen canavarlar mı var?"

Wyn başını salladı. "Konakçıyı kuruturlar ve hayatta kalabildiği sürece vücudu ele geçirirler. Bu süre zarfında yumurtlarlar."

Yutkundum, midem bulanıyordu. "Yumurta mı?"

"Böylece daha fazlası enfekte olabilir. Kontrol edilmezlerse sonunda insanlığı istila edecekler."

Nefesim kesildi. "Yani senin... görevin enfekte olmuş insanları öldürmek mi?"

"Bir hafta kadar sonra insandan geriye pek bir şey kalmıyor," diye açıkladı Wyn. "Bu yüzden benim görevim çoğu zaman paraziti üreyemeden öldürmek."

Önümüzde uzanan yola bakarken içim titriyordu. Histerik bir kahkaha göğsümden kopmak üzereydi. "Yani sen... sen bana... insanları *koruduğunu* mu söylüyorsun?"

Wyn ofladı -bu kez eğlenen sesi değildi- ve bana baktı. "Buna inanmak çok mu zor?" Sesi neredeyse somurtkan çıkıyordu.

O zaman güldüm - havayı çatlatan keskin bir havlama - ama onunla birlikte az önce tanık olduğum şeyin bir parıltısı geldi ve geldiği kadar hızlı bir şekilde kesildi.

"Yani... evet, öyle." Kocaman gözlerle ona baktım. "Ordunun bir numaralı halk düşmanı olduğunun farkındasın, değil mi? İnsanların iğrenç, canavarca katili. İnsanların çocuklarını hakkında uyardığı öcü adam."

Wyn omuz silkti, başka tarafa baktı. "İşin bir avantajı sanırım."

Kendimi durduramadan güldüm ve günlerdir midemde taşıdığım suçluluk duygusunun sıkıcı, ağırılı düğümünün hafiflemesiyle bir rahatlama hissettim. Wyn'i hücresinde ziyaret etmekten korkmayı bıraktığımdan ve benim dışımda herkesin kâbusu olan bu canavarı merak etmeye başladığımdan beri. Gerçi bunu kimseye itiraf etmemiştim, kendime bile.

Vücudumda dolaşan rahatlama sarsıcıydı. *Wyn sadist bir seri katil değildi.*

"Umurunda değil mi?" Ona sordum. "Artık burada bir sürü canavar var, şehirlerde bile insanlar bazılarının farkında ama sen kötü şöhretlisin. Zamanını insanlığın lanet olası canavar parazitler tarafından yok edilmemesini sağlamak için harcıyorsun ve hepsinin senden nefret etmesini umursamıyor musun?"

Wyn'in başı yavaşça dönüp bana baktı. "Onlar mı? Sen değilsin o zaman?"

Boynumda bir kızarıklık hissettim, ağzımı sözsüzce açıp kapadım. "Yani-hayır," dedim sonunda. "Senden nefret etmiyorum. Kimseden nefret etmiyorum. Ama özellikle şu anda senden nefret edemem."

Ondan hiç nefret etmediğimi söylemedim. Başımı salladım, sonra tekrar güldüm. "Bu çok şeyi açıklıyor! Hamish'in ağzının köpürdüğünü biliyorsun, kurbanlarını neden bu kadar seçtiğini öğrenmek istiyordu. Çaresiz insanlarla dolu bir binadan geçip nasıl sadece birini öldürebiliyordun?"

Wyn tekrar omuz silkti. "Parazitler dışında, sadece beni öldürmeye çalışanları öldürmeye çalışıyorum." Başını eğdi, hâlâ bana doğru dönüyordu. "Senin de bir parçası olduğun küçük pusu gibi."

Ağzımdaki gülümseme kayboldu ve bir elimi gergin göğsümde gezdirmek için uzandım. "Evet."

Wyn'in bakışlarının yoğunluğunu üzerimde hissedebiliyordum. "Biliyor musun," diye düşündü, "bana birkaç kez seni neden öldürmediğimi sordun. Ama neden o gün diğerleri gibi *beni* öldürmeye çalışmadığını hiç sormadım."

Dudaklarımı büzdüm, utandım, sanki utanmalıymışım gibi hissettim. "Ben... Ben ölmek istemedim," diye itiraf ettim. "Ordunun canavarları yakalayıp tutma kararına katılmıyordum ve böyle boktan bir amaç uğruna ölmek istemiyordum. Yaptıkları şeyin bu olduğunu bilseydim, asla askere yazılmazdım."

Titreyerek nefes verdim, ölen askerlerin çığlıklarının kanlı bir kakofoni gibi kafama çarpmasını hatırlamamaya çalışıyordum. "O gün oraya katliam için gönderildik."

Wyn hâlâ beni izliyordu. "O zaman neden katıldın?" diye sordu sessizce.

Omuz silktim, kendimi daha rahatsız hissediyordum. "Annem öldü ve başka hiçbir şeyim yoktu. Başka kimsem yoktu. Wastes'a tek başıma gitmek benim için bir seçenek değildi, bu yüzden geriye New Louisiana'da yavaş yavaş çürümek ya da şehirden uzaklaşmak için orduya katılmak kaldı." Çaresiz, yalnız ve amaçsızdım.

"Anlıyorum." Wyn sonunda yüzünü yola dönmek için başını çevirdi.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük, ama sonra dilimde yanan soruyu daha fazla tutamadım. "Wyn..."

Başını bana doğru çevirdi ve ilk kez ona adıyla hitap ettiğimi fark ettim. Yutkundum. "Burada seninle ne işim var? Gerçekten mi?" Sesimin yalvarır gibi çıktığını biliyordum ama bir cevap almak için yanıp tutuşuyordum. "Neden seninle gelmemi teklif ettin?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun süre ki cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra cevap verdi.

"Bana küçümseme ya da iğrenme dışında davranan ilk insan sendin." Nefesim göğsümde sıkıştı ve Wyn konuşurken hareketsiz kaldım. "Sana hayatta kalman için bir şans vermeye karar verdim."

Midemin çukurunda sıcak bir şey belirdi ve ne söyleyeceğimi bilemeden Wyn'e baktım.

Ben bir şey söyleyemeden tekrar konuştu. "Bu kadar sinir bozucu ve konuşkan olduğumu bilseydim, farklı bir karar verebilirdim."

Şok edici bir sessizlikten sonra kahkahalarla güldüm. Wyn'in eğlenen küçük oflamasını duyduğumda ise göğsümde garip bir şefkat nabızı attı.

Ondan sonra bir süre sessiz kaldım. Wyn'in şaka yaptığı şey yüzünden değil, beynimin o sabah olan her şeyi işlemesi gerektiği için.

Ordu yerine acımasız, kana susamış, akılsız bir seri katili seçmediğim için duyduğum rahatlama şaşırtıcıydı. O adamı çiftlik evinde kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, Wyn'e inanmazdım. Ama oradaydım ve onun ne kadar yanlış görüldüğünü görmüştüm. Gözlerinden parlayan o doğal olmayan ışık, ölmek üzere olduğunu anladığında çürüyen gerçek yüzünün üzerine taktığı insanlık maskesi. Merdivenin en alt basamağından bana baktığında, Ruh Yiyici'den kaçmanın olası bir yolunu sezdiğinde beni nasıl hesaplayarak değerlendirdiğini.

Ve boğazından yukarı yükselen ve Wyn tarafından emilen o siyah, yağlı katranı görmüştüm.

Wyn'e neden Ruh Yiyen dendiğini biliyordum. Çünkü kurbanlarının çoğunu mumya gibi emilmiş boş kabuklar olarak bıraktı. Bize birkaç tanesinin fotoğrafı gösterilmişti; kösele gibi, cılız yüzleri buruşmuş ve donmuştu.

Çok geniş ağızları olan dehşete düşmüş maskeler. Ama görünüşe göre bu boşluk Wyn'in işi değildi - o sadece insanı çoktan tüketmiş olan ve derisinde ikamet eden paraziti yok etti.

Hâlâ bu şeylerden biriyle daha önce karşılaşmış olma ihtimalimi sindirmeye çalışıyordum. İki bin üç yüz altmış yedi. Ordunun bize öğrettiği sayı buydu; son sayıma göre Wyn'in son yirmi yılda öldürdüğü ABD askerlerinin sayısı. Yüzlercesinin *onu* öldürmeye çalışırken öldüğünden emindim, ama kesinlikle... kesinlikle en azından bazıları parazitti.

Ürperdim. Besin zincirinin tepesinde, ordunun eylemlerini dikte eden birileri var mıydı?

Wyn'e sorabilirim. Belli ki onları hissedebiliyordu. Ama henüz bilmek istediğimden emin değildim.

"Mallory ya da Hamish parazit miydi?" Sormadan edemedim. "Üsteki iki subay. En azından biri öyleydi, değil mi?"

Wyn eğlenen bir ses çıkardı. "Onları sevmedin mi?"

"Pisliktiler. Peki, öyle miydiler?"

"Hayır. İkisi de değil."

"Huh." Bu konuda hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımdan emin değildim.

Wyn'in bana tekrar bakarken sırtıttığını hissedebiliyordum. "Olmalarını istedin mi?" Durakladı. "Onları öldürmemi mi istiyordun?"

"Ne? Hayır," diye cevap verdim dehşete kapılarak. "Kimseyi öldürmeni istemiyorum. Yani... Sanırım artık o kadar basit değil. Ama hayır." Başımı salladım. "Pisliktiler ama bu ölmeyi hak ettikleri anlamına gelmez."

"Hmm."

Wyn'in aynı fikirde olmadığını söyleyebilirdim ve onun bakış açısının tamamen farklı olacağını fark ettim. Yakalanan ve işkence gören canavarlar hakkında karar verenler subaylardı. Ona göre, muhtemelen ölmeyi hak ediyorlardı.

Yine de konuyu açmadım. Tekrar sessizliğe gömüldük ama bu sefer çok daha rahattık. Rahat. Ruh Yiyen'in varlığında rahat olduğuma inanamıyordum ama onun yanında yürümek, onunla konuşmak, işin özünde onun aslında o kadar da farklı olmadığını fark etmemi sağladı. Farklı görünüyordu, evet. Sesi farklıydı. Hayata, ölüme ve insanlara bakışı farklıydı, ama tabii ki öyleydi. O insan *değildi*. İnsan değildi.

eski ve neredeyse öldürülemez. Ahlaki değerlerimizin ve fikirlerimizin mükemmel bir şekilde örtüştüğünü varsaymak benim için aptalca ve cahilce olurdu.

Yine de beni büyüledi. Artık burada, Çorak Topraklar'da olduğumu kendime itiraf edebilirdim. Görünürde başka bir insan yoktu. Sadece Wyn bana eşlik ediyordu. Başından beri beni büyülemişti, beni korkuttuğunda bile.

İnsanları sadece eğlenmek için katletmediğini öğrenmek üzerimden büyük bir yükü kaldırmıştı. Bu yüzden terk edilmiş otoyolda yürümeye devam ettim, güneş ışığı uçsuz bucaksız, vahşi, yayılan tarlaların üzerinde parlıyordu, yanımda bir canavar vardı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Otuz yedi. Wyn'in Çorak Topraklar'da dolaştığımız üç hafta içinde öldürdüğü parazit sayısı buydu.

İlk başta burada bu kadar çok insanın yaşamasına şaşırmışım. Şehirlerde -ve üste- ordu her zaman insanların sadece küçük bir kısmının medeniyetten bu kadar uzakta yaşamayı seçtiğini göstermişti. Buradaki hayat çok zor, acımasız ve merhametsizdi ve bu insanların çoğu zaten çabucak ölüyordu.

Ama bu doğru değildi.

Elbette, yine de neredeyse hiç yoktu. Onlarla sık sık karşılaşmıyorduk ve eğer Wyn parazitlerin yakınlarda olduğunu hissedemeseydi, muhtemelen onlarla hiç karşılaşmayacaktık. Çoğu dikkat çekmeye çalışmıyordu. Ormanlarda ve terk edilmiş binalarda, ana yollardan ve askeri güzergahlardan uzakta yaşıyorlardı.

Yine de bu, Wyn'in aralarında saklanan parazitleri bulmasını engellemedi.

Gerçekten başa çıkmakta zorlandığım şey, insanların Wyn'i ne kadar sık öldürmeye çalıştıklarıydı. Her şey başımı ağrıtıyordu, çünkü artık Wyn'in ne yaptığı hakkındaki gerçeği bildiğim için, ona ateş ettiklerinde, ona Molotof kokteyli atmaya çalıştıklarında ya da onu öldürmek için seçtikleri diğer berbat yöntem her neyse, insanlara kızıyordum. Wyn'in gözlerinden insanlığın çirkin yüzünü görüyordum ve bu beni... etkiliyordu.

Umursadığından değil. İnsanların parazitleri bilmediğini bana hatırlatan oydu. Onun gerçekte ne yaptığını bilmiyorlardı. *Ona* kuşkuyla yaklaşmış, parazitleri öldürdüğünü *gören* insanların -ki o gün çiftlik evinde benim gördüklerimi görmüşlerdi- bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmemelerinin nasıl mümkün olabileceğini sormuştum. Ama o sadece omuz silkti ve insanların görmek istemedikleri ya da gerçekten anlayamadıkları şeyleri göz ardı etme eğiliminde olduklarını söyledi. Wyn'in ellerinde ölmeden önce parazitlerin gerçek yüzünü görenler, bunu bir insanın -normalde arkadaşlarının ya da sevdiklerinin- öldürüldüğünü görmenin yarattığı korku ya da travma olarak yorumlamışlardı.

Wyn'e neden sadece parazitler hakkında açıklama yapmadığını sordum, böylece diğer insanlar kamplarına veya evlerine girdiğinde onu öldürmeye çalışmayacaklardı. Ama o sadece başını bana doğru eğdi ve "Neden onlara anlatayım ki?" diye sordu.

gerçekten şaşkın bir ses. Ve fark ettim ki... gerçekten umurunda değildi. Tüm insanlığın onu hor görmesi umurunda değildi. Hepsinin onu öldürmeye çalışmasını umursamıyordu.

Onun kesinlikle insan olmadığını apaçık bir hatırlatıcısı olmasına rağmen, Wyn'in yanında tamamen rahat hissetmeye başlamıştım. Bir yanım hâlâ buna inanamıyordu -bir canavarın yanında, annem dışında başka bir insanın yanında hissettiğimden daha rahat hissediyordum- ama bu doğrudu. Wyn çok fazla konuşmuyordu ama son birkaç haftadır kesinlikle daha fazla açıldı ve ikimize yetecek kadar konuştuğumda ya da annemin sevdiği eski country şarkılarını söylemeye başladığımda bana asla susmamı söylemedi. Hayatımın daha önce nasıl olduğunu merak ediyor gibiydi. Annem, benim çocukluğum ve şehirlerde yaşamamın nasıl bir şey olduğu hakkında anlattığım hikayeleri dinledi.

Ve bana kendisi ya da hayatı hakkında bir şey söylediğinde, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için çaresizce her kelimeye asıldım. İnanılmaz uzun hayatı hakkında. Çorak Topraklar'ın nasıl bir yer olduğu hakkında. Diğer canavarlar hakkında.

Bazılarını görmüştük ama sadece uzaktan. Canavarlar da Wyn'den kaçıyor gibiydiler, sanki insanlar kadar ondan çekiniyor, hatta korkuyorlardı. Bir mısır tarlasında, kolları yerde sürüklenecek kadar uzun, inanılmaz derecede uzun, hantal bir formun yanından geçtiğimizde aval aval bakmamaya çalışmıştım. Ya da uzaktan bakıldığında, bir kayanın arkasına saklanmış, insansı bir yüze sahip devasa bir akrebe benzeyen bir şeyin yanından geçerken aval aval bakmamaya çalışmıştım.

Wyn bana bazı canavarların diğerlerinden daha çok insana benzediğini söylemişti. Zeki olan türler vardı, diğerleri hayvanlar gibi tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordu ve bazıları da ikisinin arasında kalıyordu -duyarlı ama değişken ve büyük ölçüde nahoş.

Bana dünyamıza girdiklerinde canavarların büyük bir ayaklanma başlatmadığını söylemişti. Dünyayı ele geçirmek ya da insanlığı yok etmek için büyük bir planları yokmuş. Dünyalarımız arasındaki yırtığın çok büyüdüğünü ve bu uçsuz bucaksız yeni yeri keşfetmek için akın ettiklerini söylemişti. Bazıları o zamandan beri kendi dünyalarına dönmüş. Bazıları burada kalmış. Bazıları iki dünya arasında gidip gelmiş.

Wyn bu ikisi arasında gidip gelen biriydi. Ona öldürme çılgınlıkları arasında nereye gittiğini sorduğumda, kendi dünyasına dönüp uyuduğunu söylemişti. Bunun üzerine konuyu hemen değiştirdim çünkü onun gitmesi ve benim burada tek başıma kalmam düşüncesi midemi bulandırmıştı. Elbette, diğer insanlarla karşılaşmıştık ama hepsi düşmancaydı. Demek istediğim, bu bir

Wyn'le birlikte seyahat ettiğim için bu bana sürpriz oldu ama dost canlısı, yardımsever ya da bir yabancıнын aralarına katılmasına izin verecek birilerini bulacağıma dair pek inancım yoktu.

Bunu kabul etmek beni zavallı hissettirdi ama yirmi üç yaşında ilk kez gerçek bir arkadaşım olduğunu fark ettim. Ve o bir canavardı. Hayat, çocukken bile şehirde arkadaş edinmek için çok zordu. Her kırıntı için kavga etmeyi, sadece kendiniz için almayı o kadar küçük yaşta öğreniyordunuz ki, bu genellikle dostça oynamaya yol açmıyordu. Ve on üç yaşına girdiğim anda anneme yardım etmek için bir işe girdim ve uyumadığım ya da onun tarafından temel matematik ve İngilizce çalışmaya zorlanmadığım her an çalıştım.

Aptalca bir şekilde ordunun beraberinde bir tür bağ getirip getirmeyeceğini merak etmişim. Askerler arasında bir tür yoldaşlık. Ama bu da saçmalıklmış. Nöbet dışında geçirdiğimiz birkaç saatte herkes sosyalleşemeyecek kadar yorgun ve mutsuzdu.

Yani evet. Sonunda şakalaşabileceğim, konuşabileceğim ve rahat bir sessizlik içinde oturabileceğim biri vardı. Ve bu kişi Ruh Yiyici Wyn'di.

Ama ondan gerçekten hoşlanmışım. İlginç biriydi, alaycı bir mizah anlayışı vardı ve benim onun yanında olduğum kadar onun yanında da rahat olmaya başlamış gibiydi. Bunun onun için de tuhaf olduğunu biliyordum. Daha önce hiç bir insanın etrafında vakit geçirmemişti. Öğreniyordu ama çabaladığı belliydi. İlk başlarda bazen işemem, uyumam ve yemek yemem gerektiğini unutuyordu, ama hatırlatıldığında uzanabileceğim uygun bir yer olduğundan emin oluyordu ve her zaman benim için yiyecek ve su bulabiliyor gibiydi. Nereye bakmaya gittiğini ya da siyah yağlı dumana dönüştüğünde ne kadar uzağa gidebildiğini bilmiyordum. Ama diğer insanlardan almadığı sürece şikayetçi değildim, ki bana eğlenen bir huff ile almadığına dair güvence vermişti.

Wyn ve benim içine düştüğümüz rahat rutin beni sahte bir güvenlik duygusuna sürüklemişti. Ordunun sonunda bizi yakaladığı gün her şey yerle bir oldu.

Onlardan kaçmayı, önde kalmayı başarmıştık ve son birkaç gündür bizi hâlâ takip ettiklerini unutmuştum. Hayatım o kadar kısa bir süre içinde o kadar değişmişti ki, o kısmı bana çok uzak gelmişti.

Sağımızda orman, solumuzda uzanan çayırların olduğu bir köy yolunda yürüyorduk. Hava ıslak ve serindi ve güneş sıcak olmasına rağmen ağaçların gölgesi saçlarımı karıştırırken harika hissettiriyordu. I

Çorak Topraklar'ın bazı kısımlarının ne kadar güzel olabileceğine şaşırmıştı. Doğa tarafından ıslah edilmiş, ufalanan, çürüyen ve sürünen sarmaşıklarla kaplı binalar bile kendi tarzlarında güzeldi.

Wyn aniden uzanıp kolumu tuttuğunda şok içinde sarsıldım, çünkü bana ilk kez dokunuyordu - en azından bilincim yerindeyken. Ona baktım, karnımda kabul etmeyi reddettiğim sıcak bir şey kıvrılıyordu.

Wyn gerginlikten kaskatı kesilmişti ama bu beni fazla endişelendirmiyordu. Artık rutine alışmıştım, yakınlarda bir parazit hissetmesine ve tam olarak nerede olduğunu tespit ederken birkaç dakika hareketsiz kalmasına. Ama bu sefer Wyn paraziti bulmak için görünmeyen bir yere doğru gitmeye başlamadı. Bu kez elimdeki başlığa uzandı ve onu bana doğru itti. "Tak şunu."

Wyn'e karşı önce davranıp sonra soru sormanın daha iyi olduğunu anlamıştım. Bu yüzden kaskımı kafama geçirmeden önce aceleyle maskemi ve gözlüklerimi taktım. "Neler oluyor?"

Ama o cevap veremeden ben duydum. Helikopter kanatlarının belli belirsiz zonklamasını. Çorak Topraklar'ın durgun ve doğal sessizliğinde, bu sarsıcı bir şekilde açıldı.

Kalbim çılgınca çarpıyordu. "Kahretsin. Ne yapacağız? Yolda kalamayız. Takip edilmesi çok kolay oluruz." Ve vurulmak.

"Şu tarafa gidiyoruz." Wyn sağımızdaki sık ormana doğru başıyla işaret etti. Şu anda Wyoming'de bir yerlerdeydik ve kilometrelerce uzanan ağaçlar ve aşırı büyümüş orman zeminleriyle çevrili otoyollarda yürüyorduk. Bir tarafı tamamen açık, sarı çayırların uzaklara doğru uzandığı bir yola girdiğimizde ordu elbette bizi yakalayacaktı. Acı verici bir şekilde açıktaydık.

Helikopter daha görüş alanımıza girmeden ağaçların arasına dalmıştı ama şimdiden dikkatimi dağıtacak kadar gürültülüydü ve alçak yankılarla başımı zonklatıyordu. Ama sık yeşilliklerle kaplandıktan sonra bile kendimi daha rahat hissetmedim. Orman bize iyi bir siper sağlamış olabilirdi ama çok da uzağa gidemezdik. Wyoming'in neresinde olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Bu ormanın ne kadar derin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Körü körüne koşarsak günlerce kaybolabilirdik. Ormanda günlerce hayatta kalmaya yetecek kadar erzağım yoktu. Ayrıca hangi vahşi hayvanlarla karşılaşabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Wyoming'de ne vardı ki? Bufalo, oldukça emindim. Peki ya ayılar?

Korkudan midem bulandı ama yürümeye devam ettim. Karaya ayak bastıklarında bizi bulamayacakları kadar uzağa gitmeliydik. Daha derine yürüdük, ikimiz de konuşmuyorduk. Wyn yürürken tamamen sessizdi, bense ayaklarımın altında çok fazla ses çıkarmamak için adımlarıma dikkat etmek zorundaydım. Orman o kadar büyümüş ve yabani bir hal almıştı ki içindeki hava da farklıydı. Çok ıslak ve sıcaktı, nefes almayı zorlaştırıyordu.

Helikopterin sesi yükseldiğinde, tek kelime etmeden hızlandık. Kısa süre sonra ne kadar gürültü yaptığının bir önemi kalmadı. Helikopterin pervanesi kulakları sağır ediyor, diğer her şeyi bastırıyordu. Tam üstümüzde olmalıydı. Ağaçların arasından geçerek koşmaya başladık ve ben köklere takılmamaya çalıştım. Bir yapraktan gömleğimin arkasına donmuş damlacıklar damlıyordu ve ben koşarken titriyordum.

Aniden Wyn kolumdan tutarak beni aniden durmaya zorladı. Koşmayı bıraktığımda nefes nefese kalmıştım ama Wyn sessiz olmamı işaret etti. Helikopter şimdi çok daha sessizdi. Bizi yanlış yönde arıyor olmalıydı. Wyn beni büyük bir ağaca doğru çekerken hâlâ yola oldukça yakın olduğumuzu fark ettim. Helikopter uzaklaştıkça sesler duymaya başladım.

"Burada daha ne kadar beklemek zorundayız?" Solumuzdaki otoyola doğru uzanan hafif sırttan gelen bu ses zayıftı. Genç bir erkek sesi, sabırsız ve asık suratlıydı. "Kimi bekliyoruz ki?"

"Bir asker kaçağı," diye sıkılmış bir ses daha geldi. "Onu ortaya çıkaracaklarını ve bir arkadaşı olabileceğini, bu yüzden hazırlıklı olmamız gerektiğini söylediler."

Neredeyse homurdanmak istiyordum. Bahse girerim onlara 'arkadaşımın' kim olduğunu söylememişlerdi.

"Bu saçmalık," diye sızlandı ilk ses. "Asker kaçağı bir adam kimin umurunda? Burada bir ördek gibi dikilmek istemiyorum, dostum. Her yerde lanet canavarlar var."

"Sanırım bu adamın Nebraska üssüyle bir ilgisi var." "Ne?"

Gerçekten mi? Ne yapmış ki?"

"Bir şekilde tüm canavarlar serbest kaldı ya da öyle bir şey. Bilmiyorum."

"Lanet olsun." İlk adam ıslık çaldı. "Firardan biraz daha ağır bir suçlama o zaman, ha?" Kıkırdadı ve omuzlarım öfkeyle sertleşti. "Peki onu yakaladığımız için ne alacağız?" diye sordu sinsi bir sesle.

İkinci adam durakladı. "Ne *alacağız*? Hiçbir şey, aptal. Biz lanet olası ödül avcıları değiliz."

İlk adam ofladı pufladı. "O zaman bu nasıl bizim sorunumuz oluyor? Ben bu bok için kaydolmadım dostum. Wastes'ta canavar yemi gibi açıkta durmak. Sikerim böyle işi."

"Sakin ol Thompson, tamam mı?" İkinci adamın sesi sinirli ve asker arkadaşının sızlanmalarından bıkmış gibiydi. "Helikopter onu dışarı çıkarmadan önce muhtemelen yarım saat daha burada duracağız. Prenses gibi davranmayı bırak."

"Hey, siktir git, Rodriguez. Ben sadece-o da neydi?"

İlk askerin sesini keskin bir korku kapladı ve göz ucuyla Wyn'in yanında kıpırdamadan durduğunu gördüm.

Hamile bir duraklama oldu, tamamen sessiz, önce...

Çatlak.

Sadece birkaç metre solumuzda, alçak, karanlık bir şeklin ormanın zemininde, ağaçların arasında süzüldüğünü fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Otoyola doğru.

Hay sikeyim. Ne tür bir canavar olduğunu bilmiyordum. Wyn bana bazı türlerden bahsetmişti ama saf karanlıktan oluşan korkunç ve sinsi bir damladan hiç bahsetmemişti. Ama şu tepeye doğru ilerliyordu, otoyola ulaşmak üzereydi. O askerleri yakalayacaktı.

İleri doğru bir adım atmak, bir şeyler yapmak için hareketlendim -onları uyarmak, oraya koşmak, bilmiyordum- ama Wyn'in uzun parmakları omzuma kenetlendi ve beni inanılmaz derecede sıkı tuttu. "Hayır," diye nefes aldı, neredeyse sessizdi, sanki doğrudan kulağıma fısıldamış gibiydi.

O şey şimdi daha hızlı hareket ediyordu, vücudu sürekli, mide bulandırıcı bir dalgalanmayla kendi üzerinde yuvarlanıyor ve alt kısmının kenarlarında düzinelerce kalın siyah yaprak ortaya çıkıyordu. Bir saniye sonra-

"Oh f-fu-Oh my god-fuck-"

Hızlı silah sesleri sessizliği bozdu ve bir kuş sürüsünün sağır edici bir hışırtıyla ağaç tepelerinden kaçmasına neden oldu. Askerlerden biri çığlık attı ve vücudum soğuk ve nemli hale geldi, ama Wyn beni çekiyordu ve ben de otomatik olarak takip ediyordum.

"Danny, güven bana, artık onlara yardım edemezsin," diye mırıldandı kulağıma, hâlâ çok sessizdi. Çığlıklar daha yüksek sesle ve daha çılgınca devam ediyordu ama Wyn beni ormanda daha da ileriye sürüklerken kulaklarımdaki uğultudan zar zor duyabiliyordum.

Helikopterin sesi yeniden yükselmeye başlamıştı. Askerlerden biri telsizle panik içinde bir çağrı yapmayı başarmış olmalıydı ve beynimin soğuk mantıklı kısmı

bana bu dikkat dağıtmanın kaçmamıza yardımcı olacağını söyledi. Bu beni katatonik durumumdan çıkardı ve Wyn beni çekerken arkasında tökezlemek yerine onun yanında koşmaya başladım.

Arkamızda bir kakofoni vardı. Sürekli silah sesleri. Çıglıklar, bağırışlar ve yeni askerler gelip o canavar her neyse onu durdurmaya çalışırken asfalta vuran botlar. Helikopter yere değdiğinde ağaclar derin ve ağır bir iç çekerek pervaneden gelen bir dalgayla bize doğru eğildi.

Daha hızlı koştuk. Wyn'in muhtemelen benden iki kat daha hızlı koşabileceğini biliyordum - ya da, cehennem, sadece siyah dumana dönüşüp yok olabilirdi - ama beni geride bırakmadı. Sesler biraz daha azalana kadar koşarken yanımda kaldı.

Sonra omzumdan tutarak beni durdurdu ve kapüşonunu otoyola doğru salladı. Etrafta dolaşan başka askerler -ya da canavarlar- olabilir diye konuşmak istemedim ama temkinli bir şekilde onu kıyından yola kadar takip ederken kalbim küt küt atıyordu.

Asfaltın üzerinde motoru rölantide çalışan boş bir askeri kamyon duruyordu. Görünürde hiç personel yoktu. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi ve beni kuşkulandırdı. Ama Wyn tekrar başıyla işaret etti ve omzumu sıktı.

"Güvenli," diye mırıldandı. "Araba kullanabilir misin?"

Titreyerek nefes verdim ve başımı salladım. Ona güveniyordum. Ama yine de bu yolda açıkta durmak istemiyordum. Bu yüzden koşarak arabaya gittim ve hızla sürücü koltuğuna geçtim. Wyn yanıma bindiğinde tek yapmam gereken ayağımı yere bastırmaktı.

Neredeyse çok kolaydı. Histerik kahkahalar göğsümde yükselmekle tehdit ediyordu ve kalbim hala çok hızlı atıyordu. Neredeyse ordu tarafından yakalanacak olmanın verdiği adrenalin ve o iğrenç canavarın yanıımızdan birkaç adım öteye kaydığını görmenin verdiği korku. Wyn'in bile uğraşmak istemediğı bir şeydi bu. Kötü bir şey olmalı.

Başlığımla o kadar iyi göremiyordum ama onu çıkarmak için durmak ya da yavaşlamak bile istemiyordum. Bu yüzden Wyn bana dönmemi söyleyene kadar neredeyse sağımızdaki yolu kaçıırıyordum. Döndüm ve iki yanıımızda ağaclar belirdiğinde göğsüm biraz gevşedi. Kısa süre sonra otoyoldan gizlenmiştik. Çünkü askerler kamyonlarından birinin gittiğini *çok* çabuk fark edeceklerdi.

Ben arabayı sürerken ikimiz de uzun süre konuşmadık. Sonunda, başlığım çok ısındı ve takmaya devam etmem için beni rahatsız etti ve o zamana kadar

yeterince uzaktaydı ve kendimi daha rahat hissediyordum. Yine de bir kulağım helikopter seslerine karşı tetikteydi, çünkü içlerinden herhangi biri o şeyden kurtulduysa bize yetişmeleri uzun sürmezdi.

"Kaskımı ve eşyalarımı çıkarabilir misin?" Wyn'e sordum. "Arabayı durdurmak istemiyorum ama hava çok sıcak olmaya başladı."

Bir duraklama oldu. Miğfer yüzünden Wyn'i pek iyi göremiyordum ama bir an sonra sesini duydum. "Evet."

Sonra kaskım ve ardından gözlüklerim başımdan çıkarıldı. Ani parlak ışıktaki gözlerimi kırıştırdım ve terli saçlarımdaki esinti hissiyle iç çektim. Uzun parmakların maskemim arkasındaki kopçayla oynadığını hissettiğimde kıpırdamadan durdum, ensem farkındalıkla karıncalandı.

Wyn maskeyi yüzümden çekti ve ben de nefes verdim. "Teşekkür ederim," dedim ona.

"Bir şey değil." Başlığımı arka koltuğa yerleştirmek için uzandı.

"Yani sürmeye devam edeyim mi?" diye sordum. Yolda başka araba olmadığı için gaza basıyordum.

"Evet. Helikopter bu tarafa doğru gelmeye başlarsa duyabileceğiz." Wyn koltuğunda kıpırdandı. "Yine de içlerinden herhangi birinin hâlâ hayatta olduğundan şüpheliyim."

Yutkundum, ona o canavarın ne olduğunu sormak istiyordum ama... aynı zamanda soramıyordum. Yine de sonunda sormak zorunda kaldım. "Neydi... neydi o canavar?"

"Çok... nahoş bir şey," dedi Wyn, doğaüstü sesi alçaktı. "Bu bir kerenis. Sıcak ve canlı olan her şeyi avlayıp beslenen bir yaratık. Öldürülmesi neredeyse imkânsız."

"Kurşunlara karşı bile mi?" Hastalıklı bir şekilde sordum. Çünkü askerlerin o canavarı kurşun yağmuruna tuttuğu kesin gibiydi.

"Kurşunlar onu durduramaz. Yavaşlatamazlar bile. Sadece doyana kadar yemek istediği her şeyi boğacaktır. Alt tarafı dişlerle kaplıdır" diye ekledi.

Ürperdim. Sertçe. "Şükürler olsun ki bizi görmedi o zaman."

Tekrar sessizliğe gömüldük, bu sefer özellikle doldurma isteği hissetmedim. Midem daha az sıkışana ve sürekli olarak bir canavar tarafından yutulan askerleri düşünmeyene kadar saatlerce araba sürdüm. Ta ki gökyüzü dağların ardında kızıl ve turuncu bir renk alana ve orman çok gerimizde kalana kadar. Kuru, ölmekte olan otlar her yönde kilometrelerce uzanıyordu.

Sonunda yolun kenarında işemem için durmak zorunda kaldık ve arabadan indiğimde mükemmel bir sessizlik vardı. Uzaktan en ufak bir helikopter sesi bile gelmiyordu. Ya Kereniler hepsini yakalamıştı ya da adamları saldırıya uğradıktan sonra bizi aramaktan vazgeçmişlerdi.

Bir saat daha yol aldıktan sonra göz kapaklarım düşmeye başlamıştı, bu yüzden bir kasabayı gösteren bir sonraki tabelayı gözledim. Bir yer bulma umuduyla otoyoldan sağa döndüm ve birkaç dakika sonra ş u n u gördüm...

"Yok artık." Yorgun bir kıkırdama çıkardım. "Daniel'a doğru gidiyoruz, Wyoming'e bir mil."

Wyn o tanıdık eğlence dolu huff'ını çıkardı ve karnım şefkatle ısındı. Bu sesi özlemiştim. Bir süredir duymamıştım.

Çok geçmeden, Daniel'in küçük kasabası görüldüğünde uzakta bazı bodur şekiller oluşmaya başladı. Sanki zamanda geri gitmiş gibiydik. Bu kasaba eski batıdan bir kalıntıydı, gözünüzü kırpsanız kaçıracağınız eski ahşap evlerden oluşan küçük bir yerdi. Canavarlar ortaya çıkmadan önce burada kimlerin yaşamış olabileceğini hayal etmeye çalıştım ama yapamadım.

Bir genel eşya mağazası gördüm ve arabayı yavaşlatarak önüne çektim. "Dükkânı kontrol etsem iyi olacak. Bu kasabada çok fazla insan yaşamıyor olmalı, belki de tahliye edilmeden önce tamamen yağmalamamışlardır."

Ön sundurmanın teneke çatısı, onu ayakta tutan kısmen çökmüş ahşap sütun sayesinde bir taraftan kaymak üzereydi. Altına dikkatlice bastım ve tahtaların çok yumuşak, çürümüş ahşabının ayaklarımın altına battığını hissettim. Bir zamanların beyaz, soyulmaya yüz tutmuş ön kapısı açıktı, üst menteşeleri paslanmıştı ve küflü, loş iç mekâna adım attığımda, görünmeyen bir hayvan yerde sekerek yan duvardaki bir delikten dışarı çıktı.

İçerisi bir noktada güncellenmişti ama hâlâ çıplak ahşap duvarlar, ahşap raflar, ahşap kasadan ibaretti... Yazar kasa bile antikaydı.

Wyn yanıma gelirken kuru bir sesle, "Bütün bu ülkenin böyle görüldüğü zamanları hatırlıyorum," dedi.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Bok yok mu? Nasıl bir şeydi? Haydutlar seni öldürmeye mi çalıştı?"

Eğlenerek ofladı. "Herkes beni öldürmeye çalışıyor. O zamanlar da farklı değildi. Sadece buna teşebbüs edecek çok çok daha az insan vardı."

"Hmm." İlk koridora doğru adım attım. Rafların çoğu çıplaktı ama bazı nesneler hâlâ kalın toz tabakalarının altında duruyordu. Yerde duran

Bir koridorun sonunda, bir zamanlar hayvan yemi ile doldurulmuş, dibinde küçük bir delik açmış yaratıklar tarafından boşaltılmış boş çuvallar vardı. Burası büyüleyici bir yerdi ve etrafı incelemek için zaman ayırmak istiyordum ama ya yolumuza devam etmemiz ya da biraz uyuyabilmek için burada birkaç saatliğine sığınacak bir yer bulmamız gerektiğini biliyordum.

Ordunun peşimizden geldiği yerden yeterince uzakta mıydık? Endişe midemi tırmalıyor, daha hızlı hareket etmemi sağlıyordu.

Birkaç kutu balık buldum ama riske atmak istemediğim için onları bıraktım. Her yerde boş ambalajlar ve paketler vardı, içindeki gıda maddelerine ulaşmak için hayvanlar tarafından çiğnenmişlerdi. Onları suçlamadım. Zaten şu an için yeterince yiyeceğim vardı.

"Burada bir şey yok." Wyn'e döndüm. "Ne yapmak istiyorsun?"

Bir sonraki koridorda durmuş, boş boş ürünlere bakıyordu ama ben konuşunca kapüşonu kalktı. "Uyuman gerek," dedi, incelediği şeyi raftaki yerine koyarken. "Arabayı saklayıp bir yer bulmalıyız."

Arabayı sakla. İyi fikir. Helikopterin gelmesi ya da ordunun geçmesi ihtimaline karşı. Bu bize fark edilmemek için daha iyi bir şans verir.

"Acaba nereye saklayabiliriz?" diye düşündüm dışarı çıkarken. Gökyüzü şimdi derin bir çürüktü, güneş neredeyse kaybolmuştu.

Wyn yolun karşısındaki iki garaj kapısını işaret etti. "Ben açarım," dedi onlara doğru yürümeden önce.

Arabaya geri döndüm ve garaja bakacak şekilde çevirerek içeri girmeye hazır hale getirdim. Wyn, gıcırdayan bir sesle garaj kapısını zorladı.

-Kilitli olduğu belliydi. Bazen onun korkunç bir gücü olduğunu unutuyordum. Neyse ki garaj boştu, ben de arabayı doğrudan içeri sürdüm. Dışarıda Wyn'e katıldıktan sonra kapıyı geri çekti.

Yan tarafta, bir zamanlar rustik adaçayı yeşiline boyanmış gibi görünen küçük, tek katlı bir ev vardı. Etrafındaki çit çoktan yere düşmüştü ama yine de ön kapıya ulaşmak için üzerine bastığım için kendimi biraz kötü hissettim. Buranın bir zamanlar birinin evi olduğunu düşünmek tuhaftı. Yirmi yıldır dokunulmamış olduğunu düşünmek daha da garipti.

Ön kapı kilitli değildi. Belki de canavarlar yükseldiğinde ev sahipleri aceleyle çıkmışlardı. Belki de canavarlar yükseldiğinde evde değillerdi ama bu kadar küçük ve izole bir kasabada kapılarını kilitlemek için bir sebepleri yoktu. İçerideki hava bayat ve toz doluydu ve ahşap zemin gıcırdıyordu

botlarımın altında, ama hareketsiz ve sessizdi. Dışarısı neredeyse karanlıktı, ama ışıkları denediğimde çalışmadılar, bu yüzden evin ön tarafındaki ilk odaya girerken zar zor görebiliyordum, ki burası oturma odasıydı.

Bu iyiydi. Bir zamanlar insanların evleri olan yerlerdeki yataklarda uyumaktan pek hoşlanmıyordum. Motel yatakları iyiydi - farklı hissettiriyorlardı çünkü birçok insan tarafından uyuması *gerekiyordu*. Ama bir insanın kendi yatağında uyumak beni ürkütüyor ve nerede olduklarını, ne yaptıklarını, hala hayatta olup olmadıklarını merak etmeme neden oluyordu. Bu muhtemelen üstesinden gelmem gereken bir şeydi, ama şu anda seçim şansım olsa kanepeyi seçerdim.

Çantamı ve tüfeğimi kanepenin yanına koydum. Başlığımı arabada bırakmıştım, bu bir hata olabilirdi ama şimdi oraya geri dönmeyecektim.

"Birkaç saat uyuyacağım, sonra hava aydınlanır aydınlanmaz yola koyulabiliriz," dedim Wyn'e kısık bir sesle, her ne kadar ev ve dışarıdaki tüm kasaba tamamen sessiz olsa da.

"İstedğin kadar uyuyabilirsin." Wyn'in sesi odanın kapısından geldi. "Artık ordunun hemen arkamızda olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım çünkü artık onu göremesem de onun beni hâlâ görebildiğini biliyordum. "Burada mı kalacaksın?" diye sordum, çünkü garip bir şekilde onun burada tek başına dolaşması fikri hoşuma gitmiyordu. Çok... ıssızdı.

"Evet. Kalacağım." Koltuğun sol tarafındaki koltuğa doğru ilerlerken karanlık hatlarını görebiliyordum.

Artık pek bir şey yapamayacak kadar karanlıktı ve ne kadar erken uyursam o kadar erken hareket edebilirdik, bu yüzden hemen biraz su içtim ve bayat bir protein çubuğu yedim. Sonra koltuğa uzandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve başımı koluma yasladım. Burada Wyn'le birlikte olduğumdan beri hızlı uykuya dalma konusunda daha iyi olmuştum. Uyumama engel olmuyordu ama Çorak Topraklar'da asla tamamen güvende hissetmiyordunuz, bu yüzden hızlıca uykuya dalmayı, daha az uyumayı ve tercihen rüyasız kalmayı öğrenmiştim.

Ama bu sefer öyle olmadı. Nefes nefese uyandığımda sadece birkaç saniye uyumuş gibi hissediyordum, hala karnı dişlerle dolu, hareket eden siyah bir lekenin görüntülerini görüyordum. Genç askerler, hepsi benim yüzümde, yutuluyorlardı. Wyn açık arazide koşarken, bir askeri helikopter ona doğru geliyor. Mallory ve Hamish bir kamyonun çıkıyor ve

Wyn'in sırtına sonsuz mermi atarak onu ölü çimlerin üzerine düşürdü.

Nefes alamıyordum. Kalbim patlayacakmış gibi çarpıyordu ve oda çok karanlıktı - hiçbir şey göremiyordum - oh lanet olsun - oh tanrım - oturmaya çalışırken parmaklarım yabancı cızırtılı kumaşı tırmalıyordu

-

"Danny." Kalçamdaki kanepenin minderinin ağırlığının altında kaldığını hissettiğim anda, alçak, bozuk ses yakınımdan geldi. Wyn'in dumanlı, toprak kokusu burnuma doldu ve nedense göğsümdeki gerginliği hafifletti.

Sığ ve titrek bir nefes almayı başardım. Sağ elim kör bir şekilde kendi iradesiyle uzandı ve Wyn'in ceketinin kolunu sıkıca kavradı.

"Nefes al, Danny." Uzun parmaklı bir el göğsümün ortasına yerleşti ve sonunda derin, titreyen bir nefes alabildim.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Sadece-kötü bir rüya-"

"Sorun yok." Wyn elini kıpırdatmadan göğsümün üzerinde tuttu. Sadece orada duruyordu, beni topraklıyordu. Bir zamanlar içimi saf bir dehşetle dolduran sesi beni sakinleştiriyordu. "Sen iyisin."

Uzun, titrek bir nefes verdim ve yavaşça tekrar uzandım, ama Wyn'in elini göğsümde tutmasını sağlamak için kendi elimle kapattım. Sadece biraz daha. Kalçasının benimkine uyguladığı hafif baskıyı hissedebiliyordum ve birbirimize daha sıkı sarılmak için daha yakına kaymak istedim.

Ama ben uyumadım. "Ne kadar uyudum?" Gözlerimi kapatıp nefes alışımı düzenlemeye çalışarak sordum. Saç çizgim terden nemlenmişti.

"Dört ya da beş saat."

Beklediğimden daha fazla. Hâlâ yorgun hissediyordum ama huzursuz rüyalar görmenin getirdiği bir şeydi bu. "Bir dakika içinde yola çıkabiliriz."

Wyn'in parmakları göğsümde kıpırdandı ama elini çekmedi. "Hayır, henüz değil. Hava hâlâ karanlık ve farları yakarak gidersek uzaktan fark edilmemiz çok daha kolay olur." Ağırlığını kaydırırken kumaşın hışırtısını duydum. Kalçası benimkine biraz daha sertçe bastırdı ve karnımın alt kısmında bir sıcaklık oluştu. "Birazdan hava aydınlanmaya başlayacak, o zaman gidebiliriz. Daha fazla uyumaya çalışmalısın."

Gözlerimi kıpıştırarak açtım ve karanlıkta kapüşonunu bulmaya çalıştım. Bu kolaydı, çünkü gece bile derinlikleri etrafındaki her şeyden daha karanlıktı. "Hayır, artık uyandım. Eğer burada hâlâ su varsa karanlıkta düş almayı deneyebilirim." Kıkırdadım ama ciddiye dim. Karanlıkta düş almayı hiç düş almamaya tercih ederdim.

Wyn'in başlığı başını sallayarak eğildi. "Öyle. Kontrol ettim."

"Vay canına." Şaşırmıştım ama ordu Çorak Topraklar'da suyu ve elektriği kesmemişti. Çok az tüketiliyordu ve her tarafa yayılmış üsleri için bunu açık tutuyorlardı. Görünüşe göre buralarda bile. "Tamam, harika."

Doğrudum ve Wyn'in eli göğsümden uzaklaştı. Sıcaklığını hemen özledim. Wyn koltuktan kalkabilmem için ayağa kalktı ama sırt çantamı aldıktan sonra fark ettim ki...

"Tuvaletin nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

Bir an sessizlik oldu. "Evet." Wyn'in bir adım daha yaklaştığını hissettim, eli omzumu nazikçe kavramadan önce. "Sana orada rehberlik edeceğim."

Yutkundum, arkamdaki bedeninin inanılmaz derecede farkındaydım. Karanlıkta her şey daha da artmıştı. Wyn'in kokusu. Sesinin alçak, doğaüstü tonu. Onun varlığı. Geceleri onunla vakit geçirmeye alışık değildim. Normalde ben uyuduğumda o ortadan kaybolur, canavarlar gece boyunca ne yapıyorsa onu yapardı. Hiç sormamıştım.

Wyn bana banyoya kadar rehberlik ederken kendimi biraz aptal gibi hissettim. Ona teşekkür ettikten sonra oturma odasına geri dönerken botlarının ahşap zemindeki sesini duydum. Banyonun kapısını kapatmadım, çünkü koridora biraz ay ışığı geliyordu ve banyonun sadece hiç ışık almayan küçük, kirli bir penceresi vardı.

Musluklara doğru ilerledim ve küvetin üzerindeki duşu açtım. Zayıf su basıncı duş başlığından damlacıkları dışarı itmeye başlamadan önce borular uzun bir süre öfkeyle gıcırdadı.

Bir dakikalığına kahverengi ve kirli olacağından emindim, bu yüzden yavaşça soyundum ve kıyafetlerimi tozlu bir hasır sepetin üstüne bir yığın halinde bırakmadan önce elimden geldiğince düzgün bir şekilde katladım. Ellerimi duvarda gezdirdim, asılı bir havlu bulana kadar, yanlış kullanımdan sertleşmişti ama işimi görürdü. Küvetin kenarında şişe aramak ve yanlışlıkla köpek pire şampuanı gibi bir şey kullanma riskini göze almaktansa, leğenin kenarında eski bir kalıp sabun buldum, onu ve havluyu küvetin en ucuna yerleştirdim.

Dikkatlice küvete girdiğimde su soğuktu ve birkaç dakika boyunca titreyerek zayıf spreyn altında durdum. Karanlıkta duş almak gerçeküstü bir şeydi. Ayrıca dengemi daha da kötüleştirdi ve ayağım birkaç kez kaydı. Neredeyse bağırıacaktım ama kendimi durdurmayı başardım.

Duşta yıkandım ve dişlerimi fırçaladım, işim bittiğinde duşu kapattım ve havluyu belime sardım. Dikkatlice dışarı çıktım.

Ancak bir ayağını soğuk zemine sağlamca bastıktan sonra bile diğer ayağı küvetin kenarına takıldı.

"Siktir," diye bağırdım kendimi durduramadan, ileri doğru uçtum ve yüzüm leğene çarpmadan önce elimi fırlatıp leğenin kenarını tutmayı zar zor başardım. Doğrulurken kalbim güm güm atıyordu, diğer elim kalçalarımın etrafından gevşeyen havlumu tutuyordu.

"Sorun ne? Ne oldu?"

Wyn'in kapıdan gelen sert sesiyle sıçradım ve bağırdığım anda oturma odasından çıktığını fark ettim. Havluyu daha sıkı tutarak başımı salladım, beni görebileceğini biliyordum. "Özür dilerim. Küvetten çıkarken ayağım takıldı. Ben iyiyim."

Belirgin şekli koridordan gelen ışığı engelliyordu. Kukuletalı başını çevreleyen boynuzlarının dış hatları onu bir iblis gibi gösteriyordu. Doğrudum ve yüzümü ona döndüm ama "Emin misin?" diye sormadan önce uzun bir duraksama oldu.

Başımı salladım. "Evet, ben iyiyim. Teşekkürler. Karanlıkta düş almak aptalca bir şey." Wyn'den dalga dalga yayılan gerginliği hafifletmek için kıkırdadım.

Birkaç dakika sonra işe yaradı. Omuzlarının dış hatlarının açıldığını gördüm. "Görünüşe göre öyle. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Wyn'in giyinmeme yardım edeceğini düşününce boğazım düğümlendi. Üzerimde sadece bir havlu olduğunu fark ettim ve onu kalçama daha sıkı tuttum. "Ben iyiyim, teşekkürler." Sesim biraz boğuk çıktı ve aletim seğirdiğinde utandım. Ne oluyor lan? *Lütfen, lütfen fark etmemiş olsun.* "Sadece giyineceğim. Her şey yolunda."

Bir süre daha durakladıktan sonra Wyn döndü ve oturma odasına doğru yürüdü. Sessiz bir nefes verdim ve kıyafetlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde üzerime geçirdim, her ihtimale karşı koridora geri döndü.

Ama zihnim verdiğim tepkiye takılıp kalmaktan kendini alamadı. Ve bunu düşündükçe -Wyn banyoya girseydi ve belki de giyinmeme yardım etmek için havlumu çekseydi ne yapacağımı düşündüm ve... Her şey çığ gibi büyüdü. Kısa süre sonra aletim o kadar sertleşmişti ki pantolonumun fermuarını çekmekte zorlanıyordum.

Seks hayatım hiç yoktu. Askerlikten önce, askerlik sırasında ve tabii ki o zamandan beri. Her zaman as olup olmadığımı merak etmişimdir, çünkü mastürbasyon yapmak bile uyumama yardımcı olmak için yaptığım bir şeydi. Gerginliği azaltmak için tasarlanmış mekanik bir işlev. Hiçbir zaman gerçekten *arzuyla* ilgili olmamıştı.

Ama tabii ki bu arzu Őimdi uyandı. Elbette garip, aptal beynim ve bedenim Danny Sullivan'ın karŐılıksız Őehvetine layık olan kiŐinin, muhtemelen beni katlanılabilir ama yine de rahatsız edici, daha dűŐűk bir yaŐam formu arkadaŐı olarak gűren eski bir űlűm canavarı olduĐuna karar verecekti. Kűpek gibi bir Őey.

Gűrmezden gel, dedim kendime. Gececektir. Muhtemelen Wyn annem dıŐında sana iyi davranan ilk kiŐi olduĐu iŐin kűűűk bir kriz geŐiriyorsun. Sen sadece... takıntılısın.

Nefesimi verdim ve her Őeyi sırt Őantama geri koymadan űnce taraĐımı karanlıkta hızla saŐlarımda gezdirdim. Evet. Tamam. Bunu gűrmezden geleceĐim. HiŐbir Őeyi garipleŐtirmeyecektim, Őűnkű Wyn iŐin insan yoldaŐının ona aptalca aŐık olmasından daha garip ne olabilirdi ki?

Gűrmezden gelebilirdim. Gűrmezden gelebilirim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Görmezden gelme konusunda pek iyi değildim.

Geceyi Daniel, Wyoming'de geçirdiğimizden beri -ki şimdi bana olması gerekenden daha kirli geliyor- eyaleti dolanmak için doğruya doğru dolaylı bir rota çizmiştik. Şimdi güneye, Colorado'ya doğru yol alıyorduk. Ülkenin bu kısmı çok güzeldi. Çıkıntılı dağları ve uzun çamları geçmiştik ve eyalet sınırına yaklaşırken geçtiğimiz her kasaba hala bir western filminden fırlamış gibiydi.

Ama hiçbirine odaklanamıyordum. Yanımdaki canavarın aşırı farkındaydım. Kokusu. Sesi. Sevecen, küçük eğlence huffları. Vücudunun akıcı hareketleri, çok zarif ama yırtıcı. Tüm bunlar karasevdamın daha da kötüleşmesine neden oluyordu.

Wyn'in gerçekten *iyi* biri olması da yardımcı olmadı. En azından bana karşı. Başkasına iyi davranacağından emin değildim. Ama bana kendi tarzında bakıyordu ve bunu fark etmek göğsümde tatlı bir sızıya neden oluyordu. Şimdiye kadar benimle ilgilenen tek kişi annem olmuştu. Ama bu farklıydı. *Çok* farklıydı.

Bana uyuyacak güvenli bir yer bulmanın ve zayıfladığımda yiyecek ve su bulmanın yanı sıra, iyi olduğumdan emin olmak için düzenli olarak beni kontrol etti ve Yeni Louisiana, ordu ya da annem hakkında saçmaladığımda beni dinledi. Eski country şarkıları söylediğimde bana asla susmamı söylemedi. Bana Wastes'tan, buradaki canavarlardan, akıncılardan, gördüğü şeylerden bahsetti. Beni hayatta tutmaya yardımcı olacak değerli bilgiler, özellikle de farklı canavar türleri ve neler yapabilecekleri. Eğer ordu bizi duyabilseydi -kamyonu terk edeli çok olmuştu- lanet olası kotlarını kremalıyor olurlardı.

Daniel, Wyoming'den beri yirmi parazit daha öldürmüştü. Ama artık onunla birlikte kamplara ya da binalara girmeme izin vermiyordu. İkinci bir kişi beni vurmaya çalıştığından beri. Bu seferki Nebraska'daki eski çiftlik evindeki ilk kızıdan daha iyi nişan almıştı ama neyse ki yine de ıskalamışlardı. Yine de o zamandan beri Wyn beni uzakta, tüfeğim hazır bir şekilde bekletiyordu. Hâlâ kullanmak zorunda kalmamıştım.

O kapüşonun altında neye benzediğini merak etmeye başlamıştım. Yani, daha önce de merak etmişim, insan gibi görünüp görünmediğini... ama şimdi yüzünü görmek için ölüyordum. Sadece onu *görmek* için. Günde saatlerce konuştuğum, o küçük eğlenme sesini çıkaran, bana eski hayatımla ilgili sorular soran kişiyi görmek için.

Yine de ondan kapüşonunu indirmesini istemeye cesaret edemedim. Bu onu kızdıracak türden bir şey gibi görünüyordu. Bana saldıracağından ya da zarar vereceğinden endişelendiğimden değil, ama yine de bana kızmasını istemiyordum. Beni istemesini *istiyordum*. Benim onu istemeye başladığım gibi.

Bu benim onunla olan sınırlarımı test etmemi sağladı. Daha önce hiç gerçekten dokunmamıştık, sadece gerekli olduğu çok nadir durumlarda, ama şimdi ona *her zaman* dokunmak istiyordum. Kesinlikle ihtiyacım olmadığı halde yanından geçip gittiğimi, kolunu tuttuğumu ya da elimi omzuna koyduğumu fark ettim. Tabii ki, eğer gerçekten rahatsız görünseydi dururdum. Ama lanet olsun, çoğu zaman bunu yaptığının farkında bile değildim. Vücudum ona doğru çekiliyordu. Beynim ona mümkün olan her şekilde yaklaşmasını söylüyordu.

İlk başta, Wyn sanki kimsenin ona dokunmasına alışık değilmiş gibi gerilmişti, ki... muhtemelen değildi. Ama sonra alışır gibi oldu ve birkaç kez koluna ya da omzuna dokunduğumda bana doğru eğildiğini bile hissettim. Zaten onun bu kadar farkında olmasaydım, bu neredeyse fark edilmeyecek bir şeydi. Her seferinde midemin hoş bir sinirle gerilmesine neden oldu.

Gerçekten de hiçliğin ortasındaydık; saatlerdir yol alıyorduk ve görünürde kurumuş otlar ve çalı çırpıdan başka bir şey yoktu, her şey kavurucu güneşin altında kahverengi ve kuruydu. Burada çok fazla canavar bile yoktu. Normalde onları uzaktan oldukça sık görürdük -her şey Wyn'den kaçınırdı- ama ya burada yaşayan canavarlar gün boyunca dışarı çıkmıyordu ya da hiç yoktu.

Otoyolun kenarındaki dinlenme tesisini gördüğümüzde hava henüz kararmıştı; küçük bir lokanta, benzin istasyonu ve bir sıra motel odası. Yine de durduk, çünkü kilometreler boyunca gördüğümüz ilk yerdi ve devam edersek hava tamamen kararmadan önce başka bir şey bulamama riskimiz vardı.

Önce lokantanın altını üstüne getirdik ve mutfakta endüstriyel boyutta tek bir yeşil fasulye konservesi bulduk. Yüzümü buruşturdum ama bulduğumuz yemeği israf edemeyeceğimi bildiğim için usulca açtım ve tıkındım.

Wyn motel odaları sırasındaki ilk kapıyı zorla açtı. Çekilmiş perdeler güneş ışığının çoğunu engellediği için içerisi serin ve loştu. I

İç çekerek içeri girdim, sırt çantamı yatağın ayakucuna bıraktım ve tüfeğimi dikkatlice yanına yerleştirdim. Hava biraz bayat kokuyordu ama en azından oda nispeten temiz görünüyordu. Artık içeride, sıcaktan uzakta olduğum için bayılmışım. Yatağa uzandım ve başlığımı çıkarıp parmaklarımı terli saçlarımda gezdirdim. Sırt çantamdan şişemi aldım ve uzun bir yudum su içerek boşalttım.

"Uyumalısın." Wyn boş şişeyi benden aldı ve banyoya yöneldi.

"Ama hava hâlâ aydınlık."

"Yani?" Wyn banyodan cevap verdi. Musluğu çalıştırdığını duyabiliyordum, şişemi doldurmadan önce suyun temizlenmesine fırsat vermek için bir süre bekledi. "Yorgunsun."

Haklıydı, bu yüzden Wyn odaya geri döndüğünde başımı salladım. Dolu şişeyi bana uzattığında, serin parmak uçları parmaklarıma değdi ve gereğinden bir saniye daha uzun süre kaldıklarına yemin edebilirdim. Midem bulandı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Wyn bana sordu. Başımı salladığımda, kapüşonu kısa bir baş sallamayla bir kez eğildi. "İyi uykular Danny." Sonra da gitti.

Sessizliğin içinde nefes verdim. Bazen yalnız kaldığım zamanlar için minnettar oluyordum. Wyn'in ezici varlığından bir mola. Bazen dehşet verici, ama çoğu zaman sıradan Atıklardan bir mola. Ucuz bir motelde evimden uzakta bir gece geçiriyormuşum gibi davranabildiğim bir yer.

Ama bazen Wyn'e ben uyurken yanımda kalıp kalamayacağını sormak istiyordum. Durduğumuz bazı yerler tedirgin ediciydi. Ama ona sorarsam tam bir bebek gibi görüneceğimi biliyordum. Ayrıca, bu onun için muhtemelen çok garip olurdu. Uyumuyordu, bu yüzden ben yatakta uyurken karanlık bir odada sessizce oturmasını mı bekliyordum?

Duş almak için banyoya girmeden önce biraz daha su içtim. Küvetin kenarında, içinde bir santimden daha az kalmış eski, yapışkan bir şampuan şişesi duruyordu, bu yüzden hepsini yıkanmak için kullandım. Tıraş oldum, dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı taradım. Yatak odasına döndüğümde etrafta dolaştım, komodinin çekmecesini açtım ve içinde bir İncil buldum. Odada başka hiçbir şey yoktu, bu yüzden sıkılarak yatağa uzandım ve tavana baktım.

Bir ara dalıp gitmiş olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda perdelerin altından sabahın erken saatlerinin soluk karanlığı süzülüyordu. Henüz şafak sökmemiş olmasına rağmen kalktım ve giyindim. Biraz kraker yedikten sonra gidip eski benzin istasyonunu kontrol etmeye karar verdim. Dışarı çıktığımda Wyn odanın penceresinin altında yere bağdaş kurmuş oturuyor, dalgın dalgın siyah bıçağıyla betona garip desenler kazıyordu.

"Selam." Yüzü kapüşonunun karanlığında gizlenmiş halde bana baktığında gülümsememin çok büyük ve hevesli olduğunu biliyordum ama bazı geceler onu özölüyordum. "İçeri gelmeliydin."

Wyn zarif bir hareketle ayağa kalktı ve bıçağını sırtının alt kısmında, paltosunun altındaki gizli yerine soktu. Omuz silkti. "Sizi rahatsız etmek istemedim."

Ona yaklaşmak isteyerek kıpırdandım. "Ben orada bir yataktayken senin burada yerde oturuyor olman hoşuma gitmiyor."

Wyn küçük bir kahkaha attı. "Ben iyiyim Danny. Önemli bir şey değil."

Kaşlarımı çattım ama vazgeçmeye karar verdim. Benzin istasyonuna doğru işaret ettim. "İyi bir şeyler kalmış mı diye bakmaya gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Wyn bir kez başını salladı ve benzin istasyonuna doğru ilerlerken yanıma geldi. İçeri girdiğimizde, arkadaki büyük buzdolaplarından birinin şaşırtıcı bir şekilde hâlâ açık olduğunu ve iç ışığı zayıf bir şekilde yanıp sönerken uğuldadığını fark ettim. İçinde bir şişe buzlu çay vardı, onu almaya karar verdim. İçmeden önce koklayacaktım. Buzlu çayın yirmi yıl boyunca buzdolabında nasıl dayanabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ben bir süre rafları incelerken Wyn boş boş eski bir dedikodu dergisini karıştırdı, bazı sayfalara soru sorarcasına başını eğdi, bu da beni gülümsetti. Birkaç yara bandı, bayat kurabiyeler ve kocaman bir paket patlıcan karışımı buldum. İşimin bittiğini söylediğimde Wyn kasanın arkasındaki panoya iliştilmiş ilanları inceliyordu. Başını salladı ve beni dışarı kadar takip etti. Hava ısınmaya başlamıştı.

"Başlığımı odada bıraktım," dedim ona, "ama sonra gitmeye hazır olacağım."

Başını salladı, sonra ellerimdeki şeylere bakarak başını eğdi.

"Çantamı düzenlemem gerekiyor," diye açıklama yaptım ona, "her şeyi sığdırmaya çalışıyorum."

"Birazını çantama koyabilirsin," dedi ve yanındaki el çantasını işaret etti.

Durakladım. "Oh. Güzel. Teşekkürler."

Odaya geri döndük ve her şeyi sırt çantama sığdırmaya çalışmak için yeni eşyalarımı yatağın üzerine bıraktım.

Kaşlarımı çatarak büyük patlıcan karışımı torbasına baktım. Sığmayacaktı ama geride bırakılamayacak kadar iyi bir bulguydu. "Hey, um... bunu çantana koymamın bir sakıncası var mı?" Wyn'e karışımı uzatarak sordum. Başını salladı, uzanıp aldı.

"Teşekkürler." Durakladım. "Çantanın içinde ne olduğunu sorabilir miyim? Yoksa parazit öldüren gizli bir şey mi?"

Wyn eğlenerek ofladı. "Hayır."

Çantasının kayışını başının üzerinden geçirip yatağın üzerine bıraktı. Çantayı açıp duş jeli, deodorant ve atletleri çıkardığında, belli belirsiz tanıdık gelen ve giderek büyüyen eşya yığınının bakakaldım.

"Bu..."

"Dükkânda bırakmak zorunda kaldığın şey." Wyn sertçe omuz silkti. "Nebraska'dayken. Bu şeylere ihtiyacın olduğundan bahsetmemiştin, bu yüzden hâlâ... İsteyip istemediğinden emin olamadım." Sesi yapmacıktı, neredeyse utanmış gibiydi.

Yığına baktım. O günü hatırladım. Tabii ki hatırladım. Çorak Topraklar'daki ilk günümdü. Ama o loş dükkânın tozlu zemininde oturduğumu, çöpe attığım malları ayıklamak ve neyi alıp neyi bırakacağıma karar vermek zorunda kaldığımı hatırladım. Wyn'in beni dikkatle izlediğini hatırladım.

Ama bıraktığım şeyi aldığından haberim yoktu. O çantada başka bir şey varmış gibi görünmüyordu. Sadece benim alamadığım şeyleri almak için almıştı.

Bu insani şeylerin hiçbirine ihtiyaç duymayan bir canavarın bunu yapması onun için o kadar düşünceli bir şeydi ki göğsüm çok ağırlaştı ve doldu. İçimde garip bir aciliyet, huzursuzluk hissi vardı. Sanki bu bilgiyle bir şeyler yapmak zorundaymışım gibi. Hemen şimdi. Ona bu hareketin ne anlama geldiğini göstermeliydim. *Onun* ne demek istediğini.

Daha konuşmaya karar vermeden, "Seni istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Bir an sessizlik oldu. Kalbim küt küt atıyor, kulaklarım ve yüzüm yanıyordu. Acı veren sessizlikte, banyodaki musluğun durmadan damladığını duyabiliyordum.

Sonra Wyn alçak ve dikkatli bir sesle, "Sen... beni istiyor musun?" diye sordu.

"Evet." Boğazım sıcaktı ve sinirden lekelenmişti ve yanaklarım yanıyordu, ama kendimi yukarı bakmaya zorladım. Doğrudan Wyn'in kapüşonuna bakmak için. "I

seni istiyorum. Ben... Ben senden etkileniyorum." Kalbim güm güm atarken endişeyle yüzümü ovaladım. "Ben... Ben hiç..." Durdum ve çaresizce omuz silktim. "Düşündüm de, bilirsin işte, buradayız. Çorak Topraklar'dayız. Hayat oldukça garip ve öngörülemez. Ben sadece... dürüst olabileceğimi düşündüm." Yutkundum. "Seni rahatsız ediyorsa özür dilerim."

Wyn'in beni izlediğini hissedebiliyordum. Siyah lekeli parmakları iki yanında kıpırdadı ve göğsünün daha hızlı inip kalkmaya başladığını düşündüm. Ama uzun bir süre hareket etmedi ya da konuşmadı - o kadar uzun ki sonunda bana doğru bir adım attığında, bu beni sıçrattı.

Wyn aramızdaki mesafeyi kapatıp bana doğru yaklaştı ama kapüşonunun derinliklerinde çenesinin soluk noktasından başka bir şey görebileceğim kadar yakın değildi.

Uzanıp çenemi avuçlamadan önce bir an tereddüt ettiğini gördüm. Serin başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesildi ve sikim pantolonumun içinde kıpırdandı. Yüzümü yukarı kaldırmaktan, dokunuşuna daha fazla eğilmekten, utanmazca açık olmaktan kendimi alamadım.

"Beni mi istiyorsun Danny?" Wyn sordu. Bozuk sesi son derece derindi. Raspy. "Bedenimi mi istiyorsun? İnme mi istiyorsun?"

Aletim sarsılıp hızla sertleşirken bile boğuk bir ses çıkardım. "Tanrım. Evet, ama..." Başımı salladım, her şeyden çok hızla inen şehvet sisini biraz olsun dağıtmaya çalışıyordum. "Sadece o değil. Sadece vücudunu istiyorum demek istemedim." Ama lanet olsun, istiyordum. Hem de çok. "Ben... Senden hoşlanıyorum Wyn."

Gözlerini görebilmeyi dileyerek kapüşonuna baktım. Ölüm sessizliğine bürünmüştü, başparmağı alt dudağımın ortasında duraklamıştı. Midem bulandı. Onu vazgeçirmiş miydim? Sadece fiziksel bir şeye razı olmuş ama *daha fazlasını* istediğim fikri onu korkutmuş olabilir miydi?

Göz kırpmamla kulağıma doğru eğilmesi bir oldu. Boynuzu elmacık kemiğime değdi ve başlığı boynumu gıdıkladı ama beni titreten, tenime değen nefesinin serin nefesi oldu.

"Emin misin?" diye sordu fısıltıya yakın bir sesle. Hemen başımı salladım.

Wyn bir adım geri çekildi ama hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum. Bir adım daha attı ve yavaşça eğilerek arkasındaki yatağın kenarına oturdu, botlarını iyice dikti. Sağ elinin parmakları dizinin üzerindeki desene vurmaya başladı ve ilk kez bunun gergin bir anlatım olup olmadığını merak ettim.

Ona baktım, sikim artık pantolonumun içinde acayip sertleşmişti ve önünü öyle müstehcen bir şekilde kapatıyordu ki, eğer bu kadar azgın olmasaydım utanırdım. Wyn'in fark edip etmediğini bilmiyordum, çünkü nereye baktığını göremiyordum, ama kasıklarına doğru bir vuruş gibi hissettiren yumuşak bir ses çıkardı.

"Ne istiyorsun Danny?" Wyn sordu. Ellerinin üzerinde arkasına yaslandı, vücudunu adeta bir tepside bana sundu ve ağzım sulandı. Aletim zonkluyordu. Ona dokunmak için duyduğum yoğun ihtiyaçla ellerim iki yanımda büküldü.

Benim karar vermeme izin veriyordu. Bu işin nereye gideceğine benim karar vermeme izin veriyordu. Keşke yapmasaydı, çünkü ne yazık ki deneyimsizdim, ama anlıyordum. Gerçekten ne yapmak istediğimi düşünmeye çalıştım. Son zamanlarda her otuz bir çektiğimde fantezilerimin yıldızı olan şeyi.

Karar verdiğimde sikim zonkladı. Yutkundum, midem sinirden kasılıyordu ama Wyn'e dokunmaya bu kadar yaklaşmışken geri adım atmayacaktım. Onunla birlikte *olmaya*. Sinirlerin canı cehenneme. Canavarlarla dolu çorak bir arazide bir kıyamet yaşarken istediğim şeyden geri durmanın canı cehenneme. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için birkaç adım öne çıktım.

Wyn'in önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde, kapüşonundan kaba bir sesin yırtıldığını duydum.

İşte buydu. İstedğim şey buydu. Kafa verme düşüncesi beni çok tahrik ediyordu ve bunu Wyn'e yapma düşüncesi hiç dokunulmadan pantolonumun içine boşalmama neden olabiliyordu.

"Emin misin?" Sesi daha da hırıltılıydı ve göğsü artık kesinlikle daha hızlı hareket ediyordu.

Başımı salladım, kapüşonuna baktım.

Wyn sanki kararsızlıkla savaşıyormuş gibi bir an tereddüt etti. Sonunda yine kısık bir ses çıkardı ve pantolonunu kabaca aşağı itti, şehvet hareketlerini sarsıntılı hale getirdi.

Ortaya çıkardığı şeye ağzım açık bakakaldım, çünkü bu... beklediğim şey değildi. Aletim pantolonumun içinde daha da sertleşirken bile zihnim dönüyordu.

Wyn'in aleti yoktu. Ya da taşakları. Ama kadın cinsel organı da yoktu. İlk bakışta muhtemelen ikincisine daha yakındı ama yine de aynı değildi. Bacaklarının arasına gizlenmiş bir yarıktan ziyade vücudunun ön tarafında bir yarık gibiydi. Ağzımı sözsüzce açıp kapadım, aklım başımdan gitmiş, sikim zonkluyordu ama nasıl devam edeceğimi bilemiyordum. Hâlâ çaresizce

ona dokunmak, ağzımı onun üzerinde kullanmak için, ama... bu beklediğim şey değildi.

Ama sonra Wyn geriye doğru eğildi ve aşağı uzandı. Uzun parmakları yüzümü kısa bir süreliğine kavradı, dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti, sonra ellerini açılmış iç uyluklarına doğru götürdü. Açgözlü gözlerle hareketi takip ettim ve Wyn baş ve işaret parmaklarıyla o yarığı çerçevelediğinde bakakaldım.

Ben izlerken, Wyn yavaşça yarığı açtı ve vücudunun hemen içinde bir penisin başı gibi görünen şeyi görebildiğimde zihnim daha da sertleşti. Nefes nefese kalmıştım, aklım karışmıştı ama bedenim hala tamamen gemideydi ve Wyn sonunda konuştuğunda kafam daha da karıştı.

"Sikimi mi istiyorsun, Danny?"

Bekle, ne? Yani aleti var *mıydı*? O zaman nerede?

Ben izlerken, uzun, kalın bir yarak o yarıktan dışarı kaydı. Bir tür doğal kayganlaştırıcı ile kaygan görünüyordu, başı pürüzsüz ve soğanlı ve... *lanet olsun*. Wyn'in vücudunda gizlenmiş mükemmel, güzel bir sikti. Wyn'in bembeyaz teninden biraz daha pembe renkteydi ve kalın koyu damarlar şaftı sarıyordu.

"Siktir," diye boğuldum, ağzım sulanmıştı. Ellerim kalktı ve Wyn'in kalın, yaralı uyluklarını avuçlayarak daha geniş açtılar. Sikim pre-cum ile titreşti, nemli ucu boxer külotuma yapıştı.

Sol eli hâlâ aletin tabanını çevreleyen Wyn, sağ elinin işaret parmağını aldı ve lekeli ucunu ıslaklığın içinden geçerek şaftına kadar kaydırды.

"Beni tatmak ister misin, tatlım?" diye hayalet gibi sesiyle sordu ve ben düşünmeden başımı salladım.

Kukuletasının derinliklerinden yumuşak, memnun bir ses çıkardı ve parmağını bana doğru uzattı. Gözlerimi kefeninin karanlığına kaldırarak kararmış parmağını ağzıma aldım ve dilimi kaplayan dumanlı, topraksı tat karşısında mutluluk içinde inledim. Kahretsin, bu çok iyiydi.

Wyn hırıltılı bir ses çıkardı ve soğuk parmağının ucuyla dilimi okşadı. "Eğer istersen... Ağzını istiyorum, Danny." Zihnimin uzak bir kısmı Wyn'in sesinin birazcık kararsız olduğunu fark etti ve bu bilgiyi daha sonra övünmek için bir kenara kaydetti. "Seni doldurmak ve beni içişini izlemek istiyorum."

Serbest bırakmadan önce parmağının etrafında inledim. Kalbim küt küt atmasına rağmen tereddüt etmedim. Kalçalarını daha sıkı avuçlayarak eğildim ve o başka bir şey söyleyemeden ıslak ucunu ağzıma aldım. A

Wyn'den kesik kesik nefesler geliyordu ve göz ucuyla başının geriye düştüğünü, solgun bir çenenin çıkıntısını, uzun beyaz boynunu gördüm, sonra başı tekrar öne eğildi. Daha fazlasını ağızma alırken beni izlediğini biliyordum, dudaklarım onun doğal kayganlaştırıcısıyla çoktan parlamıştı. Kahretsin, tadı çok güzeldi ve dilimi sikinin başının etrafında dolaştırmak, sikinin yarığının üzerinde gezdirmek için onu ağızımdan çıkardığımda, ön spermiyle aynı olmadığını, tadının farklı olduğunu fark ettim. Daha keskin. Daha fazlası için kısa ve sert bir emiş yaptım, Wyn'in nefes nefese kalmasına neden oldum - çok seveceğimi bildiğim bir ses - sonra ağızımı serbest bırakarak şaftının dibine daldırdım... ve yarığına.

Aletin vücutundan çıktığı yeri geçici olarak yaladığımda Wyn'in nefesi kesildi. Henüz daha ileri gidecek kadar cesur değildim -sadece oral seks bile yeni bir deneyim için yeterliydi- bunun yerine sikinin başını yaladım. Wyn'in kalçaları ellerimin altında titreyene ve nefesleri kesik kesik, hırıltılı pantolonlarla gelene kadar bu hareketi tekrarladım, sikini yukarı ve aşağı yaladım.

Uzun parmaklar kafatasımın tabanına kaymadan önce yüzümü bir kez daha, bir kez daha tedirgin edici bir şekilde nazikçe kavradı. "Em beni, Danny." Wyn'in sesi boğuk ve karanlıktı.

Aleti inip kalkıyor, nabızıyla birlikte zonklıyor ve o kadar sertleşiyordu ki vücutundan dışarı fırlayan demir bir sivri uç gibiydi. Başından ön sperm damlıyordu ve yarığı şimdi balıyla parlıyordu, bacaklarının arasından yatağa damlamak için akıyordu. *Oh lanet olsun.* Sikim küçük bir döl patlamasıyla nabız gibi atarak beni sertçe titretti. Bir kez yutkundum, sonra Wyn'in horoz kafasını emmeye başladım, sağ elimin parmakları geçici olarak uyluklarının birleştiği yere yaklaştı.

Wyn nefes nefese homurdandı ve aniden uzun parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı ve onları vücudunun merkezine doğru sürükledi. İç içe geçmiş parmaklarımızın kaygan sıcaklığa gömüldüğünü hissettiğimde sikinin etrafında inledim. Wyn'in sikinin alt tarafı, vücuduna batarken işaret ve orta parmaklarımın sırtlarına sürtündü. Teni benimkinden daha soğuktı ama içi çok sıcaktı.

Wyn parmaklarını çıkardı ama bileğime dolayarak tenimde kaygan lekeler bıraktı. Avuç içim yukarı bakana kadar beni yönlendirdi, sonra elimi nazikçe salladı, böylece parmaklarım onun içinde daha derine bastırdı. Uçlarının hafif bir çıkıntıya sürtündüğünü hissettim ve Wyn'in tüm vücudu titredi. Kaputunun derinliklerinden derin, kırık bir inilti çıktığında, inlemekten kendimi alamadım

Umutsuzca sikinin etrafında dönüyor, daha sert emiyor, ıslak dudaklarımı zonklayan uzunlukta aşağı yukarı kaydırıyordum.

Onu parçalara ayırmak benim tek görevim haline geldi. Kaya gibi sertleşmiş siki üzerindeki çabalarımı artırarak parmaklarımı eğdim ve tekrar o noktaya sürttüm, Wyn'in parmakları bileğimde ve ensemdede sıkılaştığında sikim pantolonumun içinde zonkluyordu, kanalı parmaklarımın etrafında büzülüyordu. *Oh, kahretsin.* Sikimi içine kaydırığımı, sikinin ya karın kaslarıma ya da hala vücudunun içinde sıkışmış olan sikime süründüğünü hissettiğimi hayal ettim. Her iki senaryo da delicesine ateşli olurdu ve bunu hayal etmek taşaklarımın seğirmesine ve aletimin tabanını kucaklamak için yukarı çekilmesine neden oldu.

"Evet, Danny." Wyn'in hırıltılı sesi titriyordu, çok az titriyordu ama içimde bir arzu uyandırmaya yetiyordu. Bunu yaptığımı inanamıyordum ama Tanrı aşkına bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şeydi.

Pre-cum'u durmaksızın dilimin üzerine akıyordu ve ağzımın şapırdatmasının yanı sıra, parmaklarımın Wyn'in artık müstehcen bir şekilde kaygan olan kanalını beceren korkunç ıslak sesi vardı. Nefesleri hırıltılı, dengesiz ve gürültülü bir şekilde çıkıyordu ve kalçaları ağzıma ve parmaklarıma doğru kalkmaya başladı.

"Danny-" Göğsü kabardı, kalçaları titriyor ve elleri beni daha sıkı kavriyordu. "Yapma, durma."

Uzun ve yüksek sesle inlerken sırtı kavislendi, başı geriye düştü. Dölleri sıcak, sert fişkirmalar halinde ağzıma akarken sikinin etrafında inledim. Tepki olarak parmaklarımı içine daha sert bastırdım ve Wyn'in nefesi boğazına takıldı, kanalı sıkışıp kasıldıkça vücudu titriyordu. Lanet olsun, çok sıcaktı. Tekrar inledim, hala sertçe emiyordum, orgazmını olabildiğince uzatmaya çalışıyordum.

Sonunda Wyn'in vücudu gevşedi ve ellerinin üzerine yığıldı, nefesleri onu terk ederken titriyordu. İsteksizce sikini emip çıkardım, seğirmesine neden oldum ve parmaklarımı vücudundan kaydardım. Ama yarığını okşamaktan kendimi alamadım, işaret ve orta parmaklarım sikinin tabanını bir V şeklinde çevreliyordu, her şey sıcak, kaygan ve dağınıktı. Wyn hassasiyetle titredi ama beni durdurmadı. Başlığının derinliklerinden bana baktığını hissedebiliyordum ama uzun parmakları başımın arkasını yumuşatırken onu hayranlıkla okşamama izin verdi.

Nazik dokunuşun tadını çıkardım, onu okşamaya devam ettim, hala sert olan sikinin yan tarafını öperken orta parmağımı kısaca içine daldırdım. I

ona dokunmadan duramıyordu. Tadına bakmayı. Kendi sikim patlamanın eşiğinde olsa da, hareket etmek istemiyordum.

Ama Wyn'in başka fikirleri vardı. Uzun parmakları yüzümü çevrelemek için kaydı, başparmakları çenemi okşadı. Dilimi damarlı shaftının uzunluğuna geri götürdüğümde ve bir inilti ile damlayan horoz kafasını yaladığımda, nazik dokunuşu daha agresif hale geldi ve başımı yukarı çekti.

Yutkundum, dudaklarımı yalayarak kapüşonunun karanlığına baktım, aniden emin olamadım. Wyn uzun bir süre hareket etmedi ama bana baktığını biliyordum. Sonunda yüzümü bıraktı ve arkasına yaslandı.

"Ayağa kalk." Sesi ölüm sessizliğindeydi ve bir an için kızgın olup olmadığını merak ettiğimde görüşüm beyazlaştı. Tepkilerini sadece hayal etmemiştim, değil mi? Belki de soğukkanlılığını kaybetmesine neden olduğum için öfkelenmişti.

Dizlerinin arasında ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu, diz çökmekten yarı uyuşmuş gibiydim. Wyn öne doğru eğilip uzun, kararmış parmakları pantolonumu çözmeye başladığında, tepki vermemeye çalışsam da keskin bir nefes aldım. Titriyordum, boxer külotumun içine bol miktarda pre-cum sızdırıyordum. Parmakları sikime değdiği anda boşalacağımdan o kadar endişeliydim ki.

"Gelmeye hazır mısın?" Wyn alçak, garip bir şekilde duygulandıran ölümcül sesiyle bana sordu. Hemen başımı salladım.

Bükülmeyen sikimi pantolonumdan ve iç çamaşırimdan çıkardığında, serin parmaklarını aşırı ısınmış tenimde hissettiğimde titrek bir nefes verdim. Zaten sıkı ve yüksek olan taşaklarım seğirdi. Ellerim iki yanımda sımsıkı yumuldu.

"Mmm." Wyn'den gelen alçak, takdirkâr ses kaşlarımın acıyla kıvrılmasına neden oldu. Kahretsin, elini hareket ettirmesine bile gerek yoktu ve muhtemelen patlayacaktım. Diğer eli dar kesemi kavradığında, hava ciğerlerimi aceleyle terk etti. Kalçalarım Wyn'in yumruğuna sürtünme arzumla seğirdi ama elini sikimden çekti. Parmaklarını yarığımın üzerinde kaydırıp kayganlaştırıcı topladığını gördüğümde elimde olmadan titrek, çaresiz bir ses çıkardım.

Wyn'in kapüşonundan karanlık ve eğlenceli bir huff sesi geldi. Kaygan parmaklarını horozuma geri döndürdü, hemen bir yumruk yaptı ve beni tabandan uca okşadı.

"Siktir." Başım geriye doğru eğildi, ama izlemek için hemen aşağıya baktım. Wyn'in eli hızlandı ve beni daha hızlı boşalttı. Başım dönerken ellerimi omuzlarına dayadım.

Wyn'in diğer eli taşaklarımla oynamaya devam etti, onları yuvarladı ve alay etti, serin parmak uçları o hassas deri parçasını gıdıklamak için arkaya kaydı.

"F-fuck-Wyn-" diye nefes nefese kaldım ve yanıt olarak alçak bir sesle homurdandığımı duydum. Beni siken el hızlandı, kaygan sesi vücudumdaki her şeyin gerilmesine neden oldu. Alevler omurgamdan aşağı ve kıcıma doğru yaladı, basınç arttı, taşaklarımı sıktı. Aletim çeliğe dönüştü, başı kızardı ve Wyn'in elinin her tarafına sızdı ve ben daha fazla dayanamadım-

"F-f-fuck," diye tekrar boğuldum, kalçalarım ileri doğru yumruk attı ve aletim Wyn'in göğsünün her tarafına boşalmaya başladığında vücudum kilitlendi. Bunu görünce dizlerim neredeyse büküldü ve orgazmım iki kat güçlendi, mutluluk zonklayan sikimi ve zonklayan taşaklarımı yaladı. Ağzımdan umutsuz sesler çıkıyordu ve ellerimden birinin Wyn'in kapüşonunun arkasını sert bir şekilde kavramak için kalktığını fark ettim, ama çizgiyi aştığıma dair herhangi bir işaret vermemişti. Ayrıca, o anda istesem de bırakamazdım.

Orgazmım nihayet hafiflediğinde Wyn'in gömleği örtülmüştü. Maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım, kollarım titriyordu, yavaşça tutuşumu gevşetip bıraktım. Wyn taşaklarımı son bir kez nazikçe sıkarak artçı bir şokla sarsılmamı sağladı ve elini sikime doğru kaydırarak başparmağıyla başından damlayan döl ipini yakaladı. Ben hâlâ şaşkın şaşkın izlerken, eli kapüşonunun derinliklerinde kayboldu.

Islak bir emme sesinin eşlik ettiği alçak, doygun bir "Mmm" duyduğumda dizlerim neredeyse ikinci kez büküldü. Wyn'in eli temiz çıktı ve sikimi nazikçe pantolonumun içine sokmak için uzandı.

Saniyeler içinde ben tamamen toparlanmıştım, oysa Wyn - ruhani güçlere ve ölümcül güce sahip iblis-canavar-tanrı benzeri yaratık - bir enkaz gibi görünüyordu. Bacakları iki yana açılmış, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, gömleği beyaz döl şeritleriyle kaplanmıştı. Yatağın üzerinde, kalın kalçalarının arasında kayganlaştırıcıdan bir leke vardı, yarığı hâlâ parlıyordu, ancak siki bir noktada vücudunun içine geri çekilmişti.

Tamamen etkilenmemiş görünen ben olmama rağmen, Wyn tamamen rahat görünürken ben aniden sinirden kıpır kıpır oldum.

"Ben, şey... Gidip sana temizlenmen için bir şeyler getireyim," diye kekeleyerek döndüm ve banyoya doğru yürüdüm. Temiz bir havluyu ılık suyun altına tuttum ve hâlâ yatağın üzerinde dikkatsizce yayılmış, ellerinin üzerinde arkasına yaslanmış, tamamen teşhirde ve hiç etkilenmemiş olan Wyn'in yanına döndüm. Teklif ettiğim havluyu tek kelime etmeden aldı.

Sessizliği beni daha da gerdi, bu yüzden temizlenirken onu biraz yalnız bırakmak için döndüm. Çantama gittim ve bir şişe içki çıkardım.

su, aniden susuzluk hissettim. Ayrıca ellerimi meşgul edecek bir şeydi, bu yüzden istediğim gibi yarısını yutmak yerine yavaşça yudumladım. Yatağın gıcırdadığını duyduğumda otomatik olarak sese doğru döndüm ve Wyn'in pantolonunu bağlamasını sessizce izledim. Kapüşonu bana doğru eğildiğinde hızla elimdeki şişeye baktım, parmaklarım endişeyle etiketi soyuyordu. Konuşmak, sessizliği doldurmak için ağzımı açtım ama beynim dondu ve söyleyecek tek bir şey bile bulamadım.

Bunun yerine boğazımı temizleyerek sudan bir yudum daha aldım ve şişeyi masaya koymak için döndüm. Boynumun arkası Wyn'e karşı hissettiğim o tuhaf farkındalıkla karıncalandı ve bir an sonra serin bir hava fısıltısı ve ardından ensemde bir şeyin dokunduğunu hissettim. O... az önce beni öpmüş müydü? Güçlü parmaklar kısa bir an için omzumu sıktı ve sonra Wyn yatağa geri döndü, eşyaları dikkatlice çantasına geri yerleştirdi.

"Teşekkür ederim. Teşekkür etmeyi unuttum." Utangaç bir şekilde güldüm, ses cızırtılıydı. "O şeyleri benim için sakladığın için teşekkür ederim."

Wyn bir kez başını salladı. "Sorun olmadı."

Belki de değildi, ama çok şey ifade ediyordu. Belki de memnun edilmesi kolay biriydim. Bilmiyordum. Bir ömür boyu bir boka sahip olmadıktan sonra, muhtemelen oldukça ucuz bir randevuydum. Ama umurumda değildi.

Odada garip, ağır bir gerilim vardı. Bunun bir gariplik mi yoksa aramızdaki yeni, kırılgan bir şeyin başlangıcı mı olduğunu anlayamadım. Belki de orada aşağılık bir insanın ona oral seks yapmasına izin verdiği için pişmanlık içinde boğuluyordu. Hiçbir fikrim yoktu. Ve az önce yaptığımız şeyden bahsetmek için çok korkaktım. Bana bunun bir hata olduğunu ve bir daha asla birbirimize dokunmayacağımızı söylerse bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Şimdiden onu tekrar arzuluyordum. Ona dokunmak istiyordum. Cinsel dokunuşlar da gerekmiyordu. Sadece... *yakınlık*. Onu içime çekmek istiyordum. Vücudunun hafif sıcaklığını benimkine karşı hissetmek istiyordum.

O da bunu istiyor muydu? Bunu bilmeme imkân yoktu. Diğer insanları okumakta hiçbir zaman iyi olmamıştım ama Wyn insan bile değildi. Yüzünü bile göremediğim gerçeğini de eklersek, zamanın yüzde doksanında ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı.

Bir dakikalık sessizlikten sonra konuştu. "Yakında yola çıkmalıyız."

Sessiz, titreyen bir nefes verdim. Dudaklarımı yaladım, üzerlerinde hâlâ Wyn'in tadı vardı. Tükenmiş sikim pantolonumun içinde kıpırdandı. "Evet, tamam. Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wyn hiçbir şey olmamış gibi davranmaya kararlı görünüyordu.

Yıkılmıştım ama bunu belli etmek istemedim. İhtiyacı olan son şey, ona ay gözleriyle bakarak hüznü ve acınası bir hale bürünmemdi. Belli ki bir daha böyle bir şeyin olmasıyla ilgilenmiyordu, bundan daha fazlası bir yana, ve buna alışmak zorundaydım.

Ama... *siktir*. Wyn unutabilirdi ama *ben* unutamazdım. Tek bir anını bile unutamadım. Ağzımda nasıl hissettiğini. Çıkardığı sesler. Uzun parmakları başımı tutuyor, beni onun hoşuna gidecek şekilde zevk vermeye yönlendiriyordu...

O gecenin üzerinden günler geçmişti. Issız otoyol boyunca en yakın kasabaya doğru yürürken, düşüncelerimden kurtulmak için başımı sertçe salladım. Zaten yarı çıplak bir haldeydim. Neyse ki pantolonum çoğunlukla saklıyordu ama oral seks hakkında düşünmeye devam edersem daha da kötüleşecekti.

Ve sonra Wyn'in beni boşaltma şekli. Tanrım, onu gömleği döllerimle kaplıyken orada otururken görmek, kapüşonunun derinliklerinde parmaklarından emdiğini duymak...

DUR, diye kafamın içinde kendime bağırdım. Önümde yürüyen Wyn'e gizlice bir bakış atarak, ağrıyan aletimi hızla yeniden düzenlemek için uzandım. Sonunda işi başkası yaptığında ne kadar iyi hissedebileceğini keşfettiğine göre, bir an önce gitmek için can atıyordu.

Ne yazık ki kilometrelerce ötedeki diğer tek kişi bir kezin yeterli olduğuna karar vermişti.

Bizi Fort Collins, Colorado'ya davet eden tabelanın yanından geçtik. Tamamen terk edilmiş bir şehir, kendine has bir ürkütücülükteydi. Banliyölerin derinliklerine doğru ilerlerken aval aval baktım. Bazı evlere dokunulmamış gibi görünüyordu, bazılarının ise camları kırılmıştı ya da ön kapıları rüzgârda sallanıyordu, yapraklar ve diğer döküntüler karanlık koridorlarda görülebiliyordu.

Çok sessizdi. Çöpler sokaklara saçılmış, çöp kutuları devrilmiş ve uzun zaman önce aç yaban hayatı tarafından boşaltılmıştı. Hatta kaldırımında terk edilmiş bir çocuk bisikleti bile vardı, turuncu ve paslı, yarı yutulmuş tarafından

büyümüş çimlerin üzerindeydi. Rocky Dağları uzakta beliriyor ve her şeyi çok daha küçük hissettiriyordu.

Burada kimse olmamasına rağmen, sessiz ve sakın evlerin sıralarından bizi izleyen gözler varmış gibi hissediyordum. Kahretsin, belki de burada birileri *vardı*. Belki de bu evlerden bazılarında bizi izleyen ve canavarla insan arkadaşının ölümcül bir saldırıya geçmeden geçip gitmesini uman yağmacılar vardı.

Wyn hâlâ birkaç adım öndeydi. Zavallı küçük bir parçam ona yetişmek ve parmaklarımı onunkilere geçirmek istiyordu. Burası bok gibi ürkütücüydü.

Bunu gerçekten yaparsam ne yapacağını hayal etmeye çalıştım. Muhtemelen kaskatı kesilir, garip davranır ve soğukluk yayardı. Ya da elini çekerti ama bir daha bundan hiç bahsetmezdi. *Hiçbir şey olmamış gibi davranmayı seviyor*, diye düşündüm acı acı, kendimi maskemden onun arkasından çocuksu bir surat yapmamaya zorlayarak.

Ona bir kez dokunmama izin verecek kadar zalim olduğuna inanamıyordum - sadece bir kez- ve bir daha asla. Bu adil değildi, lanet olsun. Ve nedenini anlayamıyordum. Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Aslına bakarsanız çok hoşuna gitmişti. Neyi yanlış yapmıştım? Ona karşı herhangi bir *duygu* beslemeyeceğimden emin olmaya mı çalışıyordu? Wyn kesinlikle *duygulardan* iğrenecek bir tipe benziyordu.

Yine de içimi kemiren bir şey olduğunda çenemi kapalı tutup yoluma devam etme konusunda iyi değildim. Ona neden hiç şaka yapmamışız gibi davrandığını sorma ihtiyacıyla huzursuz oluyordum. Neden aramızdaki bu yeni gerilimi görmezden geliyordu? Neden *bunu tekrar yapmak için can* atmıyordu.

İstediğim cevap olmasa bile bir cevaba ihtiyacım vardı. Nerede durduğumu bilmem gerekiyordu. Nerede *durduğumuzu*. Eğer bana açıkça, '*Danny, seninle bunu tekrar yapma düşüncesi beni iğrendiriyor*' deseydi, kendimi bok gibi hissederdim ama en azından bu bir kapanış olurdu.

Bu bir kapanış değildi. Bu sadece Wyn'in bir bebek gibi davranması ve üzerimizde beliren ve birbirimizin gelmesini sağladığımız gerçeğini ilan eden büyük, neon yanıp sönen tabelayı görmezden gelmesiydi. Artık her şey farklıydı. Belki de başka biriyle ilk kez cinsel bir şey yaptığım için bu benim için daha büyük bir olaydı, ama bunun duygularımın geçerli olmadığı anlamına gelmemesi gerektiğini düşünüyordum.

Uzun bir süre yürüdük, banliyölerden çıkıp gerçek şehre girdik. Orayı sevmediğimi hemen fark ettim - eski bir şehirde olmayı sevmiyordum. Kendimi

Kapalı ve bana Yeni Louisiana'yı hatırlattı, burası çok daha az sıkışık ve kirli olmasına rağmen.

Wyn'in yanında yürümek için birkaç adım koştum. "Burada mı kalacağız?" Sesimdeki endişeyi engelleyemeyerek sordum.

Wyn'in başlığı bana doğru eğildi. "İstemiyor musun?"

Omuz silktim, başlığım sıcak yanaklarımı sakladığı için mutluydum. "Bilmiyorum, sadece garip hissettiriyor. Klostrofobik gibi. Anlıyor musun?"

Boş caddede ilerlemeye devam ederken Wyn bir süre cevap vermedi. Birkaç dükkânın camları kırılmış, kafe ve restoranların oturma yerleri paslanmış ve çürümüş bir halde yola ve kaldırıma saçılmıştı. Canavar öncesi popüler bir kahve zincirinin önündeki yırtık pırtık yeşil tente rüzgârda sallanıyordu.

"O halde yürümeye devam edebilirsin?" Wyn sonunda bana sordu.

Hemen başımı salladım. "Kesinlikle. Birkaç saat daha hava kararmayacak, o zamana kadar şehri temizlemiş oluruz, değil mi?"

"Olabilir. Batıya doğru gidiyoruz ve önce etraftan dolaşmamız gereken bir rezervuar var." Wyn'e baktığımda omuz silkti, biraz bilinçli görünüyordu. "Bu yolu daha önce de yürüdüm." O da bana bakarken kapüşonunun bana doğru döndüğünü gördüm. "Bunu çok uzun zamandır yapıyorum Danny."

Günlerdir yaptığımız en uzun konuşmaydı, bu yüzden maskemden göremese de ona sııttım. "Bir an için zamandan daha yaşlı olduğunu unutmuşum." Dirseğimle onu dürttüm.

Wyn'in gözlerini devirdiğini duyabiliyordum ama benim alaylarıma hiç sinirlenmedi. Aslında bana karşı her konuda sabırlıydı. O sadece... *iyiydi*. Kalbimi sızlatan iç çekişimi zar zor bastırabildim.

Tanrım, Sullihan, kendine gel, dedim kendime. Bu karasevda saçma olmaya başlamıştı.

Şehrin güneyinde uzun bir süre devam ettik ve izlendiğimiz hissi birkaç kez geri geldi. Wyn'e onun da bunu hissedip hissetmediğini sormak istedim ama paranoyak ya da aşırı endişeli görüneceğimden endişelendim. Bir noktada bir şeyin sokağın köşesinde koştüğünü gördüğüme yemin edebilirdim ve başka bir noktada altından geçtiğimiz üst kattaki bir pencereden alçak, uğultulu bir fısıltı duyduğumu sandım. Ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Wyn'e canavarların eski şehirlere çekilme eğiliminde olup olmadığını sormayı düşündüm. Hâlâ bir şehrin *içindeyken* cevabı öğrenmek istediğimden emin değildim.

Ancak ağaçlarla çevrili bir yolda yürürken, evler açık çayırlara karıştığında rahatladım. Dışarıda eski bir kamyonetin durduğu, tarlalarla çevrili küçük bir ev bulduk. Kırık pencerelerden ve çürümüş döşeme tahtalarından sızan sarmaşıkların üzerinden geçerek evde erzak aradık ama fazla bir şey bulamadık.

Batiya, dağların derinliklerine doğru gitmeye başladığımızda rahatlamıştım. Canavarlar gelmeden önce Fort Collins'in harika olduğundan emindim ama artık Çorak Topraklar'daki eski şehirlerde daha fazla zaman geçirmek istemediğimi biliyordum.

Her iki yanımızda yükselen kaya duvarları arasında yürürken her şey ürkütücü bir sessizlik içindeydi, güneş hâlâ gökyüzünde olmasına rağmen uzun gölgeler oluşturunuyordu. Wyn pek konuşmuyordu -hiç konuşmazdı- ama ara sıra sağ elinin parmakları seğiriyor ve başparmağına vuruyordu.

Güneş battığında, saatlerce yürüdükten sonra, yakında benim için uyuyacak bir yer bulacağımızı biliyordum. Wyn'in benim için bu kadar sık durmak zorunda kalmasına gerçekten aldırıp aldırmadığını ilk kez merak etmiyordum. Öyle görünmüyordu ama yine de *herhangi bir şey* hakkında ne düşündüğünü söylemek oldukça zordu.

Yoldan geriye çekilmiş izole bir ev gördükten sonra durmaya karar verdik. Geceyi eski evlerde geçirmeye alışmaya başlamıştım ama yine de motelleri tercih ediyordum. Şömine raflarında ve duvarlarda çerçevelenmiş aile fotoğraflarını görmek beni suçlu hissettiriyordu. Bu insanların kim olduğu, hatta hâlâ hayatta olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de buradaydım, onların mekânına yardım ediyordum. Eşyalarına.

Wyn kilitli ön kapıyı zorlamadan açtığında ve içeri girdiğimizde neredeyse karanlık çökmek üzereydi. Koridordaki ışık düğmesini denedim ama hiçbir şey olmadı. Zaman geçirdiğimiz evlerin çoğunda olduğu gibi her şey kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Oturma odasına doğru ilerledim, çantamı kanepeye koyduğumda hapşırdım ve bir bulut oluşturdu.

Kaskımı çıkardım ve Wyn'e hava kararmadan önce tuvaleti bulacağımı söyledim. Eski DVD'lerle dolu yerden tavana kadar uzanan raf ünitesini incelediği yerden başını salladı. Bu bende gülümseme isteği uyandırdı. Wyn insanlığın bazı yönlerine hayranlık duyuyordu ama bunu asla itiraf etmezdi.

Koridora doğru ilerledim ve hemen alt katta plaj temalı bir duş odası buldum; sahilden ne kadar uzak olduğumuz düşünülüşünde ironikti. Hızlıydım, dışarıdaki ışığın azaldığının farkındaydım - Daniel, Wyoming'deki garip karşılaşma hâlâ çok tazeydi. Geri döndüğümde

oturma odasına girdiğinde Wyn ön pencereden dışarı bakıyordu, son gün ışığında sadece dış hatları görünüyordu.

Sırt çantamı kanepenin yanına bıraktığımda bana döndü. "Sana biraz su getirdim. Sehpanın üzerinde," dedi bana.

"Teşekkürler." Bulanık şekilleri seçebiliyordum ve dikkatlice buğuyla ıslanmış soğuk bir bardağa doğru ilerledim. Suyu minnetle yudumladım.

Wyn pencereden döndü ve odaya geçti. "Biraz uyu," dedi bana. "Yakında döneceğim."

"Bekle," diye ağzımdan kaçırdım, daha konuşacağıma karar vermeden, yanımdan geçerken kolunu tuttum.

Wyn dondu kaldı. Konuşmamı beklediği için ne söyleyeceğimi bilemeden ağzımı açıp kapadım. Kalbim çoktan güm güm atmaya başlamıştı ve sessizlik rahatsız edici bir hal aldığında sert parmaklarımı Wyn'in kolundan çözdüm. "Um... sadece dikkatli ol."

Wyn'in dış hatlarını artık zar zor görebiliyordum ama beni izlediğini hissediyordum. "Yapacağım," dedi sonunda, sesi karanlıkta daha da korkunç çıkıyordu.

Hareket etmeye başladığı anda onu tekrar yakaladım. "Hayır, bekle." Yüzüm alev alev yanıyordu ve boğazımın şimdiden sinirden yara bere içinde kaldığını biliyordum. "Yaptığımız şeyden pişman mısınız?" Ona aceleyle sordum. "Biliyorsun, biz..."

Wyn ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı, kolları parmaklarımın altında gerildi. Hemen cevap vermeyince sinirlerim gevezeliğe başlamama neden oldu. "Yaparsan sorun olmaz. Sorun değil, şey gibi değil..." Başımı salladım. "Sadece bilmek istiyorum, anlıyor musun? Çünkü ben... şey, hoşuma gitti. Hem de çok." Yanıyordum ve sesim titriyordu. "Senden hoşlandığımı söylediğimde ciddiye aldın, Wyn. Geçen gecedan sonra düşündüm ki... Ama yani, eğer istemiyorsan-"

Wyn'in serin eli göğsümün ortasını bulup gergin gevezeliğimi kesince yutkundum ve kürek kemiklerim duvara çarpana kadar beni nazıkçe geriye itti. Onu takip etti, o kadar yakınımda duruyordu ki kapüşonunun karanlığı karanlık odanın geri kalanını engelliyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu, bozuk sesi alçak ve yumuşaktı. Beni görebildiğini bilerek başımı salladım. "Tekrar yapmak ister misin?"

Tekrar başımı salladım, kuru boğazım yutkunurken tıkırdadı. Kalbim göğsümde küt küt atıyor, midem gergin bir beklentiyle çalkalanıyordu. Aletimin pantolonumun içinde seğirdiğini hissettim, sadece Wyn'in yakınlığına utanç verici bir şekilde tepki veriyordum.

Göğsümdeki uzun parmaklar kıpırdadı. Wyn'in başparmağının tişörtümün üzerinden tenimi okşayarak hareket ettiğini hissettim. İçimi bir ürperti kapladı, sikim pantolonumun paçasından aşağı doğru uzadı.

"Emin misin Danny?" Wyn evin sessizliğinde alçak ve sessiz bir sesle bana sordu. "Beni istiyor musun?"

"Evet," diye mırıldandım hemen.

Wyn uzayan bir an boyunca hareket etmedi. Sonra birden her şey o kadar hızlı olmaya başladı ki beynimin yetişmesi birkaç saniye aldı. Wyn'in dizleri önümde yere değdi, eli göğsümden aşağıya ve karnımın üzerine kaydı. Pantolonumu şok edici bir ivedilikle yırtarak açtığında titreyen bir nefes aldım ve avuçlarımı arkamdaki duvara yasladım.

Uzun, serin parmaklar sertleşmiş sikimi pantolonumdan çıkardı ve durdurmaya çalışmak için dudağımı sertçe ısırırken bile inlemekten kendimi alamadım. Hiç vakit kaybetmeden, Wyn'in dili shaftımın tabanıyla birleşti, başın etrafında kıvrılmak için tüm yol boyunca kaymadan önce toplarımı gıdıkladı.

"Oh, lanet olsun." Kelimeler kaçarken sesim titredi. Wyn yumuşak bir ses çıkardı, dili zaten pre-cum sızan horoz kafamın etrafına sarıldı. "Siktir, Wyn," diye homurdandım, ağzı ıslak, emici bir öpücükle sikimin ucuna kapandığında.

"Mmm." Wyn yavaşça tüm uzunluğu ağzına alırken, alçak ses shaftım boyunca titreşti ve uyluklarımın kontrolsüzce titremesine neden oldu. Tacımın etrafında yutkunduk ve dizlerim zayıfladı.

Başını sallamaya başladı ve ben de içimden gelen homurtuları ve nefes nefese küfürleri durduramadım. Kahretsin, bu inanılmaz bir histi. Neden sakso çekmek için bu kadar beklemiştim ki? Bu saf bir cennetti, aletimin etrafındaki ıslak emme hiç hissetmediğim bir şeydi.

Wyn'in ellerinden biri gömleğimin altından kayarak aşırı ısınmış çıplak tenimi avuçladı. Diğer ise taşaklarımı avuçlayabilmek için pantolonumu sabırsızca aşağıya çekti ve sert bir ses çıkararak inlememe neden oldu. Wyn karşılık olarak aletimin etrafında inledi, ama sonra ağzını serbest bıraktı ve kesemin ortasındaki bir şeridi yalamak için daldırdı, eli iç uyluğuma doğru hareket etti ve hassas kıvrımı okşadı.

"*Siktir*," diye bağırdım, hayalarımı Wyn'in ağzına yaklaştırmak için kalçalarımı öne eğdim. Taşaklarımdan birini, sonra diğerini emerken başparmağı beni tekrar okşadı. Sikim havaya kalktı, ağrıyordu ve Wyn'in ağzından hâlâ ıslaktı. Tekrar emmeye başlamak için başını kaldırdığında boynumu dikleştirdim.

Uzun, kısık bir sesle inleyerek geri çekildi ve kapüşonunun arasından başının arkasını avuçlamak için uzandı.

Wyn'in boynuzları hassas ön kollarıma sürtünürken başı sallanıyor, ağzı sikimi çalıştırıyor, daha sert ve daha hızlı emiyordu. Titredim, içgüdüsel olarak kalçalarımı sallama dürtüsünü durduramadım, horozumu ağzına daha derine ittim.

Wyn uzunluğumun etrafında alçak sesle inledi, daha sert emdi, iki eli şimdi kalçalarımı sertçe kavradı ve hareket etmeye devam etmeleri için teşvik etti. *Oh lanet olsun. Kahretsin.* Hayalarım aletimin tabanını sarmak için sıkılaştı. Bacaklarım titredi, orgazmım omurgamdan aşağı inmeye başladığında kaslarım çok gerildi.

Her şey çok hızlı oluyordu; henüz bitmesini istemiyordum ama durduramıyordum. Sikim Wyn'in ağzında zonklamaya başladı, taşaklarım kaya gibi olmuştu.

"Siktir, geliyorum," diye inledim, kalçalarım kekeliyordu ve parmaklarım Wyn'in kaputunun arkasına çok sert giriyordu. Ağzına boşalan ilk sperm dizlerimi zayıflattı ve kalçalarım iki, üç kez sarsılırken vücudumdaki gerginlik geçene kadar ağır bir şekilde duvara yaslandım.

Wyn ayağa kalkıp önümde belirdiğinde hâlâ hızlı ve ürpertici nefesler alıyordum. Serin parmakları gömleğimin altından yan tarafıma doğru kısa bir süre ilerledi ve beni ürpertti. Boynuzu elmacık kemiğime değdi.

"Pişman değilim," diye mırıldandı kulağıma. "Benim de hoşuma gitti." Sonra da gitti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah şafaktan hemen sonra kalkmış ve gitmeye hazırdım. Görünüşe göre sakinin emilmesi enerji seviyelerinde harikalar yaratıyordu. Evden çıkıp sabahın serin havasına girdiğimde neredeyse ılık çalıyordum, kendimi iyi dinlenmiş ve hayranlık uyandırıcı bir ruh hali içinde hissediyordum.

Dışarı çıktığımda ilk fark ettiğim şey, arazinin girişindeki eski arabanın yanında duran devasa, lavanta renkli canavardı.

İyi ruh halim bir anda buharlaştı, korkudan sıırıslıklam olmuş adrenalin botlarımı yere dikti ve olduğum yerde durdu. Parmaklarım silahıma uzanmak için kaşınıyordu ama aynı zamanda bu oldukça cahilce bir hareket gibi geliyordu. Ya da belki de bir canavara şüpheyle yaklaşmak istediğim için aptalın tekiydim. Hiçbir fikrim yoktu. Sadece şimdiye kadar Wyn'e silah çeken yeterince insan gördüğümü biliyordum ve bunu kendim yapma fikrinden çekiniyordum.

Ama sonra Wyn'in aslında dev mor canavarın yanında durduğunu fark ettim.

İçimi bir rahatlama kapladı ama yaklaşıırken hâlâ temkinliydim. "Danny." Wyn beni hemen fark etti. Uzun parmakları titriyordu.

tarafı.

İri mor adam bana doğru döndü, kocaman kollarını aynı büyüklükteki göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Kocaman koyu renk gözleri bedenimin üzerinde gezinerek beni tepeden tırnağa değerlendirdi ve boğazımın sınırdan kızarmasına neden oldu. Boyu bir metreye yakın olmalıydı ve Wyn'inki gibi geriye doğru kıvrılmak yerine başının üzerinde yukarı doğru kıvrılan pürüzsüz boynuzları bunun üzerine fazladan bir yarım ayak daha ekliyordu. Gözleri gibi saçları da koyu mor renkteydi; uzun ve dağınık bir şekilde, yoğun ama yakışıklı, sarı yüz hatlarına sahip olan yüzünden geriye doğru itilmişti. Bir tür şeytana benziyordu.

Hınzırca keskin bir ucu olan uzun bir kuyruk, tedirgin bir kedi gibi arkasından savruldu ve neredeyse Wyn'in kalçasına çarpıyordu. Canavarın üzerinde gömlek yoktu, sadece dizlerinin hemen altına kadar uzanan siyah bir etek, büyük siyah botlar ve boynundaki deri kayışa takılı tuhaf bir kolye vardı. Göğsü... acayip yırtıktı. Pazuları muazzamdı. Aşağıda gerçekten de sekiz kas olduğundan oldukça emindim.

Bana sıırıttığında inci gibi beyaz dişleri ortaya çıktı. "Merhaba insan." Sesi o kadar derin ve gürdü ki ayaklarımın altındaki zeminin titrediğine yemin edebilirdim.

"Danny," diye düzeltti Wyn sert bir sesle.

Canavar başını salladı. "Evet. Danny. Merhaba Danny." Büyük, sinsi gözler Wyn'e kaydılar ama ifadenin ne anlama geldiğinden emin değildim.

Wyn'in omuzları gergindi. "Danny, ben Edin," dedi yapmacık bir sesle.

"Um... Selam." Edin'e temkinli bir gülümseme attım.

"Wyn bana ikinizin nasıl... arkadaş olduğunuzu anlatıyordu," dedi Edin, parmakları hâlâ seğirirken sessiz kalan Wyn'e anlaşılmasın bir bakış daha fırlatarak.

"Uh... evet." Wyn'e baktım, sonra tekrar Edin'e döndüm. "Ben, um... Tanıştığımıza memnun oldum."

Hiç düşünmeden elimi uzattım. Canavarlar el sıkışır mıydı? Bu hareketin ne anlama geldiğini biliyorlar mıydı? Yanaklarımın ısındığını hissediyordum ve keşke başlığımı şimdiden taksaydım diyordum.

Bir süre durakladıktan sonra Edin küçük bir kahkaha attı ve dev pençesiyle elimi yuttu. "Ben de memnun oldum. Danny." Elim bırakarak geri çekilerek kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Buralardaydım ve Wyn'in yakınlarda olduğunu hissettim. Uzun zaman oldu kardeşim." Wyn'in koluna sarıldı.

"Evet."

Edin gözlerini devirdi ve bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Onun durmadan konuşmasına nasıl katlanıyorsun?"

Bir kahkaha attım ve o anda bu büyük canavarı sevdiğime karar verdim.

Wyn'in ofladığını duyduğumu sandım ve sonra yola doğru ilerlemeye başladı. "Gidiyoruz, Edin." Bozuk sesi kırılmıştı. "Eğer gerçekten bizimle gelmek istiyorsan bizi yavaşlatma."

"Böyle kıbar bir daveti nasıl reddedebilirim ki?" Büyük mor canavar onun peşinden yürüdü. "Bir süreliğine peşine takılmamın sakıncası var mı Danny? Eski dostumla hasret gidermek istiyorum."

"Hayır, sorun değil," dedim, sinirlerimin gerildiğini hissederek. Wyn'in garip, fazla aurasına artık alışmıştım - aslında bunu rahatlatıcı buluyor ve o etrafta olmadığında özliyordum. Ama bu ürkütücü derecede sessiz dağlarda Wyn ve ezici derecede büyük mor bir canavarla seyahat etme düşüncesi beni biraz endişelendiriyordu.

Özellikle de Wyn'e yetişmek için acele ettiğimde, bakışlarımı onun uzun, kararmış parmaklarına sabitledim. Daha birkaç saat önce sıkımın ve taşaklarımın üzerinde gezinen parmaklar.

Sertçe yutkundum, boğazımdan çıkmak isteyen boğuk sesi zar zor zapt ettim ve sağ elim başlığıma asılırken sırt çantamın sol askısını sıkıca kavradım. Canavarlardan hiçbirinin pantolonumun içindeki yarı sertleşmiş sikimi fark etmemesi için Tanrı'ya dua ettim.

"Peki nasıl tanıştınız?" Aceleyle ve fazla neşeli bir şekilde sordum.

Wyn'in kapüşonu bana doğru döndü, sanki bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamış gibiydi ama hiçbir şey söylemedi.

Bunun yerine Edin'in devasa kafası arkadan öne doğru fırladı ve hırıltılı bir kıkırdama çıkararak aramıza girdi. Omuzlarıma tarif edilemeyecek kadar ağır bir kol attı ve dizlerimin bir anlığına bükülmesine neden oldu. "Wyn gelip bana yardım etmeye karar verdiğinde bacağım bir karık tarafından yeni koparılmıştı."

Wyn'e bakmak için döndüğünde boynuzları havada ölümcül noktalar gibi hareket ediyordu. "O şeyin kafasını kopardı ve beni elli mil boyunca yarı yarıya taşıdı."

Soluk mor bir el Wyn'in kapüşonunun uzak tarafında belirdi, parmak eklemleri boynuzunu kabaca ovuyordu. Bir tür noogie gibi.

Wyn'in kafası öne doğru sarsıldı. "Bırak beni, hödük," diye bağırdı ama Edin sadece bir kahkaha attı.

Gülümsememek için kendimi zor tutuyor, dudaklarımı sıkıca büzüyordum. "Vay canına... bir karık. O da ne?" Botlarının altındaki yolu izlerken kapüşonu aşağı eğilmiş olan Wyn'e bakarak sordum.

Edin'in iri eli şakacı bir şekilde saçlarımı okşayarak başımı yana sallamama neden oldu. "Biraz buradaki mürekkep balıklarından birine benziyor. Ama çok daha büyük. Bir sürü bacağı var ve karada yürüyor. Gagaları da daha büyük. Ve emicileri deriyi kaslardan koparabilir." Mide bulandırıcı bir emme sesi çıkardı. "Beni hazırlıksız yakaladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan bacağımı koparmayı başardı." Edin *tısladı*, sanki sinir bozucu bir müşteriye hizmet etmek zorunda kalmak gibi sıradan bir şeyi anlatıyordu.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra boğazımı temizledim. "Ah, doğru." Sesim biraz boğuk çıkıyordu. "Yani... şey... ikiniz de..." O eteğin altında *iki* mor bacak olduğuna yemin edebilirim.

Edin neşeyle, "Eninde sonunda tekrar büyüdü," dedi. "Yine de yenilenen uzuvlara çok fena kramp giriyor, benden söylemesi."

"Uh." Neden bu konuşma benden uzaklaşıyormuş gibi hissediyordum? "Bahse girerim. İnsanlar kaybolan uzuvlarını yeniden yetiştiremezler, yani..."

"Evet," diye kabul etti Edin, sesi sempatikti. "Bu can sıkıcı olmalı."

"Ben... sanırım?"

"Evet, Wyn." Kocaman bir elini Wyn'in omzuna vurdu. "Nereye gidiyoruz?"

"Yuva," diye kısaca cevap verdi Wyn, başı hâlâ öne eğikti.

"Ooh, bir *yuva*." Edin bana baktı, koyu renk gözleri bu kadar yakından çok daha büyüktü. "Hiç yuva gördün mü Danny?"

İkisinin de parazit yuvası demek istediğini tahmin ediyordum. Başımı salladım ve göz ucuyla benimkinden birkaç santim ötedeki lavanta rengi sarp yüze baktım. Edin... çok fazlaydı.

"Bu eğlenceli olacak." Edin elini bir kez daha omzuma vurdu ve tüm kolumun aşağıya doğru sarsılmasına ve elimin neredeyse kaskımı düşürmesine neden oldu.

Kararsızca ona baktığımda, bakışlarımı karşıladı ve bana kocaman, kurt gibi bir sırıtış attı. Ve başparmağını kaldırdı. Dudaklarımı büzdüm ve gülümsememek için kendimi zor tutarak göz ucuyla Wyn'e tekrar baktım.

Bizi Hot Sulphur Springs, Colorado'ya davet eden tabelayı geçtiğimizde uzun süredir yürüyorduk. Wyn yanımda daha da gerginleşti. Kasabaya doğru ilerledik, eski çöpler ve canavarlardan önceki yaşamın kalıntılarıyla dolu ıssız ana caddesinden geçtik. Bir binanın arkasında kahverengi ve tüylü bir şeyin parladığını gördüğümü sandım ve bir yerden hafif bir cıvıltı sesi geldiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ama hiçbir şey bize doğru atılmadı. Her şey Wyn'den kaçma eğilimindeydi, hem canavarlar hem de bu dünyadan hayvanlar.

Bu kasaba tuhaftı. Çok sayıda pansiyon vardı ve hava nemliydi ve maden suyu gibi metalik bir tadı vardı. Çok geçmeden Wyn bunlardan birinin önünde durdu, diğerlerinden farklı görünmüyordu, ama onunla bu kadar uzun süre birlikte olduktan sonra Wyn'in bir şey hissettiğini anlayabiliyordum.

Bana döndü. "Burada bekle," dedi ve uzanıp başparmağını kısa bir süre için boynumun yan tarafına sürterek beni ürpertti. "Her ihtimale karşı silahını hazır tut."

"Bekle-" diye başladım ama o ve Edin çoktan kulübenin girişine doğru ilerlemeye başlamışlardı. Sinirle ofladım. "Bekle!" Tekrar bağırdım.

Ben ona yetişmek için koşarken Edin arkasını döndü, mor suratında kocaman bir sırıtış vardı. "Geliyor musun Danny?" diye sordu, sonra Wyn kolunu itince yüzünü buruşturdu.

"Hayır, değil. Güvenli değil."

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. "Ben halledebilirim."

Wyn ofladı ama bu onun eğlenen sesi değildi. "Lütfen burada bekle Danny."

Edin gözlerini devirdi. "O bir çocuk değil, Wyn."

Wyn'in gergin bedeninden dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. "Hayır, değil ama senin de daha önce yardımsever bir şekilde belirttiğin gibi o da bir insan. İnsanların kopan uzuvları yeniden çıkmaz. İnsanlar bu tür yaralanmalar yüzünden ölürlər."

Edin tereddüt etti. "Belki de haklısın." Koluma bir tokat attı ve irkilmemi zorlukla bastırdım. "Birazdan görüşürüz Danny."

"Bekle!" Tekrar yürümeye başladıklarında aceleyle peşlerinden gittim. "Siz parazit yuvasına falan sızarken ben burada öylece oturmak istemiyorum. Ben de gelmek istiyorum."

Wyn bir adım öne çıktı, parmakları seğiriyordu. "Danny, bu insan kamplarında tekil parazitleri avladığım zamanki gibi değil. Bu... Bir süredir burada yuva yapıyorlar. Çok fazla olacaklar."

Edin yardımsever bir ses tonuyla, "Dağınık olma eğilimindedir," diye ekledi. "Yok edilecek bir sürü yumurta var. Yavrular bile olabilir. İğrençler, büyük hamamböcekleri gibiler. Gerçekten hayata tutunurlar, bu yüzden-"

"Edin," diye tersledi Wyn, büyük canavarın sözünü kısa kesti.

Yutkundum, yüzümün solduğunu hissettim. "Başa çıkabilirim," diye tekrarlardım ama sesim biraz daha az emindi. Başlığımı hızla taktım ve rahat hissedene kadar ayarladım. "Gelmek istiyorum. Dikkatli olacağım," dedim Wyn'e. "Söz veriyorum. Yoluna çıkmayacağım."

Nefes verdi. "Yoluma çıkmandan endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum-" Durdu ve ellerini yumruk haline getirdikten sonra tekrar gevşetti. "Sadece... lütfen dikkatli ol. Çıkışta kal. Silahınız hazır olsun."

Başımı salladım, el yordamıyla tüfeğimi sırtımdan aldım. "Alacağım. Söz veriyorum."

Wyn tekrar nefes verdi. Bir süre durakladıktan sonra yavaşça dönerek tekrar yürümeye başladı. Edin'in yanından geçerken kolunu tekrar itti.

"Onu tehlikeye atılmaya teşvik etmemelisin, hödük," diye tersledi ve Edin hırslayarak dudaklarını dişlerinin arasından sıyırdı.

"Burada tehlikeden *başka bir şey* yok," diye karşılık verdi. "Bundan nasıl kaçınabilir ki?"

Onlar tartışırken sessizce arkalarından yürüdüm. Burada hava çok bunaltıcıydı. Acaba bu koşullar bir parazitin

Yuva buradaydı. Yumurtalarını bırakmak için sıcak ve nemli yerleri mi seviyorlardı? Ürperdim.

Kulübenin girişine yaklaştığımızda, Wyn'in bana bakarken kapüşonunun döndüğünü gördüm. Üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum; benim için duyduğu endişeyi. Bu durum göğsümü ağrıttı ve ona gülümsemek istedim ama başlığımı takıyordum.

İçeri girmeden önce Wyn durdu ve yüzünü bana döndü. "Lütfen girişte bekle Danny. Tabii silahını kullanmaya hazır değilsen." Sesi acımasızdı.

Yutkundum, gözlerim bizi sessizce izleyen Edin'e kaydı. "Ben, şey..."

Wyn bana "İçerisi pek hoş olmayacak," dedi. "Yuvalar..." Kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Kokuyorlar," diye ekledi Edin. Ona bakmak için başımı çevirdiğimde bana sırtıttı. "İğrençler ve üzerlerinden kese sümüşü damlıyor. Ölü leşler. Bu tür şeyler."

"Ölü leşler mi?" Yankıladım, sesim zayıftı. Bu kelimeleri bir daha asla bir arada duymamayı tercih ederek keseli mukus hakkında soru bile sormamaya karar verdim.

"Kraliçe için."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek Edin'e baktım. "O... o *Kraliçe*?" Wyn'e geri döndüm.

"Kraliçeler yuvalarda kalır ve çok sayıda yumurta bırakır," dedi bana. "Onları sadece kraliçelerin üretebildiği kalın bir jöle ile kaplıyor, bu da yumurtalar için bir konakçının dışında doğru ortamı sağlıyor."

Edin kırık çift kapıdan otelin içine baktı. "İçeride onunla birlikte bazı işçi parazitler de olacak," diye ekledi. "Ona yiyecek getiriyorlar ve yumurtadan çıkmaya hazır olduklarında yumurtalarla ilgileniyorlar."

"Ben..." Başlığım dehşete düşmüş yüz ifademi gizlediği için minnettardım. Peşine takılma konusundaki kararlılığımdan pişmanlık duymaya başlamıştım. Yine de, sert ve erkeksi mükemmelliğin poster çocuğu olan Edin'in önünde zayıf görünmek istememiştim. "Ben... Tamam," dedim zayıfça.

"Danny, kraliçeler tehlikelidir." Wyn bana yaklaşarak alçak bir sesle konuştu. "Lütfen bana orada kalacağına söz ver." Hareketsiz ve boş görünen otel lobisine doğru başıyla işaret etti. O zaman yuvanın içeride daha derinlerde olduğunu tahmin ediyorum. "Silahınız hazır olsun."

Başımı salladım, tüfeğimi almak için uzandım ve eldivenli parmaklarımı tüfeğin etrafında gergin bir şekilde gezdirdim. Belki de bugün sonunda onu kullanmak zorunda kalacağım gün olacaktı.

Tanrım, umarım değildir.

İçeri girdiğimizde hava kötü kokuyordu. Çok tatlı, çürüyen meyve gibi. Yoğun ve pusluydu. Nem şimdiden kaskımın altında terlememe neden oluyordu ve ağzımı kapatan maske için minnettardım çünkü sanki... sanki başka birinin sıcak, kokuşmuş nefesini solumak gibiydi. Öğürmek istememe neden oldu.

Görünüşe bakılırsa lobinin bir zamanlar otelin restoranı olan yerin içinde eridiği sağ tarafımızdan garip sesler yankılanıyordu. Teneke tıkırtılar ve bana ucuz muşamba üzerinde ileri geri sürüklenen bir paspası hatırlatan ıslak bir gıcırtı.

Edin neredeyse hevesle titriyordu. Bir silahı bile yoktu. Tabii jilet gibi keskin kuyruğunu saymazsak.

"Hazır mısın?" diye sordu Wyn'e, o da sessizce başını salladı. Edin yanımdan geçerken omzuma bir kez vurdu ve sol tarafımın öne doğru sarsılmasına neden oldu. "Dikkatli ol Danny."

Wyn yaklaştı ve uzun parmaklarının kolumdan aşağı inip avucumu okşadığını hissettim. "Lütfen dikkatli ol. Tetikte ol."

"Yapacağım."

Edin'i eski otel restoranının karanlık derinliklerine kadar takip etmesini izledim ve kendimi havalı büyük çocuklar yapmamaları gereken bir şey yapmaya giderken dışarıda beklemesi söylenen sinir bozucu küçük kardeş gibi hissettim. Ama onların peşinden içeri girecek kadar aptal ya da cesur değildim. Bir yuva dolusu parazit ve *kraliçeleriyle* savaşılmaya kalkışacak kadar.

Yan odadan gelen bir ses patlaması beni sıçrattı. Islak gıcırtılar hızlandı ve garip tıkırtılar daha çılgınca bir hal aldı. Sonra gırtlaktan gelen, uluyan bir ses ve ardından Wyn'in Edin'e bir şeyler söylediği alçak, bozuk tonlar duyuldu. Sesi en ufak bir endişe belirtisi göstermiyordu, hatta bunu bir çığlık sesi izledi ve sanki... yüzlerce bacağın yerdeki tıkırtılarını duyabiliyordum.

Tanrım, parazitler neye benziyordu? Ben sadece enfekte olmuş insanlar görmüştüm. Aklım kraliçeye gitti ve bir keresinde, annem uyuduğumu sanırken gece geç saatlerde televizyonda izlediğim, insanların göğüslerinden çıkan parazit bir uzaylı türüyle ilgili eski bir bilimkurgu korku filmi gözümün önüne geldi.

Lobide kıpırdandım, birkaç dakika volta attım, kulaklarım yeni sesler için zorlandı. İçeride kaç tane parazit vardı? Kaç tane yumurta? Wyn ve Edin onları zahmetsizce kesiyor muydu, yoksa başları belada mıydı?

Kraliçe ne kadar büyüktü?

Edin'in Wyn'in adını haykıran sesini duyduğumda sıçradım. Vücudum korkudan buz kesti. Wyn iyi miydi? Wyn yaralanmış mıydı?

Ne yaptığımı bile bilmeden karanlık restorana doğru koşuyordum. Burası daha da sıcak ve nemliydi ve tavandan omzuma bir şey damlıyordu ama etrafıma bakmak için durmadım. Bakmak istemedim. Wyn'i bulmak ve iyi olduğundan emin olmak istiyordum. O tehlikedeyken orada bir korkak gibi duramazdım. Tanrı aşkına, bir silahım vardı. Nasıl kullanılacağını biliyordum. *Herhangi bir şeyi öldürme düşüncesi beni ne kadar hasta etse de, burada bir noktada biraz taşak büyütmek zorundaydım.*

Arkamdan bir şey fırladı ve kalbim göğsümde sert bir şekilde sarsıldı, tökezleyerek ilerlememe neden oldu, Edin'in başka bir şeyi çağırırken çıkardığı sesi takip ettim. Onları odada göremiyordum, bu yüzden mutfığa açılan kapılara doğru koştum. Kapıları iterek geçtiğimde gözlerim hemen Wyn'e ve onun savaştığı devasa, iğrenç yaratığa kilitlendi.

Gri gövdesi bir araba büyüklüğündeydi, düzinelerce cılız bacağı vardı ve çığlık atıp boğazından o insanlık dışı zonklama sesini çıkarırken çırpınıyordu. Koyu renkli vücudu bir böcek gibi bölümlere ayrılmıştı ama sürüngen görünümlü bir deriyle kaplıydı. İyi beslenmiş bir kene gibi şişmişti ve jilet gibi keskin bacaklarının uçlarıyla Wyn'e saldırırken bile çok hızlı hareket edemiyor gibi görünüyordu. İğne gibi keskin dişlerden oluşan ağızı öfkeden inanılmaz derecede geniş açılmıştı.

Wyn, kraliçenin yumurtalarla şişmiş uzun, damlayan karnını vücudundan ayırmaya çalışırken kolları titrerken, üzerinde sürünen ve dişlerini ona geçiren düzinelerce *şeyi* fark etmemiş gibiydi bile. Kraliçe çığlık atıyor, ona doğru uzanmaya çalışıyordu ama yapamıyordu; ona ulaşamayacak kadar şişmandı.

Hay sikeyim. Ona bağırarak üzüyordum ama dikkatini dağıtmak istemedim. Silahımı kaldırdım, yutkunarak ve nefesimi tutarak kraliçenin kafasına odaklandım ve kendimi ateş etmeye hazırladım.

Bunu yapamadan, küçük bir şey yan tarafıma çarptı. Bağıramayacak kadar şok olmuşum, duvara yaslandım ve dehşet içinde yan tarafımda gezinen şeye baktım. Koyu gri vücudu neredeyse sürüngen gibiydi ama

Sert kıllarla kaplı bir düzine cılız bacağı vardı. Yüzü yassıydı, gözleri o kadar geniş ki başının etrafını sarıyordu ve keskin dişlerle dolu mükemmel dairesel bir ağzı vardı.

Dişlerini koluma geçirdi.

"Siktir!" Dehşet içinde bağırdım, kendimi durduramadım, kıcımın üstüne tökezledim ve o şeyi kolumdan fırlatmaya çalıştım. Yine de tutundu ve keskin dişlerinin derimi parçaladığını hissettiğimde dişlerimi sıktım.

Çaresizlik içinde Wyn'e baktığımda kraliçeyi çıplak elleriyle ikiye böldüğünü gördüm, ıslak bir fişkırma sesi yere dökülen kalın gri mukus nehrine eşlik ediyordu.

Sonra Wyn'in kapüşonu dönerek ona baktı, orada olduğumu fark edince vücudu şokla sarsıldı.

"Hayır." Sesini odanın öbür ucundan duydum ve bir an sonra yağlı siyah sis, insanlık dışı bir öfke kükremesiyle yanımdan hızla geçti. Üzerimdeki yaratık geriye doğru savruldu, kafası koptu ve koyu renkli kanı ıslak bir sesle yere fişkırdı. Çok sayıdaki bacağı, kafası kopmuş bedenine doğru kıvrılmadan önce bir saniyeliğine seğirdi.

Wyn yanımda dizlerinin üzerine çökmüş, kolumu yakalamış ve iterek yolumdan çekiyordu. Göğsüm kabarıyordu ve Wyn'in kolumdaki ikiz deliklerin üzerine eğilmesini sadece iri gözlerle izleyebildim. Bir saniye sonra keskin bir sızı hissettim.

"Wyn-"

Kolumu daha sıkı kavradı. Çizilme hissi tuhaftı ama ısırik izinden sızmaya başlayan uyuşukluğu geri çektiğini hissedebiliyordum. Kapüşonu nihayet kalktığında zor nefes alıyordu.

"Ne-Wyn-" Sersemlemiştim, ona bakarken çok hızlı nefes alıp veriyordum, gözlüklerimin arkasındaki gözlerim bulanıktı.

"Sen... Seni ısırıldı. Zehirleri var." Wyn'in bozuk sesi kararsızdı. "Sanırım hepsini çıkardım."

Başlığımı nazikçe çıkardı ve odanın ani serinliğinde gözlerimi kııptım.

"Oh lanet olsun." Dehşet içinde kendime baktım. Şimdiden yavaşladığımı hissedebiliyordum. Sesim titremeye başlamıştı. "Bu... Bu... ev sahibi olacağım anlamına mı geliyor?"

Wyn başını salladı ve serin parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Başparmağının alnımdaki teri yumuşattığını hissettim. "Bu bir..." Yutkunduğunu duydum,

"öldürücü bir ısırık. Yuvaları saldırıya uğradığında kullandıkları bir savunma mekanizması."

Yutkundum, boğazım düğümlendi. "Yani ben... Ben..."

"Zehri çıkardım," dedi Wyn hızlıca, başparmağı hâlâ alnımı hafifçe okşuyordu. "Çıkardım. Ve tam bir ısırık değildi, sana zamanında ulaştım. İyi olacaksın. Sadece bir ya da iki gün kendini halsiz hissedeceksin."

Sözleri karşısında bedenim biraz gevşedi, ona tamamen güveniyordum. Kendimi gözden geçirdim. Kalp atışlarım normaldi ve ısırık izindeki düşük seviyeli ağrı dışında herhangi bir acı hissetmiyordum. Sadece bulanıklaşıyordum.

"Tamam." Titreyerek nefes verdim. Ona dokunmak için uzanmaya çalıştım ama yapamadım. Kollarım çok ağırdı. "Kalkmama... yardım edebilir misin?" Bir kez daha kollarımı kaldırmaya çalışarak mırıldandım.

"Seni ben taşıyım," dedi Wyn, ama bulanık gözlerle bakarken bir eliyle omzumun yanında yere ağır ağır yaslandığını fark ettim. Göğsü kabarıyordu ve siyah kan paltosunun gri kumaşından kollarının birkaç yerine sızıyordu.

"Sen... Sen iyi misin?" Tekrar doğrulmaya çalışarak sordum.

"Çok ısırılmışsın, Wyn." Edin'in gürleyen sesi odanın içinde yankılanırken, Wyn'in yanına çömeldi ve büyük bir elini omzuna koydu. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim." Ama Wyn biraz sallandı. "Sadece... bana bir dakika ver."

Zehir Wyn'i de etkiledi mi? Onu riske atacaksa neden benden emdi? Endişe içime doldu, tekrar doğrulmaya çalıştım ama Wyn beni tutmak için bir elini göğsüme koydu. "Seni taşıyacağım Danny."

Görüşüm tuhaflaşıyordu ama Edin'in başını salladığını gördüm. "Onu ben taşıyacağım."

"Onu taşıyabilirim," diye hırladı Wyn, bir elini saçlarımda gezdirip neredeyse koruyucu bir tavırla üzerime eğildi. Kan çanağına dönmüş gözlerimin arasından Edin'in omzuna bir el koyduğunu gördüm. Wyn tekrar hırladı ve elini çekmeye çalıştı.

"Wyn, beni dinle. Isırıldın ve az önce onun vücudundaki tüm zehri boşalttın. Şu anda sen de zayıf düşmüş durumdasın. Onu taşımak durumu daha da kötüleştirecek. Aptallık etme."

"İşte bu yüzden dışarıda beklemesini istedim," diye hırladı Wyn, hâlâ üzerime eğilmiş, bir eli göğsümde titriyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Başının belada olduğunu sandım."

Wyn hemen başını salladı, saçımdaki eli aşağı kayarak yanağımı okşadı. "Senin suçun değil. Bu beklediğimden de kötüydü. Bu

bu kadar kötü olmamalıydı." Yutkundu, soğuk başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. "Özür dilerim Danny."

Derin bir nefes verdi ve kapüşonu Edin'e döndü. "Onu dinlenmesi için güvenli bir yere götürmeliyiz."

Edin başını salladı, beklentiyle yoldan çekilen Wyn'e baktı. Birdenbire kalın, mor kolların arasına alındım ve havaya kaldırıldım. Ağır başım Edin'in kolunda yuvarlandı, böylece Wyn'in yerden yükselişini izleyebildim, her zaman olduğundan çok daha az istikrarlı ve zarifti, başlığım elinde tutuyordu.

Kalbim sıkıştı. "Wyn-"

"Ben iyiyim Danny." Uzun parmakları kısa bir süre için şefkatle saçlarımı kaşıdı. Sonra hareket ettik, Edin beni kollarına alarak binadan dışarı çıktı. Bir süreliğine dalıp gittiğimden emin değildim, çünkü ağır göz kapaklarımı tekrar kırıştırarak açtığımda, parlak güneş ışığı beni bir anlığına kör etti.

Wyn ve Edin'in birbirlerine mırıldandıklarını duyabiliyordum ama beynim kelimeleri seçemeyecek kadar halsizdi. Wyn zehrin çoğunu vücudumdan çıkarmıştı ama kalan çok az miktar beni alkol gibi etkiliyordu. Kendimi sarhoş hissediyordum. Yavaş, aptal ve kendimi utandıracağım gibi ama o anda umurumda değildi.

Başım öne eğik, gözlerimi kısarak üstümdeki güçlü, lavanta rengi çeneye baktım ve Edin'in boynunun yan tarafına damgalanmış bir şey görebildim. Derisi daha koyuydu, kabarık ve yara izliydi. Gözlerimi kısarsam, sadece şunu seçebiliyordum.

"Hey." Boğuk sesim Wyn'in alçak mırıltılarını böldü ve o da sustu. Halsiz bir elimi kaldırıp beni taşıyan devasa yaratığın göğsüne vurduğumun yarı farkındaydım. "Hey. Sen... Sen spess-spec'men zero... zero-two musun?"

Tembel, bulanık gözlerim Edin'in bana doğru attığı kurt gibi, dişli sırtışı yakalamayı başardı. Ağır başım, attığı her adımda onun kalın kolunda hafifçe zıpladı. "Bu doğru, tatlım. Siz çocuklar bir süredir beni arıyormuşsunuz."

Başımı sallamaya çalıştım, elim onun sert göğsünden kaydı. "Ben... Ben değilim. Ben yeniyim."

"Taze et, hmm?" Edin ağır bedenimi daha sıkı kavrayabilmek için beni kollarıyla hafifçe düzeltti. "Demek bu yüzden bunu seçtin, öyle mi Wyn?"

Alçak bir hırıltı duydum. "Nedeni bu değil, Edin." Wyn'e bir göz atmaya çalışırken başımı Edin'in koluna yasladım ama gözlerim çok fazla

bu noktada ağır. "Onu hiçbir şey için *seçmedim*."

"Hey." Ağzımın tembel bir sırıtışa dönüştüğünü hissettim, Wyn'e ulaşmaya çalışırken kolum kucağımdan kaydı. "Göster... bana yüzünü göster."

Edin boğuk bir kahkaha gibi şüpheli bir sesle homurdandı ama bu beni durdurmadı. Dürüst olmak gerekirse, artık ağzımdan çıkanları kontrol edemiyordum. "Hadi Wyn... Görmek istiyorum."

"Hayır, yok." Uzun, serin parmakların yanan alnımın üzerinden bir kez geçtiğini hissettim. "Artık konuşmayı kes Danny. Dinlen. Seni iyileştireceğiz."

Uzanıp elini tutmaya çalıştım ama parmaklarım kalın ve beceriksizdi. "Hayır, ben... görmek istiyorum... hadi, lütfen... lütfen?"

Edin sessiz kaldı ve bir süre durakladıktan sonra Wyn cevap verdi. "Hayır."

Kaşlarımı çatmıştım. Surat astığımdan oldukça emindim. "Wyn..." Geveleyerek çıkan sesim kulağıma mızımızca geliyordu ve eğer bundan sağ çıkarsam daha sonra utançtan öleceğimi biliyordum. "Hadi ama... Ben senin aletini emdim ve sen bana yüzünü bile göstermeyecek misin?"

Edin boğuk bir ses çıkardı ama Wyn sessiz kaldı. Yine de bu, zehirle dolmuş beynimin ağzımdan daha aptalca kelimeler çıkarmasına engel olmadı. "Hey... hey, Wyn." Nedense kendimi şimdiden komik bulduğum için çılgınca bir kahkaha attım ve sanki büyük canavar da bir şekilde şakanın içindeymiş gibi elimin tersini tekrar Edin'in göğsüne vurdum. "Eğer... eğer bana yüzünü gösterirsen, sevişebiliriz. Beni becermene izin veririm."

Wyn'in nefesinin kesildiğini duyduğumu sandım ama sadece sessizlik vardı. Birkaç dakika sonra Edin sessizliği bozdu. "Yani... ona gösterecek misin, göstermeyecek misin?" Edin'in beni nazikçe gövdesine doğru sıkıştırdığını hissettim. "Danny, sana söz veriyorum tatlım, eğer çıkaracak bir başlığım olsaydı, bunu senin için gözümü kırpmadan yapardım."

"Kapa çeneni Edin." Wyn'in karanlık sesi öfkeli geliyordu. "Danny, şimdi sessiz ol."

Size göz kulak olacağız ama bunu yapabilmemiz için sessiz olmanız gerekiyor."

Bana patronluk tasladığını biliyordum ama umursamayacak kadar uykum gelmeye başlamıştı. Yine de cevap vermeyi ihmal etmedim. "Benimle böyle konuşma... aptal azgın canavar."

"Danny," diye tısladı Wyn, Edin kahkahalarla homurdanıp beni kocaman göğsüne doğru iterken soğuk elini ağzımın üzerine kapattı.

Wyn'in dokunuşuyla bedenim eriyor gibiydi ve sonunda rahatlayarak sessizleştim, gözlerim kayarak kapandı. Yarı bilinçli haldeydim ama Edin'in dev kollarında sessiz kalmaktan memnundum, adımlarının hareketi beni sakinleştiriyordu.

Wyn'in eli yüzümden kayarken Edin'in, "Utanmana gerek yok kardeşim," dediğini duydum. "Onun nesi var?" İri, karanlık gözleri hissettim

bana. "Çok güzel bir yüzü var. Büyük, güçlü bir vücudu var. Ve komik biri. Eğer bir insan seçecekseniz, bu mükemmel bir seçim."

"Ne?" Wyn'in sesi dikkati dağılmış ve sinirlenmiş gibiydi. "*Ondan utanmıyorum, seni aptal. Ama,*" Wyn'in sesi, öfkeli kükremelerinden daha dehşet verici olan tatlı bir tona büründü, "eğer tek bir yaratığın bile 'aptal azgın canavar' sözlerini tekrarladığını duyarsam, sikini ve taşaklarını koparır ve boğazına öyle bir sokarım ki, elim vücudunu terk etmeden önce onları sindirmeye başlarsın. Anlaşıldı mı *kardeşim?*"

Edin sadece kıkırdadı, derin ve zengin sesi bana karşı titreşiyordu. "Peki neden ona yüzünü göstermedin?"

Wyn cevap vermedi. Edin'in kolunun hareket ettiğini, beni ittiğini ve dirseğiyle Wyn'i dürttüğünü hissettim. "Söyle bana. Kaç yıldır yakınız, beş bin yıl mı?" *Ne?!* "Bana güvenebileceğini biliyorsun. Sana o behamotlar konusunda yardım etmek için kendi kolumu kopardığım zamanı hatırlıyor musun?" Edin ofladı pufladı. "Tekrar büyümesi yıllar aldı," diye homurdandı.

Wyn sinirli bir ses çıkardı ama sonunda cevap verdi. Sesini dikkatsiz tutmaya çalıştığını duyabiliyordum. Onu artık gerçek kararsızlığı ile sahte yüzü arasındaki farkı anlayacak kadar iyi tanıyordum. "Sikimi yalaması için neden yüzümü görmesi gerekiyor? Ya da benim onunkini emmem için?"

Edin bir an sessiz kaldı. "Yani gerçekten de onun önünde kapüşonunu hiç çıkarmadın mı?"

"Neden yapayım ki?"

Edin kekeledi. "Ben... Çünkü... Yani... Belli *ki romantik* bir ilişki yaşıyorsunuz. Yani muhtemelen senin lanet yüzünü görmek istiyor! Bunda ne sorun var ki? Yüzünü gördüm ama sikini bile emmedim."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Wyn konuştu, kıştan kalma sesi kısıktı. "Bilinci... yerinde mi?"

Edin'in bana baktığını hissettim. "Hayır."

Bir uzun duraklama daha. "İnsana benzemediğimi biliyorsun."

"*O kadar* da farklı görünmüyorsun."

Garip bir şekilde Wyn'in rahatsızlığını hissedebiliyordum. Ona uzanmak istedim ama yapamadım. Bedenim artık çok ağırdı - o kadar ağırdı ki istesem göz kapaklarımı bile açamazdım.

"Yeterince farklı," diye mırıldandı Wyn. Beynim halsiz ve zar zor çalışıyor olsa da, bir kuşku dalgası ölü bedenime hücum etti.

Wyn... *güvensiz* miydi? Yüzünü çekici bulmayacağımdan mı endişeleniyordu?

Bu da ne böyle?

Nasıl göründüğünün umurunda olmadığına dair ona güvence vermek için ağzımı açmak istedim. *Ondan* hoşlandığımı. Yüzünü görmeden bile güzel olduğunu düşündüğümü. Ama yapamadım. Hâlâ sistemimde olan zehir beni silip süpürüyordu ve sonunda bilincimin kaybolduğunu hissedebiliyordum.

"...sen... imprint... söyle ona?" Edin'in gürleyen sesi içeri girip çıktı ve ben bayılmadan önce Wyn'in sesinden sadece belli belirsiz boğuk sesler duydum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda vücudum aşırı ısınmıştı ve uzuvlarım huzursuzdu ama tek seferde hareket edemeyecek kadar ağırdı. Bilinç uzun süre benimle kalmadı. Gözlerimi bile açmadım ama boğuk bir iniltinin beni terk ettiğini duydum ve serin parmakların terden ıslanmış saçlarımdan geçmeden önce yanan alnımda durduğunu hissettim. Başımı ılık suyun boğazımdan aşağı kaymasına yetecek kadar eğdiler, ama başım yastığa geri dönmeden çoktan uykuya dalmıştım. Tekrar uyandığımda, ağırlaşmış göz kapaklarımı sürükleyerek açabildim. Ama her n e r e d e y s e m, zifiri karanlıktı - o kadar karanlıktı ki, gözlerimi ovmağ için uzandığımda yüzümden bir santim ötedeki kendi elimi bile göremiyordum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama sanki bilmediğim bir yataktaymışım gibi hissediyordum. Hafızalı köpük şiltenin altında çok sert bir çerçevesi olan bir yatak, ama başımın altındaki yastık

Yumuşaktı ve küf kokmuyordu.

Karanlık tedirgin ediciydi, göğsümün panikle gerilmesine neden oldu. Nefes alış verişimin hızlandığını duydum, aksi halde mutlak sessizlikte yüksek sesle geliyordu. Yatak aniden sağ tarafıma doğru eğildiğinde panikle öyle hızlı bir nefes çektim ki neredeyse boğuluyordum.

Ama sonra Wyn'in alçak, çarpık sesi geldi. "Benim."

Rahatladım, zihnimin uzak bir kısmı dalgın bir şekilde o insanlık dışı sesin ne zaman bu kadar rahatlatıcı hale geldiğini merak ediyordu. Yine de bunun üzerinde durmadım. Parmaklarım Wyn'in koluna tutunmak için kendi akıllarıyla uzanmaya başlamıştı bile, böylece bu mutlak karanlıkta yalnız değildim.

"Biraz su ister misin?" Wyn bana sordu ve ben de düşünmeden başımı salladım. Ama elbette beni görebiliyordu. Saniyeler sonra, uzun parmakları enseme kavradı ve başımı kaldırdı, dokunuş beni ürpertti. Garip bir şekilde samimi hissettirdi.

Kuru boğazımı yatıştırmak için birkaç yudum su içtim ve Wyn'in bardağı sert bir yüzeye geri koyarken çıkardığı yumuşak sesi duydum.

"Neredeyiz biz?" Başımı tekrar yastığa koyarak sordum. Kalkmam gerektiğini biliyordum ama kendime birkaç dakika daha verdim.

Wyn'in yanımda hareket ettiğini hissetmekten çok duydum; ceketinin belli belirsiz hışırtısı, öne doğru eğilirken botunun gıcirtısı. Yumuşak bir klik sesi duydum ve sonra yanımdaki masa lambasının ani parlak ışığında gözlerimi kırıştırmaya başladım.

Bir yatakta yatıyordum - dört posterli ve gölgelikli devasa bir yatakta, yanan tek lambanın ışığının ulaşabileceğinden daha uzağa gidiyor gibi görünen, köşeleri hala gölgelerle kaplı büyük bir odada. Uzaktaki duvar cam gibi görünüyordu ama üzerinde her türlü ışığı engelleyen kalın metal panjurlar vardı. Gündüz olup olmadığını bile bilmiyordum.

"Eski, büyük bir ev." Wyn'in omuzları küçük bir omuz silkmeye kalktı. Yatakta yanımda oturuyordu, uzun bacaklarından biri kıvrılmıştı ve botu yan taraftan sarkıyordu, dizi kalçama birkaç santim uzaklıktaydı. Diğeri hâlâ yerde duruyordu. Kapüşonunun içindeki siyahlık kendi gölgelerini yayıyor ya da yaklaşmaya cesaret eden her türlü ışığı emiyor gibiydi ve ona bakarken zehirden bayılmadan hemen önce duyduğum şeyi belli belirsiz hatırladım. Ne kadar zaman önceydi bu?

"Ne zamandan beri baygınlığım?" Sonunda oturur pozisyona gelmek için mücadele ederek sordum. Yüzümü ovaladım, kendimi pis hissediyordum.

"Yaklaşık yarım gün," dedi Wyn. Kapüşonunun altından gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Sistemimde kalan zehrin dışarı çıkması gerekiyordu."

"Sen iyi misin?" Birden onun da ısırıldığını hatırlayarak sordum.

Wyn'in kapüşonu başını sallayarak sarsıldı ve parmaklarının seğirdiğini gördüm. "Ben iyiyim Danny." Bozulmuş sesi yumuşaktı.

Başımı salladım, elimin yatakta Wyn'in dizine cazip bir şekilde yaklaştığını fark ettiğimde karnımın nasıl döndüğüne dikkat etmemeye çalıştım. "Sana teşekkür ederim. Bana yardım ettiğin için." Kızardım. "Beni kurtardığın için."

Wyn hiçbir şey söylemedi. Uzun bir süre beni izlediğini hissedebiliyordum ama sonra zarıfçe yatağın yanında ayağa kalktı.

"Duş almak ister misin?" diye sordu, ben de hemen başımı salladım. "Yürüyebilir misin?"

Bacaklarımı dikkatlice yatağın kenarına doğru salladım ve ayağa kalktım. İlk birkaç saniye dizlerimi yumuşak hissettim ama sonra kaslarım hareket etme ve esneme ihtiyacıyla seğirdi.

Başımı salladım. "Evet, sanırım iyiyim. Teşekkürler."

Wyn kapüşonunu bir kez eğdi ve bir adım geri çekildi. Yatağın solundaki kapalı kapıya doğru başıyla işaret etti. "Banyo orada."

Wyn'in yatağın yanına koyduğu sırt çantamı aldıktan sonra içeri girdim ve ışığı yakmadan önce kapıyı arkamdan kapattım. Büyük bir odaydı, arka duvarın tamamını kaplayan gömme bir banyo küveti ve

Tamamen camdan yapılmış ayrı bir duş kabini. Isıtmalı rayın üzerinde hala koyu kırmızı ve altın iplikle işlenmiş 'LBS' baş harfleriyle süslenmiş monogramlı havlular asılı duruyordu.

Canavarlar geldiğinde tüm bu zenginliğin nihayetinde ne kadar az şey ifade ettiğini düşünmek biraz çığncaydı. Demek istediğim, elbette, zenginlik *şimdi* insanlara yardımcı oluyor, onlara şehirlerin daha güzel bölgelerinde çatı katı daireleri ya da kendileri için küçük bahçeler ya da her neyse. Ama o zamanlar - her şey olduğunda- hiçbir anlamı yoktu. Herkes evini terk etmek zorunda kalmıştı, ister Beverly Hills'te bir mega malikane olsun, ister Florida'da bir karavan.

Mermer tezgâha çıktım ve aynada kendime baktım. Daha iyi görünebilirdim, bu kesindi. Saçlarım uykudan dağılmıştı ve kesilmeleri gerekiyordu. Gözlerimin altında koyu halkalar vardı, ne kadar solgun olduğum daha da belirginleşmişti.

Ama sanırım bu beklenen bir şeydi. Görünüşe göre parazit canavar zehri sayesinde kıl payı kurtulmuştum.

Bayılmadan önce olan olaylar biraz bulanıktı ama hatırlamaya çalıştım. O şeyin iğrenç ağzını kolumun etrafına sıkıştırdığını hatırladım ve aşağı baktığımda ilk kez ön kolumu saran kalın bir bandaj fark ettim. Elimi bastırdım ve altında bir hassasiyet hissettim, ama olabilecek kadar kötü bir şey değildi. Wyn benim için temizlemiş olmalıydı.

Wyn'in o şeyin kafasını koparmadan önce çıkardığı öfkeli, insanlık dışı sesi hatırladım. Görüşüm dalgalanmaya başladığında kapüşonu kolumun üzerine eğilmişti, zehri emerken keskin bir çekme hissinin verdiği acıyı.

Ve Wyn'in arkadaşı. Edin. Yürüyemeyecek kadar güçsüz olduğumda beni kollarında özenle taşıyan devasa, lavanta rengi, iblis görünümlü canavar. Nerede olduğunu merak ediyordum.

Banyo kapısına keskin bir vuruş gelince sıçradım. "Kolundaki bandajı ıslatmamaya çalış," dedi Wyn kısaca, sesi boğuklaşmıştı.

"Tamam," diye karşılık verdim, duşu açtım ve kıyafetlerimden beceriksizce sıyrıldım. Su -umarım- ısınırken dişlerimi fırçaladım. Wyn'in benim için getirdiği duş jeli konusunda cimri davranıyordum, her şeyden çok aptalca duygusal nedenlerden dolayı uzun süre dayanmasını sağlamaya çalışıyordum, bu yüzden duş kabinindeki bir girintide duran eski, yarısı dolu bir şişe pahalı şampuanı gördüğümde sırtıtmamı engelleyemedim. Mis gibi kokuyordu.

Süslü bir kolonya ve saçlarımı ve vücudumun her santimini ovarken bol bol kullandım.

Dışarı çıktığımda LBS'nin aptal monogramlı havlularından birini kullandım ve aynanın karşısında durup tıraş olurken belime sardım. Saçımı düzeltmek için makas olup olmadığına bakmayı düşündüm, ama bayılmaya başlamıştım. Bunun yerine pantolonumu giydim ve birazdan yatağıma döneceğimden emin olduğum için gömlek giymemeye karar verdim.

Banyodan çıkıp sırt çantamı kapının yanına bıraktığımda Wyn hızla yataktan kalktı.

"Daha fazla uyumalısın. Hâlâ iyileşme sürecindesin." Bozuk sesi normalden daha hırıltılıydı.

Tartışmak istiyordum ama vücudumun yorgunluktan ağırlaştığını hissedebiliyordum. Sanki hiç uyumamış gibiydim ama şimdi temiz ve zinde olduğuma göre, bilinçsizliğin huzursuz boşluğu yerine düzgün bir uykuya geri dönebilmeyi umuyordum.

Ben yatağa geri tırmanırken Wyn kenara çekildi, ama sonra tekrar kenara oturdu ve karnım ısındı. Koluna uzanmak istedim. Parmaklarımı solgun, damarlı elinin arkasında gezdirmek istedim. Parmak uçlarımı onun kararmış parmaklarına bastırmak istedim.

Ama ben yapmadım.

"Şimdiden nasıl yoruldum?" Bunun yerine kıkırdadım. Ama Wyn tekrar lambaya uzanmak için öne doğru eğildiğinde nefesim boğazımda düğümlendi ve onun durmasına neden oldu. "Burada mı... burada mı kalıyorsun?" diye sordum, sıcaklık boynumdan yukarı süzülüyordu. Kendimi aşırı pozlanmış hissettim. "Bu oda biraz ürkütücü. İnsanlar bu kadar büyük evlerde nasıl yaşıyorlar?" Yine gergin bir şekilde güldüm.

Wyn o pozisyonda kaldı, kolunu uzatmış, lekeli parmakları lambadan birkaç santim uzakta, bir an için. Sonra bir kez başını salladı. "Kalacağım," dedi ve lambayı kapattı.

Ani karanlığın içinde gözlerimi kırptım. Birkaç saniye boyunca, gözümü her kırışımda Wyn'in silüetinin elektrik hatları titreşti, sonra karanlığın içinde erimeye başladılar. Hâlâ yanımda oturduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden temkinli bir şekilde yastıklara yaslandım ve nefes verdim.

Karanlıkta konuşmak daha kolay geliyordu. "Zehrin etkisiyle kendimde değilken söylemiş olabileceğim saçma sapan şeyler için özür dilerim," dedim mahcup bir kahkahayla.

Wyn alçak bir homurtu çıkardı. "Merak etmeyin."

Bir an sessizlik oldu. Sonra sessizce "Ciddiydim," dedim. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Bunu yapmanın sana zarar vereceğini fark etmemiştim. Yapmak zorunda değildin-"

Uzun parmaklar aniden enseme tekrar kavradı, ensemdaki kısa saçları taradı ve beni anında kesti.

"Danny," diye mırıldandı Wyn ve şimdi bana daha yakın olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden fırladı. O kadar yakındı ki, kapüşonunun kenarının şakağıma değdiğini hissettiğimi sandım.

"Evet," diye fısıldadım, geri çekilir diye bir santim bile kıpırdamaya korkuyordum. Avuçlarım gergin bir bekleyişle nemlendi. Kalbim göğsümde o kadar sert atıyordu ki, kesinlikle duyabilirdi.

O parmaklar hafifçe sıkılarak başımı sabit tuttu ve bir şekilde, karanlık zaten çok mutlak olmasına rağmen, Wyn'in kapüşonunun diğer her şeyi engellediği anı hissettiğime yemin edebilirdim. Karanlık daha da arttı. Daha ağır. Derinleşti.

Samimi.

Ve sonra serin nefesin dudaklarıma çarptığını hissettim. Bana bu kadar yakın olan başka bir varlığın ağırlığını hissettim - yüzümün hemen önündeki hava basıncındaki değişim.

Wyn'in kısık sesi ancak bir santim önümden geldiğinde sikim seğirdi ve kalbim göğsümde sarsıldı.

"Seni kurtardığım için bana asla teşekkür etme," diye mırıldandı.

Bir burnun benimkini dürttüğünü hissettim. Sonra serin dudakların ağzıma değdiğini. *Oh lanet olsun.* Midem alçaldı, parmaklarım yatakta yanlarımda sıkıca kenetlendikleri yerde karıncalandı. Ağzına karşı nefes nefese kalmıştım, çaresizdim ve ağırıyordum ama hareket edemiyordum.

Ama Wyn hala o son küçük boşluğu kapatmamıştı. Bana zaman ve bir seçenek veriyordu. Eğer bunu istemiyorsam geri çekilmem için.

Bunu çok istemiştim.

"Danny," diye mırıldandı Wyn ve ağzı tekrar benimkine değdi, sonra o mu son milimetreyi oynattı, ben mi oynattım, yoksa ikimiz mi oynattık emin değildim ama dudaklarımız aniden birbirine yapıştı, birbirimizin ağzının ıslak sıcaklığını hissetmek için hemen açıldı, ikimiz de bekleyemeyecek kadar sabırsızdık.

Wyn'in soğuk dili ağzıma girip benimkiyle oynadığında içimden kaçan boğuk, çaresiz iniltiye engel olamadım. Karşılık olarak kısık bir ses çıkardı, bir eli başımı sabit tutarken diğeri çenemi kavramak için yukarı çıktı. Uzandım ve ellerimi ceketinin altına soktum, gömleğinin altında gerginlikle kıvrılan güçlü, yağsız kasları hissedince tekrar inledim. O

Tadı nemli toprak, duman ve kömür gibiydi ve sert dudakları benimkilere karşı serindi. Ama ben yanıyordum, vücudum titriyordu ve sikim pantolonumun içinde zonklamaya başlamıştı bile. Onu daha da yakınımda istiyordum ve onu kendime çekmek için sırtındaki gergin kas kütlelerini kavradım, dilim hâlâ onunkiyle düellodaydı.

İsteyerek boşaldı ve öpüşmemiz daha acil, daha sıcak bir hal aldı. Wyn aniden hareketlendi, kalçalarımın bindi, ağırlığı ağrıyan sikime baskı yapıyor ve ağzına boğuk bir sesle inlememe neden oluyordu.

Beni öpmeyi bırakmaya benim kadar isteksiz görünüyordu, dudaklarını tekrar tekrar dudaklarıma bastırıyor, diliyle ağzımı fethediyordu. Kalçalarım kendi aklıyla yukarı kalktı, sikimi Wyn'e bastırdı ve ağzımın içine doğru alçak bir ses çıkardı.

Sonra elleri hareket etmeye başladı. Saçlarımdan ve yüzümden ayrılıyor; acil, sarsıntılı hareketlerle bedenlerimizin arasına giriyordu. Pantolonumun düğmesini çektiğini hissettiğimde, ağzına doğru homurdandım ve cesaretle kalçalarımı tekrar kaldırdım, kalbim heyecanla göğsümde çarpıyordu.

Wyn sonunda beni öpmeyi bıraktı, ama yakınımda kaldı, ağzıma karşı nefes nefese kaldı. "Seni becermeme izin vereceğini söylemiştin," diye homurdandı, sesi biraz dengesiz çıkıyordu, dudakları dudaklarıma değiyordu. "Yine de yapacak mısın Danny? Sevişmek istiyor musun?"

Cevabımı verirken sikim ellerine karşı sertçe sallandı ve sızarken boxer külotumun kumaşının ucuna yapıştığını hissedebiliyordum. Söylemiş miydim? Bunu söylemiş miydim? Bu kadar tahrik olmasaydım çok utanırdım.

Çılgınca başımı salladım ve umutsuz, kör öpücükler arasında ulaşabildiğim her şeye cevap verdim: Wyn'in ağzını, çenesini, çenesini. "Evet. Siktir. Evet. Lütfen."

Wyn pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarmak için geri çekilmeden önce beni bir kez daha sertçe öptü. Ağırlığı kısa bir süreliğine beni terk etti ve yere çarpan bir botun gümbürtüsünü duydum, ardından bir başkası ve sonra yere düşen kumaşın hafif hışırtısını. Sonra geri döndü, kalçalarımın üzerine oturdu, çıplak tenim çıplak tenimle buluştu. Ürperdim, kalçalarım tekrar kamburlaştı.

Bu kez ağzıma doğru eğildiğinde, uzun saç tellerinin çenemi ve köprücük kemiğimi gıdıkladığını hissettim ve Wyn'in ceketinin yanı sıra pantolonunu ve botlarını da çıkardığını fark ettim. Yanlarını kavradım ve ellerim çıplak teniyle buluştu. Lanet olsun. Wyn'in tamamen çıplak olduğunu ve üstüme çıktığını fark edince sikim göbeğime daha fazla ön sperm sızdırdı.

Alt dudağımı emdi ve ısırığında keskin dişlerini hissettim. "Emin misin?" diye sordu, sesi sakindi ama eli yukarı uzanıp

boynumun arkasına doğru kayarak tekrar aceleyle kavradı. Hemen başımı salladım, beni görebildiğini biliyordum, keşke ben de onu görebilseydim, ama gözlerim tamamen açık olsa bile önümde sadece karanlık vardı.

Wyn kısık bir ses çıkardı ve beni tekrar öptü, dili ağzımın içine kayarken benimkinden bir derece daha soğuktu. Öpüşme devam etti ve Wyn'in kalçaları üzerimde sallanana kadar daha da çılgınlaştı. Karnımın üzerinde sert bir şekilde duran sikimin alt tarafında kaygan bir sıcaklık hissettiğimde, bir küfür savurdum. Tüm vücudum titredi, taşaklarım tek bir dokunuşla gerildi. Sikim rahatlamak için çaresizce karnıma doğru sertçe sallandı.

Wyn hâlâ üzerimdeydi ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Bir an önce bacaklarımın arasına girmesi gerekiyordu, yoksa patlayacaktım. Sinirlerim göğsümde patladı ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecek kadar çaresizdim. Onu istiyordum. *Onu istiyordum.*

"Emin misin Danny?" Wyn bana sordu, sesi soluğu kesilmişti.

Hemen başımı salladım. Wyn tekrar bedenlerimizin arasına uzandı ve uzun, soğuk parmakları aletimin tabanını sardı. Nefes nefese kaldım ve eline doğru eğildim, ama o beni sıkıca tuttu ve sikimi yukarı kaldırdı. Bacağının kalçama sürtündüğünü hissettim ve sonra-

"Oh lanet olsun." Aletim Wyn'in kaygan, sıkıcı kanalının içinde kayarken sesim içimden odanın sessizliğine doğru titredi. Ağzına karşı titrek bir şekilde nefes aldım, Wyn'in hızlı nefesleri benimkilere karıştı, sert, kaygan horozu yarığından çıktığı yerde alt karnıma karşı zonklayana kadar aşağı indi.

Alt dudağımı ısırırken Wyn'den alçak, tatmin edici bir ses geldi ve sonra kalçalarını kaldırdı, böylece aletime geri batabilirdi.

Titredim, ellerim kalçalarını kavramak için aşağıya indi, sonra kıcını, sonra tekrar kalçalarını, üzerimde sallanmaya başladı, o kadar yumuşak, akıcı hareketlerle horozumu sürüyordu ki nefes alamadım. Göğsüm kabardı, sikim şimdiden o kadar sert zonkluyordu ki çok erken boşalmaktan, bunun bitmesinden korkuyordum. Parmaklarım muhtemelen Wyn'i çok sıkı kavırıyordu, ama ağzıma karşı nefes nefese kalırken umursamıyor gibi görünüyordu, dudaklarımız hala bir nefes uzakta ve daha hızlı hareket etmeye başladı.

Ellerimi kalçalarına doğru kaydardım ve Wyn'in hareketleriyle birlikte kavrayışımın altında şişen ve gevşeyen kalın, gergin kasları hissederek inledim. Ama aniden uzanıp bileklerimi kavradı, sonra kollarımı yukarı çekerek başımın üzerinde tutturdu. Sikim onun içinde zonkluyordu ve ben

Daha derine inmek için kalçalarımı kaldırdım, içindeki o noktaya sürtündüğümü biliyordum çünkü Wyn'in nefesi kesildi ve titredi.

Hâlâ kollarımı sıkıca tutuyor, iki bileğimi güçlü kavrayışıyla birbirine kenetliyordu. Wyn ağzıma sert, cezalandırıcı bir öpücük kondurdu.

"Gelecekte lanet olası tehlikelere koşma Danny," diye homurdandı, sonra beni tekrar öptü. "Kendini güvende tutmalısın." Bir sert öpücük daha. "Söz vermelisin." Ve bir tane daha. "Evet mi?"

Nefes nefese kalmıştım, zevkten çılgına dönmüştüm, kalçalarım Wyn'in aşağı doğru her itişini karşılamak için yukarı doğru çarpıyordu, bu da sevişmemizi iki kat daha sert ve çılgın hale getiriyordu. Keskin dişleri çenemi ısıyor, nefesimi kesiyor ve beni dikkatimi vermeye zorluyordu.

"Evet, Danny?" Wyn alçak, karanlık sesiyle tekrarladı, ama çoktan çenem boyunca ve boynumdan aşağı öpüyordu, dilini gergin tendondan aşağı kaydırıyor, hafifçe ısıyor, boynumun ve omzumun kıvrımını emiyordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, bileklerim onun pençesinde kıvranıyordu ama kesinlikle kurtulmak istemiyordum. "Evet, evet. Oh lanet olsun, evet-"

Boynumu yastığa yaslayarak ağzını daha fazla açtım, dizlerimi daha geniş açarak Wyn'in sıcak bedenine daha sert girmem için bana daha fazla kaldıraç sağladı. Boğazıma karşı çıkardığı inilti karnıma doğru bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

Tüm vücudum titriyordu ve her tarafım sıcak ve soğuktu. Taşaklarım sikimin dibine kadar çekilmişti ve sikimin başı dayanılmaz derecede hassastı, neredeyse nefes alamıyordum.

"Wyn-oh lanet olsun-" diye nefes nefese kaldım, sesim boğuk, çaresiz bir enkaz gibiydi.

Wyn'in sikinin başından göbeğime sıcak ön sperm damladığını hissettiğimde bağırdım. Birleşen bedenlerimiz arasında her şey zaten çok kaygan ve dağınıktı, ama bu beni uçurumun kenarına getirdi.

"Boşalacağım," diye mırıldandım, boynumu emip tenime doğru alçak sesle inerken, boynuzunun sert kıvrımı çeneme sürtünürken ağzımı Wyn'in saçlarına gömdüm. "Siktir, boşalacağım-"

Zaman yavaşladıkça ve spermin şaftımın uzunluğundan kaynadığını hissettiğimde, en kısa anlar için her bir hissi mükemmel bir netlikle hissedebiliyordum gibiydim. Wyn'in benimkinin üzerindeki bedenindeki hafif titreme; kanalının sikimi okşayan kaygan, amansız sıkma basıncı; şaftının alt kısmıma değdiği yerden yayılan ısı

Karnı; hatta içindeki hafifçe kalkmış yumru bile, her itişte horoz başımın kenarını zar zor yakalıyordu.

Wyn doğrulup oturdu, bileklerimi kelepçeleleyen eli ağırlığını daha da artırarak beni yatağa daha çok itti ama bu sadece vücudumda dolaşan titremeleri daha da güçlendirdi. Diğer elinin aşağı uzandığını hissettim ve sonra sikini okşamaya başlarken parmak eklemlerinin göbeğime değdiğini hissettim.

"*Siktir*," diye boğuldum, sırtım kamburlaştı, Wyn'in sıcak bedenine boşalmaya başladığımda ellerim yumruk oldu. Sertçe titriyordum, kığım her sıcak döl fişkırmasıyla sıkıca kenetleniyordu. Wyn'in kanalı etrafımda sıkılaştı, dalgalandı, vahşi, dişleri sıkılmış bir inilti çıkarırken orgazmı çekti ve titremeye başladı. Eli sikinin üzerinde uçtu ve sıcak döllerini ağzıma ve çeneme inerken son bir boşalmayla taşaklarımın kasıldığını hissettim, bu da beni sarsarak göğsümün derinliklerinden gırtlaktan gelen bir iniltinin yükselmesine neden oldu.

Hâlâ bileklerimi tutan parmaklar sıkıca kenetlenmiş, kırılğan derimi ısıırıyordu. Gerginlik sonunda Wyn'in bedenini terk etti ve yavaşça bıraktı, uzun parmakları hassas iç kolumda yatıştırıcı bir şekilde ilerliyordu. Göğsüm kabarıyordu ve Wyn yavaşça kalçalarını kaldırdığında titredim, sadece yumuşayan horozumun serbest kalması için yeterli. Kollarımı hareket ettirebileceğimi fark etmem biraz daha uzun sürdü ve Wyn üzerimde nefes nefese kalırken kollarını kavramak için uzandım, onu bir öpücük için daha aşağı çekmek istiyordum.

Sadece hafifçe çekiştirerek boşaldı, dudakları bu kez daha yumuşak, daha az aceleyle benimkine bastırıyordu. Ağzı hâlâ dilini içeri sokmak için benimkini açmaya çalışıyordu ama bu daha fazla zevk talep etmekten ziyade karşılıklı tatmini paylaşmakla ilgiliydi. Tadabildiğim tuzun ağzıma gelen ve şimdi aramızda paylaşılan döl olduğunu fark ettiğimde, midem tatlı bir zevkle sarsıldı. Wyn'in ağzına doğru inlemekten kendimi alamadım, bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordum ama sona ermek üzere olduğunu da biliyordum.

Ve sonra oldu. Wyn ağzıma son bir öpücük kondurdu ve yavaşça doğrulup oturdu; serin hava, yorulmuş bedenlerimizin nemli sıcaklığı arasından akıyordu. Bedenim hâlâ titriyordu ve kendimi soyulmuş hissediyordum. Derim yüzülmüş gibi. Küçük bir parçam Wyn'in oyalanmadan yoluna devam etmesini ve daha önce yaptığı gibi hiç olmamış gibi davranmasını bekliyordu. Tüm bu olanları görmezden gelmesini, oysa benim için bu... her şeydi.

Ama yapmadı. Ellerimdeki titremeyi görüp benim için üzüldü mü, yoksa bunu daha önce hiç yapmadığımı bir şekilde anlayabildi mi bilmiyorum ama uzun, serin parmaklar sıcak yanağımı okşadığında gerginliğin bir kısmı beni terk etti. Beni çok savunmasız, çok açıkta hissettirse de

parmaklarımı onunkilere dolamaktan ve avucuna bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım.

Wyn'den ürpertici bir nefes çıktığını duyduğumu sandım ama ses çok yumuşak ve hızlıydı, ben daha farkına bile varamadan bitmişti. Elini çekmeden önce alt dudağımı hafifçe okşadı. Kendimi titreyen kollarımın üzerinde doğrulmaya zorladım, kumaş hışırtılarının sesini dinledim, odanın koyu karanlığında hâlâ tamamen kördüm.

Lamba tekrar yandığında irkildim ve hassas gözlerimi ani ışıktan korumak için hızla gözlerimi kııptım.

"Al."

Wyn su bardağını bana uzatıyordu. Pantolonunu ve paltosunu giymişti, kapüşonu yukarıdaydı, yüzü gölgeler içindeydi, gizlenmişti. Bardağı ondan alıp içerken, gözlerim açıkta kalan göğsünün üzerinde dolaştı, fırsatım varken Wyn'in görebildiğim her yeni parçasını açgözlülükle aldım.

Göğsü ve karnı güçlüydü, daha birkaç dakika önce ellerimin altında olan yağsız kesik kaslarla tanımlanmıştı, solgundu ve tamamen yara izleriyle kaplıydı. Kalın bir tanesi göbeğini kalçasından kalçasına kadar kesiyordu ve bu yaranın ne kadar korkunç olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

Uzun yaşamı boyunca ona sıkılan kurşunlardan dolayı kaç tane yıldız şeklinde et parçası görebildiğimi sayamadım. Bıçak yaralarından iğne inceliğinde yara izleri vardı. Yanıklardan kalan soluk, parlak deri parçaları. Sağ köprücük kemiğinin üzerinde, paltosunun altından görünen, haftalar önce o eski çiftlik evinde ona isabet eden kurşunun açtığı taze pembe yara izleri vardı. Yaşlı ve güçlü bir canavar olmasına rağmen hâlâ acı hissettiğini biliyordum ve onu yanıma sürükleyip güvende tutmak için yorganın altına saklamak istedim. Tek yaptığı insanlığın parazit bir tür tarafından istila edilmesini engellemeye çalışırken, kimsenin ona tekrar zarar vermesini engellemek için.

Belki de bakışlarım onu rahatsız etti ya da sinirlendirdi, çünkü Wyn aniden arkasını döndü. "Sana temizlenmen için bir şeyler getireyim," dedi ve dizlerim hala açık ve bitmiş aletim kalçamın üzerinde dururken orada oturduğumu fark ettiğimde boynumdaki ısı kızardı.

"Sorun değil," diye geveledim, Wyn'in önünde sikimi bu şekilde temizleme düşüncesinden utanmanın ötesinde. Pantolonumla uğraşmaya başlamıştım bile, onu yukarı çekip kalçalarımın tutarak yataktan mümkün olduğunca zarif bir şekilde tırmandım. Ki bu pek zarif bir davranış değildi. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor, o yüzden..."

Wyn'in yanından geçip banyoya girdim, kapıyı çektim ama tamamen kapatmadım, çünkü kapatsaydım kendimi çok fazla... saklanıyormuş gibi hissedecektim. Neden böyle hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu, ama odadaki hava Şimdi tuhaftı ve Wyn'in az önce olanlardan pişmanlık duymamdan benim kadar çekindiğİ hissine kapıldım.

abucak temizlendim, yine yorgundum. Wyn'in bana uyumamı söyleyeceğini biliyordum ve bu arada ne yapacağını merak ediyordum. O karanlık odada benimle öylece oturmasını beklemiyordum ve daha önce ondan bunu istediğimde ne kadar zavallı görünmüş olabileceğimi düşünerek kızardım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Karanlıktan korktuğum falan yoktu.

Yatak odasına geri döndüğümde Wyn tamamen giyinmişti. Odanın karşısındaki ekmeceli dolapta bir Şeylerle uğraşıyordu ama ben banyodan çıkınca hemen döndü.

"Daha fazla uykuya ihtiyacın var," dedi, tahmin ettiğim gibi. Yine de bir parçam itiraz etmek istedi, zayıf grneceğimden endişeliydi ama haklıydı. Zehrin etkisinden henüz tam olarak kurtulamamıştım ve ihtiyacım yokken kendimi çok fazla zorlamak aptallıktı.

"Acaba... Panjurları açabilir miyiz?" Yanaklarım kızararak sordum. Karanlıktan korktuğmdan değil ama pencerelerin üzerindeki kalın metal, bu odayı bir mezar gibi hissettiriyordu.

Wyn dondu kaldı ve sonra vücudunun sertleştiğini gördüm. "I-" Durdu ve başı seğirdi. "Zaten aőağıdaydılar, bu yüzden emin değilim..."

Neden tuhaf davrandığını merak ederek kaşlarını çattım, sonra fark ettim. Uzak duvara doğru yürürken glmsememeye çalıştım. Wyn bir Şeyi nasıl yapacağını bilmediğini itiraf etmekten *nefret ederdi*, özellikle de bu basit ya da önemsiz gördüğü bir Şey olduğunda. Ama ben bunun sevimli olduğunu düşünmüştüm.

Neyse ki panjurları kaldıracak düğmeyi çabucak buldum ve uzun, gıcırıtlı bir sesin ardından, yanlış kullanımdan titreyerek yükselmeye başladılar. Parlak güneş ıőığİ odayı doldurdu, göğsümdeki ve omuzlarımdaki gerginliğı gevşetti. Panjurlar devasa pencerelerin tepesine ulaőtığında, dışarı baktım ve ülkenin bu bölgesinde zengin insanların sevdiğı taő ve ahşap çiftlik konaklarından birinde olduğumuzu fark ettim.

Sık orman görebildiğim kadar uzanıyordu, güneş ışığında şaşırtıcı derecede parlak ve yeőildi. Uzaklarda dağlar yumuşak tepeler halinde yükselip alçalıyordu ama tam altımda bir zamanlar bakımlı imenlik olan, Şimdi ise arapsaına dönmüş bir alan görüyordum. Ve derin yeşil bir havuzun yanında

Kalın bir yosun tabakası olan Edin, pencerenin altındaki eski bir ahşap şezlonga uzanmıştı.

Hatırladığımdan iki kat daha büyük görünüyordu. Soluk mor teni güneşte parıltıyor gibiydi ve kollarını başının arkasında kavuşturmuş, sıcaklığı içine çekerken pazuları korkutucu derecede büyüktü. Uzun kuyruğu altındaki eski betonun üzerinde tembelce sallanıyordu.

Ona seslenmek, beni taşıdığı için teşekkür etmek istedim ama bunu yapamayacak kadar utangaç hissediyordum. Zehrin etkisindeyken muhtemelen çok utanç verici şeyler söylemiştim ve onu çok az tanıyordum. Wyn'i utandırmak istemedim.

Wyn'e geri döndüm. "Tamam. Uyu." Ona gülümsedim ve yatağa doğru yöneldim. "Birkaç saat sonra gelip beni uyandırır mısın? Çok fazla uyumak ve kendimi bok gibi hissetmek istemiyorum."

Wyn'in kafası eğildi. "Bu... bir şey mi? Uyumaktan daha mı kötü hissediyorsun?" Yatağın kenarına otururken kıkırdadım. "Evet."

"Anlıyorum." Wyn'in kapüşonu bir santim eğildi. "Birkaç saat içinde geri geleceğim." "Teşekkürler."

Bir saniye kımıldamadı ve uzun parmaklarının iki yanında seğirdiğini gördüm. Beni uyumaya bırakmadan önce yanıma gelip beni tekrar öpmeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Kahretsin, bunu yapmasını istiyordum. Ona baktım, sadece gözlerimle bunu yapmasını sağlamaya çalıştım, ama sonunda döndü ve sertçe odadan çıktı.

İçimi çektim, bakışlarım tekrar pencereden dışarıdaki manzaraya kaydı. Yorgundum ama şimdi panjurlar açık olduğundan odanın ne kadar ısındığını fark ettim. Klima açık değildi -ya artık çalışmıyordu ya da Wyn'in bundan haberi yoktu- bu yüzden kalktım ve dev pencereleri açıp açamayacağıma bakmak için ilerledim.

Dışarıda küçük bir Juliette balkon vardı ve büyük pencerelerin bir tarafı aslında esintiyi içeri almak için birkaç santim kaydırıldığı cam bir kapıydı. Edin'e hızlıca bir kez daha baktım ve Wyn'in onun yanında yerde oturduğunu, dirseklerini yayılmış dizlerine dayadığını, omuzlarını kamburlaştırdığını ve dalgınca ceketinin kolunun manşetini karıştırdığını görünce donakaldım. Hiç çok sıcaklayıp sıcaklamadığını merak ettim ama bundan şüpheliydim. Diğer insanların çoğundan daha soğukkanlı görünüyordu.

"Danny nasıl?" Edin alçak, gürleyen sesiyle sordu. "Biraz daha uyuyor. Neredeyse iyileşti."

"Güzel." Edin yüzünü güneşe dönerek şezlonga geri yerleşti. Gözlerini açıp yukarı bakma ihtimaline karşı yana doğru eğilmeme neden oldu.

Yine de neden kulak misafiri olduğumdan emin değildim. Sanırım sadece Wyn'in benim duyamayacağımı düşündüğü zamanlarda benim hakkımda neler söylemiş olabileceğini duymak istemişim.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama cam kapının yanında, görüş alanının dışında durdum ve dinledim. Bir dakika kadar hiçbir şey söylemediklerinde midem panikle kasıldı. Dinlediğimi biliyorlar mıydı? Onlar-

"Sanırım Danny *artık* yüzünü görmüştür," diye kıkırdadı Edin. Wyn,

"Bunu sana söyleten nedir?" diye mırıldanmadan önce bir duraksama oldu.

Edin'in gözlerinin dolduğunu duyabiliyordum. "On dakika önce sikiştiğinizi duyduğum için mi?"

Bunu duymuş mu? Kahretsin. Az önce yaptığımız şeyi düşününce midemde tatlı bir kasılmayla birlikte yüzüme sıcaklık doldu. Wyn cevap vermedi ve bedenim ne yaptığına bakma ve görme ihtiyacıyla gerildi. İfadesinin ne olduğunu.

"Yani?" Edin bastırdı. "Eminim nasıl görüldüğün umurunda bile değildir, değil mi?"

"O yapmadı-" Wyn kendini durdurdu ve sesinin gerçekten de en ufak bir *telaşa kapılmış* gibi çıktığına inanamadım. "Karanlıktı."

Bir süre durakladıktan sonra Edin gür bir kahkaha attı. "Neden ondan saklanıyorsun, dostum? İyi bir yüzün var."

Kumaş hışırtısı duydum, Wyn'den bir protesto hırıltısı. "Bırak beni, hödük."

Edin yine kıkırdadı ve ben de gülümsemek istedim. Wyn için iyi bir arkadaş gibi görünüyordu. Onu kızdırabilecek ve taşaklarını patlatabilecek kadar yakın. Wyn'in çok fazla taşığı olduğundan şüpheliydim. Benim hiç olmadı.

Bir süre sessizce oturdular ve ben tam yatağa dönmeyi düşünürken Edin tekrar konuştu, sesi artık daha ciddiye. "Onunla ne yapıyorsun, Wyn?"

Sertleştım.

"Ne demek istiyorsun?" Wyn sordu, sesi sahte bir kayıtsızlıkla dikkatliydi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. O çok genç. Çok masum."

Buna karşı çıktım, göğsüm öfkeyle ısındı ama Edin devam etti. "Eğer onu tutmak istiyorsan, bir insanın burada hayatta kalabilmesi için acımasız olması gerektiğini çabucak öğrenmesi gerekiyor. İster bir parazitle, ister başka bir insanla ya da bizden biriyle karşı karşıya kalsınlar, ölmeleri için sadece bir anlık tereddüt gerektiğini öğrenmeleri gerekiyor."

"O tutulacak bir şey değil, Edin," diye tükürdü Wyn. Huzursuzca volta attığını duyabiliyordum. "Tıpkı o askeri puştlar gibi konuşuyorsun, bize numuneymişiz gibi davranıyorsun."

aval aval bakmak için." Sesi savunmaya geçti. "Danny'ye bir seçenek sundum. Birkaç seçenek. O benimle kalmayı seçti. O istedi."

"Yanlış şeye odaklanıyorsun." Edin'in sesi kararlı ve sakindi. "Ama ona gerçekten bir seçenek sundun mu? Onu o askeri üsten aldınız. Bunun seninle çalıştığını düşünecekleri anlamına geldiğini biliyordun. Olanlarla bir ilgisi olduğunu düşüneceklerini biliyordun."

"O... o bana karşı nazikti. Onu orada bırakamazdım. Bunu riske atamazdım. İçeride rycke vardı."

Bunun ne olduğunu bilmiyordum - bir koku mu? - ama Edin cevap verdiği için üzerinde duramadım. "Olabilirdi ama. O bir asker. Bizimle başa çıkmak için eğitildi."

"Hiçbiri bir rycke ile başa çıkmak için eğitilmedi. Asla da olamazlar."

"Wyn," diye gürledi Edin, sesi uyarıcıydı.

"Peki. Onu ben istedim," diye hırladı Wyn. "Onu istedim ve aldım."

Sanki kabul ettiğine pişman olmuş gibi sustu. Midemde derin, ağır bir sıcaklık yayıldı, zevk uzuvlarımda dolaştı.

Wyn beni istemişti.

"Yine de ona bir seçenek sundum," diyordu, sesi artık daha az kesindi. "Gidebilirdi. Biz çıktıktan sonra. Benimle gelmek zorunda değildi."

"Peki." Edin'in ses tonu duygusuzdu. "İyi. Onu sen aldın. Onu Çorak Topraklar'a getirdin ve o da seninle kalmayı seçti. Şimdi buradaki hayata hazır olduğundan emin olmak senin sorumluluğunda."

"Biliyorum. Öyleyim," diye tersledi Wyn.

Edin'in küçük bir iç geçirdiğini duydum. "O çok... şefkatli, Wyn. Çok güveniyor. Sertleşmeye ihtiyacı var."

"Hayır, öyle değil." Wyn'in sesi karanlıktı, tonu kesindi.

Edin öfkeyle ofladı. "Evet, öyle. Neredeyse ölüyordu. Ona buranın ne kadar kötü olabileceğini göstererek bir iyilik yapmış olursun."

"Neden? Sırf biz böyleyiz diye neden sertleşmiş, acımasız bir şey olması gerekiyor?" Wyn'in sesi öfkeliydi ama sesini alçak tutmaya çalışıyordu.

Bir duraklama oldu. Sonra Edin sordu, "Nereli?"

Wyn'in nefes verdiği duydum, sesi neredeyse yorgun çıkıyordu. "Şehirlerden biri. Güneyde."

"Oraya geri döner mi? Eğer yollarınızı ayırırsanız?"

Yolları ayırmak mı? Yollarımı ayırmak istemiyordum. Panik göğsüme yapıştı. Wyn yaptı mı?

Bir duraklama oldu. Wyn sonunda sessizce, "Sanmıyorum," dedi.

"Yani burada sıkışıp kaldı. Çorak Topraklar'da." Edin'in ses tonu yönlendiriciydi ve sinirime dokunduğunu biliyordum.

"Yani?" Wyn hırladı ama sözlerindeki suçluluk duygusunu duydum.

"Yani bir insan için buradaki hayata uyum sağlayamazsa çok çabuk ölecek. Onu olduğu gibi seviyor olabilirsin, Wyn. Sertleşmesini ve acımasızlaşmasını, bir katile dönüşmesini istemeyebilirsin ama hayatta kalmasını istiyorsan bunu yapmak zorunda."

"Onu koruyabilirim," diye tersledi Wyn. "O bir katil değil. Katil olmasına da gerek yok. Aldığım canlar yüzünden içim zaten kararmış ve mahvolmuş durumda. Onun için bu yükü memnuniyetle üstlenirim."

Edin açıkça, "Mantıklı davranmıyorsun," dedi.

"Kapa çeneni," diye hırladı Wyn.

Edin'in iç çektiğini duydum. "Değilsin. Olmadığını biliyorsun. Onu sonsuza dek koruyacaksın, değil mi? Onu yanında sürükleyecek, parazitlerden, bizim gibilerden ve seni öldürmeye çalışan tüm insanlardan koruyacaksın, öyle mi?"

"Evet."

"Dün başarısız oldun."

"*Kapa çeneni Edin,*" diye kükredi Wyn, sesi daha da çarpıklaşarak beni saklandığım yerde sıçrattı.

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum." Edin'in derin sesi olabildiğince yumuşaktı. "Görmeni sağlamaya çalışıyorum. Eğer... ona gerçekten değer veriyorsan, ona daha iyi bir şans verirsin." Bir duraklama oldu. "Bundan daha iyi bir hayat."

Sessizlik uzadı ve bu süre içinde midem ağır bir buz topuyla doldu. Edin ne diyordu? Wyn'in beni göndermesini mi sağlamaya çalışıyordu?

Dehşet içime saplandı. Onu terk etmek istemiyordum.

Wyn'i istiyordum. Onu istiyordum.

"Onu doğudaki bir akıncı kampına götürebilecek birini tanıyorum," diyordu Edin. "Moth güvenilirdir ve onların iyi olduğunu söylüyor. Onu yanlarına alacaklar. Ona burada nasıl yaşayacağını öğretirler."

"Hayır." Wyn'in sesi birazcık kararsız çıkmıştı. Bir derin iç çekiş daha. "Wyn-"

"Hayır dedim." Bir hareket duydum. Kalbim küt küt atarken kendimi pencerenin yanındaki duvara daha da yasladım. "Ve bunun o kadar basit olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum, ama... en azından bir düşün. Teklif bekliyor olacak."

Midemin bulandığını hissederek hızla yatağa geri döndüm ve yorganı başımın üzerine çekerek içine tırmandım. Çocukça bir hareketti ama hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Özellikle de Wyn'in beni yabancılarla dolu bir kampa göndermesini. Ne oluyor lan? Edin bunu neden önerdin ki? Benden *hoşlanmıyor* muydu? Neden Wyn'in beni terk etmesini sağlamaya çalışıyordu?

Kafam bir sürü düşünceyle çalkalandı ama zehrin kalıcı etkileri sonunda beni dibe çekti. Düşündüğümü hatırladığım son şey, Wyn'in üzerimde ne kadar mükemmel hissettiği idi. Beni çevreliyordu. Bunu daha yeni keşfetmişim, biriyle böyle bir bağ kurmayı. Hayatımda ilk kez birini bu kadar çok istiyordum. Bunu kaybetmek istemedim.

Onu kaybetmek istemedim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bu kez uyandığımda nihayet kendimi enerjik ve dinlenmiş hissediyordum. Kafam berraktı ve açık pencere odadaki havayı taze ve serin kılıyordu. Böylesine büyük bir yatakta uzanabilmenin keyfini çıkararak gerinirken minnetle havayı içime çektim.

Wyn'in benim için yapmasından ziyade doğal bir şekilde uyanmıştım ama ağırlığımı ellerime vererek oturma pozisyonuna geçmeye çalıştığımda odaya adım atıyordu. Beni görünce durakladı. "Ben de tam seni uyandırmaya geliyordum."

"Evet, yeni uyandım." Sesim uykudan cızırtılıydı ve gözümü ovuşturdum. "Daha iyi hissediyorum."

"Güzel." Wyn yatağa doğru birkaç adım attı ve sonra durdu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Boynumu uzattım ve yataktan kayarak çıktım. "Yok, ben iyiyim, sadece kaskatı kesilmeden ve ağrımadan önce kalkıp hareket etmem gerekiyor."

Wyn bir kez başını salladı, parmakları iki yanında seğiriyordu. Ne yapacağından emin değil gibiydi ve bu... biraz sevimliydi. Aynı zamanda kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağladı, sanki o da seviştikten sonra nereye gideceğimiz konusunda aynı derecede bilgisizdi. Daha önce de bir şeyler yapmıştık ama bu farklı hissettirmişti. Bu daha fazlasını hissettirmişti. Onun *içindeydim*.

Hatırladıkça sikim pantolonumun içinde seğiriyordu. Onun sıcak ve ıslak bir şekilde sikimi sıkıca kavradığını hissettim. Çıkardığı hırıltılı, nefessiz küçük sesler. Dilinin ağzımın içine dalması, istila etmesi.

Tanrım, bunu tekrar yapacağımızı umuyordum.

Çabucak gömleğimi giydim, temiz bir çift çorap aldım ve onları ve botlarımı giymek için yatağın kenarına oturdum. Giyinmiş olarak ayağa kalktığımda Wyn hâlâ kıpırdamamıştı. Sinirle yutkunarak aramızdaki mesafeyi geçtim.

Wyn benimle yarı yolda buluşmak istermiş gibi seğirdi, ama yapmadı. Karşısında durduğumda, artık sadece benim yanımda nasıl davranacağından emin olmadığını fark ettim. Huzursuz ve gergindi ve aniden hatırladım

Neden? Edin'in sözleri aklıma geldi ve sanki gitmesini engelleyecekmiş gibi uzanıp Wyn'in paltosunu kavradım. Beni göndermesini.

Benden bir işaret bekliyor olmalıydı, çünkü Wyn boynumu kavradı ve aceleyle aşağı eğildi. Gözlerim beklentiyle kendiliğinden kapandı ama bir saniye sonra göz kapaklarımın arasından kapüşonunun serin karanlığının etrafımı sardığını hissedebiliyordum.

Beni öperken dudakları serin ve sertti ve ben güçsüz düştüm. Kollarımı içeri sokmak için paltosunu bıraktım, daha da yaklaştım, vücudunun benimkine değmesini istedim. Gömleğinin içinden bile sırtındaki ağır yara izli derinin çıkıntılarını ve çukurlarını hissedebiliyordum. Wyn boğazından bir ses çıkardı ve dilini içeri sokmak için dudaklarımı araladı. Uzun dakikalar sonra yavaşça geri çekildi.

Sersemlemiş gözlerimi kırptıştırarak açtığımda çeneme bir öpücük daha kondurdu. Geri adım atıp kapüşonunu çevirdiğinde Wyn boynumu sıktı. "Yemek yemen gerek."

"Ha?" Biraz şaşkındım. "Oh. Evet. Tamam."

Wyn beni odadan çıkarıp tonozlu tavanı olan bir avluya götürdü. Ortada geyik boynuzlarından yapılmış devasa bir avize asılıydı. *Zengin insanlar tuhaftı*. Dev bir merdivenden aşağı indik ve en altta arka bahçeye açılan bir dizi geniş çift kapı görebiliyordum.

Wyn baktığımı fark etmiş olmalı. "Dışarıda oturmak ister misin?" diye sordu. "Sana bir şeyler getirebilirim."

Başımı salladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben yapabilirim-"

"Bana bırak." Kapüşonu Fransız kapılarına doğru başını salladı. "Edin hâlâ dışarıda. Git ve koca aptala bir süre eşlik et."

Gülümsedim, başımı salladım. "Tamam. Teşekkür ederim."

Wyn cevap olarak yumuşak bir ses çıkardı ve dönerek mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerledi. Dışarı çıktım ve Edin'in büyük mor bedeninin şezlonga baygın bir şekilde uzandığını gördüm. O şey onun ağırlığını nasıl kaldırıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

"Merhaba, Edin." Yaklaşırken sesim biraz utangaçtı. Bu büyük canavarla çok fazla aydınlık zaman geçirmemiştım ama bilinçsiz bedenimi taşıdığını bilmek beni ona olduğumuzdan daha yakın hissettiriyordu. Ayrıca Wyn ile aralarında geçen konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra benim hakkımda ne hissettiğinden de emin değildim. Ama bunları duyduğumu bilmesine izin veremezdim.

"Danny." Edin doğrulup bana sırttı, dişleri güneşte inci gibi beyazdı. "Kendini daha iyi hissediyor musun? Gel ve otur. Ben kalkayım-"

"Hayır, sorun değil," dedim hızla, şezlongun yanındaki çimlere oturmak için aşağı indim. "Ben burada iyiyim. Teşekkürler. Ve evet, kendimi normale dönmüş hissediyorum." Kızardım. "Beni taşıdığın için teşekkür ederim. Söylediğim aptalca şeyler için de özür dilerim," diye aceleyle ekledim.

Edin kıkırdadı, altımdaki toprağı titrettiğini hissettiğim alçak bir gümbürtü. "Wyn'le sikişmek karşılığında sana yüzünü göstermesi için takas yapmaya çalıştığın zamanki gibi mi?"

Boğazımda boğuk bir ses çıkardım, yüzüme kan hücum etti. "Kahretsin."

"Yani," Edin beni dürttü, bana geniş, dişli bir sırıtış attı, "görünüşe göre Wyn ödülünü teslim etmeden aldı, ha? Sana yüzünü göstermedi mi?"

Ses kısıklığından kurtulmaya çalışarak boğazımı temizledim ve boğazımın lekeli olduğunu fark ettim. "Özür dilerim, eğer duyduysanız-"

"Pfft." Edin'in kalın, kaslı kolu kısa bir süreliğine benimkine çarptı ve devasa gövdesine, kuyruğuna ve dişlerine rağmen kendimi rahat hissetmemi sağladı. Tıpkı Wyn'e yaptığı gibi benimle dalga geçiyordu. Bu iyi hissettirdi, ben de ona sırttım, yanaklarım hâlâ pembeydi ve Edin kocaman bir kahkaha patlattı.

"Belki sen bana söyleyebilirsin..." Daha yakına eğildi ve komplocu bir tonda konuştu. "Ne farkı var?"

"Ne demek istiyorsun?" Ön kolumu dizime dayamak için bir bacağımı yarı uzatarak sordum. Dalgınca biraz ot kopardım ve parmaklarımın arasında yuvarlayarak yapış yapış olduklarını hissettim.

"İnsanlarla sikişmekten. Ben hiç insan sikmedim. Bir farkı var mı?"

Oh. Tekrar kızardım, parmaklarımdaki otları büktüm ve boğazımı temizledim. "Şey... um, ben de yapmadım, yani..."

"Ne yapmadın?" Durakladı. "Oh, bir insanla sikişmedin mi?"

Başımı salladım ve başımı eğerek ezilmiş çimenlere sertçe baktım. Parmak uçlarım soluk sarımsı bir yeşile boyanmıştı. Edin'in bana baktığını hissedebiliyordum, bu yüzden bir süre sonra kirpiklerimin altından gizlice ona baktım. Yüzünde tuhaf, neredeyse şefkatli bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Oh, Danny." Birden o kalın mor kollar beni yakaladı ve çok sıcak bir kucaklamanın içine çekti. "Sen sadece..." Nefes verdi. "Lütfen kendini güvende tut, olur mu? O silahını kullanmaktan korkma. Hayatının burada ahlakından daha önemli olduğunu unutma."

Büyük, kaya gibi sert bir göğüs kafesine karşı ezilmiştim. Kollarımı kurtarmak için mücadele ettim ve beceriksizce Edin'in göğsünü okşadım. "Okşayacağım."

"Ciddiyim." Beni daha sıkı sıkı. "Ve eğer Wyn sana karşı bir piçlik yaparsa, bana haber ver ve onun canına okuyayım." Bu beni gülmekten kırdı geçirdi. "Wyn'in sana göz kulak olduğunu biliyorum ama söz veriyorum ben de olacağım Danny. Senin ağabeyin gibi olacağım."

Tekrar güldüm, sonunda beni bıraktığında göğsüm hafifledi ve ona sırtıtmak için geri çekildim. "Kulağa hoş geliyor. Benim hiç kardeşim yok, o yüzden..."

"Artık biliyorsun." Kocaman ellerinden biriyle başımın arkasını avuçladı ve kedi gibi garip bir sevgi gösterisiyle yanağını başımın tepesine sürtmek için öne doğru salladı. "Sen tatlı bir çocuksun Danny."

Kaşlarımı çatarak ellerimin üzerine yaslandım ve başımı güneşe doğru eğdim. "Ben çocuk değilim."

Edin küçümseyici bir ses çıkardı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Kafasını hangi saçmalıklarla dolduruyorsun Edin?" Wyn'in hayaletimsi sesi evden çıkarken bize doğru taşındı. Başımın arkasında durdu, bir gulyabani gibi üzerimde belirdi ve güneşi engelledi.

Edin'in çatık kaşlarla ve çarpık bir sırıtışla bana baktığı sırada ben de ona gülümsedim.

"Ona *senin* gibiler için fazla iyi olduğunu söylüyorum, Ruh Yiyici." Kıkırdadı. "Ve o silahı sırtında değil, elinde tutmaya daha fazla alışması gerektiğini."

Ses tonu alaycıydı ama Edin ve Wyn uzun, soğuk bir an boyunca birbirlerine bakarken havada gerginlik vardı. Az önceki konuşmalarına kulak misafiri olduğumu belli edemezdim, bu yüzden çenemi Wyn'in elindeki kâseye doğru salladım. Bu açıdan içinde ne olduğunu göremiyordum. "Bu benim için mi?"

Wyn başıyla onayladı ve kalçalarının üzerine çömelerek dumanı tüten sıcak domates çorbasıyla dolu kaseyi bana uzattı. Sonra da kolunun altına sıkıştırdığı bir kutu krakeri bana uzattı.

"Teşekkür ederim." Onu tekrar öpmek istedim ama Edin'in önünde buna cesaret edemedim.

Çorba hemen içilemeyecek kadar sıcaktı, bu yüzden içine biraz kraker batırdım ve Edin bana ordudan önceki hayatım hakkında sorular sorarken onları yedim. Wyn diğer tarafıma oturdu, sessizdi, bu yüzden dizim onun kine değene kadar çapraz bacaklarımı kurnazca ayarladım. Belki aptalcaydı ama bana aramızda küçük bir sır paylaşıyormuşuz gibi hissettirdi. Wyn'in biraz daha yaklaştığını hissettiğimde gülümsemek istedim.

Yemeğimi yedikten sonra Edin'le yollarımızı ayırarak çiftlikten ayrıldık. Beni bir ayı gibi kucakladı, ayaklarımı yerden kesti ve dikkatli olmamı söyledi. Sonra Wyn'i şakakları neredeyse birbirine değecek, boynuzlarının dipleri birbirine sürtünecek kadar yaklaştırdı ve duyamayacağım kadar alçak bir sesle onunla konuştu. Yine de dokunuş şefkatli ve tanıdıktı. Birbirlerini çok ama çok uzun zamandır tanıyorlardı - ama bunu nasıl bildiğimden emin değildim. Zehirden bayılmadan önce bununla ilgili bir şeyler duyduğumu hayal meyal hatırlıyordum.

Edin son bir el sallayıyla bize ters yönde ilerleyerek ormanın içinde kayboldu.

"Peki... nereye gidiyor?" Çiftliğin uzun araba yolunu takip etmeye başladığımızda Wyn'e sordum. Yine de Wyn'le tekrar yalnız kalacağım için gizliden gizliye heyecanlandığımı inkâr edemezdim. Karnımda yeni bir sıcaklık uğulduyor, olabilecekler için beklenti kaynıyordu.

"Belirli bir yer olduğunu sanmıyorum," dedi Wyn, omzundaki çantasını yeniden ayarlarken. "Dolaşmaya meyillidir."

"Kesinlikle... büyük bir kişiliği var."

Wyn küçük bir kakhaha attı. "O zorba bir hödük." Sırıttım. "Yine de ondan hoşlanıyorum."

Wyn'in başlığı bana doğru eğildi. "Evet." Yüzünü yola dönmek için geri döndü. "Ben de öyle," diye ekledi sessizce. Başlığımın altından gülümsedim ama bir şey söylemedim. Açıkçası Edin ve Wyn'in ilişkisi çok sevimliydi.

"Ee," kollarımı başımın üzerine doğru uzattım, serin havanın tadını çıkarıyordum. "Yola geri döndün, ha?"

Yanıt olarak hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Evet, ama artık yuvalara girmeyeceksin."

Gözlerimi devirdim. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olurum." "Bir dahaki sefer *olmayacak*."

Bir yanım sırf laf olsun diye tartışmak istiyordu ama aynı zamanda buna sevinmişim de. O yuva korkunçtu. Wyn'in içeri girip o şeylerle uğraşmak zorunda kalacağı düşüncesinden nefret etsem de, bir daha asla o kulübeye adımımı atmayacağım için mutluydum. O kulübede yanımda güçsüz ve titrerken, tüm o ısırlıklardan siyah kan damlarken düşündükçe ürperiyordum

yaralar. Ceketinin kollarındaki delinme izlerini ve solmuş lekeleri hâlâ görebiliyordum.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Ona sordum. "Bilirsin işte, ısırıklardan dolayı?" Wyn'in başlığı bana doğru döndü. "Ben iyiyim Danny."

Yutkundum. "Tamam. Güzel. Ben sadece... bilirsin. Sen yirmi kere falan ısırılmışken ben küçücük bir ısırık için dramatik davranıyormuşum gibi hissettim."

Eğlenerek ofladı pufladı. "Sen insansın. Ben değilim." Hayır.

Değildi. Ama bu onu daha da çok sevmeme neden oldu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Uzun bir süre boyunca güneye doğru yol aldık, uyumam için bulabildiğimiz her türlü barınakta ve Wyn parazit hissettiğinde durduk. Geçtiğimiz akıncı kamplarının bazıları harap olmuş eski bir binadan başka bir şey değildi, zar zor güvendeydi, diğerleri ise akıncıların nöbet tuttuğu büyük çitlerle çevrili yapıları.

Çoğunun silahı yoktu ama birkaçının vardı ve birkaçı Wyn yaklaştığında ona ateş etmeye çalıştı. Benim yaklaşmama asla izin vermezdi ve her zaman beni biraz güvenli bir yerde bırakmaya çalışırdı, böylece o yokken asi canavarlar bana sinsice yaklaşamazdı.

Wyn dumana dönüp saniyeler içinde kampın içine doğru yol almak yerine rahat ama bir şekilde hâlâ yırtıcı yürüyüşüyle kampa yaklaşmaya karar verdiğinde onu birkaç kez kurşun yağmuruna tuttular. Bunun dramatikliğinden hoşlandığından oldukça emindim - akıncıların bir şekilde içeri girmesini engellemek için çabalamalarını izlemekten, binalardan veya kamp duvarlarından yükselen çılgınca bağırışlarını duymaktan. Belki acımasızcaydı ama oraya *gerçekten* herkesi öldürmek için gitmiyordu.

Bulduğu kamp hariç, ikisi hariç herkes enfekte olmuştu. Kendimi işe yaramaz bir ahmak gibi hissederek beklediğim mesafeden bile, Wyn onları eski kamp arkadaşlarının kurumuş kabuklarıyla çevrili bıraktığında dehşete düşmüş çığlıklarını duyabiliyordum.

Güneye doğru ilerledikçe canavar gözlemleri sıklaştı ve New Mexico'ya geçtiğimizde Wyn bana gözyaşının buraya yakın, daha doğuda olduğunu söyledi. Bir parçam umutsuzca gidip onu görmek istiyordu. Ona sayısız soru sordum. Gerçekten görülebiliyor muydu? Bir havaalanı gibi sürekli gelen ve giden bir canavar akışı var mıydı? İnsanlar içinden geçebilir miydi? Onun dünyası neye benziyordu?

Ona sorular yöneltmeye başladığımda Wyn eğlenerek ofladı, uzanıp serin elini boynumun kenarından aşağıya doğru okşadı, başparmağı kulak mememde gezindi. İnsanların gözyaşından geçip geçemeyeceği gibi bazı sorulara belirsiz cevaplar verdi. Diğerleri hakkında daha açıktı.

Yürürken bana "Evet, yırtığı görebilirsin," dedi. Hava neredeyse dayanılmaz derecede sıcaktı, güneş gözümü kamaştırıyordu, bu yüzden başlığımı takmamıştım. "Bu

Bozulmuş bir parıltı gibi. Havadaki ısı gibi. Ama çok gürültülü."

"Gürültülü mü?" Merakla sordum.

Wyn başını salladı. "Sanki... hiç rüzgar olmamasına rağmen hızla esen rüzgar gibi."

"Bu çok garip." Bir an düşündüm. "Ben biraz... görmek istiyorum."

Wyn başını salladı. "Ordu artık orayı yakından koruyor. Gelen her canavarı vuruyorlar. Gerçi bu çoğunu durdurmuyor," diye ekledi. "Başlangıçta her şey serbestti."

"Peki ordu korursa, nasıl geri döneceksin?" Yürürken ona bakarken neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşecektim. "Burada işiniz bittikten sonra mı?"

Wyn tekrar ofladı, kapüşonu bana doğru eğildi ve yanaklarımın ısındığını hissettim. "Tamam, aptalca bir soru." Kurşunları çoktan kanıtlamıştı

-Ve temelde diğer her şey onu durduramadı.

"Gerçi oraya yerleştirdikleri mayınlardan biri yüzünden az kalsın havaya uçuyordum," dedi bana, ses tonu sohbet havasındaydı.

Ona bakakaldım. "Havaya mı uçtun?"

Kapüşonu başını sallayarak eğildi. "Gözyaşının önündeki alanı mayınlarla doldurmuşlar. Oradan geçen yaratıkların çoğunu yok ediyorlar." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Geri dönerken bir tanesine bastım ve ayağımın altındaki baskı plakasını hissettim."

Tanrım. Wyn'in havaya uçurulduğu düşüncesiyle ürperdim. Ordu bunu daha önce denemişti ve onu öldürmemişti ama yine de... "Ne oldu?"

"Sadece sigara içmek için döndüm. Patladı ama..." Yine umursamazca omuz silkti ama çarpıtılmış sesindeki kendini beğenmişliği duyabiliyordum.

Birkaç saniye daha ona baktım, sonra kahkahalarla güldüm. Şakacı bir şekilde kolunu ittim. "Çok kurnazsın, ihtiyar."

Wyn'in gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum ama uzanıp şefkatli bir eliyle başımın arkasını ovdu.

Bu ilgi karşısında içimden mırıldandım. Elini itmek ve bana dokunmaya devam etmesi için ısrar etmek istedim. Kendimi tuttum ama yine de yürürken kollarımız birbirine değene kadar kendimi ona daha yakın sallanırken buldum.

Ellerimiz birbirine değdiğinde kalbim güçlü bir şekilde çarptı. Gözlerimi önümüzde sabit tutarak eldivenli parmaklarımı bilerek tekrar Wyn'inkilere dokundurdum. Geri çekilmeyince endişeyle yutkundum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Kalbim küt küt atıyordu ve kendimi biraz

Aptal, deneyimsiz bir çocuk gibi, ama... Tüm bunlar söz konusu olduğunda oldukça deneyimsizdim.

Bir yanım Wyn'in elini kurnazca bırakıp uzaklaşmasını bekliyordu ama öyle olmadı. Bir an için kaskatı kesildi, sonra vücudu gevşedi ve uzun, soğuk parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. İkimiz de bir şey söylemedik, sanki bunu kabul edersek işler tuhaflaşacaktı. Terk edilmiş ve paslanmış arabaların arasından geçerek otoyolda ilerlemeye devam ettik. Hangi yolların askeri güzergâh olduğunu söylemek her zaman kolaydı, çünkü temiz ve bakımlıydılar.

Belli ki bu kullanılmamıştı, çünkü yirmi yıl önce, insanlar kızgın bir eşek arısı sürüsü gibi ülkeye yayılan korkunç canavarların ani tsunami dalgasından kaçmaya çalışırken tıkanmış gibi görünüyordu.

Bu düşünce ürkütücüydü. Burada neler olmuş olabileceğini hayal etmeye çalıştım.

-İnsanlar arabalarında beklemekten vazgeçip yürümek için dışarı mı çıktılar? Yoksa bir şey ortaya çıktı ve katliama mı başladı? Kapıları sökülmiş birkaç arabanın içinde siyah ve kahverengi lekeler fark ettiğimde, bunun büyük olasılıkla ikincisi olduğunu isteksizce kabul ettim.

Canavarlar geldiğinde, gözyaşına bu kadar yaklaştığında nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Hiçbir anım yoktu. Annem beni evimizden hızlıca alabildikleriyle birlikte arabaya bindirdiğini ve ordunun aceleyle inşa ettiği güvenli bölgeye ulaşmak için New Orleans'a gittiğini söylemişti. Askere gidene kadar o bölgenin dışına adımımı atmamıştım.

Ve şimdi buradaydım. Gerçek bir canavarla Çorak Topraklar'da dolaşıyordum. Bu düşünce kafasını kuş gibi sorgulayıcı bir şekilde eğen Wyn'e sıırtmama neden oldu.

Omuz silktim ve parmaklarını biraz sıktım. "Sadece burada seninle olduğum için mutluyum, hepsi bu."

Wyn ofladı. "Öyle misin?"

"Evet," dedim, ses tonum güçlüydü. "Seninle kalmaya karar verdiğim için mutluyum, Wyn."

Wyn yürümeyi bıraktı, omuzları gerginlikten kamburlaşmıştı. Elini çekip kurtardığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ben de durdum, tepkisine neden olacak ne söylediğimi bilmeden sessizce arkasında dururken kendimi garip hissettim.

"Ben... Sanki senden faydalanmışım gibi geliyor Danny," diye homurdandı Wyn uzun uzun, bozuk sesi hışırtılıydı. "Seni buraya getirdim ve..." O

çaresizce omuz silkti. "Seni bu duruma zorladım. Benimle kalmaya." "Ne?"

İnançsızlıkla başımı sallayarak bir adım daha yaklaştım. Hatırladım Edin'le aralarında geçen konuşmaya kulak misafiri oldum ve göğsüm ağrıdı. Elimi uzattım ve parmaklarımı tekrar Wyn'inkilere doladım. "Bu saçmalık, Wyn. Bu hiç de doğru değil. Ordudan nefret ederdim. *Nefret* ettim."

Parmaklarını sıktım, sonra bıraktım ve bir adım daha yaklaşıp kollarımı Wyn'in boynuna dolayarak tereddütlü bir şekilde sarıldım. İlk başta kollarımda kaskatı kesildi. "Ben... Çorak Topraklar'da olduğumuz için garip görüldüğünü biliyorum ama burada seninle orada olduğumdan çok daha mutluyum," dedim. "Uzun zamandır olmadığım kadar."

Wyn'in bedeninden hafif bir ürperti geçti ve sonra kollarını ortama dolayıp beni daha sıkı kendine çekti - o kadar sıkı ki sanki hiç bırakmak istemiyor gibiydi. Kukuletalı başı eğildi ve serin nefesini boynumun kıvrımında hissettiğimde ürperdim.

Bir saniye sonra dudaklarını geçici olarak oraya dayadı. "Danny," diye tenime sürtündüğünü duydum, bozuk sesi zar zor duyuluyordu.

Sesi, dudaklarının tenimde bıraktığı his tüylerimi diken diken etti. Colorado'daki malikanede olanları tekrar etme şansımız olmamıştı. Bunu her düşündüğümde midem zevkle burkuluyordu - ki bu yemin altında itiraf edebileceğimden daha sıkı.

Şu anda yine onu düşünüyordum. Wyn'in karanlıkta üzerimde nasıl hissettiğini. Vücudunu. Sesinin kulağımdaki törpüsü. Beni aceleyle öptüğünü, dilini ağzımın içine soktuğunu hissediyordum.

Tekrar istedim. Onu şu anda öpmek istiyordum ama Wyn'in yüzünü görmemi istemediğini biliyordum ve parlak güneş ışığı altında duruyorduk. Dudaklarımı dudaklarına bastırarak kadar geriye yaslanırsam ne yapacağını merak ediyordum.

Wyn de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü dudakları tüm vücudumu geren yavaş bir okşayışla boynumun kenarını okşadı. "Gözlerini kapat," diye mırıldandı ve karnım beklentiyle guruldadı. Dediğini yaptım.

Burnunun fırçasını, serin nefesini çenemde hissettiğimde dudağımı ısırdım. Dudakları önce çeneme, sonra çeneme yumuşakça bastırdı. Bir eli boynumun yan tarafını kavradı, başparmağı dudağımı dişlerimin kısılcından kurtarana kadar çeneme hafifçe bastırdı.

Bir an sonra beni öptüğünde, boğazımdan çıkan muhtaç sese engel olamadım. Beni hâlâ Wyn'in önünde sıkı sıkı tutan elim kaydı.

Gömleğimin altından, sırtımın sıcak, terden nemlenmiş derisini avuçluyordu. Wyn ağzıma karşı alçak bir ses çıkardı, eli omurgam boyunca yukarı doğru kaydı.

Dillerimiz buluştuğunda ürperdim, Wyn'in serinliği benimkine karşı, bir şekilde beni aynı anda hem sıcak hem de soğuk yapıyordu. Onu o kadar çok istiyordum ki. Colorado'daki malikaneden ayrıldığımızdan beri içimdeki sızı orada duruyordu ama şimdi nefesim kesilene ve çılgına dönene kadar alevlendi. Wyn'i daha sert öptüm, ona olan çaresizliğimin kanadığını biliyordum. Karşılık olarak kolunu bana doladı, boynumu kavrayan elinin başparmağı hâlâ çenemi yumuşak bir okşayışla okşuyor, ateşli öpücüğümle çelişiyordu.

Birdenbire geceyi geçirecek bir yer bulmak için yanıp tutuşmaya başladım ama henüz gün batımı yaklaşmamıştı bile. Uzun dakikalar sonra isteksizce ayrıldık ve sersemlemiş gözlerimi kırıştırarak açtığımda Wyn elini boynumun yanında tutmasına rağmen geri çekilmişti.

Dudaklarımı yalayıp sırtıttığımda hareketsiz kaldığını gördüm. Gözlerinin ağzıma sabitlendiğini hissedebiliyordum ve bu içimde bir heyecan dalgasına neden oldu. Bu canavarın dikkatini çektiğime hâlâ inanamıyordum. *Beni* istediğine. Ben sadece deneyimsiz, saf bir insandım ve Wyn bana göz kulak olmasaydı burada birkaç dakika içinde ölebilirdim.

Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Onunla kalmaya karar verdiğim için çok mutluydum. Bana hiç kimsenin bakmadığı kadar baktığı için değil, *bunun için... bunun için*. Dönüştüğümüz şey yüzünden.

"Yola devam etmeliyiz." Wyn'in bozuk sesi tatmin edici derecede kısıktı, bu da beni tekrar sırtıtmaya itti.

"Evet." Sırt çantamın askılarını düzelttim ve pantolonuma sürtünen yarı sertleşmiş sikimi görmezden gelmeye çalışarak yürümeye başladım. Wyn yanıma geldi ve birkaç dakika sonra uzun, serin parmaklarının avucumun etrafında kıvrıldığını hissettim. Parmaklarımı onunkilere geçirirken gülümsedim ve yorum yapmadım.

Bir süre sonra boğazımı temizledim. "Yani bana hiç anlatmadın," diye başladım. "Senin dünyanın neye benziyor? Aslında ben de bir şeyi merak ediyordum," diye geveledim o daha cevap vermeye kalkışmadan.

Wyn eğlenerek ofladı. "Evet?"

"Nasıl oluyor da bu kadar çok uçan canavar yok?" diye sordum. "Sanırım burada birkaç tane görmüş olabilirim, ama ben orada yaşarken şehre saldırmaya çalışan hiç olmadı."

"Bizim dünyamızda da var," dedi Wyn bana. "Ama bizim tarafımızda, buraya giden yırtık pek çok hava yaratığının asla giremeyeceği derin bir vadide. Ama birkaçı geçebildi."

"Peki ya deniz canlıları?" Onun dünyası hakkında daha fazla şey duymaya hevesli bir şekilde sordum. "Onlardan çok var mı?"

Wyn başını salladı. "Evet, ama orada buradakinden çok daha az okyanus var. Ve içinde bir yerde bir yırtık oluşmadığı sürece buraya gelmeleri mümkün değil. Bu yüzden kıyılar insanlar için en güvenli yerlerdir."

Başımı salladım. "Peki... okyanusta bir gözyaşı belirebilir mi?" Birden dünyanın geri kalanının durumunu merak ederek sordum. Canavarlar tarafından yok edilen tek ülkenin biz olmadığımızı biliyordum -dünyanın çoğu öyleydi- çünkü Wyn gibi etrafta dolaşıp parazit arayan diğer Ruh Yiyenleri biliyordum. Wyn gibi başkalarını hayal etmek garipti.

Wyn biraz omuz silkti. "Neden olmasın anlamıyorum."

"Kaç tane gözyaşı var?" Ben sordum. "Dünyalarımız arasında mı?"

"Emin değilim," dedi, "ama bu kıtada başka yok. Bizim dünyamızda daha yüksek bir yerde bir tane daha açıldığını biliyorum, yani tüm uçan yaratıkların oradan geçme ihtimali var." Elimi sıktı. "Muhtemelen bu dünyada gökyüzündeki yaratıklar tarafından yönetilen başka bir yer daha vardır."

Titredim. "İyi ki orada yaşamıyorum o zaman. En azından burada hiçbir şey beni yakalamak için üzerime çullanmıyor."

Wyn elimi tekrar ve daha sert bir şekilde sıktı. "Yine de olabilir Danny. Burada güvende olduğunu asla düşünme. Seni elimden geldiğince güvende tutacağım ama... benim dünyamda çok ama çok tehlikeli yaratıklar var."

Beni kollamaya çalıştığını biliyordum ama sözleri sırtımama neden oldu. "Kendin gibi demek istiyorsun," diye tersledim ve dirseğimle onu dürttüm. "Sen kendi dünyandan tehlikeli bir yaratıksın ve benden gayet hoşlanıyorsun."

Wyn sadece ofladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Hiç ısınıyor musun?" Çalılıklarla dolu ve neredeyse hiç yaşam belirtisi olmayan düz, kuru bir arazide saatlerce yolculuk ettikten sonra Wyn'e sordum. İleride bir kasaba tabelası gördüğümüzde rahatladım, çünkü bu sadece manzarada bir değişiklik anlamına geliyordu.

Wyn ofladı. "Hayır."

Göz ucuyla baktım ve onu dürttüm. "Paltonun içinde bile mi?"

"Hayır." Wyn'in başlığı bana doğru döndü. "Çok mu sıcakladın?"

Duracağız." Güldüm. "Yani, bok gibi sıcak ama ben iyiyim."

"Duracağız."

Her ne kadar içimi ısıtmış olsa da, sesindeki endişe belirtisi karşısında gözlerimi devirmek istedim; gerçi bunu hissettiğim ölüm canavarına asla itiraf etmezdim. Bunun yerine kaskımı kolumun altına sıkıştırdım ve sırt çantamı almak için geriye uzandım, su şişemi çıkardım.

"Susuz kalmıyorum, gördün mü?" Bir yudum aldım ve Wyn'e sırtarak çantama geri koydum.

Kafasının derinliklerinde gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum ama başımın arkasını şefkatle kaşımak için uzandı.

"Hiç parazit sezdin mi?" Kasabaya doğru ilerlerken ona sordum. Yollar genişti ve sıcak esintiyle savrulan, gözlerimi yakan kalın bir kumlu toz tabakasıyla kaplıydı.

"Hayır." Wyn'in sesi biraz gergindi ve yürürken omuzları gerilmişti. "Ama sanırım burada bir şey var."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bu... bir canavar mı?" Başını salladı. "Hayır. Sanmıyorum."

Yutkundum ve etrafa telaşlı bir bakış fırlattım. Her şey hareketsiz ve sessizdi ama bu beni daha da tedirgin etti. "Ordu mu?"

"Bilmiyorum." Wyn bana doğru baktı. "Ama sanırım burada başka insanlar da var. Devam etmek için iyi misin, yoksa durman mı gerekiyor?"

"Devam edebilirim." Wyn'e yaklaşıp koluna yapışmak istedim ama bu acınası bir hareket gibi geldi. Burada başka insanlar görmemiş değildim. Bir sürü görmüştüm. Ama hep bir arada kümelenmişlerdi.

Bundan çok daha uzak yerlerde bulunan akıncı kamplarında.

Güvenliğimiz için endişelendiğimden değildi. Wyn'le birlikteydim. Ama başka insanların görünmeden yakınlarda gizlendiğini bilmenin ürpertici bir yanı vardı. Nerede olduklarını merak ettim. Eski, canavar öncesi bir fast food zincirinin yıkılmış tabelasına baktım ve bir açlık hissettim. Yeni Louisiana'da tek bir ana fast food markası vardı ve hepsi de tadı bile güzel olmayan korkunç yağlı yiyeceklerdi ama... en azından taze pişirilmişlerdi.

"Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim Danny," dedi Wyn kısık, hırıltılı sesiyle, uzanıp enseme kavradı.

Bu dokunuş beni rahatlattı. "Biliyorum." Alt dudağımı endişeyle ısırdım. "Ama... zorunda olmadığımız kimseyi de öldürmeyelim."

Eğlenerek ofladı pufladı. "Elimden geleni yapacağım."

Geniş, sessiz caddede yürürken elini enseme tuttu. Solumuzda bir benzin istasyonu vardı, camları kırılmıştı ve paslı arabalar hâlâ pompaların başında bekliyordu. Özlemle baktığım bir motelin önünden geçtik. Gerçek bir yatakta uyumayalı günler olmuştu, ki bu iyiydi, ama...

Yürürken Wyn'e kaçamak bir bakış attım. Bir daha seks yapacak mıydık? Bana açıkça söylemediği sürece Wyn'in ne düşündüğünü anlamak her zaman çok zordu, ki bu da nadiren olurdu. O inanılmaz öpücük bana hâlâ benden hoşlandığını düşündürmüştü ama kararsız ve deneyimsiz yanım *arkadaşlığa* geri dönmek isteyebileceğinden de endişeleniyordu.

Öyle olmamasını umuyordum. Ama güpegündüz Çorak Topraklar'da yürürken, "Hey Wyn, yine sevişecek miyiz?" diye soracak cesaretim kesinlikle yoktu, hayır derse önümüzde saatlerce sürecektir garip bir sessizlik olabilirdi.

Sokağın ilerisinden benim bile duyabileceğim kadar yüksek bir ses geldiğinde ikimiz de durduk. Wyn'in başlığı eğildi, parmakları neredeyse fark edilmeyecek şekilde enseme sıkılaştı.

Konuşmaya cesaret edemedim ama ona ne olduğunu düşündüğünü sormak istedim. Ses biraz boş bir gazoz kutusunun tekmelenmesine benziyordu, ama gürültü yankılanıyor ve alçak binalar arasında sekerken aynı anda birkaç yerden geliyor gibiydi.

Hamish ya da Mallory'nin bir binanın köşesinde saklandıklarını, silahlarını Wyn'i vurmaya hazır hale getirdiklerini hayal ettim ve nefesim kesildi.

Bu ses Wyn'i harekete geçirmiş gibiydi. Beni motelin yanındaki lokantaya doğru götürdü, loş içeriye adım attığımızda camlar botlarımızın altında çıtırdadı. İçerisi çok az serindi, sıcak hava hâlâ boş pencere camlarından içeri sızıyordu. Bir zamanların parlak kırmızı kabinleri sıcaktan ve zamandan solmuş ve yarılmıştı, masa üstleri tozla ve sokaktan gelen eski çöplerle kaplıydı.

Wyn beni sallanan kapılardan geçirerek arka tarafa, oradan da müdürün ofisine götürdü. İçeri girdiğimizde "Burada bekle," dedi ve sonra binayı kontrol etmek için kıvrılan siyah dumanın içinde kayboldu.

Geri dönüp önümde belirdiğinde sadece biraz sıçradım. "Silahını hazırla. Ben gidip dışarıda kim varmış bakayım." Rahatlatıcı bir eliyle başımın arkasını okşadı. "Eğer askerlerse, onlarla ben ilgilenirim."

Başımı salladım, midemi bir panik dalgası kapladığında ceketinin kolunu tuttum. "Ya seni yakalarlarsa-"

"Yapmayacaklar. Söz veriyorum." Geri adım atmadan önce başparmağıyla yanağımı okşadı. "Silah hazır. Birazdan döneceğim. Sakın kıpırdama."

Tekrar dumana dönüştü ve kayboldu. Ellerimin serbest kalması için kaskımın kayışını kemerime dolamak için uğraştım, sonra dediğini yaptım ve silahımı sırtımdan indirdim. Ani sessizlikte küçük odanın etrafına bakarken silahımı kavradım. Çürük masanın üzerinde eski bir bilgisayar vardı ve sırf tıklama sesini duymak için eldivenli parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim.

Ayaklarımı kaydırarak tekrar etrafıma bakındım ve Wyn'in dışarıda orduyla karşı karşıya gelme ihtimalini düşünmemeye çalıştım. Ya üs yok edildiğinden beri bir şekilde ona gerçekten zarar vermenin ya da onu yakalamanın bir yolunu bulmuşlarsa? Ya onu çoktan yakalamışlarsa?

Korku boğazımı sıktı ve o dışarıdayken lanet olası bir lokantanın arka ofisinde saklanırken kendimi hiç bu kadar acınası ve işe yaramaz hissetmemiştim.

Gidip ona yardım etmeliydim. Burada öylece saklanamazdım. Ama en son Wyn'e yardım etmek için bir aptal gibi tehlikeye koştuğumda bir parazit tarafından ısırılmış ve neredeyse ölüyordum.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken kalbim küt küt atıyor, bir o ayağa bir bu ayağa kayıyordum. Panik içimde zonkluyordu. Wyn dışarıdaki her neyse onunla yüzleşirken burada saklanmak istemiyordum ama yardım etmek için dışarı çıkarsam dikkatini dağıtmış olur muydum?

Potansiyel olarak aptalca bir hareket yaptığımı bildiğimden, silahımı daha sıkı kavradım ve kendimi hazırlamaya çalışarak sertçe nefes verdim. Birini vurabilir miydim?

Wyn'i korumak için mi?

Ama tam ön kapıya yönelmek üzereyken arkamda küçük bir ses duydum. Hafif bir tıkırtı. Açılan bir kapının gıcirtısı.

Sıçradım ve döndüm, sadece Wyn'in geri dönmüş olmasını ummama rağmen silahımı kaldırdım.

Değildi.

"Hadi," diye tısladı adam, onu lokantanın arkasındaki ara sokağa kadar takip etmem için çılgınca eliyle işaret etti. Arkasında, biri yan yatmış eski, paslı çöp bidonlarını görebiliyordum.

Aptal aptal ona baktım. "Ne?"

Siyah maskesinin ardında dişlerini gıcırdattığında bunu anlayabildim. "Fazla vaktimiz yok. *Gel hadi.*"

Kimdi bu adam? Ona bakarak bir adım geri çekildim. "Seninle gelmiyorum."

Adam yana doğru bir bakış attı, gözleri endişeyle gerilmişti. Koyu teni terden parlıyordu ama bunun sıcaktan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordum. "Arkadaşım sana yardım etmek için hayatını tehlikeye atıyor dostum, oyalanmayı bırak."

"Sen neden bahsediyorsun?" Silahımı daha sıkı kavradım ve kemerine soktuğu baltaya baktım.

"Seni o canavarla birlikte yolun aşağısına doğru zorlarken gördük." Adam yine çılgınca bir hareket yaptı, sanki uzanıp beni yakalamak ve hareket etmemi sağlamak istiyordu. Bir adım daha geri attım. "Ne yapıyorsunuz lan siz?" diye tısladı. "Sana *yardım ediyoruz*. Kaçabiliriz. Sasha şu anda onun dikkatini dağıtıyor ama fazla vaktimiz yok."

"Ne, seninle gelmiyorum!" Tersledim ve adam sesimin yüksekliğinden irkildi. "Beni rehin tutmuyor."

Bana baktı. "Ne?"

"Arkadaşın hayatını bir hiç uğruna riske atıyor." Ona gitmesini işaret ettim, içimde endişe hızla yükseliyordu. Wyn bu adamı ya da diğerini -Sasha'yı- görürse ne yapardı? "O geri dönmeyen hemen git. Çabuk."

Adam keskin bir adım geri çekildi, hâlâ bana bakıyordu. "Ben-" Gözleri önce silahıma, sonra da kemerimde asılı duran kaska kaydı. Kıpırdamadı. "Asker misin?" Parmakları baltasının yanında kıpırdadı.

"Hayır!" Ağzımdan kaçırıldım. "Değilim, sadece-Ölü bir asker bulduk ve teçhizatını çaldım." Yalan ağzımdan kaçmıştı, çünkü akıncılar burada yoldan çıkmış bir askeri kesmekte tereddüt etmezlerdi.

Bakışlarını tekrar yukarı çekti ve kaşlarını çatarak bir adım daha geri gitti. "Nasıl olur da onunla kalmak istersin-"

Yüzü ani bir dehşetle donuklaşırken sözünü kesti. Koyu renk gözleri yavaşça sokağın sonuna doğru döndü. İçimi dolduran dehşetle temkinli adımlarla kapıya yaklaştım ve dışarı baktım, Wyn'in orada durduğunu gördüğümde korku ve rahatlamanın kafa karıştırıcı bir karışımını hissettim, kukuletalı figürü arkasındaki parlak güneş ışığı tarafından çizildi. Sol elinin parmakları yanında kıpırdıyordu ama sağ eliyle korkudan titreyen cılız bir insan kadının ensesini tutuyordu.

"Onu benden almaya mı çalışıyorsun?" Wyn uğursuz ve sessiz bir sesle sokakta rahatça dolaştığını söyledi. Önümdeki adamın çarpıtılmış ses karşısında geri çekildiğini gördüm. Wyn'in sesine alışmışım. Hoşuma gitmişti. Ama yeni kulaklarla duyulduğuna şahit olunca, bana ilk nasıl geldiğini düşündüm. Merhamet için çığlık atan ruhlar gibi.

Panik beni yakaladı. "Wyn." Binadan çıktım ve tepki vermeyen adamın yanından geçtim. O bir heykel gibiydi. "Beni isteğim dışında tuttuğunu sandılar. Sadece yardım etmeye çalışıyorlardı."

"Seni götürmek için beni kandırmaya çalışıyorlardı." Sesi zorlukla kontrol edebildiği bir öfkeyle titriyordu. Kadını paltosunun paçalarından tutarak zahmetsizce kaldırdı, ta ki çizmelerinin parmakları yerde çılginca sekene kadar. "Bu beni senden uzaklaştırmaya çalışıyordu."

"Sadece kaçmak isteyeceğimi düşündükleri için!" Kapıdaki adama bir kez baktım ama hâlâ dehşetten donup kalmıştı, ben de Wyn'e doğru yürüdüm. Adamın elindeki kadın zor nefes alıyordu ve geniş, acımasız gözlerle beni izliyordu.

Wyn alay etti. "İnsanlar o kadar da fedakâr değildir."

"Bazıları öyle!" Ona uzandım ve parmaklarımı boştaki eliyle birleştirerek onu yatıştırmaya çalıştım. "Bütün insanlar kötü değildir. Ben değilim, değil mi?"

Wyn homurdandı ama kadının yakasındaki tutuşunun biraz gevşediğini gördüm -Parmak uçlarında durmasına yetecek kadar. "Sen farklısın."

Bu yoğun, korkunç gerginliği biraz olsun hafifletmeye çalışarak gıcık bir kahkaha attım. "Gülmüyorum. Hadi ama Wyn, bize zarar vermeye çalışmıyorlardı." Kadını işaret ettim. "Onu bırakırsan bizi rahat bırakırlar. Değil mi?"

Sonunda kadın, yarı can korkusuyla yarı da yaramaz bir ergen gibi ensesinden tutulduğu için kızgın bir ifadeyle başını salladı.

Wyn kıpırdamayınca eldivenli parmaklarımla onun parmaklarını sıktım. "Lütfen."

Wyn uzun bir süre hareketsiz kaldı. Sonra yavaşça kadını tekrar kaldırdı ve başlığını daha yakına eğdi. "Hakkımdaki söylentilerin hepsi doğru olmadığı için çok şanslısın insan," dedi yumuşak bir sesle ve kadın metanetle sessiz kalsa da yüzünün tüm renginin solduğunu gördüm.

Bu insanların çelik gibi cesaretleri vardı. Bunu onlara vermeliydim.

Wyn onu bırakıp arkadaşına doğru koşarken aceleyle "Teşekkür ederim," dedim. "Yardım etmeye çalıştığın için. Ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

İkisi de karşılık vermedi. Kadın adama ulaştı ve kolunu pençeleyerek kavradı, hala biraz katatonik görünmesine rağmen onu sürükleyerek uzaklaştırdı. Saniyeler içinde gittiler, ara sokaktan kayboldular.

Gözden kayboldukları anda Wyn'e döndüm ve kolunu zayıf bir şekilde ittim. "Çok dramatiksin."

"Ne?" Wyn ceketini rahatça düzeltti ve sol kolunun manşetini karıştırdı. "Hayır, değilim. Beni kandırmaya çalışıyorlardı. Bunu takdir etmedim. Onlara bunu gösterdim."

Kahkahalarla homurdandım, daha çok da bana yardım etmeye çalışan iki insanın zarar görmemiş olmasından dolayı rahatlamıştım. "İtiraf et. Zavallı, masum insanlara Tanrı korkusu aşılarmayı *seviyorsun*."

Ara sokaktan çıkıp ters yöne doğru yürümeye başladığımızda küçük bir omuz silkti. "Günümü daha ilginç kılıyor."

Kasabayı geride bıraktık ve güneye doğru ilerlemeye devam ettik, ancak güneşin batmaya başlaması çok uzun sürmedi, bu yüzden Wyn'in odak noktası gece boyunca uyumam için bir yer bulmaya geçti. O iki akıncının nereden geldiğini merak ediyordum. Bir kampın parçası olduklarını düşünmüştüm ama sanırım burada da Çorak Topraklar'da çok uzun süre kalmadan dolaşan bazı göçebeler olmalıydı.

Sonunda başka bir küçük kasabaya rastladık ve buradaki hava farklıydı. Hareketsiz ve tedirgin ediciydi, sanki çok uzun zamandır rahatsız edilmemiş gibiydi. Yıllardır değil ama bir süredir kimsenin buradan geçmediği benim için bile çok açıktı.

Kasabanın sadece birkaç blok ötesinde, canavar öncesi bir otel zincirinin tabelasını gördükten sonra oraya doğru yöneldik. Burada hava tozluymuş ve otelin karanlık girişine doğru yürürken güneşin ısıttığı toprağın sıcaklığı botlarımda tabanlarımı ısılatıyordu.

Beynim şimdiden ileriye atlıyordu. Eğer bu yerde hâlâ su varsa, günlerdir ilk kez duş alabilecektim. Ve bir yatak olacaktı. Gözlerim Wyn'e bakma ihtiyacıyla zorlansa da bakışlarımı ileride tuttum. Zaten onun ne düşündüğünü anlamam mümkün değildi. Ama beynim içeri girdiğimizde neler olacağını merak ederek şimdiden ileriye atlıyor, midemin hoş bir sinirle çalkalanmasına neden oluyordu.

Wyn beni bir odaya götürdükten sonra gece boyunca ortadan kaybolacak mıydı? Normalde olan buydu, yine de beni izlemek için yakınımda kaldığından şüpheleniyordum. Ondan kalmasını isteyecek cesareti kendimde bulabilir miydim? Odada mı? Benimle kalmasını?

Bütün gece mi?

Ölmekte olan güneş ışığından çıkıp otelin lobisine girdiğimizde yutkundum.

Terk edilmişti. Ön lobiden geçip zemin kattaki odalara açılan kapılara doğru ilerlerken botlarımız yıpranmış halının üzerinde sessizdi. Bazı otel odalarının kapıları açıktı, odalar yağmalanmış ve darmadağın edilmişti. Bunu yapanların insanlar mı, canavarlar mı yoksa hayvanlar mı olduğunu söylemek imkânsızdı. Wyn karşımıza çıkan ilk kilitli kapıyı kırarak açtı ve içerideki odayı merhametli bir şekilde dokunulmamış ve tozlu olsa da temiz bulduk. Hava boğucuydu, ben de pencereleri açtım. Güneşin son ışıkları kırmızı ve

Odanın diğer ucundaki altın.

Eşyalarımı yatağın yanına bıraktım ve bir elimi yüzümde gezdirdim. Karnım gergin bir bekleyiş içindeydi ama kendimi pis hissediyordum. "Ben bir duş alacağım," dedim Wyn'e.

Başını salladı ve odaya göz gezdirdi. "Gidip sana yiyecek bir şeyler bulayım." "Benimkinde biraz var-"

"Burada protein barları ya da fıstık ezmesinden başka bir şey de olabilir," diye araya girdi ve sesindeki hafif alaycı tona gülümsedim.

"Tamam. Ama fıstık ezmesi bulursan-"

"Biliyorum, geri getireceğim."

Karnım şefkatle ısındı ve umutsuzca onu öpmek istedim.

Ona sırtıtmakla yetindim. "Teşekkürler, Ruh Yiyen."

Wyn dönüp odadan çıkmadan önce biraz eğlenerek ofladı ve kapıyı arkasından kapattı. Gidip duş aldım, banyoda hâlâ küçük şişelerde ücretsiz şampuan ve saç kremi olduğunu görünce sevindim. *İyice* temizlendiğimden emin olmak için uzun bir zaman harcadım, aklım Wyn'in bana ne yapacağını düşünürken sertleşmiş sikimi görmezden geldim.

geri aldım. Aletimi ve taşaklarımı sabunladığımda ürperdim ama dokunuşu üstünkörü tuttum.

Bu gece tekrar odadan çıkmayacağım için yeniden giyinirken çorap ve botlarla uğraşmadım. Tıraş olup saçlarımı taradıktan sonra yatak odasına geri döndüm ve neredeyse karanlık olduğunu fark ettim. Başucumdaki lambanın düğmesini açmaya çalışıyordum ki Wyn, kararmış parmaklarının arasında dikkatle tuttuğu birkaç kavanoz ve teneke kutuyla odaya geri döndü.

"Işıklar çalışmıyor," dedim ve elindekileri çıkarmasına yardım etmek için öne çıktım. "Ne buldun?"

"Fıstık ezmesi buldum," dedi bana, sesinde bir eğlence vardı.

Sırıttım. "Harika."

"Ama dengeli bir insan diyetinin yüzde seksen fıstık ezmesi olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden biraz konserve... bir şey de getirdim."

Üzerinde etiket olmayan bir konserve kutusu uzattı ve ben de gülerek kutuyu ondan aldım, parmaklarımız birbirine değdiğinde karnım şişti. "Harika. Gizemli akşam yemeği. En sevdiğim." Çantamdan konserve açacağını almaya gittim. "Köpek mamasıysa yiyebilir miyim?"

Wyn eğlenerek ofladı. "Kimseye söylemem."

Neyse ki köpek maması değildi, spaghetti vardı. Yemeğimi bitirip dişlerimi fırçaladığımda oda tamamen karanlıktı. Ay ışığı, yatak odasına geri döndüğümde Wyn'in dış hatlarını görebilmem için pencereden yeterince ışık sağladı. Pencerenin yanında durmuş, dışarı bakıyordu.

Yapılacak tek şey yatağa gitmekti.

Havada yoğun bir gerilim vardı. Avuçlarım terliyordu ve odanın sessizliğinde nefes alış verişimin çoktan dengesizleştiğini duyabiliyordum.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Sen... sen kalıyor musun?" Sorarken sesim biraz titredi.

Wyn'in sorunun gerçek anlamını anladığını biliyordum. Kıpırdamadan durdu ve sonra karanlığın içinden kapüşonunun yavaşça bana doğru döndüğünü gördüm.

Bir an sonra sesinin bozuk tınısını duydum, oda sessizdi. "Sen... kalmamı istiyor musun?"

Dudaklarımın köşesi minik bir gülümsemeye dönüştü. "Bana her seferinde bunu söyletecek misin?" Kalbim göğsümde sertçe çarparken bile ona sordum. "Ben... Evet. Kalmanı istiyorum. İstiyorum..." Kuru dudaklarımı ıslattım. "Seni istiyorum, Wyn."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Wyn aceleyle odayı geçti ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Hızlı hızlı nefes alıyordu ve pencereden içeri giren ay ışığından şeklini seçebiliyordum.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandı, başparmağı alt dudağıma takıldı.

Nefes nefese kalmış bir halde uzandım ve ceketinin ön taraflarını yumrukladım. "Yapamaz mıyız... Çıkarabilir misin-"

"Hayır." Wyn'in nefesi kesildi ve kapüşonu yana kaydı. Vücudunun hatlarının sertleştiğini gördüm.

Panikleyerek ceketine daha sıkı sarıldım, her şeyi iptal edip gitmek üzere olduğunu düşündüm. "Tamam," dedim çabucak. "Sorun yok. Gözlerimi kapatacağım."

Uzanıp kapüşonunu çekip çıkarsam ne yapacağını merak ediyordum ama güvenine asla böyle ihanet etmezdim. Zaten muhtemelen hiçbir zaman ondan daha hızlı hareket edemezdim.

Wyn bana yüzünü göstermek istemediyse... Hayal kırıklığına uğramıştım ama buna saygı duymam gerektiğini biliyordum. Parazit tarafından ısırıldıktan sonraki bazı anılarım çiftlikten ayrıldıktan sonra geri gelmişti ve Wyn'in Edin'le bana yüzünü göstermesi hakkında konuştuğunu duyduğumu hatırladım. Sanki hoşuma gitmeyeceğinden endişeleniyormuş gibi konuşmuştu.

Ona nasıl görüldüğünün umurumda bile olmadığını söylemek istedim. Ama duymak isteyeceği şeyin bu olacağını sanmıyordum; ona muhtemelen çirkin olduğunu varsaymışım gibi gelecekti. Oysa o kapüşonun altında nasıl görünürse görünsün, benim için asla çirkin olamazdı.

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve itaatkâr bir şekilde gözlerimi kapattım, Wyn'in ağzını tekrar ağzıma almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Dileğim sadece bir saniye sonra gerçekleşti, sanki Wyn de beni öpmek için benim kadar istekliydi. Ağzı serindi ve dillerimiz buluştuğunda alçak, tatmin edici bir ses çıkarmaktan kendimi alamadım.

Ellerimi altına sokmak için paltosunu bıraktım ama ben daha başaramadan Wyn gömleğimi çekiştirmeye başladı. Karnım beklentiyle şişti ve onu çıkarmasına yardım etmek için hızla kollarımı kaldırdım. Üzerimden çıkar çıkmaz Wyn çenemi sıkıyor ve beni öpüyordu

tekrar. Sonra eli pantolonumu çılgınca yırtmak için diğetine katıldı.

"Kahretsin," diye soludum ağızına karşı, ellerim gömleğinin altındaki yaralı deride gezinirken düğmelerini çekiştirmeye başladım. Uzun, serin parmakları sertleşmiş sikimi pantolonumdan çıkarıp başını okşamak için alt tarafını usulca okşadığında nefesim kesildi.

Wyn ağızımın içine doğru alçak sesle inledi ve beni daha sert öptü, bunun gücü başımı tekrar duvara bastırdı. Sonunda gömleğinin son düğmesini açmayı başardım ve parmaklarımı sert, yaralı derisine soktuğumda ceketinin altından açıldı. Pantolonuna uzandım, ama daha elimi sürmeden Wyn bir eliyle iki bileğimi birden yakaladı. Diğeri ise sikimi yumrukluyor, tabandan uca doğru acı verici bir yavaşlıkla kaydırıyordu. Ağızına karşı çaresiz bir inilti çıkardım, kalbim küt küt atıyordu.

Wyn'in dudakları çenemde ve boynumda gezindi. "Ne istiyorsun Danny?" diye sordu, sesi şehvetten atallaşmıştı, eli beni hâlâ ıldırıyordu.

"Siktir." Başımı duvara vurdum, göğsüm kabardı. "İstiyorum... İstiyorum..." Yüzümde ve boğazımda ısı yükseldi ve Wyn'in ağızının altında bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. "Senden..."

Ne istediğimi tam olarak biliyordum. Ama tüm bunlar benim için yeniydi ve nedense kelimeleri dökmek çok zordu.

Wyn beni kurtarmaya geldi. Boynumu öptü. "Seni becermemi mi istiyorsun?" Sesi çok alçak ve akıllıydı.

Sikim onun elinde sertçe sarsıldı. "Evet," dedim başımı çılgınca sallayarak. "Lütfen. Siktir, Wyn."

Kısık bir ses daha çıkardı ve geri çekildi. Ben itiraz edemeden parmakları benimkilere dolandı ve beni yatağına doğru götürdü. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bunu istiyordum. Bunu çok istiyordum ama sinirlerim içimde bir gelgit dalgası gibi yükseliyordu.

Wyn beni yatağın ayak ucuna oturmaya çağırdı. Soluk ay ışığında üzerimde belirdi, silueti eski ve vahşi bir şeydi. Dizlerinin üzerine çöktüğünde boğazımda küçük, boğuk bir ses çıkardım.

Wyn pantolonumu ve i amaşırımı çıkarırken ona yardım etmek için kıcıımı kaldırdım. Serin eller i kalçalarımı avuçlayarak müstehcen bir şekilde vahşice açtı. Yüzüm kızardı, kalbim ıldırıldı, parmaklarım Wyn'in yüzüne dokunma arzusuyla yanlarımdaki yatakta esnedi.

Eğilip beni içine çekti ve beni şaşkın bir çığlık atmaya zorladı. "Kahretsin," diye homurdandım, parmaklarım çarşafın içine kıvrıldı ve sertçe kenetlendi.

Ama Wyn orada uzun süre kalmadı. Çekmeden önce birkaç dakika boyunca sikimi sıkıca ve sertçe emdi. Başını eğdi ve taşaklarımı dilleyerek beni ürpertici bir iniltiye boğdu, sonra tekrar ayağa kalktı.

"Arkana yaslan, tatlım," diye mırıldandı. Uymak için çabaladım, yatağın daha yukarısına çıktım ve sırtüstü uzandım. Ama sonra Wyn, "Arkanı dön," diye homurdandı.

Kalbim tekrar çıldırdı, nefesim kesildi ve yatağa uzandığım yerden sikim karnıma çarptı. Wyn üzerimde beliren karanlık bir siluetten ibaretti ve önüme dönmeden önce son bir kez baktım. Başım ellerimin üzerine yerleşirken kuru dudaklarımı yaladım.

Wyn'in kısık bir takdir sesi çıkardığını duyduğumda zevk içimde titreşti. Bir saniye sonra, yatağın onun ağırlığı altında alçaldığını hissettim ve uzuvlarım beklentiyle karıncalandı. Wyn yavaşça kığımın üzerine oturdu, uzun parmaklı bir eli ağırlığını başımın yanında tutuyordu. Sonra serin dudakları omzuma bastırdı ve ben mutlulukla iç çektim.

"Emin misin Danny?" diye sordu.

Diğer her seferinde de sormuştu. Göğsüm sıkışmıştı. Onun için çok minnettardım. Onunla ilgili her şey için. Onun kana susamış bir katil olduğunu düşündüğüme inanamıyordum.

Başımı salladım, keşke yüzünü görebilseydim. Keşke onu tekrar öpebilseydim. Bunun yerine Wyn omuzlarımdan omurgama doğru öptü ve beni titretti.

"Sakin ol," diye mırıldandı.

Ama rahatlayamıyordum, soğuk dudakları ve dili aşağılara inip omurgamdan aşağı sürüklendiğinde, içimdeki her şeyin beklentiyle gerilmesine neden olduğunda değil. Nefes nefese kalmıştım, sikim zonkluyordu, karnımla yatak arasında sıkışıp kalmıştım.

Ağzı yan tarafımdan kalçama doğru serin ve nemli bir yol izlerken Wyn alçak sesle inledi. "Tenin çok sıcak," diye homurdandı. "Sanki bütün günü güneşin altında geçirmişsin gibi."

Bu beni gülümsetti, yanağımı ellerimin üzerine koyarken gözlerim mutlulukla kapandı. "Ne yazık ki güneşlenmek yok."

"Mmm." Wyn yumuşak ve yavaş bir şekilde omurgamın dibine kadar öptü.

Kahretsin. Bu his kığımın kamburlaştırmak istememe neden oldu ama buna cesaret edemedim. Hızlı nefes alıyordum, bacaklarım gergindi. Onları iyice ayırmak, Wyn'i aralarına almak istiyordum ama yeterince cesur değildim.

Bir saniye sonra, sağ kık yanağımda aşağı doğru inen serin dudaklar hissettim. Wyn keskin dişlerini en etli kısmın üzerinde gezdirdiğinde sarsıldım.

"Kahretsin." Nefes nefese kıkırdadım. Tekrar yaptı, sikim zonklarken bir kez daha seğirmemi sağladı. "Siktir, Wyn," diye nefes aldım, huzursuzdum.

Geri çekildiğini hissettim ve sonra kalçalarımı ayırıp aralarında gezinmeye başladı. *Siktir, oh siktir*. Kalbim hızlandı, sinirlerim yeniden alevlendi.

"Bekle," diye ağzımdan kaçırdım ve Wyn anında dondu kaldı. İşler daha fazla ilerlemeden bunu ona söylemem gerektiğini hissettim. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm, ben hiç..."

Bir duraklama oldu ve sonra Wyn öne doğru eğilip kürek kemiğimi öptü. "Durabiliriz," diye fısıldadı. "Eğer değilsen-"

"Hayır." Kıkımı kaldırdım ve Wyn'e sürtündüğünü hissettim. Tısladı. Kalçaları sanki kendine engel olamıyormuş gibi hafifçe esnedi. "Durmak istemiyorum. Lütfen, Wyn."

Kendisiyle savaşıyormuş gibi kısık bir ses çıkardı. "Eğer eminsen _."

"Eminim." Kendimi tutamadım ama biraz güldüm. "Eminim. Söz veriyorum. Ben..." Dudaklarımı yaladım, beni görememesine rağmen yüzüm ateşle doldu. "Becer beni, Wyn. Bunu istiyorum."

Wyn hırladı ve kalçalarını tekrar kıkıma doğru itti ve pantolonunun içinden sert horozunun uzun çizgisini hissedebiliyordum. Sonra tekrar omurgamdan aşağı doğru öpmeye başladı, çılgınca, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Bir nefes çektim, vücudumda ince bir titreme oldu ve sonra elleri tekrar kıkımdaydı ve o-

"*Aman Tanrım*," diye boğuldum, uzun parmakları kıkımı iyice ağtığında ve dili sert bir hareketle ağzımın kenarında dolaştığında. Kalçalarım tepki olarak daha da açıldı, kıkım yukarı doğru eğildi ve Wyn alçak sesle inleyerek ve taşaklarımdan göt deliğime kadar bir şerit yalayarak karşılık verdi.

"F-f-fuck," diye nefes aldım, sonra dilini döndürdüğünde haykırdım. "Aman Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve Wyn uzun dakikalar sonra geri çekildiğinde titriyordum. Kıyafetlerin hışırtısını duyduğumda karnım guruladı. Nefes nefese kalan Wyn parmak ucunu ıslak deliğimin üzerinde gezdirdi, o da karşılık olarak seğirdi. İnledi.

Parmağını yavaşça kıkıma soktuğunda kaygandı ve bu kayganlığı nereden aldığını bilmek beni daha da tahrik etti. Dili beni biraz rahatlatmış olmalıydı çünkü

Acıdı. Parmağını içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladığında, alışık olmadığım bir hisle sarsıldım, ama bu hissin zevkle bastırılması uzun sürmedi.

Wyn beni üç parmağıyla gerdiğinde terlemiştim ve ona karşı geri çekiliyordum. "Wyn-fuck-"

Prostatımın mucizeleriyle daha yeni tanışmıştım ve şimdiden bağımlısı olmuşum. "Sik beni sik beni" diye yalvardım, bu yoğun *ihtiyaç* karşısında tüm utangaçlığım yok olmuştu.

Wyn'in üzerimde sertçe titrediğini hissettim ve parmaklarını yavaşça çekti. Sabırsızlık dolu bir ses çıkararak geriye doğru kamburlaştım. Wyn üzerime eğildi, dudakları boynumun kıvrımını okşadı. Düşük bir nefes verdi, kalçaları sallandı, kaygan ereksiyonunu kıkç yanaklarımın arasına kaydırıldı. Alt dudağımı ısırarak ürperttim.

"Dikkatli olacağım," diye mırıldandı Wyn omzuma doğru. "Yavaş git. Söz veriyorum."

Başımı salladım, ona tamamen güveniyordum. Yine de, pürüzsüz horoz başının deliğine doğru ilerlediğini hissettiğimde kalbim sıkıştı. Wyn'in mırıldanarak verdiği talimatla nefesimi verdim ve bastırdım, uzun bir süre acı veren bir baskıdan sonra vücudum Wyn'in sikine boyun eğdi ve o da içeri kaydıldı.

Bu his beni sarsmıştı. "Kahretsin," diye nefes aldım, göğsüm kabarmıştı. Ağrısına rağmen sikim hâlâ karnımda zonkluyordu. Ama çoktan azalmaya başlamıştı ve Wyn sikişinin geri kalanını yavaşça içeri sokarken uzun, ürpertici bir inilti çıkardım.

Vücudunun titrediğini, ön tarafının sırtıma değdiğini, uzun saçlarının tenimi gıcıkladığını hissedebiliyordum. "Danny," diye mırıldandı omzuma, sesi birazcık kararsızdı. "Siktir."

Kontrolünü geri kazanmaya çalıştığını, vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. "İyi misin? Seni incittim mi?"

Hemen başımı salladım. "Ben iyiyim," diye mırıldandım, keşke yüzünü görebilseydim ya da en azından onu öpebilseydim. Başımı yastığa doğru çevirdim ve Wyn'in ön kolunun solgun uzunluğunu gördüm, kaslarla kordonlu bir şekilde yatakta yanımda duruyordu. O zaman ceketini ve gömleğini çıkarmış olmalıydı. Tıpkı göğsü ve karnı gibi kolu da yara izleriyle kaplıydı ve ön kolunun yarısına kadar uzanan küçük bir *015* damgasını seçebildiğimi sandım.

Nefesim kesilerek bileğini kavradım ve tenini öpebilmek için kolunu kendime yaklaştırdım, hissedebildiğim her parçasını hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Wyn'in yumuşak bir ses çıkardığını duydum, nefesleri kürek kemiklerime sertçe çarpıyordu. Onun

Serin dudaklarım aşırı ısınmış tenimle birleşmeden bir saniye önce alnım enseme yaslandı.

"Devam et," diye fısıldadım.

Wyn'in kalçaları geri çekildi ve sonra tekrar içime gömüldü. Boğazımdan umutsuz bir ses yırtıldı. Omuzlarıma ve enseme öpücükler yağdırırken sabit bir ritim bulması uzun sürmedi. Nefes nefese kalmıştım, ismini inliyordum, kalçalarım onun altında hareket ederek itişlerini karşılıyordu.

"Daha fazla," diye yalvardım, sesim boğuk çıkıyordu. "Daha hızlı."

Wyn itaat etti ve ben homurdanırken aletim yatağa doğru sarsıldı. Uzuvarım gerginlikten titriyordu ve sanki içimde çok fazla enerji vardı, sanki dikiş yerlerinden patlıyordum, adrenalin beni dolduruyordu.

"Daha sert," diye homurdandım ve Wyn'in elini tekrar tutarak bileğinin iç kısmına sert bir öpücük kondurdum.

Alçak sesle inledi ve kalçalarını daha sert bir şekilde ileri doğru savurdu. "Kahretsin, evet," diye bağırdım kendimi durduramadan. Sarsıcı itiş, omurgamdan yukarı ve uzuvlarıma karıncalanma zevkini vurdu ve kıcımın Wyn'in horozunun etrafında sıkıca sıkılmasını sağladı.

Çaresiz bir ses çıkardı. "Sert mi istiyorsun?" diye homurdandı ve sadece bu soru bile neredeyse boşalmama neden oluyordu, gözlerim geri kayıyordu.

"Evet." Dişlerimi Wyn'in elinin kenarına geçirdim ve ısırma içgüdüleriyle savaştım. "Lütfen beni sertçe becer, Wyn-"

Wyn hırladı ve dizlerini şilteye dayadığını hissettiğimde içim beklentiyle sıkıştı. Çok geçmeden kalçaları kıcıma çarpmaya başladı ve beni ağızımdan hayvani sesler çıkarmaya zorlayan sarsıcı, sert itişlerle becerdi.

Özellikle acımasız bir darbe indirdiğinde hırladım ve tepki olarak elinin yan tarafını ısırdım. Yine de Wyn bundan hoşlanmış görünüyordu. Homurdandı, kalçaları tekledi ve aletin içimde sertçe sarsıldığını hissettim.

Kendini toparladıkça kalçaları daha yumuşak hareket etmeye başladı, aletini içime sokup çıkarıyordu. Gerçek dışı hissettiriyordu ama daha önceki sarsıcı itişlerini özlüyordum.

Wyn kulağıma doğru eğildi. "Yine," diye homurdandı, ne demek istediğini anlayabilmem için yumruğunu ağızıma doğru esnetti.

İnledim. "Daha sert."

Sesim çakıllı ve çaresizdi. Wyn'in uzun parmakları nazikçe çenemi kavradı ve sonra başparmağını ağızıma soktu. Emdim

otomatik olarak.

Wyn hırladı, kalçaları tepki olarak öne doğru sarsıldı, bu da benim homurdanmama ve başparmağını ısırma neden oldu. Bu muhteşem bir zincirleme reaksiyon başlattı. Isırmam Wyn'in hırlamasına ve tekrar sertçe itmesine neden oldu, bu da dişlerimin daha derine batmasını sağladı. Kısa süre sonra o kadar sert ve hızlı sikişiyorduk ki, vücudumu yatakta sabit tutabilmek için boştaki elimle uzanıp yatak başlığına bastırmak zorunda kaldım.

"Oh lanet olsun-Wyn-"

Aletim çelik gibiydi, karnımla yatak arasında sıkışmıştı ama onu tutmak için altıma bile uzanamıyordum, Wyn içime girerken canımı kurtarmak için tutunuyordum. Gerçi sarsmam gerektiğinden bile emin değildim. Çarşafların sıcak ve nemli sürtünmesi beni ürpertiyordu ve Wyn doğrulup ensemden tutarak başımı aşağı indirdiğinde taşaklarım sıkıştı.

"Lanet olsun," diye soludum, boştaki elim çarşafları öyle sert büküyordu ki yırtılabileceklerini sandım.

Wyn'in yeni pozisyonu sikinin içimdeki açısını değiştirdi ve sikinin başı prostatımın üzerinden kaydığında neredeyse tavana fırlayacaktım.

"*Kahretsin*," diye bağırdım, kığım kalktı ve Wyn'e daha fazla yer açmak için dizlerimi çılgınca yukarı çektim. "*Kahretsin*, bu çok iyi hissettiriyor," diye hıçkırdım, çarşafları ve yatak başlığını tırmaladım, tüm vücudumda titreme başladı ve Wyn'in sıcak horozunun kığıma her itişiyse daha da güçlendi.

Her itişini karşılamak için kıvranıyordum, bu da aletimin çarşafların üzerinde ileri geri sürüklendiği ve her yere pre-cum bulaştırdığı anlamına geliyordu. "F-f-f-fuck, boşalacağım," diye inledim, sesimin boğukluğu Yüzümün yarısı yatağa gömülmüştü, Wyn hâlâ boynumu tutuyordu. Tanrım, beni *mahvediyordu*.

"Benim için gel Danny," diye homurdandı Wyn, sesi kararsızdı, parmakları ensemden sıkılaşıyordu ama nefesimi kısıtlayacak ya da beni panikletecek kadar değil. Bu sahiplenici bir jestti ve karnımda daha da fazla zevk uyandırdı. "Hissetmeme izin ver."

"Siktir." Bunu içimde hissettiğini düşününce gözlerim yuvalarından fırladı. Ben çarşafın her tarafına boşalırken onun siki derinlere kayıyor ve boşalıyordu, sadece beni becerdiği için ve-

"*Kahretsin*," diye haykırdım. Taşaklarım sert bir şekilde toplanmıştı ve aletim karnıma doğru çılgınca atıyor, çarşaflara döl üstüne döl pompalıyordu. Kığımın Wyn'in sikinin etrafında daraldığını hissedebiliyordum,

Bu da onu prostatıma daha çok bastırıyor gibi görünüyordu ve beni zevkten kontrolsüzce titretiyordu.

Wyn hırlayıp sikini derinlere daldırdığında, alçak sesle inledim. Hâlâ boşalıyordum ve sikinin zonklaması, içime fişkırması daha da uzamasına neden oldu. Elim kendi iradesiyle aşağıya indi ve parmaklarımı körü körüne Wyn'in kalçasına soktum, kalçalarım sertçe bükülürken, sıcak alnım yatağa bastırılırken hayatım için tutundum.

Vücudumdaki gerginlik nihayet boşaldığında, yastığa doğru kısık bir ses çıkararak yere yığıldım. Wyn'in vücudunun üzerimde titrediğini hissedebiliyordum ve birkaç dakika sonra yavaşça geri çekildi.

Hissedince homurdandım, ağrıyacağımı biliyordum ama şimdiden kocaman sıırıyordum. "Oh adamım."

"Seni incittim mi?" Wyn hemen sordu, eğilip dudaklarını kürek kemiğime bastırırken uzun saçları omzumu ve sırtımı gıdıklıyordu.

Başımı salladım ve kısık, doygun bir sesle inledim. "Hayır. Bu inanılmazdı."

Wyn eğlenerek küçük bir nefes çekti tenime. Hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum, kalbim yatağa doğru hızlı ve sert bir şekilde atıyordu ki nefes nefese bir kahkaha attım. "Sen... o gün o pusuda beni gördüğünde sonumuzun böyle olacağını hiç düşünmüş müydün?"

Wyn birkaç dakika sessiz kaldı. "Hayır, yapmadım," diye cevap verdi sonunda. Sesi tuhaf geliyordu ama nedenini anlayamıyordum. Omzumdan omurgama doğru öpmeye başladığında da umursamadım. "Ama memnunum," diye mırıldandı tenime karşı.

Kollarımı yastığın altında birleştirerek gülümsedim. "Ben de."

Serin dudaklarını aşırı hassas tenimde hissettiğimde içimden küçük bir ürperti geçti. O kadar rahatlamıştım, o kadar memnundum ki kendimden geçtiğimi hissedebiliyordum ama zihnim tanıştığımız zamana geri dönerken gözlerimi zorla açtım. "Wyn?"

Omzuma doğru alçak bir ses çıkardı. "Evet, tatlım?"

Bu sevecenlik karşısında midem bulandı. "O gün yakalanmana izin verdin mi?" diye sordum. "Üsse girip diğer canavarları serbest bırakabilmek için mi?"

Wyn küçük bir ses daha çıkardı. "Sana bunu düşündüren ne?"

Sesi eğlenmiş ve biraz da sinsi çıkınca homurdandım. "Bu haklı olduğum anlamına geliyor."

Küçük bir kahkaha attı. "Belki."

Aylarca hücrelerinde izlediğim tüm canavarları düşündüm. Şimdi nerede olduklarını merak ettim. Bu bana zehirle uyuşturulduğum zamanlardan bir şey daha hatırlattı.

"Hey, Edin üsten nasıl çıktı? O sıfır-sıfır-iki örneği, değil mi?"

Az önce Wyn'in kolunda gördüğüm küçük 015'i hayal ettim ve Edin'in çenesinin alt tarafında bir 002'nin kabarık izini gördüğümü hatırladım.

"Mm." Wyn dudaklarını omzumda gezdirerek beni zevkten titretti. "Onu yakaladıklarında hücreler çok daha az güvenliydi. Bizim türümüzün gücünü fazlasıyla hafife almışlardı ve o da kaçış yolunu parçalayarak buldu. Ondan sonra hücrelerin güvenliğini artırdılar."

Kaşlarımı çattım. "Ama o zaman neden ilk örnek bunu yapmadı? Sıfır-sıfır-bir..." Aslında ne olduklarını bilmiyordum. Dosyalarında sadece *bilinmeyen türler* yazıyordu. Dosyaların çoğunda vardı. "Kocaman kanatları vardı ve-"

"Bu bir rycke'ydi." Wyn'in sesi acımasızdı. "Eğer bir tane görürsen, kaç."

Durakladım, sonra küçük bir kahkaha attım. "Ha? O üste bulunduğum süre boyunca sıfır-sıfır-biri hiçbir şey yapmadı. Zar zor hareket ettiler bile-"

"Sadece bana güven, Danny." Wyn'in yanımda yatağa yerleştiğini hissettim, uzun parmakları enseme hafifçe dans ediyordu.

Başımı salladım ve Wyn'in parmakları sırtımda gezinip tenimde belli belirsiz izler bırakırken sessizliğe gömüldüm. Omurgamın tabanında yaptığımız şeyden sonra son derece hassas olan özel bir nokta vardı. Wyn'in parmak uçları beni orada her okşadığında, kığım kavisleniyor ve hassasiyetle titreyerek tıslıyordum. Doğal olarak, Wyn'in eli farkına vardığında oraya doğru kaymaya devam etti.

Homurdandım ve onu dürtmek için körü körüne uzandım. "Kes şunu." Başımı elimin üzerine koydum ve gözlerim kapanırken nefes verdim. "Bu gece yine şansının yaver gideceğini sanmıyorum Ruh Yiyici. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum." Yastığa doğru sııttım. "Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım."

Wyn kısık, memnun bir ses çıkardı. Yatağın üzerinde kaydığını duydum. Bir saniye sonra, serin dudaklar omurgamdan aşağıya doğru öpüşüyordu.

"Uyu," dedi Wyn, bozulmuş sesi hâlâ hırıltılıydı.

Tanrım, bu iyi hissettirdi. Titredim ve sikim seğirdi, cesurca tekrar kalkmaya çalışıyordu. Ama birkaç dakika sonra, Wyn'in tütsülenmiş toprak kokusu burnumda ve serin elleri tenimdeyken kendimden geçiyordum. Mükemmeldi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

O geceden sonra aramızdaki her şey değişti. Birbirimize karşı mesafeli durma numaralarını bıraktık, süregelen tüm tereddütler ortadan kalktı. Neredeyse sürekli bir şekilde birbirimize dokunuyorduk. El ele tutuştuk. Yürürken kollarımız ve omuzlarımız birbirine değiyordu. Yan yana otururken kalçalarım onunkilere değiyordu. Yemek yerken Wyn'e yaslanır, uzun bir yürüyüş gününden sonra huzurun tadını çıkarır, uzun parmaklarının enseme ya da başımın arkasını hafifçe okşadığını hissederdim.

O geceden sonra birkaç gün ağrım olmuştu, ama bu hissi çok sıcak buluyordum, sanki sadece Wyn ve benim bildiğimiz küçük bir sır gibiydi. Wyn çok sert davrandığından endişelendi, ama ben ona bunun normal olduğunu söyledim - yakın zamana kadar bakire olabilirdim, ama tamamen bilgisiz değildim.

Wyn'i iyi olduğuma ikna etmek biraz daha zaman aldı, ama günler sonra Arizona'da bir yerdeyken tekrar seviştik - bu sefer ben duvara yaslanmış, ellerim ve yanağım soğuk sıvaya dayanmıştı. Wyn karanlıkta arkamda belirmiş, boynuma doğru hırıliyordu, bir elinin uzun parmakları duvardaki parmaklarımın arasından geçerken diğeri içimdeki hızlı, vurucu itişleriyle aynı melodiyle sikimi okşuyordu.

İnanılmazdı. Duvarın her yerine öyle sert boşalmıştım ki, göğsümden yükselen gırtlaktan gelen iniltiyi bastırmak için destekli ön kolumu ısırmıştım. Wyn arkamda gerildiğinde, siki kıçımda titreşirken ve titreyen eli hala zonklayan sikimi sıkarken dizlerimin bağı çözülmüştü. O zamandan beri Arizona'nın kuzeyine doğru kıvrımlı bir yoldan ilerlemeye devam ediyorduk. Acelemiz yoktu, geçtiğimiz yerleri araştırmak ve keşfetmek için acele etmiyorduk. Hâlâ elektriği, çalışan bir DVD oynatıcısı ve bir duvar dolusu DVD'si olan bir ev bulduk. İki günü kanepede film izleyerek geçirdik, ancak yarısını kaçırmıştık çünkü

azgın gençler gibi öpüşmeye başlarlar.

Wyn beni her zaman öperdi. Dudakları serin ve sertti ve bunu yaparken enseme sahiplenici bir şekilde kavırıyordu. Buna bayılırdım. Ama o yaklaşımdan önce her zaman gözlerimi kapatmak zorunda kalırdım. Hâlâ yüzünü görmemi istemiyordu.

Ona nasıl görüldüğünün umurumda bile olmadığını söylemeyi denedim. Ona sakince bana göstermeyi düşünüp düşünmeyeceğini sormayı denedim. Ona *yalvarmayı* denedim.

kapüşonunu çıkarmasını istedim ama çıkarmadı. Gergin ve rahatsız oluyordu, sonra kendimi kötü hissediyordum, ben de bırakıyordum. Wyn gibi kadim ve güçlü bir canavarın *herhangi bir* konuda utangaç olması beni hâlâ şok ediyordu.

Bunun dışında mutluydum. Tarif edilemeyecek kadar mutluydum. Bir ölüm canavarıyla birlikte Çorak Topraklar'da dolaşıyor, terk edilmiş kasabalarda yiyecek arıyor ve tozlu eski motellerde uyuyor olsam da hiç olmadığım kadar mutluydum. Sanki sonunda dünyada sonsuza kadar birlikte kalabileceğim ve asla sıkılmayacağım, onlardan asla bıkmayacağım başka bir insan bulmuştum. Gece için ayrıldığında Wyn'i özledim, benimle yatakta kalmasını diledim. Ama o uyumuyordu, bu yüzden sormak ve onu rahatsız etmek istemedim.

Buradaki ilk birkaç hafta boyunca, yeniden insan arkadaşlığı özlemi duymaya başlayacağımdan endişelenmiştim. Ama öyle olmadı. Özlemedim. Başka birinin etrafında olmaya ihtiyacım yoktu. Wyn'in yanında kendimi annem dışında başka bir insanın yanında hiç hissetmediğim kadar rahat hissediyordum. Yine de bazen benim iyiliğim için bu kadar yavaş hareket etmek zorunda kalmasından bıkacağından endişeleniyordum. Benim için yiyecek, su ve barınak bulmak zorunda kalmaktan bıkacağından. Ama hiç öyle görünmedi. Hareket etmem için beni asla acele ettirmeye çalışmadı. Tekrar yola çıkmadan önce her zaman yiyip içtiğimden emin oldu.

Artık parazitlerle karşılaştığımızda da daha dikkatli davranıyordu. Başka bir yuva bulmamıştık ama Colorado'daki olay Wyn'i konakçılara yaklaşmam konusunda tedirgin etmişti - her ne kadar o zamandan beri bu ölümcül zehri yalnızca bir yırtıcı yuvalarına saldırdığında enjekte etme eğiliminde olduklarını açıklamış olsa da. Yuvaların dışında, konakçıların içindeyken bunu yapamazlardı.

Ayrıca insanlara nasıl bulaştıklarını da açıkladı: bir yavru, normalde uyurken bir insanın ağzına giriyordu. Birkaç gün içinde parazit, yumurtalarını insanın midesine bırakmaya hazırlanırken besin için insanı emiyordu. Yumurtalar bırakıldıktan sonra, parazit beyin aktivitesini kontrol etmek için omuriliğe tutunur ve insanın hala farkında ve çalışıyormuş gibi görünmesini sağlardı. Sonunda, konak yumurtaları kusuyordu. İşte o zaman parazit -ve insan konakçı- öldü, çoktan emilmişti ve yumurtadan çıkmaya hazır olana ve döngü tekrarlanana kadar yumurtaları kuluçkaya yatırarak son görevini tamamlardı. Bu bende kusma isteği uyandırdı.

Ölmek üzere olan ev sahibine rastladığımızda Büyük Kanyon yakınlarında bir yerdeydik.

Büyük Kanyon'u göreceğim için heyecanlıydım. Açıkçası daha önce hiç görememiştim. Görmeye gidip gidemeyeceğimizi sorduğumda Wyn şefkatle başımın arkasını okşamış ve bizi doğru yöne götürmeye başlamıştı.

Sıcaktan kaskım elimde, uzun ve boş bir yolda ağır ağır yürüyorduk. Yerdeki toz ağzımı kurutuyordu ve güneş bir kez daha dayanılmaz derecede sıcaktı, üzerimize vuruyor ve yakın mesafede havayı parıltıyordu. Wyn sırt çantamı benden almış ve tek omzuna takmıştı.

Wyn'e Amerika'da gördüğü tüm simge yapıları soruyordum ki ilerideki bir hareket beni cümlelerin ortasında durdurdu. Başımı eğip neye baktığımı anlamaya çalıştım. Yolun kenarında yere yakın bir şey sarsılarak hareket ediyordu. Wyn yanımda sessizdi ama onun da fark ettiğini biliyordum.

"Danny..." diye başladı, sesi endişeliydi.

"Bu-" Gözlerimi kısarak şekle baktım ve fark ettiğimde midem bulandı. "Kahretsin, bu bir insan."

Koşmaya başlamak için öne atıldım ama Wyn kolumu tuttu. "Bekle Danny, olman gerek-"

"Yaralı görünüyorlar." Onu silkeledim ve onlara doğru koştum. Bu kesinlikle bir insandı ve kesinlikle hastaydılar. Ayağa bile kalkamıyorlardı; sıcak ve tozlu yolun kenarında sürünüyorlardı. Wyn'in tereddütünü anladım.

-Mantıklı olduğunu biliyordum ama yolun kenarındaki yaralı bir insanı görmezden gelemedim.

"İyi misin?" Yaklaşırken sordum. Sürünmeyi bıraktılar, yüzleri yavaşça bana döndü.

Asya kökenli genç bir adamdı, cildi hastalıktan solgunlaşmıştı ve üstü başı toz içindeydi. Üzerinde eski bir müzik grubu tişörtü vardı, yırtık ve soluktu, belli ki iyi kullanılmıştı. Spor ayakkabılarından biri yoktu.

Tüm vücudu titriyordu, o kadar şiddetliydi ki neredeyse nöbet geçiriyormuş gibi görünüyordu. Yutkundum ve yanına çömeldim. "Buraya nasıl geldin?"

Adam başını salladı, yutkunmaya çalışırken kuru boğazı tıkırdadı. "Hastalandı ve... kamp... beni terk etti... beni terk etti..."

Elimi omzuna koymak için uzandım, bunu yapmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim. "Wyn, suyum getir," diye seslendim.

Wyn'in yaklaştığını duyabiliyordum. "Danny, sanmıyorum-"

Adamın gözleri arkamdaki Wyn'e kilitlenince aniden genişledi. Başını salladı, boğazından garip bir inleme sesi geldi ve sürünerek uzaklaşmaya çalışmaya başladı.

"Bekle-" Wyn'den su şişemi almak için döndüm ama vermedi. Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Suya ihtiyacı var."

Wyn başını salladı. "Senin buna daha çok ihtiyacın var."

Ellerimi yumruk yaptım ve ayağa kalktım. "Hayır, Wyn. Daha fazlasını bulabiliriz. Ona *ihtiyacı var*. Şişeyi bana ver."

"Danny, enfeksiyon kapmış. Ölüyor."

İçime bir ürperme yayıldı. "Olmayabilir-" "Olduğunu biliyorum."

Tartışmak istedim ama yapamadım. Wyn, dünyadaki herkesten daha iyi bilirdi.

Yutkundum. "O zaman ne... ne yapacağız?" Wyn'in başlığına baktım, kaşlarım çatılmıştı. "Onu öylece... Öylece burada bırakamayız."

"Birkaç dakikası kaldı." Wyn'in sesi alçak ve gerçekçiydi ama soğuk değildi. Uzandı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "İstersen kalabiliriz."

Başımı salladım ve ölmekte olan adama döndüm. Hareket edemeyecek kadar zayıflamadan önce sadece birkaç adım uzaklaşabilmişti. Yere yığılmıştı, cılız yanakları sıcak zemine bastırılmıştı, her nefes alış verişinde toz kalkıyordu.

Göğsüm sıkıca kapandı. "O... acı çekiyor mu?"

Wyn'in cevap vermesi biraz zaman aldı. "Evet," dedi sonunda. "Özür dilerim."

Başımı salladım. "Senin suçun değil." Çenemi çelikleştirmeye çalıştım. "Ben... Ben ona yaklaşabilir miyim? Ona dokunabilir miyim?"

Arkamda, Wyn önü sırtıma değene kadar yaklaştı. Başlığı eğildi ve serin dudaklarının omzuma bir öpücük kondurduğunu hissettim. "Şimdilik. Ne zaman geri çekileceğini sana söyleyeceğim."

Olaakları düşünmek istemediğim için yutkundum. Tereddütlü adımlarla ilerledim ve tekrar çömeldim. Bu adam her kimse çoktan gitmiş olduğundan emindim. Parazit onu kurutmuş ve beynini kontrol ediyordu. Ama yine de yolun kenarında tek başına ölmesine izin vermek yanlış geliyordu.

"Adın ne senin?" Ona sordum.

Cevap vermesi biraz zaman aldı, ölmek üzere olan bir hayvan gibi çok hızlı nefes alıp veriyordu. "J-Jung," dedi bana.

Bunun doğru mu yoksa parazitin bana rastgele bir isim mi verdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama önemi yoktu. "Nerede büyüdün Jung?" Ona sordum.

Ölmek üzere olan adamın bedeninden bir parça gerginliğin akıp gittiğine yemin edebilirdim, sanki hissettiği acıya odaklanmak yerine bir şeyler hatırlıyor gibiydi.

"C-Kaliforniya," dedi sonunda. "Güney şehri."

Eğer sadece kıyı şehirlerinden birinde yaşıadıysa, bu yirmiden daha genç olması gerektiği anlamına geliyordu. Ergenlikten yeni çıkmış.

Bir süre onu izledim. Gözleri kapalıydı ve yüzü acı verecek kadar ince olsa da hâlâ insana benziyordu. Nebraska'daki çiftlik evinde adamın üzerinde gördüğüm maske gibi değildi.

"Seni buraya getiren neydi?" Ona sessizce sordum. "Çorak Topraklar'a mı?"

Jung'un kaşları çatıldı. Hatırlamaya çalışıyormuş gibi göz kapaklarının arkasında gözlerinin ileri geri gidip geldiğini görebiliyordum. Bu sadece parazitin inandırıcı bir cevap bulmaya çalışması mıydı, yoksa Jung'un içinde hala parazitin kontrolüne karşı koymaya çalışacak kadar bir şeyler kalmış mıydı?

Cevap veremeden vücudu kasılmaya başladı. "Buraya gel Danny."

Wyn'in alçak, çarpık sesi ciddiydi. Ayağa kalktım ve ellerini omuzlarımda hissedip beni sabitleyene kadar geri çekildim. Jung'un yerde şiddetle kıvranmasını sessizce izledik. Son bir güç dalgası bulmuş gibiydi, öğürmeye ve öğürmeye başlarken kollarının üzerine kalktı.

Kurbağa yumurtası gibi kalın, pütürlü gri mukus kusmaya başladığında arkamı dönmek istedim ama midem bu manzara karşısında çalkalansa da bunu reddettim. Jung sonunda yere yığılıp hareketsiz kaldığında, zaten incecik olan vücudu küçülmüş gibiydi. Titreyen bir nefes verdim ve arkamı döndüm. Yüzümü Wyn'in omzuna gömdüm ve kollarımla onu sıkıca kavradım.

Wyn şakağımı öptü. Yanağını saçlarıma değdirdiğini hissettim. "İyi misin?" diye sordu alçak bir sesle.

Bir nefes daha aldım ve başımı kaldırarak onayladım. "Evet... Ben sadece... Çiftlik evindeki adamdan farklı hissettim."

Wyn uzandı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Evet. Nebraska'da o parazit hâlâ sağlıklıydı. Yumurtalarını bırakalı çok olmamıştı, bu yüzden konağının ölmesine izin vermek istemiyordu."

Gerçekçiydi, ama bunu takdir ettim. Bilmem gerekiyordu. "Bu konağın süresi doluyordu. Yumurtaların dışarı atılmaya hazır olması uzun sürmez.

vücuttan. Parazit ölmeye başlamıştı, bu da kontrolünün zayıfladığı anlamına geliyordu."

"Bu onun... onun farkında olduğu anlamına mı geliyor?" Bu düşünce dehşet vericiydi.

"Bir bakıma. Çok zayıf ve kafası karışık olurdu ama evet. Sen insanla konuşuyordun, parazitle değil." Wyn'in başparmağı tekrar elmacık kemiğini okşadı, dokunuşu yatıştırıcıydı. "Sonunda senin yüzünden yalnız kalmadı Danny. Bu şekilde düşünmeye çalış."

Başımı salladım, derin bir nefes daha aldım ve Jung'un bedenine bakmak için geri döndüm. "Şimdi ne olacak?" Sesim kısık bir şekilde sordum. Güneş tepemizde çok sıcaktı ve başımın üstü yanmaya başlamıştı. Boğazım ve ağzım çöl havası yüzünden kurumuştı.

"Yumurtalar çatlamadan önce onları yok etmeliyim." Wyn su şişemi yavaşça ellerime tutuşturdu. "Neden sen önden yürümeye başlamıyorsun, ben sana yetişirim? Bol bol içtiğinden emin ol. Susuz kalacaksın."

Otomatik olarak başımı salladım, şişeyi tuttum ve yolda ilerlemeye başladım. Arkamda ıslak bir tepinme sesi duyduğumda omuzlarım kulaklarıma doğru sarsıldı ama Wyn'in yumurtaları nasıl yok ettiğini görmek için arkamı dönmedim. Biraz su içtim ve güneşi gözlerimden uzak tutmak için başımı eğdim, eski, çatlak asfaltın üzerindeki ince toz tabakasını tekmeleyen botlarımı izledim.

Jung'un birlikte olduğu insanların, onu yolun kenarında bırakanların, onda bir sorun olduğunu fark edip etmediklerini merak ettim

-Ya da zamanlarını ve enerjilerini ölmekte olan bir adam için harcamak istemediler.

Wyn aniden yanımda belirip elimi tuttuğunda sıçradım. Sessizdi ve omzumun üzerinden Jung'un cansız bedenine bakma isteğime karşı koydum.

"İyi misin Danny?" Wyn sonunda bana sordu, insanlık dışı sesi alçaktı.

Elini sıktım. "Evet." Sesim biraz boğuk çıkıyordu. "İyi ki

-Teşekkür ederim. Onunla kalmama izin verdiğin için."

Wyn hiçbir şey söylemedi, sadece birbirine bağlı ellerimizi kapüşonunun derinliklerinde kaybolana kadar kaldırdı ve benimkinin arkasını öptü.

"Neden bu gece için duracak bir yer bulmuyoruz?" dedi, "Yarın Büyük Kanyon'u görürüz."

Az önce olanlara rağmen dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Wyn sadece... Hayatımda tanıştığım çoğu insandan daha merhametliydi.

Ona karşı hissettiklerim, göğsümde zonklayan karmakarışık bir karmaşaydı. Kelimeler boğazımın arkasına doğru yükseldi, dışarı çıkmak istiyorlardı ama çok büyük geliyorlardı. Onları söyleyemezdim. Wyn'in benim için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bile bilmiyordum. Bana istediğim yanıtı verip veremeyeceğini de bilmiyordum.

Bunun yerine başımı salladım ve elimi onun elinin içinde sıkıttım. "Evet, öyle yapalım."

Büyük Kanyon'a turist tuzağı bir oteli kolayca bulabilecek kadar yakındık. İlk başta Jung'un kampına rastlayıp rastlamayacağımızı merak ederek gergindim. O kadar uzakta olamazlardı. Ama otel boştu ve el değmemiş ve oldukça temiz bir oda bulduk.

Wyn biraz hava almak için pencereyi açtığında sersemlemiş bir halde yatakta oturuyordum. Duş almak isteyip istemediğimi sordu, ben de evet anlamında başımı sallayınca banyoya girip duşu başlattı. Su şişemi yavaşça ellerime tutuşturup içmemi söylediğinde gözümü kırıştırdım ve şimdiki zamana geri döndüm. Fark ettiğimden daha fazla yorulmuştum. Yürümenin, sıcaklığın ve Jung'la yaşadığım olayın bir kombinasyonuydu bu.

"Teşekkürler," dedim ona gülümseyerek. "Duştan sonra kendimi daha iyi hissedeceğim. Biraz bitkinim." Bu kötü kelime seçimi karşısında hemen irkildim ama Wyn bir elini saçlarımın üzerinde gezdirmekle yetindi.

"Burada kalmamı ister misiniz, yoksa gidip etrafta yiyecek bir şeyler var mı diye bakayım mı?"

"Um..." Yüzümü ovuşturdum. Çöl havasından dolayı sert ve kuru hissediyordum. "Sanırım... Kalabilir misin?" Bunu söylerken kendimi savunmasız hissettim. "Bu gece için yeterince yiyeceğim var. Ve sabah bakabiliriz."

Wyn başını salladı, geri çekildi ve bana banyoya girip duş almamı işaret etti. "Ben burada olacağım," dedi bana.

Sırt çantamı aldım ve duş almaya gittim. Rutin işlerimi bitirdiğimde kendimi daha iyi hissediyordum. Jung'u düşünmek hâlâ göğsümü ağrıyordu ama en azından artık acı çekmiyordu. En azından karnında kuluçkaya yatan bir canavar parazite ev sahipliği yapmıyordu.

Çıplak ayakla yatak odasına geri döndüm ve çantamı yatağın kenarına bıraktım. Wyn yatak başlığına yaslanmış, uzun bacaklarını uzatmış ve ayak bileklerinden çaprazlamış bir şekilde beni beklerken ceketinin kolunun manşetini karıştırıyordu. Yatağa tırmandım ve onun yanına kıvrıldım,

Başımı omzuna yasladım. Hemen kolunu bana doladı, kararmış parmakları ensemdaki saçların arasından kıvrıldı. Saçlarım uzamaya başlamıştı.

"Eğer bir makas bulursak, saçımı keser misin?" Elimini gömleğinin üzerinden sert, düz karnına koyarak sordum.

Wyn biraz eğlenerek ofladı. "Deneyebilirim."

Omzuna doğru gülümsedim. "Eğer daha kolaysa, tıraş bıçağımı kullanarak hepsini tıraş edebiliriz."

"Hayır," diye homurdandı Wyn. Parmakları saçlarımda sıkılaştı. "Parmaklarımı saçlarında gezdirebileceğim kadar saçın olması hoşuma gidiyor."

Zevkten titredim. "Ben de."

Nazik parmaklarını saçlarımda gezdirmeye devam etti ve bu dokunuş o kadar rahatlatıcıydı ki göz kapaklarım ağırlaştı. Oda serin ve sessizdi ve Wyn'in kalbi yanağımın altında durmadan çarpıyordu. Ne olduğunu anlayamadan dalıp gitmiştim.

Uyandığımda yorganın altındaydım ve odaya gelen ışık farklıydı.

Esnedim ve dirseğimin üzerinde doğrulup gözlerimdeki uykuyu sildim. "Wyn?"

"Banyoda," diye kısık, bozuk sesinin fayanslarda yankılandığını duydum. "Bir dakika içinde çıkacağım."

Kendimi yataktan sürükleyerek çıktım ve su şişemi kaptım, pencereye doğru yürürken artık ılık olan sıvıyı yudumladım. Sabah olduğunu fark ettim. Güneş arkamızdaydı ve gökyüzü sabahın ilk ışıklarıyla hâlâ solgundu. Uyuyakalmışım.

Önceki gün yaşananları hatırladım ve içimde bir sızı hissettim. Wyn'in şimdiye kadar düzinelerce paraziti öldürdüğüne tanık olmuşum. Bir zamanlar insan olan düzinelerce konukçuyu. Ama Jung'u yolun kenarında, tek başına, son anlarında bulmak beni diğerlerinden farklı etkilemişti. Belki de onunla konuştuğum içindi.

O gün Nebraska'da Wyn'le kalmak yerine kendi başıma gitmeyi tercih etseydim başıma neler gelebileceğini hayal etmeye çalıştım. Parazitleri asla öğrenemeyecektim. Wyn'in insanları zevk için katleden psikopat bir katil olduğunu düşünmeye devam edecektim.

Jung gibi tek başıma ölebilirdim. Açlıktan ya da maruz kalmaktan, hatta bir parazitten.

Odanın içinde arkamdan gelen sesi duyunca döndüm. Wyn banyodan çıktı, sanki buraya gelmeden önce indirmiş ve tekrar takmış gibi kapüşonuyla oynuyordu.

Yumruklarımı sıktım, elimdeki plastik şişeyi kırıştırarak ona baktım. Jung'un solgun, bitkin yüzü gözümün önünde canlandı.

Hayat çok kısaydı. Çok belirsizdi. Burada başıma farkına bile varamayacağım kadar hızlı pek çok şey gelebilirdi. Bir şeylerden kaçmak için sahip olabileceğim zamanı boşa harcamak istemiyordum. Wyn ile geçirdiğim zamanı.

"Yüzünü görmek istiyorum."

Wyn durdu, elleri kapüşonunun karanlık derinliklerinden fırlayan boynuzlarının yanında dondu kaldı. "Ben... Danny, hayır."

"Onu görmek istiyorum, Wyn." Bir adım daha yaklaştım. "Neden benden saklanıyorsun?"

Wyn'in elleri düştü ve parmakları iki yanında büküldü. "Çünkü ben-" Tereddüt etti, sesi telaşlıydı. "Ne fark eder ki? Görmene gerek yok. Bir şey fark etmez."

"Öyle. Benim için öyle. Seni *görmek* istiyorum, Wyn." Sesim yalvarmaya dönüştü ve ona bir adım daha yaklaştım. "Lütfen. Senden hiçbir şey saklamadım. Hiçbir şey. Ve sanki benden saklıyormuşsun gibi geliyor."

Wyn başını salladı. "Danny, ben değilim. Konu bu değil-" Sertçe nefes verdi. Yere bakarken kapüşonu düştü. "Ben sadece... Ya sen..."

Kalbim sıkıştı. "Görünüştünden nefret etmeyeceğim Wyn. Nefret ediyorum. -*Seni* istiyorum. Nasıl görüldüğün umurumda bile değil ama seni *görmek* istiyorum."

Sesim sertleşti. Çaresiz. "Seni istediğim zaman öpebilmek istiyorum. Seninle yatağa uzanmak, aramızda hiçbir şey olmadan sana bakmak ve senin de bana baktığını görebilmek istiyorum. Hepsi bu kadar. Sadece... lütfen."

Wyn'in uzun parmakları iki yanında büküldü, kıvrılıp açılarak yumruk haline geldi. Uzun bir süre sessiz kaldı ve içinde savaşılan kararsızlığı görebiliyordum. Başını salladığında omuzlarımın çöktüğünü, ezildiğimi hissettim.

Ama sonra sertçe nefes verdi ve "Eğer ben... Eğer sana bunu bir kez gösterirsem, bu yeterli olur mu?" dedi. Kalbim boğazıma fırladı, göğsümde gümbürdüyordu. "Ve eğer sen... Biz sadece eskiye dönebiliriz."

Hemen başımı salladım. "Seni her zaman isteyeceğim. Ama evet, eğer tek istediğin buysa... Sadece seni görmek istiyorum."

Sesim duygusallıktan sertleşti. Sonunda Wyn'i görme beklentisiyle. Onu gerçekten görmenin. Vücudu gerginlikle titreyerek uzanmaya başladığında nefes alamadım.

Sonra kapüşonunu geri itti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Görüyordum. Sonunda görüyordum.

Wyn'in yüzüne bakarken göğsümden sıcak bir şey aktı. Biri tamamen simsiyah, diğeri ise gözbebeğinin sadece bir iğne ucu kadar olduğu bembeyaz olan uyumsuz gözlerine. Düz, köprüsüz bir burunla birleşen belirgin kaş kemiğine. Elmacık kemikleri keskin ve çıkıktı; alnının ve elmacık kemiklerinin kıvrımlarını takip eden ince, kabarık çıkıntılarla birlikte derisinde yara izleri vardı. Boynuzları şakaklarından dışarı akıyordu ve saçları uzun ve mürekkep siyahıydı. Yumuşak görünümlüydü. Bir tutamı boynuzuna takılmış ve yüzüne doğru sarkıyordu.

O gün ısırdığımda haklıydı. İnsana benzemiyordu. Hem de hiç. Ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Korkunç, çirkin, iğrenç ya da endişelendiği her neyse o değildi. Benim için *mükemmeldi*.

İşte buradasın. Tek düşünebildiğim buydu. Bu, o kana bulanmış tarlada beni gören yüzdü. Askeri üsteki hücrelerinden beni izlemişti.

Tüm o konuşmaları yaptığım kişi buydu. Yanında kilometrelerce yürüdüğüm, hiçbir şey konuşmadığım kişiydi. Beni haftalarca kanunsuz, canavarlarla dolu bu çorak topraklarda güvende, sıcak ve tok tutan kişiydi.

O ağız beni hayatta tutmak için içimdeki zehri emmişti. Beni sert ve acımasızca öpmüştü. Benimle bir şeyler paylaşmıştı. Bana çok fazla zevk vermişti. Daha önce hiç tatmadığım kadar.

Wyn gergindi, omuzları kamburlaşmış ve elleri sıkı yumruklar halinde beni izliyordu. Reddedilmem, iğrenmem ya da benzer bir şey için hazırlanıyor gibiydi. Bu andan korkuyordu, yüzünün bana itici gelmesinden korkuyordu ve bu gerçek içimde keskin bir şefkat duygusuna neden oldu.

Bir adım öne çıktığımda hafifçe irkildi. Geri çekilmesine ya da konuşmasına fırsat vermeden yüzünü tuttum -o güzel, örtüsüz, insanlık dışı yüzünü- ve onu sertçe öptüm. Bir saniye tamamen hareketsiz kaldıktan sonra Wyn ürperdi ve vücudu sarktı. Beni acilen ve tutkuyla öperken dudakları benimkilerle birleşti.

Ellerim paltosunun altından kayarak ortasına dolandı ve onu kendime doğru çektim. Yüzümü tuttu, başparmaklarını kulaklarımın hemen önündeki elmacık kemiklerimin kenarına bastırdı ve dilini içeri sokmak için ağzımızı açtı. Dudaklarına karşı kısık bir ses çıkardım ve avuçlarımın altındaki çıplak, yaralı tenini hissetmek için ellerimi gömleğinin altından geçirdim.

Bu yeterli değildi. Onun bana karşı olmasını, aramızda hiçbir şey olmamasını istiyordum. Onu hissetme arzusuyla beceriksizleşen parmaklarımla ceketini omuzlarından itmeye başladım. Wyn ağzımın içine doğru alçak sesle inledi ve sonra birbirimizin kıyafetlerini yırtıyorduk, çılgınca, dudaklarımız sadece gerçekten gerektiğinde ayrılıyordu, öpücüklerimiz acelemizle dağınık hale geliyordu.

Yatağa ulaşana kadar Wyn'i geri çektim, onu takip ettim ve dilim onunkine karşı iterken çıplak kalçalarına bindim. Ağzının içinde inliyordum, sikim zonklıyor ve Wyn'in sert karnına sürtünürken ön sperm sızdırıyordu. Bir iniltiyle dişlerimi Wyn'in alt dudağının üzerinde gezdirdim ve bir elimle çenesini kavradım. Yüzüne dokunabildiğim için içimde tatmin duygusu kabardı. Yüz hatlarındaki arzuyu ve zevki görmek.

Uzun, serin parmakları yanlarımdan yukarı kayarak beni ürpertti. Wyn beni sertçe öptü, dillerimiz hâkimiyet için savaşıyordu. Elleri yanlarımda ve sırtımda gezindi, sonra sağ eli aşağı kayd, kalçamın önünden taşaklarımı avuçladı. Kalçalarım sarsıldı, boğuk bir ses Wyn'in ağzında titreşti. Avuç içi daracık keseme karşı serindi ve kalçalarımı sallama, o eli ağrıyan sikimin üzerinde döndürmeye çalışma dürtüsü neredeyse ezici geliyordu.

Ama dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Beni çok fazla heyecanlandırmadan önce Wyn'e -tüm vücuduna- tapmak istiyordum. Bu yüzden yer değiştirdim ve kalçalarım kalçalarının arasına girene kadar kalçalarını birbirinden ayırdım. Yarığının kaygan sıcaklığı sikime baskı yaptığında ürperdim ve Wyn'in ağzına doğru homurdandım. Boğazından kısık bir ses çıkardı. Sıcak, ıslak, çılgın öpücüklerimi çenesinde ve boynunda gezdirmek için ağzından ayrıldığımda, Wyn nefes nefese bir ses çıkardı ve sikimin zonklamasına neden oldu. Göğsüne doğru ilerlemeden önce boynunun kıvrımını ısırduğımda parmakları huzursuzca hareket ederek yanlarımı kavradı. Wyn'in meme uçları yoktu, bu yüzden aşağıya doğru devam ettim, ağzım sıkı, yaralı karın kasları ve bacaklarının arasına doğru inen seksi kas kesimi üzerinde sıcak ve ıslak bir şekilde dolaşıyordu.

Wyn'in vücuduna baktım, dilimi düzleştirip zaten uyarılmışlığıyla ıslanmış olan yarığını boylu boyunca yalarken gözleriyle buluştum. Wyn'in yüz hatları gerildi, zevkle tıslarken keskin dişleri ortaya çıktı. Onun

Dizlerim daha da açıldı, kalçalarım ağzıma yaklaşmak için yataktan biraz daha yukarı kalktı.

Dilimin sivri ucunu tam içine sokmadan önce tadıyla inleyerek tekrar yaptım. Wyn hırladı, kalçaları tekrar yataktan kalktı, kararmış uzun parmakları yanlarındaki çarşafları büküyordu. Ağzımı ona kapattım ve daha derine yaladım, içinde ne kadar sıcak ve kaygan olduğunu görerek inledim. Dilim pürüzsüz bir şeyin üzerinde gıdıklandığında Wyn sertçe ürperdi ve boğazından boğuk bir ses çıktı.

Tekrar buldum, dilimi üzerinde ve etrafında gezdirdim, ortasında dilimin ucunu daldırdığım küçük bir çukur hissettim. Wyn ürpertici bir nefes verdi, kalçaları ağzıma doğru hareket ediyordu. Aletin başını bulduğumdan oldukça emindim, hala vücudunun içinde sıkışmıştı ve dışarı kaymaya başladığında bu doğrulandı. Birden ağzım doldu ve emmeye başladığımda inledim.

"Danny-" Wyn zorlandı, sesi kararsızdı, bir eli çarşafı ölümüne kavrayarak saçlarımın arasından geçti. Sıkıca tuttu ama aleti ağzımı doldururken başımı aşağıya eğmeye zorlamadı. Wyn titriyordu, yatakta kıvranmaya yakındı, başı geriye eğikti. Kendi sikim damlıyordu, bacaklarımın arasında havaya doğru sarsılıyordu. Kahretsin, çok seksiydi. Birlikte yaktayken bağımlılık yaratacak kadar sınırsızdı ve onu bu şekilde görebilen tek kişi olduğum gerçeğine bayılıyordum.

Başım şimdi onun üzerinde sallanıyor, sertleşmiş sikini o kadar sert emiyordum ki yanaklarım çukurlaştı. Islak, höpürdeten sesler odayı dolduruyordu.

"Danny-" Wyn yine sert bir sesle konuştu, vücudu titriyordu. "Eğer yapmazsan geleceğim-"

Henüz boşalmasını istemiyordum, bu yüzden isteksizce ağzımı onun uzunluğundan yukarı ve aşağı doğru emdim. Ama henüz durmaya da hazır değildim, bu yüzden başımı eğip dilimi sikinin vücudundan çıktığı yerde gezdirdim. Wyn'in kalçaları sarsıldı, parmakları saçlarımı daha sıkı kavradı. Dilimi tekrar tekrar üzerinde gezdirdim, içine daldırdım, Wyn'in vücudu titreyene ve boğazından durmaksızın hırıltılı, soluk soluğa nefesler çıkana kadar yalayabildiğim her uyarılma damlasını yaladım.

Sonunda vücudunda yukarı doğru kaydım ve yüz yüze geldiğimizde dilimi ağzına soktum. Wyn öpüşürken inledi, yüzümü kavradı, kalçaları yataktan yukarı doğru sallanarak sikini benimkine doğru kaydırды. Sertçe ürperdim, karnına pre-cum damlattım.

"İçimde," diye mırıldandı Wyn ağzıma karşı, nefesleri hâlâ titriyordu. "Şimdi."

Kastettiği şeyin bu olmadığını bilsem de, bir elimi bedenlerimizin arasına soktum ve iki parmağımı derinlere soktum, onun içindeki sıcak, sıkı ve kaygan hisle ürperdim. Wyn hırladı, keskin dişleri alt dudağıma battı. Kalçaları kıvranıyor, parmaklarımı içine sokup çıkarıyordu.

"Siktir," diye inledim, sesim çaresizlikle doluydu. Sikim o kadar sert zonkluyordu ki, biraz rahatlamazsam yakında acı çekecektim.

"Danny." Wyn'in sesi ağzımda çakıl taşı gibiydi. "Şimdi sikini içime sok."

Parmaklarımı serbest bıraktım ve içine sokmak için çılgınca sikimi kavradım. Aletim onun sıcak, sıkıcı kanalı tarafından eldivenlenirken saf zevk kalçalarımın aşağı ve omurgamdan yukarı aktı.

"Siktir," diye mırıldandım, Wyn'in yanağına doğru sertçe nefes aldım.

Hâlâ saçlarımda olan eli, kalçalarımı geri çekip tekrar içine girerken sıkıca kavradı. Alt dudağını ısırmadan önce Wyn'i öptüm, bunu bir kez daha yaptım, sonra iki kez ve sonra-

Wyn vücudu kasılırken boğuk bir ses çıkardı, bacakları etrafımda kenetlenirken titriyordu. Kalçaları titriyor, kanalı sikimi inanılmaz derecede sert bir şekilde sıkıyor, etrafında ritmik bir şekilde kasılıyordu. Kesinlikle orgazm oluyordu ama aleti ateş etmiyordu. Derinlere doğru geldiğini fark ettiğimde, göğsümden çaresiz bir inilti yükseldi ve kalçalarım daha acil hareket etmeye başladı, sikimi spazm geçiren kanalının içine daha hızlı ve daha sert pompaladı.

Wyn'in vücudu biraz gevşemeden önce birkaç dakika daha gergin ve titrer halde kaldı, ama tamamen değil. Saçlarımı sertçe kavrayıp dilini ağzıma sokarken teni terden nemlenmişti, sanki benim sikim onun kanalını aşağıdan sikiyormuş gibi sikiyordu. Her itişinde homurdandım, sikim zonkluyordu ve içinde acı verici bir hassasiyet vardı.

Nefesim kesilmişti, ağzımı onunkinden ayırdım ve başımı aşağı eğdim, böylece aletimin onun ıslaklığıyla kızarmış ve parlak bir şekilde içine girip çıkmasını izleyebildim. "Siktir. Wyn." Kalçalarımın hızlanmasını izledim, ta ki sikimi onun içine öyle sert sokana kadar, yatak altımızda sallandı.

"Evet Danny," diye homurdandı Wyn, bacaklarını etrafımda sıkılaştırdı, kalçalarını yataktan yukarı kaldırdı, böylece daha da derine inebildim. Yüksek ve alçak bir sesle inledim, tenlerimizin birbirine çarpma sesinin tadını çıkarıyordum, birleştiğimiz yerde her şey çok sıcak, ıslak ve dağınıktı.

Onu tekrar öpmek için başımı kaldırdım. Dillerimiz buluştuğunda, birlikte kayarken, diğer tüm hisleri yoğunlaştırdı. İnledim, toplarım aletimin tabanına doğru sıkıca çekildi, karnımda ısı toplandı. Neredeyse boşalmak üzereydim ve orgazmın o kadar şiddetli olacağını biliyordum ki bayılabilirdim.

Yine de önce Wyn'in kendi üzerine boşalmasını izlemek istedim. Bu yüzden isteksizce öpüşmemizi kesip Wyn'in açılmış kalçalarının arasına oturdum. Kalçalarını sıkıca kavradım ve her hamlede onu içime doğru sallamak için tutuşumu kullandım. Bu Wyn'in nefessiz bir ses çıkarmasına neden oldu, beni izlerken yumruklarıyla çarşafı bükmeye geri döndü. Yanakları kızarmış, belirgin kaşları uyumsuz gözlerinin üzerine çekilmiş, çenesi sıkılırken, sikimin sıcak bedenine her sert darbesinde nefesi kesiliyordu.

Üzerine eğilerek zıplayan sikini kavradım ve sıktım. Wyn'in boynu büküldü, başı yastığa gömüldü. Yumruğumu yukarı ve aşağı, daha hızlı ve daha hızlı kaydırmaya başladığımda, boğulmuş bir ses çıkardı ve titredi. Kalçalarım onu o kadar sert ve hızlı sikene kadar hızlandı ki zar zor nefes alabiliyordum. Yumruğum kaygan sikinin üzerinde bir bulanıklıktı, kaygan sesi taşaklarımın sertçe sıkılmasına neden oluyordu.

"Wyn-" diye nefes nefese kaldım, tüm vücudum çabadan ve yaklaşan orgazmdan dolayı titriyordu. "Kahretsin, yapacağım- yapamam-"

Wyn'in vücudu gerildiğinde ve kanalı tekrar sikimin etrafında titreşmeye başladığında saf bir rahatlamayla inledim. Sonra inci gibi beyaz döllere sert fişkirmalar halinde sikinden aktı, ilki boğazına ulaştı. Titriyordu, sıcak, nefessiz sesler çıkarırken bacakları kalçalarımın etrafında sıkılaşıyordu.

Şaftımın uzunluğu boyunca kaynayan kendi orgazmımı durdurmak imkansızdı. Çaresiz bir çığlık attım, sikim Wyn'in derinliklerine boşalmaya başladığında parmaklarım Wyn'in zonklayan sikinin etrafında kenetlendi. Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu, ardı ardına döl pompalıyor, her fişkirişta kalçalarım sarsılıyordu. Sıvı ısı vücudumun alt kısmından taşarak her şeyi aynı anda hem gevşek hem de sıkı hissettirdi, sonunda Wyn'in üstüne yığılıp nefes nefese kalana kadar.

Wyn bir elini saçlarımın arasına sokarak terden ıslanmış telleri okşadı. Nefes alış verişimiz yavaşlarken göğüslerimiz kabardı ve Wyn'in boşalmasıyla birlikte kaymaya başladı. Yumuşayan sikim Wyn'in kanalından dışarı kaydı, ama yine de hareket etmedim. Burnumu boğazının yara izli, terden nemlenmiş derisine sürterek boynuna doğru nefes nefese kaldım.

Serin dudakların saçlarıma değdiğini hissettiğimde gözlerim mutluluktan kapandı. Wyn'in uzun bacakları kalçalarımın etrafındaki sıkı tutuşlarını gevşetmişlerdi ama

hala gevşekçe kalçalarımın arkasına sarılmıştı ve bizi sarmaş dolaş tutuyordu. O anda uykuya dalabilirdim ama Wyn'i gevşek, bilinçsiz bedenimin altında yatırmak adil değildi.

Kendimi yatakta onun yanında karnımın üzerine attım ve saf bir memnuniyetle uzun bir ses çıkardım. Başımı ona doğru çevirdim ve uykulu gözlerle onu izledim, hâlâ *onu* gerçekten *görebildiğim* gerçeğinin şaşkınlığı içindeydim. Profiline, o belirgin kaşına ve düz burnuna baktım. Dolgun, sert dudaklarına, keskin çenesine ve çenesine.

Yastığın üzerinde başını çevirdiğinde ve o uyumsuz gözler benimkilerle buluştuğunda, kalbim sıkıştı ve midem zevkten dibe vurdu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım uykulu bir şekilde. Muhtemelen orgazmdan dolayı biraz sersemlemiştim ama ciddiye dim.

Wyn homurdandı ve yüzünü tamamen bana dönmek için yan yattı. Uzandı ve saçlarımı geriye doğru taradı. "Bunu söylüyorsun çünkü az önce o kadar sert boşaldın ki gözlerin yuvalarından fırladı."

Sırıttım, sol kolumu başımın altındaki yastığın altına sokarken sağ elim Wyn'in yan tarafına uzandı ve onu daha yakına çekti. "Bu doğru olsa da, bunu söylememin nedeni bu değil. Sensin."

Wyn cevap vermedi, kolunu bana doladı ve dudaklarını başımın tepesine bastırdı. Kalın kalçasının kırımın üzerinden geçerek beni vücudunun kafesine sıkıca hapsettiğini hissettim. Buna bayılmışım. Boğazının kokusunu içime çekerken gözlerim kayarak kapandı.

Kendimden geçmeye başladım ama Wyn'le bu anı henüz bitirmek istemediğim için gözlerimi açmaya zorladım. Döndüğümde kolunu ve bacağını kaldırdı, Wyn sırt üstü yatana kadar bizi yeniden düzenlememe izin verdi ve ben de başım göğsünde olacak şekilde onun yanına sıkıştım.

"Hey." Parmak uçlarımla yara izlerini takip etmeye başladım. "Burada parazitleri öldürdükten sonra geri dönüp uyuduğunu söylediğinde, insanların uyumak zorunda olduğu gibi mi demek istedin?"

Wyn dokunuşumla titredi, uzun parmakları saçlarımın arasından geçti ve dalgınca enseme gezindi. Tanrım, iyi hissettirdi.

"Pek sayılmaz." Alçak, uhrevi sesinin göğsünden kulağımın altına doğru gürlediğini hissettim. "Daha çok... kış uykusuna yatmak gibi. Ta ki burada çok fazla olduklarını ve geri dönme zamanının geldiğini hissedene kadar."

"Peki onları hissedebildiğinizi söylediğinizde... bu gerçekte nasıl çalışıyor?" Ona sordum. Bunlar haftalardır içimi yakan sorulardı. "Neden onları hissedebiliyorsun?"

Wyn altımda gerildi. "Çünkü biz... biz aslında aynı türdeniz," dedi bana, sanki çıldıracağımı düşünmüş gibi yapmacık bir sesle.

Yani, şaşırmıştım, elbette. Ama şimdiye kadar böyle bir bilgi üzerine ani bir yargıya varamayacak kadar çok şey görmüştüm. "Yine de çok farklı görünüyorsun."

Wyn altımda yavaş yavaş gevşedi. Parmakları başımın arkasındaki yatıştırıcı dokunuşlarına devam etti. "Evet... Aynı evrimsel havuzdan geliyoruz, ama onlar daha çok bir alt tür gibi. Tamamen içgüdüleriyle hareket ediyorlar. Bu da onlar için üremekten başka bir şey değil."

"Yani onlar sizin genç versiyonlarınız gibi değiller, öyle mi?"

Wyn küçük bir kahkaha attı. "Hayır. Benim türümden sadece yedi tane var."

Başımı salladım, yanağım Wyn'in sert göğsüne sürtünüyordu. "Evet, bana söylediğini hatırlıyorum."

Elimi Wyn'in önünde gezdirerek göbeğinden ortasına doğru uzanan uzun, kalın yara izinin üzerinden geçtim. "Yani eğer... çocuklarınız olsaydı-" Ne tuhaf bir düşünce, "- onlar sadece mini Wyn'ler olurdu, ha?" Wyn'in göbeğinin etrafında hafif bir daire çizdim. "Bu annen tarafından taşındığın anlamına geliyor, değil mi?"

"Bizim annelerimiz yok. Ve hayır." Wyn'in boştaki eli aşağı uzandı. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Sadece tek bir cinsiyetimiz var. Eğer üremek istiyorsak -ki ben istemiyorum- çiftleşiriz ve birimiz..."

"Ne?"

Wyn rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Bizden biri... Biz yumurtadan doğarız."

Farkına vardı. "Oh, tamam."

"Bu seni iğrendiriyor mu?" Wyn aceleyle sordu ve yumurtlayan parazitlerin ne kadar iğrenç olduğu hakkında yaptığım her yorum için kendimi bok gibi hissettim.

"Hayır! Pek çok yaratık yumurtadan doğar." Onu rahatlatmak için göğsünü öptüm. "Ama yumurtadan çıktıysan neden göbek deliğin var?"

"Her yumurtanın fetüse besin sağlamak için kendi besin kesesi vardır. Benim türümün gebelik süresi oldukça uzundur."

"Sizin türünüzün birçok medeniyetin yükselişini ve çöküşünü görecektik kadar uzun yaşadığını düşünürsek mantıklı."

Sert, düz karnını dürttüm ve alayına karşılık olarak başımın arkasını sevgiyle kaşıdığını hissettim. "Tamam, öyleyse." Bacağımı Wyn'in kalçalarının üzerine attım ve yüzünün yan tarafına bakabilmek için başımı omzuna yasladım. "Uyumak yerine kış uykusuna yatıyorsun. Bu uyuyamadığın anlamına mı geliyor?"

Wyn'in parmakları saçlarımin arasında gezinirken cennet gibi hissediyordum. "Hiç denemedim. Ama sanırım ben de... senin uykuna benzer bir duruma geçebilirim. Neden?"

Boğazım düğümlendi ama sinirlerime rağmen devam ettim. "Bazı geceler benimle yatmayı düşünür müsün?"

Wyn hareketsiz kaldı. Elmacık kemiğinin keskin çıkıntısının üzerinden bana bakmak için başını yastığa koydu. "Bunu mu istiyorsun?"

Wyn'in köprücük kemiğine sokulup kokusunu içime çekmeden önce başımı salladım. "Evet. Bu harika hissettiriyor. Seninle böyle uyanmak istiyorum." Burada birlikte çırlıçplak uzanırken bu konuda çekingen davranmanın pek bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

Wyn'in kalbi altımda sertçe çarpıyordu. Yutkunduğunu hissettim. "Geceleri seninle kalabilirim. Eğer gerçekten... Eğer istediğin buysa."

"İçeride birlikteyken kapüşonunu aşağıda tutabilir misin?" Verici bir ruh hali içinde görüldüğü için hemen sordum.

"Neden?" Wyn temkinli bir şekilde sordu.

"Çünkü uyandığımda gördüğüm ilk şeyin senin yüzün olmasını istiyorum." "Gerçekten mi?" Wyn'in düz sesi bana inanmadığını söylüyordu.

"Evet, gerçekten."

Ayağa kalktım ve Wyn'in üzerine çıktım, başını ellerimin arasına aldım, böylece arkasını dönemiyordu. "Bana baktığını görmek istiyorum."

Eğildim ve yüzünün öpebildiğim her yerini öpmeye başladım. Ağzını, çenesini, çenesini, kaşlarını, yanaklarını. "Gözlerini görmek istiyorum. Bu yüzü seviyorum. Çok sıcak. Sen çok güzelsin."

"Tamam, tamam." Wyn'in ağzının köşesinin dudaklarımin altında hafifçe kıvrıldığını hissettim. Gülümsediğini görebilmek için hızla geri çektim. "Böyle... olduğumuzda kapüşonumu aşağıda tutacağım."

Ona sııttım. "Umarım senin için şu anda olduğumdan daha da azgın olmama hazırsındır."

Wyn'in ağzı daha da kıvrıldı, gerçek bir gülümsemeye dönüştü, keskin dişleri görünüyordu. Kalbim göğüs kemiğıme çarptı, göğsüm ısındı ve sıkıştı. "Benim için sorun değil," dedi, beni aşağıya doğru çekerken sesi alçaktı.

Ağzıma gel. "Seni her zaman istiyorum Danny Sullihan." Burnu benimkini dürttü. "Benim tatlı insanım," diye mırıldandı.

Dudaklarımız buluştu, Wyn'in kolları beni sıkıca sardı ve gövdelerimiz aynı hizaya gelene kadar beni kendine çekti. Hâlâ onun üzerindeydim ve ayak parmaklarım Wyn'in dizlerinin arkasına sıkıştıkları yerde zevkle kıvrıldılar. Dili ağzıma girip benimkinin etrafında kıvrılmaya başladığında inledim, sikim seğiriyordu.

Wyn bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü kısık bir ses çıkardı ve uzun parmaklı elleri kıcımlı sıkıştırıp kalçalarımı ona doğru itene kadar kollarını aşağı kaydırды. Birkaç dakika sonra, Wyn'in aletinin sıkıca bastırılmış bedenlerimizin arasından çıktığını hissettim ve titreyerek ağzıma homurdandı.

Kamışlarımızın birbirine sürtünmesi ve onun serin, yara izleriyle pürüzlenmiş teninin benimkine değmesi karşısında inleyerek yer değiştirdim. Tanrım, bu inanılmazdı. Wyn'le böyle yatmak, aramızda hiçbir şey olmadan. Ama sonunda öpüşmeyi kesip doğrulduğumda, daha önce onun vücuduna bakmaya zaman ayırmadığımı fark ettim. Ona dokunmak, sevişmek, bana ilk kez tamamen çıplak olduğu gerçeğini gerçekten takdir etmek için çok çılgınca davranmıştım. Wyn beni zaten birkaç kez çıplak görmüştü.

Üst uyluklarına bindiğimde ve hepsini içime çekerken sikim yeniden sertleşti, çelik bir çubuk gibi açılmış uyluklarımın arasında asılı kaldı. Wyn'in vücudu uzun ve sivriydi, kollarında ve göğsünde kışkırtıcı tepeler ve vadiler oluşturan ip gibi kasları vardı. Teni o kadar solgundu ki neredeyse grimsi beyazdı ve tepeden tırnağa yara izleriyle kaplıydı. Sikiyle yakından ve kişisel olarak ilgilenmişim elbette ama bakışlarım ona takıldı ve ağzım sulandı. Çok uzun ve lezzetli bir şekilde damarlıydı. Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirirken, hala bakıyordum, seğirdi, bana doğru gerildi.

"Danny," diye homurdandı Wyn, sesi sabırsızdı. Yatağın üzerinde kalçalarının her iki yanında, elleri tekrar tekrar yumruk şeklinde açılıp kapanıyor, ona dokunmamı bekliyordu. En azından içimde kaynayan bu doyumsuz ihtiyacı hisseden tek kişi ben değildim. Ona doyamıyordum.

Wyn için yeterince hızlı hareket etmedim, çünkü bir de baktım ki sırt üstü yatmışım. Wyn üzerimde belirdi, elleri omuzlarımın iki yanında yatağa dikilmişti. Eğildi ve çenemi ısıırıp dilini göğsümde gezdirmeden önce sıcak, çok kısa bir öpücükle ağzımı aldı.

Ürperdim, parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirmek için aşağı uzandım, gittiği yönün beklentisiyle sikim kalktı. Dizlerimi kısa süreliğine yanlarına bastırdım, sadece tenini benimde hissetmek için, sonra onları bıraktım

iyice açıldı. Wyn'in keskin dişleri emmeden önce meme ucumu sıyırdığında kalçalarım titredi. Sonra dili karın kaslarımdan aşağıya, kalçamın üzerinden geçerek ıslak, serin bir yol bıraktı ve beni ürpertti. Seğiren sikime ulaştı ve ıslak ucunu öptü, bir iniltiyle ürpermeme neden oldu. Ama sonra tereddüt etti.

Başını kaldırıp bana baktığında yutkunurken boğazının titrediğini gördüm.

"Dikkatli olacağım

-Dişlerim-"

"Biliyorum," diye araya girdim, başparmağımla şakağını ve boynuzunun dibini okşadım. Ona doğru sııttım. "Bunu daha önce de yapmıştın, hatırladın mı?"

Wyn'in ağzının bir köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Hatırlıyorum." Aletimin başını ıslak, emici bir öpücüğün içine çekmek için aşağı bakmadan önce sesi derin ve hışırtılıydı.

Parmaklarımı tekrar saçlarının arasından geçirirken titredim, her tarafım ısındı, saç telleri aşırı ısınmış tenime karşı serin ve yumuşaktı. Wyn uzun dakikalar boyunca dikkatini sikimin başına verdi, ortaya çıktıkça pre-cum'u yaladı, alt taraftaki hassas V'yi gıdıkladı. Sonra ıslak dudaklarını ve dilini şafttan aşağıya doğru gezdirdi, bunu yaparken boğazında alçak sesle inledi.

Kalçalarım yukarı doğru gerildi, uyluklarım titriyordu. Wyn'in başını yerinde tuttum ve kalçalarımı tekrar yavaşça salladım, sikimi dudaklarının ve dilinin üzerinde tabandan uca kaydardım. Bu hisle sertçe ürperdim ve Wyn gözlerini karşılamak için vücudumun uzunluğuna baktığında, tutuşuma karşı koymadığında, tekrar yaptım. Ve tekrar.

Kalçalarım sarsıldığında alt dudağımı sertçe ısırdım, pre-cum karnıma damladı. Ancak o zaman Wyn alçak bir hırıltıyla başını ellerimden çekti ve daha fazlası için sikimin başını emmeden önce karnımdaki pisliği aklıkla yalamak için eğildi.

İnledi, görünüşe göre bundan benim kadar zevk alıyordu ve bu ses taşaklarımın sıkılaşmasına neden oldu.

"Siktir," diye titreyerek nefes aldım, parmaklarım Wyn'in saçlarında sıkılaştı. Dudakları daha da aşağı kayarak beni daha fazla içine aldı. Kaygan bir parmağın ağzımın etrafında iz bıraktığını hissettiğimde, Wyn'in ağzında sertçe sarsıldım ve neredeyse oracıkta boşaldım.

"Oh, kahretsin."

Dizlerimi daha da açarak Wyn'e daha fazla yer açtım ve o uzun parmak kıcıma girip sonuna kadar içeri kaydı.

"Ungh, *kahretsin*," diye homurdandım. Orada her şey çok hassastı ve Wyn'in parmağının ucu prostatıma dokunduğunda neredeyse vuruluyordum

çatıdan.

Sikimi emmeye devam ederken acımasızca üzerine odaklandı, ağzını sıkıca aşağı yukarı kaydırды. Zayıf yanakları çukurlaşarak elmacık kemiklerinin daha da keskin görünmesini sağladı. İkinci bir parmak kıcımdaki ilk parmağa katıldı ve alt dudağımı ısırırken ürperdim, Wyn'in elleri ve ağzı altında kıvranmaya başlanamamak için çok uğraştım.

İşe yaramadı. Gırtlaktan gelen bir lanetle hareket etmeye başladım, kendimi Wyn'in parmaklarında becerdim. "*Sikeyim.*"

Dişlerim sıkılmıştı ve ellerim Wyn'in saçlarını çok sıkı kavrıyordu, bu yüzden kendimi bırakmaya zorladım. Bir elim yatak başlığını kavramak için yukarı uzanırken, diğer elimi ağzıma götürdüm, böylece dişlerimi yumruğuma geçirebildim, bir şeyi ısırmaya ihtiyacım vardı.

Nefeslerim kesiliyordu, bacaklarım titriyordu, filtrelenmemiş ecstasy uyluklarımdan aşağıya, omurgamdan yukarıya ve kıcıma doğru koşuyordu. Prostatım zonkluyordu ve sanki Wyn aletimi içeriden okşarken dışarıdan emiyormuş gibi hissediyordum. Beni sikmesi için yalvarmama saniyeler kalmıştı ki her şey bir anda değişti. Sikim onun ağzında çelikten daha sert bir hal aldı ve Wyn onun etrafında içten içe inledi. Taşaklarım sıkıca toplanmıştı ve kığım Wyn'in parmaklarına kenetlenmişti.

"Wyn-" Sesim şimdiden berbat bir enkaza dönmüştü, sanki çakıl yemiş gibiydim. Artık dişlerimin tıbbi bir izini taşıyan elim Wyn'in başının arkasını avuçlamak için aşağıya indi, içgüdülerim beni başını sabit tutmaya itti, böylece spermimi ağzının ıslak sıcaklığına pompalayabilirdim.

Bir saniye sonra orgazm olduğumda "*Siktir!*" diye bağırdım, sırtım yataktan kalktı, gözlerim kapanırken başımı arkaya doğru eğdim. "Wyn-"

Tüm vücudum titreyerek ağzına boşalırken boğazının yutkunduğunu hissedebiliyordum. Parmağı prostatıma sıkıca bastırarak orgazmı uzattı ve daha boşalmam bitmeden kalçalarımın aşırı hassasiyetle seğirmesine neden oldu.

Vücudumdaki gerginlik nihayet azaldığında, uzun ve doygun bir iniltiyle tekrar yere yığıldım.

"Neredeyse beni öldürüyordun," diye homurdandım, seğiren sikimin ucunu öperken Wyn'in saçlarını ve boynuzlarını beceriksizce okşuyordum. "Hareket edemiyorum."

Wyn'in ıslak, yumuşamakta olan aletime karşı duyduğu eğlenceyi hissettim ve artçı bir şokla titredim. Vücudumda yukarı doğru kaydı ve bana yumuşak bir öpücük verdi.

Zaten yarı uykulu bir haldeyken ağzına karşı sııttım ve geri çekildiğinde gözlerimi zorla açtım, böylece bana baktığını görebildim. "Lanet olsun,

Yüzünü görmeyi seviyorum."

Wyn dondu kaldı. Gözlerini kırıştırdı ve kaşları çatıldı, küçük tatlı bir kırıksıklık belirdi. "Gerçekten mi?" diye sordu kısık bir sesle, uyumsuz, insanlık dışı gözlerinde acı verici derecede kırılgan bir şey parlıyordu.

"Evet. Gerçekten." Çenesini kavradım ve bir öpücük daha vermek için onu aşağı çektim. "Bayıldım buna."

Söylemek istediğim daha çok şey vardı. Söylemek için yanıp tutuştuğum daha çok şey. Ama söylemedim. Henüz söylemedim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Ondan sonra her fırsatta seviştik.

Hiçbir programa bağlı olmadığımızı, herhangi bir zaman dilimi içinde hareket etmediğimizi ve düzgün bir rota belirlemediğimizi düşünürsek, bu çok fazla şansımız olduğu anlamına geliyordu.

Hızımız oldukça yavaşladı. Birkaç kez kalacak bir yer bulduk ve en az bir gün boyunca orada kaldık, yataktan zar zor çıktık. Birbirimize doyamıyorduk.

Bu, Büyük Kanyon'u ziyaret ettiğimizden beri Utah'a çok fazla gelmediğimiz anlamına geliyordu. Etrafımız neredeyse uzaylı görünümlü, koyu turuncu kaya oluşumları ve uzanan çölle çevriliydi. Çölün içinden, çok ileride olmayan bir dinlenme tesisine doğru yürüyorduk. Öğleden sonra güneşi arkamızdaydı ama biz yürürken hala sırtımı ısıtıyordu.

Şimdiden gece uyuyacak bir yer bulma hayalleri kurmaya başlamıştım. Çöl sıcağından uzak, serin bir oda ve soğuk bir duş. Belki Wyn'i tekrar benimle duş almaya ikna edebilirdim. Son seferinde, biz-

"Ne düşünüyorsun?"

Wyn'in sorusu üzerine başlığımın altında yanaklarım kızardı. Sesimden bunu duyabileceğini bildiğim için sııttım. "Oh, sadece gece için bir yer bulmaya hazırım."

"Hmm." Wyn'in alçak sesi eğlenmiş gibiydi. "Protein barları ya da gizemli konserveler arasından akşam yemeğinde ne yiyeceğine karar vermeye mi çalışıyorsun?"

Güldüm ve dirseğimle onu dürttüm. "Tabii ki." Hüzünle iç çektim. "Bir daha ne zaman konserve olmayan bir şey yiyebileceğimi merak ediyorum. Ya da tarihi yirmi yıl geçmiş bir şeyi."

Wyn'in başlığı bana doğru döndü. "Şu anda herhangi bir şey yiyebilecek olsaydın, bu ne olurdu?" diye sordu.

Soru karşısında gülümsedim ve ona doğru yaklaştım. Eldivenlerimi çoğu zaman takmıyordum, özellikle de Wyn'e istediğim zaman dokunabildiğim şu günlerde. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve aşırı heyecanlı bir çocuk gibi kollarımızı bir kez salladım. Amacım Wyn'in biraz eğlenmesini sağlamaktı, zaten amacım da buydu.

Ona doğru sııttım. "Tamam, öyleyse." Yürürken parmaklarımız birbirine kenetlenmişti ve ben aptal gibi gülümsemekten kendimi alamıyordum. "Eğer yemek yiyebilseydim

Ŗu anda dŖnyadaki herhangi bir Ŗey olsa, sanırım annemin peynirli makarnası olurdu. Sadece kutudan çıktığını sylemiŖti ama daha iyi olması için bir Ŗeyler yaptığını biliyorum."

Onu dŖŖŖnŖnce gsŖm sıkıŖmaya baŖladı. Wyn fark etmiŖ gibiydi ŖnkŖ soğuk parmakları benimkileri sıkı. "Bana ne olduğunu söyle, ben de senin için bulayım."

Ona gŖlŖmsedim ve hŖzŖnlŖ dŖŖŖncelerimi uzaklaŖtırdım. Annemi her zaman zleyeceğimi biliyordum ama benimle ilgilenen iyi bir adam bulmuŖken ŖzŖlmemi istemezdi. "TeŖekkŖr ederim. Ama sanırım Ŗehirlerde çıkan ucuz bir markaydı. Burada bulabilir miyiz bilmiyorum."

"Yine de senin için getireceğim," dedi Wyn hemen. "Onu bulacağız. Belki seninle birlikte denerim bile." Parmakları tekrar benimkileri sıkı.

GŖldŖm. Wyn benim yediğim Ŗeylerden birkaçını denemiŖ ve hepsinden nefret etmiŖti.

GŖneŖin son ıŖıkları sırtımıza vuruyor, ellerimi Wyn'in ellerinde terletiyordu. Gözlerimi kısarak nŖmŖzdeki mola yerini görmeye alıŖtım ve bir an için uzaktaki bir Ŗeyden yansıyan kŖŖk bir iğne ucu kadar gŖneŖ ıŖıėı grdŖėŖmŖ sandım.

Aldığım tek uyarı havadaki belli belirsiz, neredeyse algılanamaz bir deėiŖimdi. VŖcudum sanki beynimden önce ne olacağını biliyormuŖ gibi gerildi. Bir Ŗey duyup duymadığını ya da grŖp görmediğini sormak için Wyn'e doğru dönmeye baŖlamıŖtım ki her Ŗey oldu.

Ses... tarif edilemezdi. lŖn enginliğinde yankılanan yŖksek sesli çatırtı beni Ŗiddetle sıırdı. Ama kulaklarımın hemen yanımdan aldığı sesler daha yumuŖaktı. Ŗimdiye kadar duyduğum hiçbir Ŗeye benzemiyordu. Basit bir sesin olabileceğini dŖŖŖndŖėŖmden çok daha korkunçtu.

Wyn'in bedeni gŖten geriye doğru uçtu, tozlu zemine mide bulandırıcı bir gŖmbŖrtŖyle çarpmadan önce çoktan gevŖemiŖti. Uzuvarları dikkatsizce sallanıyordu ve baŖı doğal olmayan bir açıyla yukarıya doğru eėilmiŖti, boynuzlarının uçları yerde yarıklar bırakıyordu. Kukuletasının geriye kaydığı çenesinin soluk çıkıntısını görebiliyordum ve gzŖmŖ kırpmam için geçen sŖrede kafatasının altından kalın, yağlı, siyah bir kan glŖnŖn yere yayıldığını hissettim.

"Hayır." Tkezleyerek bir adım ne çıktım ve dizlerimin Ŗzerine sertçe dŖŖtŖm, dizkapaklarımdan biri kuru zeminde acıyla çatladı. Wyn'in hareketsiz bedenine doğru sŖrŖndŖm, gzŖmŖ ne kadar kırparsam kırpayım grŖŖŖm bulanıklaŖıyordu, soğuk ter her tarafımı kaplamıŖ ve ellerimi kayganlaŖtırmıŖtı.

Titreyen parmaklarım kapüşonunu geri itmek için uğraştı. Wyn'in yüzünün sol tarafının olması gereken yerdeki parçalanmış krateri görünce içimden çığ, insanlık dışı bir ses çıktı.

Kafasının sol tarafı tamamen yok olmuştu. Keskin elmacık kemiği yırtılmış ve paramparça olmuştu. Simsiyah irisli göz küresinden geriye tek bir iz bile kalmamıştı. Kıvrık sivri boynuzunun ucu başının yanında yatıyordu, geri kalanı ise beyninin sol yarımküresinin olması gereken yerde parçalanmış, parçalanmış bir yapboz gibi duruyordu.

"Hayır," diye tekrar inledim, bir elim Wyn'in gömleğinin önünü işe yaramaz bir şekilde yumrukladıktan sonra yanmışım gibi bıraktım.

Boğazımın arkasına bir safra hücum etti ama onu yuttum. Aldığım her hızlı nefeste ağzımdan yaralı bir hayvan gibi sesler çıkıyordu. Hiperventilasyon geçiriyordum, ellerim Wyn'in harap olmuş yüzünde işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu, gözlüklerimin arkasında neredeyse kördüm. Gözlüklerimi ve kaskımı çıkarıp bir kenara fırlattım, sonra titreyen parmaklarımla Wyn'in paltosunun yanlarını kavradım.

"Wyn." Ölememesi gerekiyordu. Ölemezdi. Beni terk edemezdi. "Wyn," diye hıçkırdım, gözlerimi her kırışımda gözlerimden sıcak yaşlar damlıyor ve onun solgun, ayırık, aralarında ılık çalan nefeslerin olmadığı dudaklarına düşüyordu.

Göğsü ellerimin altında kırırdamıyordu. Maskem sümük ve gözyaşlarıyla nemlenmişti, her hızlı nefes alışımında ağzıma çok yaklaşıyordu ama umurumda değildi. Wyn'in paltosunu son bir kez zayıfça salladım, buna inanmak istemiyordum.

Wyn... O gitmişti.

Beyaz gözü açıktı, görmeden çok parlak gökyüzüne bakıyordu ve ağzının köşesinden siyah bir kan damlası kaçarak çenesinin kenarına doğru koyu bir iz bırakmıştı. Yüzünün sol tarafındaki karmaşaya bakmaya dayanamıyordum, bu yüzden eğilip alnımı sağ şakağına dayadım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Kanın tadı etrafımızdaki havada bir sis gibi asılı duruyor, ağzımı emerken maskemin kumaşından sızıyordu ama kendimi çekemiyordum. Pantolonumun dizlerinin kan gölü kumaşa yayılıp ıslandıkça ıslandığını hissettim. Onun vücudu her zaman benimkinden daha soğuktu ama o şimdiden üşümüştü. Ateş gibi yanan alnımın altındaki deri hâlâ esnekken bu imkânsız görünüyordu. Hâlâ *canlı* hissediyordum.

Wyn'in mürekkep siyahı saçları esintide hareket etti ve yüzümün yan tarafını gıdıkladı. Bu his beni şok içinde geriye doğru itti, ama sonra görüşüm gitti

Başımın yan tarafında aniden bir acı patladı ve bir an için ben de vurulduğumu düşündüm.

Wyn'in yanında yere düştüm, başıma uzanmaya çalışırken göğsümden kopan yaralı iniltiyi durduramadım, derime gömülü bot izini hissedeceğime ikna olmuştum.

"Şu hain küçük saksocuya bakın, boktan bir canavar için ağlıyor."

Ses hırıltılı ve korkunç derecede tanıdıktı. Başımı kaldırıp Teğmen Mallory'ye bakmayı reddettim ama bulanık gözlerle geriye dönüp baktığımda, Wyn'in yüzükoyun yatan bedeninin üzerine eğilmiş, her şeyden habersiz bir haldeyken askeri dört çekerin yanaşma sesini duymadığımı fark ettim.

Düşük seviyeli bir başka asker Mallory'nin birkaç adım gerisinde durmuş, tüfeğini hazırlamış ve parmağıyla miğferindeki telsize dokunuyordu. "Numune gönderildi."

Mallory tamamen rahat bir tavırla kalçalarına doğru çöktü ve ben irkildim. "Olağanüstü," diye mırıldandı. "O keskin nişancı lanet bir zammı hak ediyor."

Mallory büyülenmiş parmaklarıyla Wyn'e uzandığında başımdaki acı azaldı. "Sakin ona dokunma," diye hırladım, sesim titriyordu, kendi parmaklarım Wyn'in yan tarafının altına uzanmak ve orada sakladığını bildiğim hançeri almak için kaşınmaya başlamıştı bile. Onu Mallory'nin karnına sapladığımı hayal ettim ve o anda kanım bunu yapacak kadar kaynıyordu. Yapacaktım. Wyn'i öldürdüğü için onu öldürürdüm, ateş eden o olmasa bile.

Mallory hızla ayağa kalktı ve ben tepki veremedim -tüfeğime ya da Wyn'in hançerine uzanamadan- miğferim olmadan acı verici bir şekilde savunmasız olan başımın yan tarafına tekrar vurdu. Homurdanarak tozlu zemine çarptım, kulaklarım çınlıyordu, Mallory konuşurken ne dediğini duyamıyordum. Sonra kollarım o kadar sert bir şekilde geriye doğru çekildi ki, karnımın üzerine itildiğim için omuzlarım neredeyse yerinden çıkacaktı. Çenem yere çarptı ve dişlerim dilime saplandı. Kalın metal bileklerime dolanırken kan tükürdüm.

Bileklerimi birbirine bağlayan metal tarafından ayağa çekildim, kollarımı çok geriye doğru büküler ve ayaklarımı altıma alana kadar tüm ağırlığımı taşıırken acıdan ulumak istememe neden oldular.

Mallory, "Sana soracak çok sorumuz var Sullihan," diyordu. Sonra sıcak, kirli nefesi kulağımdaydı, çok yakınımaya eğildiğinde terinin keskin tınısı burnuma doluyordu. "Ve elimizde oldukça uzun bir suçlama listesi var."

Sizi firarla başlayan suçlardan içeri atacaklar, bu yüzden siz bize bildiklerinizi anlatana kadar hepsini sormaktan başka çaremiz yok."

Başımı çevirdim ve yüzüne bir ağız dolusu kan tükürdüm, bir yanım yaptıklarım karşısında şoka uğramıştı ama diğer yanım tarifsiz bir öfkeyle doluydu. Mallory'nin yumruğu bir saniye sonra burnuma çarptı, kıkırdak parmak eklemlerinin altında çatırdadı, beyaz sıcak acı beni bir anlığına kör etti.

Dizime öyle sert bir tekme attı ki ağırlığım altında büküldü ve beni tekrar yere itti. Görüşümdeki lekelerden kurtulmak için gözlerimi kırıştırdım, böylece Wyn'e son bir kez bakabildim, burnumdan ağızma maskemin altından sıcak kan akmaya başlamıştı bile. Mallory benimle alay ederken o orada öylece yatıyor, çoktan unutulmuş olmamalıydı. Orada öyle hareketsiz, soğuk ve sessiz yatarken, birkaç saat önce şafak sökmeden önce yatağıma girip bana sarıldığında vücudunun hayali sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

Bu keder göğsümde sıcak, yumuşak bir şeydi, hareketsiz kalamayacak kadar acı vericiydi, her santimetremi, her gözeneğimi doldurmak için hızla genişliyordu. Annemin ölümünde hissettiğim keder gibi değildi - vücudunu harap eden hastalık sonunda onu alıp biraz huzur verdiğinde yaşadığım soğuk ama kabullenici yas gibi.

Bu keder beni kendi başına öldürecekmiş gibi hissediyordum. Sanki durulmazsa beni içten içe tüketecek, beni başka bir şeye dönüştürecekmiş gibi.

Asker beni zorla ayağa kaldırıp götürmeye başladığında gözlerimi Wyn'in bedeninden ayırmayı reddettim. Onu görüş alanımda tutmak için boynumu omzumun üzerinden geriye doğru uzattım, orada, siyah kanıyla dolu bir havuzda dikkatsizce yere serilmiş halde bırakıldığını görünce kalbim parçalandı, tüm bu yaşam bir saniye içinde lanet olası bir sebep olmadan söndürüldü. Parmaklarımı büküm, ürperdim, ona son bir kez dokunmak için yanıp tutuştum.

Ama yapamadım ve arabanın arkasına itildiğimde ve artık onu göremediğimde, gözlerimi kapattım ve içimdeki son umut kırıntısının da öldüğünü hissettim.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Günlerin sayısını unutmuştum ama bu, 'sorgulama' seansları arasında hücreme tıkıştırdıkları beşinci önemsiz yemektir. Beni hayatta tutmak için gerekenden fazlasını harcadıklarından şüpheliydim, bu yüzden beni günde sadece bir kez beslediklerini varsaydım.

Yani beş gün. Wyn'in kafasının yarısının uçurulmasının üzerinden beş gün geçmişti ve ordu beni bilmediğim bir üsse sürükleyip benden alabilecekleri her bilgiyi almaya çalışırken o çölde çürümeye terk edilmişti.

"Ruh Yiyiciyi hücrelerinden nasıl kurtardın? Bunu neden yaptınız?"

"Diğerlerini serbest bırakmak için numune ile ne zaman komplo kurdunuz?" "Ruh Yiyici ile ayrıldığınızdan beri ne yaptınız?"

"Neden seni öldürmedi?"

Tek parça protein gevreğine uzanırken kollarım titriyor, omuzlarım protesto çığlıkları atıyordu. 'Sorgulamaları' sırasında kollarımı zorla geride tuttular, ancak hücremde yalnız kaldığımda onları serbest bırakmama izin verdiler, böylece yiyip içebildim ve bir köşeye sıkışmış lazımlığa işerken kendi aletimi tutabildim.

Yemek o kadar kuruydu ki yutmakta zorlandım, ağzım zaten kurumuştur. Bana fazla su vermediler; sadece susuzluktan halüsinasyon görmemi engelleyecek kadar. Tepsideki tek fincan, hepsini bir kerede yutmam için benimle alay ediyordu ama saatlerce başka bir şey alamayacağımı biliyordum, bu yüzden ağzımdaki kuru talaşın boğazımdan aşağı inmesine yardımcı olmak için kendimi tek bir yudum içmeye zorladım.

Yüzüm dayanılmaz derecede hassaslaşmıştı. Buradaki ilk gün gözlerim o kadar şişmişti ki Mallory ve Hamish bana sorular sorarken onları zar zor görebilmiştim. Cevap vermeyi reddettiğimde, içlerinden biri burnumdaki pisiği tutmuştu ve beyaz sıcak acının parlaması o kadar şiddetliydi ki, bir anlığına bayılmışım.

Şişlik tekrar görebileceğim kadar inmişti, ama yüzümün hala şiş olduğunu hissedebiliyordum, burnum yanlış hissediyordu ve görüşümün kenarlarındaki rahatsız edici karanlık lekesi morarmanın gözlerimin etrafında derin olduğunu söylüyordu. Sonunda kanama durmuştu, ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bana yıkanma fırsatı verilmemişti, bu yüzden kurumuş kan hala etrafta toplanmıştı

Ağzım ve çenem korkunç bir maske gibi derimi çekiyordu. Yine de elimde olsa Mallory'nin yüzüne tükürmekten geri durmazdım.

Hücrem, canavarları Nebraska üssünde tutan hücreye benzemiyordu. Bu daha rutubetliydi. Daha soğuk ve daha kirliydi. Botlarımı çıkarmışlardı ve çıplak ayaklarım betona karşı donmuş gibiydi. Uyumayı başardığım saatler boyunca yan tarafımdaki kaslar ağrıyordu, soğuktan ve yerde saatlerce sıkışık kalmaktan kaskatı kesilmiştim.

Göğsüm yanıyordu ve gömleğimin taze yaralara sürtünmesi her nefeste binlerce iğne batıyormuş gibi hissettiriyordu. Görünüşe göre ordu, İç Savaş dönemindeki asker kaçaklarını 'D' ile damgalama uygulamasını geri getirmişti. Mallory kızgın metali göğsüme bastırırken gözleri hastalıklı bir zevkle parlıyor, yakıcı bir acı içinde kıvranışımı izliyordu.

Ama bunun yeterli bir ceza olmadığına karar vermişti. Ben orada yığılıp kalmışken, omuzlarım geriye doğru zorlanmış ve gevşek ağırlığımı taşımaktan neredeyse yerinden çıkmışken, ben zaten şoktan titrerken kelimenin geri kalanını derime kazıyordu.

Bu kez hücreme gelen sadece Mallory'ydi. Hamish'in normalde yaptığı gibi masayı ve diğer sandalyeyi hazırlamamıştı, sanki bu her şeyi daha resmi bir hale getiriyormuş gibi. Mallory beni sadece odanın ortasındaki sandalyeye bağlamıştı.

Her gün sordukları aynı soruları tekrar sormaya çalıştı. Hiçbirine yanıt vermediğimde öfkeden deliye döndüğünü gördüm. "Onunla zina yaptığını biliyoruz Sullihan," diye tısladı Mallory. Ayaklarımın dibinde yere tükürdü.

"Lanet olası sapık. Daha önce hiç duymadım

Daha iğrenç bir şey olamaz. Bir *canavarla* sikişmek *mi*?"

Tekrar tükürdü ve yüzüme bakmak için önümde çömeldi. "Sana ne vaat etti? Onun için eğilmen karşılığında sana ne vereceğini söyledi? Yoksa gerçekten bunu *istediğin* için yapacak kadar ahlaksız mısın?"

Dişlerimi o kadar sıktım ki ağzımın içinde çatlayacakmış gibi hissettim. "Bunu ben istedim," diye zorla söyledim. Sonuçta bir önemi olmasa da, Wyn'in beni zorladığını ya da seks için benimle pazarlık yaptığını düşünmelerine izin vermeyecektim. Böyle bir şey düşünmelerine izin vererek onun anısını utandırmayacaktım. "Onu istedim. Sevdim-"

Mallory ağzıma sert bir yumruk attı ve burnumdan tekrar kan fışkırmaya başladı. "Sana ne olacağını söyleyeyim Sullihan,"

Teğmen sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı. "Bana her yalan söylediğinde ya da cevap vermeyi reddettiğinde, bir şeyler alacağım."

Korku içimde bir yangın gibi yayıldı ama hiçbir şey söylemedim. Bir şey almak mı? Ne demek istedi? Neyi almak?

Mallory doğrulurken ve cebinden kısa bir döner bıçağı çıkarırken, "Küçükten başlayacağım," diyordu. İçim korkuyla sıkıştı. "Gerçekten buna değip değmeyeceğini düşünmen için sana zaman vermek için. Sırf iğrenç, cani bir canavara sadık kalmak için tüm parmaklarını ve aletini kaybetmek isteyip istemediğini. Hem de ölü bir canavara."

Hayatta kalma içgüdüsü, o yaklaştığında geri çekilmeme neden oldu, ancak tek yaptığı, sandalyenin ayaklarından birinin bir inç geri hareket ederken beton üzerinde çığlık atmasına neden oldu. Hay sikeyim. Kalbim hızla çarpmaya ve göğsüm korkuyla kabarmaya başladı.

"İşe yaramayacak," dedim ona, nefes nefese kalmış bir sesle. "Bana hiçbir şey söyletmeyecek-"

"Öğreneceğiz, değil mi?" Mallory diz çöktü ve ayak bileklerim sandalyenin ayaklarına bağlı olmasına rağmen, içgüdüsel olarak onu uzak tutmak için tekmelemeye çalıştım.

"Şimdi, ben adil bir adamım," diye devam etti teğmen. Sabit tutmak için soğuk eliyle ayağımın üst kısmını kavradı. "Küçükten başlayacağımı söyledim ve başlayacağım."

Sonra bıçağının ucunu küçük parmağıma sapladı.

Tüm vücudum şokla sarsıldı ama acı başlangıçta kısa sürdü.

-Sadece bıçağın deriyi keserken çıkardığı kısa ve keskin bir ısırık. Ayak parmağını kesmesi uzun sürmedi, ama başladıktan birkaç saniye sonra, acı aniden bir gelgit dalgası halinde üzerime hücum etti ve ciğerlerimdeki nefesimi kesti.

Mallory ayağa kalkıp küçük bıçağındaki kanı silmek için bir mendil çıkarırken soğuk ve nemli bir ter içinde kaldım, hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Ayağım zonkluyordu ve eksik parmağımın kütüğünde şiddetli bir acı hissediyordum. Yere baktığımda ayağımın küçük bir kan gölünün içinde durduğunu ve küçük parmağımın yanında kopmuş bir şekilde yattığını görünce, görüşüm bir anlığına dalgalandı.

Mallory tekmeyle uzaklaştırdıca irkildim. "Parmakların daha çok acıyor Sullivan. Bana yalan söylemeye devam edersen başına geleceklerin yanında bu hiçbir şeydi. İşbirliği yapmamaya devam edersen."

Bıçağını elinden bıraktı ve öne doğru eğilip ellerini dizlerinin üzerine koyarak solgun, nemli yüzüme baktı. "Ve muhtemelen hayatta kalamayacaksın

senin canavar hastalıklı küçük aletini kesmeye geldiğimizde. Ya şok ya da kan kaybı seni öldürecek."

Elini uzatıp yüzümü itti ve burnumdan acı akmaya başladı. Tekrar doğruldu. "O yüzden konuşmaya başlamanı öneririm."

O gittiğinde şok içinde titriyordum. Hiç düşünmeden ayak parmaklarımı büktüm ve sol ayağıma acı veren bir ağrı saplanınca nefes nefese kaldım. Tekrar aşağı baktım, nefes nefese kalmıştım. Kütükten hâlâ zayıf bir şekilde kan pompalandığını fark ettiğimde görüşümde siyah noktalar belirdi. Elbette yakında duracaktı. Belki gelip beni çözdüklerinde, yarayı bağlamak için gömleğimden biraz kumaş koparabilirdim.

Ancak bu sefer kimse beni sandalyeden çözmeye ve kollarımı serbest bırakmaya gelmedi. Kollarım uyuşmuş ve yaralarımı açık tutan pozisyonundan dolayı göğsüm yanarken uzun bir süre orada bırakıldım. Tüm ayağım zonkluyordu ama küçük parmağımın olduğu yerdeki çığ yara garip bir şekilde uyuşmuştu. Burnum bir noktada tekrar kanamaya başlamıştı.

Bir saat mi yoksa birkaç saat sonra mı olduğunu bilmiyordum ama sonunda hücredeki kapı açıldı ve Yüzbaşı Hamish kollarını arkasında kavuşturmuş bir şekilde içeri girdi.

"Yakında işbirliği yapmaya başlayacak mısınız?" diye sordu bana patronluk taslayan bir sesle, hücre kapısı arkasından kapanırken. "Bu gerçekten senin yararına olur, biliyorsun."

Hiçbir şey söylemedim, burnumdan kucağıma akmaya devam eden kanı durdurmak için burnumu çektim.

Hamish odanın kenarındaki masayı ve ikinci sandalyeyi kapıp sürükleyerek getirdi. "Önemli olduğuna dair büyük bir fikre mi kapıldın?" diye sordu. "Ne kadar uzun süre dayanırsan bu işten o kadar iyi çıkacağını mı sanıyorsun? Sana haberlerim var evlat. Bundan hiçbir şey elde edemeyeceksin." Sesi ona ihanet ediyordu, öfkeyle titriyordu. "Bize yardım etmekten *memnun* olmalısın. Bildiklerini bize anlatmaktan memnun olmalısın."

Yine de hiçbir şey söylemedim, önümdeki masanın üzerinde oluşan küçük kan birikintisine baktım, üzerimdeki loş ışık şeridinin parıldayan yüzeyindeki yansımaları gördüm. Burnumdan gelen damlalar artık yavaşlıyordu ama her biri yere düştüğünde küçük su birikintisinde dalgalanmalar yaratıyordu.

"Ne kadar değersiz olduğunun farkında mısınız?" Hamish elindeki tabletle karşımdaki koltuğa çökerken söyleniyordu. "Ruh Yiyen'i hücrelerinde görmek için hangi aşağılık herifi gönderdiğimizi hatırlamak için bile dosyanı açmam gerekti."

Parmağını ekranda gezdirdi ve parlaklığın nefret dolu, sivri yüz hatlarını aydınlattığını gördüm. "Eski Er Daniel Thomas Sullihan. Yirmi üç yaşında," diye okudu. "Güneyli bir sıçan çocuğu. Ailenin tek bir ferdi bile hayatta kalmadı ya da senin burada kalmaya değer olduğunu düşünmedi, ha?" Alay etti. "Ve zavallı adına tek bir kuruş bile yok. Burada yazana göre askere giderken yanında yedek kıyafet bile getirmemişsin, öyle mi?"

Güldü. "Tanrım, sen pisliğin en aşağılık halisin. En azından bu cehennem çukurunda yaşamayı seçen diğer canavar sempatizanlarının kendi adlarına *bir şeyleri* var."

Dosyamın bunu söylediğinden çok şüpheliydim ama haklıydı. Çaresizlikten askere gittiğimde, annemle sahip olduğumuz her şeyi yiyecek için satmıştım. Bir işim vardı ama maaşım o kadar kötüydü ki, annemle hayatımın büyük bölümünde yaşadığımız küçük daireyi artık karşılayamadığım için kiralamak zorunda kaldığım pis, sıkışık ortak odayı bile karşılamıyordu.

Hamish tableti masanın üzerine fırlattı ve öne doğru eğildi. "Şimdi anlıyor musun Sullihan?" diye bağırdı, sesi kısıktı. "Sen bir hiçsin. Sen benim lanet olası botumun tabanındaki köpek bokusun. Eğer değersiz küçük hayatının sona ermeden önce bir anlam kazanmasını istiyorsan, uğruna eğildiğin o şey hakkında bize anlatabileceğin her şeyi anlatacaksın."

Kan kaybı ve ayak parmağımı kaybetmenin acısıyla biraz sayıklıyordum. Hamish'e kudurmuş gibi sırtarak dişlerimi gösterdiğimde dişlerimin kanlı olduğunu biliyordum.

"Bilmek istediğin şey nedir?" Sesim bulanık çıkıyordu. "Aleti neye benziyordu? Tadı nasıldı? Sana her şeyi anlatabilirim. Beni becerdiğinde nasıl hissettirdiğini anlatabilirim-"

Hamish sert bir aparkat savurduğunda başım geriye savruldu, kemikli eklemleri çeneme değdi ve dişlerimi sertçe birbirine vurdu. Başım döndü, nefes nefese kalıp bayılmamak için kendimi zor tutarken siyah noktalar belirdi.

"Midemi bulandırıyorsun," diye tısladı Hamish, göğsü kabarmış bir halde tepemde dikilirken. "İğrenç bir sapıksın. Bu firardan bile daha kötü. Belki de Mallory'yi buraya geri getirmeliyim ki göğsündeki damgaya daha fazlasını eklesin. Canavar herif. Lanet olası bir insan hayatı israfı."

Bu da beni sinirlendirmeye yetmeyince Hamish yumruklarını masaya vurarak üzerime yürüdü. "Ruh Yiyici öldü, Sullihan. *Öldü*. Sen lanet olası bir *hayalet* sadık kalıyorsun."

Ona bağışlamak için yanağımın içini sertçe ısırdım.

"Ne, bana inanmıyor musun? Onu orada gördün, kafasında lanet bir kraterle toprakta yatarken."

Hamish daha yakına eğildi, sıcak nefesi yanağımı okşadı, konuşurken tükürüğü tenime indi. "En yeni mermilerimiz ve ülkedeki en iyi keskin nişancı," dedi alçak ve alaycı bir sesle. "O şey gibi bir canavar kalıntısı bile beyni olmadan hayatta kalmaz."

Tableti kaptı ve el yordamıyla karıştırdı, nefret dolu acelesi kalın parmaklarını beceriksiz yapıyordu. Ama aradığını bulmuştu, çünkü tableti önüme fırlattı, sert pençeli parmaklarıyla çenemi kavradı ve başımı eğmeye zorladı.

"Gördün mü?"

Başımı sertçe salladı ve burnumdan tablet ekranına taze kan damlacıkları damlamasına neden oldu. Ama görüntülenen fotoğrafı gizleyemedi. Wyn'in cansız bedeni morga ya da ameliyathaneye benzeyen bir yerde sedyeye yatırılmıştı. Ceketı yoktu.

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama ekrana bakarken gözlerim sıcaklaştı ve akmayan yaşlarla bulanıklaştı. Kafasının sol tarafındaki boşluk cafcıflıydı; açıkta kalan doku ve kasların kırmızısı, ölü, pıhtılaşmış kanın siyahına karşı çok parlaktı.

Bir damla gözyaşı damladı, bir damla kanla birlikte ekrana düştü ve yüzümden acı çizgileri geçmesine rağmen tüm bu görüntüden uzaklaşmak için gözlerimi sıkıca kapattım. En azından onu çölde çürümeye terk etmemişlerdi ama bedenine ne yapıyor olabileceklerini düşünmek istemiyordum.

Hamish başımı itti ve çenemi sertçe bıraktı. "Neden senin askere yazılmana izin verdik ki? Daha önce hiç bu kadar zavallı bir adam görmemiştim."

Dişlerimin arasından "Siktir git," diye mırıldandım.

"Hayır, siktir git, seni iğrenç canavar sikici ibne," diye hırladı Hamish, beyaz boğumlu yumrukları iktidarsız bir öfkeyle titriyordu. "Eğer konuşmayacaksan, belki de seni yeni numune yerleşkesine götürürüz. Ölü Ruh Yiyicinin programımızı tamamen durdurduğunu mu sanıyorsun? Elimizde daha fazlası var ve eminim bir oyuncağa sahip olmak hoşlarına gidecektir. Özellikle de canavarlar tarafından becerilmekten çok hoşlanan biri."

Midemde yoğun, ruhumu yakan bir korku çalkalandı. Nebraska üssündeki uzun boylu, sessiz, kımıldamayan yarattığı hayal ettim. Ya da bir gün hücrelerinden kaybolan çok fazla gözü ve dişi olan korkunç canavarı

gizli durumlar. Onlardan herhangi birinin düşüncesi - Wyn dışında herhangi birinin

-Bana dokunmak kusma isteği uyandırdı.

Ama bunu belli etmeyecektim. "Bana ne istiyorsan yap."

Şakağıma inen ilk yumruk başımı döndürdü. Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım ama Hamish benden önce ikinci yumruğu indirdi. Kalbim sertçe çarpmaya başladı, vücudum başka bir acımasız dayığa hazırlanmak için gerildi.

Ama Hamish kendini kontrol altına almayı başardı. Nefes nefese tepemde dikilerek bana tükürdü ve başka bir şey söylemeden dönüp gitti.

"Bugün ne yapacağımızı bilmek ister misin Sullihan?" Hamish karşımdaki koltuğa çökerken rahat bir sesle bana sordu.

Ona bakmak için başımı kaldırmakta zorlandım. Çok yorgundum. Ve susamıştım. Kaç gündür burada olduğumu artık bilmiyordum. Artık bana verdikleri öğünlerin sayısını unutmuştum ve açlıktan midem sıkışsa da hücreme tıktırdıkları protein tayınlarnı güçlkle mideye indirebiliyordum.

İçim ölüyormuş gibi hissediyordum ve bunun susuzluk, açlık ya da bana açtıkları yaralarla hiçbir ilgisi yoktu. Her nefes alışında Wyn'i özlüyordum, bedenim kederden ağrıyordu. Her ne kadar birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyor olsak da -özellikle de uzun yaşamına rağmen- o her şeyi değiştirmişti.

Artık içinde onun olmadığı bir dünya düşüncesi yanlış geliyordu. Boştu.

Cevap vermeyince Hamish masanın altından bacağını uzatarak botunun burnunu ayak parmaklarıma bastırdı ve eksik olan tek parmağımın acıyan yarasını ezdi. Sertçe irkildim, nefesim acıyla kesilirken dudaklarım aralandı.

Kaptan ayağını geri çekti ve öne doğru eğilerek dirseklerini aramızdaki masaya dayadı. Duruşuyla ilgili her şey nefes nefese, heyecanlı bir bekleyişi haykırıyordu.

"Bugün onu kesip açacağız. Senin değerli küçük Ruh Yiyicini." Tekrar arkasına yaslandı. "Bu, kesip açabildiğimiz ve içine bakabildiğimiz ilk örnek olacak. Diğerlerinden hiçbiri bakımımız sırasında ölmedi."

Onların *gözetiminde*. Neredeyse masanın üzerinden yüzüne tükürecektim. Ama sözleri aklımda yer ettikçe titremeye başladım.

Wyn'i kesip açıyorlardı.

Hamish tekrar öne eğildi ve sesi sadistçe, neşeli bir mırıltıya dönüştü. "Ve sanırım gelip izlemen senin için iyi bir egzersiz olacak."

"Hayır," diye inledim kendimi durduramadan.

Hamish bu zayıflık gösterisinin üzerine atladı. "Hayır mı? Ruh Yiyici'yi kesip açmamızı ve çürüyen iç organlarının dışarı dökülmesini izlemek istemiyor musun?" Masaya bir yumruk indirdi. "O zaman bize bilmek istediğimiz şeyi söyle, seni küçük saksocu. *Söyle bize.*"

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye tükürdüm uyuşmuş, çatlamış dudaklarımın arasından.

Hamish ayağa fırladı ve masayı sertçe karnıma iterek inlememe neden oldu. Üzerine eğildi. "İstediğin şeyi yapmasını nasıl sağladın? Onu nasıl kontrol ettin? *Nasıl?*"

Ne düşündüler? Düşündükleri *bu muydu?* Wyn'i bir şekilde kontrol ettiğimi ve bu yüzden beni öldürmediğini mi? Beni gördükleri yerde öldürmediklerinde bu tür bir bilginin peşinde olduklarını anlamalıydım.

Bu düşünce beni çılınca bir kahkaha atmaya itti. "Tanrım, hepiniz çok aptalsınız," diye mırıldandım.

Hamish tersledi.

Masayı yolumdan çekti ve kanla kabuk bağlamış, kirli gömleğimin önünü yumruklayarak beni yere itti. Sandalye de benimle birlikte geldi, kollarım arkasına bağlıydı ve düşüşümü engellemenin hiçbir yolu olmadığı için omzum sert zemine acıyla çarparak ağzımdan bir homurtu çıkmasına neden oldu.

Ama sonra Hamish üzerime geldi. Botunu birkaç kez belime vurdu ama bu onun için yeterince kişisel değildi. Çömelerek beni yumruklamaya başladı, korumasız başıma ve yüzüme sert darbeler yağdırdı. Sonra göğsüme ve karnıma. Nefes nefese ayağa kalktı, saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti ve bacağını geri çekerek beni tekrar acımasızca tekmeledi.

Ses çıkarmamaya çalıştım. Çok uğraştım ama birkaç acı dolu inilti ağzımdan kaçtı. Ama sonra saçlarımı avuçlayıp başımı betondan kaldırdı ve tekrar yere çarptı. Bunu tekrar yaparken kan beynime hücum ediyor, kulaklarımda bir kükreme gibi ses çıkarıyordu.

Bayıldığımda rahatlamıştım.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Zamanda geri gitmiş gibiydim.

Yavaşça uyandım, vücudumun her santimi acıyla zonkluyordu. Gözlerimi açtığımda artık askeri bir üsteki bir hücrede değildim.

Tıpkı haftalar önce olduğu gibi, loş, tozlu bir motel odasıındaydım ve odanın öbür ucundaki hareket bulanık gözlerimi o yöne çektiğinde rüya gördüğümü anladım.

Çünkü Wyn buradaydı.

Bütün, canlı, sanki bana yeterince hızlı ulaşamıyormuş gibi aceleci adımlarla bana doğru yürüyordu.

"Sen öldün," diye mırıldandım.

Wyn başını salladı. Başlığı her zaman olduğu gibi yukarıdaydı. Ben titreyen kollarımın üzerinde doğrulmaya çalışırken o yatağın kenarına oturdu. "Hayır, ben buradayım. Ölmedim."

Bedenim onun çarpıtılmış sesine içgüdüsel olarak tepki verdi ve ona uzanmak için can attı. "Hayır, sen öldün," diye tersledim onun yerine, hayaletinden uzaklaşmaya çalışarak. "Ben gördüm. Kafanı uçurduklarını gördüm. Gördüm."

Yüzüm sıcaktı ve burnumdan gelen acıyla zonkluyordu. Keder göğsümü sımsıkı sıkıyor, olayın gerçekleştiği andakinden daha az şiddetli olmuyordu.

"Beni kimse öldüremez Danny." Wyn'in çarpıtılmış sesi alçaktı, dikkatlice sakindi, sanki vahşi bir hayvanı ürkütmemeye çalışıyordu. "Söz veriyorum buradayım. Hayal görmüyorsun. Ben buradayım."

Elimi yavaşça tuttu, uzun parmakları serindi. Sertçe irkildim, benimkilere karışan kararmış uçlara baktım. Tüm bedenim arzuyla, bunun gerçek olması için umutsuz bir istekle ağrıyordu.

Başımı salladım. Gözlerimden yaşlar süzüldüğünü fark etmemiştim ama bir tanesi burnumun ucunu gıdıkladıktan sonra Wyn'in solgun elinin arkasına düştü, yüzümdeki kan ve kirden dolayı bulanıktı. "Hayır. Nefes almıyordun. Hareket etmiyordun. Sen-"

"Danny." Wyn'in sesi daha keskindi. Sessizliğe gömüldüm, zor nefes alıyordum, başımı kaldıramıyordum. Ama sonra elimi sıkıca kavradı. "Bana bak."

Çaresizce gözlerimi kapüşonunun karanlığına kaldırdım. Wyn boşta kalan eliyle yavaşça geri itti ve birdenbire o karanlığa bakmaya başladım.

Acı verici derecede tanıdık uyumsuz gözler, gece ve gündüz gibi ve-

Bekle. İkisi de ondaydı. Kafasının sol tarafı geri gelmişti ama şekli bozulmuştu, derisi iyileşip dolgunlaştıkça çok pembe ve engebeliydi. Sol boynuzu sadece şakağından çıkan küçük, kıvrık bir çıkıntıydı. Koyu renk gözü, iyileşen derinin verdiği tahrişle kırmızı çerçeveliydi ama oradaydı. O oradaydı.

Titreyen bir nefes aldım, vücudum sarktı... Bilmiyordum. Rahatlama. Şok. Saf sevinç. Delirip delirmediğimi ve bunu hayal edip etmediğimi umursamadığıma, onun sadece keder, susuzluk ve yorgunluktan kaynaklanan bir halüsinasyon olabileceğine karar verdim. Wyn buradaydı. Buradaydı ve yaşıyordu.

Wyn'in parmakları kırık burnumun üzerinde gezinirken acı verecek kadar nazikti. "Benim tatlı insanım," diye mırıldandı, çenemi kavradı ve alnıma bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildi. "Benim zavallı Danny'm."

Wyn'in önünde ağlamaktan zaten utandığım için göğsümden kopan hıçkırığa engel olamadım ama o sadece yanağımı ve çenemi okşadı, alçak ve yatıştırıcı sesler mırıldandı. Onun yanımda olması beni rahatlatıyordu ve titreyen ellerim ceketini sıkıca kavramak için uzandı. Gözümü bile kırparsam ortadan kaybolacağından korkuyordum.

Wyn yanağıma doğru fısıldayarak, "Olabilirdiğince çabuk yanına geldim ama bir süredir iyileşme sürecindeydim," dedi. "Sana daha erken ulaşamadığım için üzgünüm. Üzgünüm Danny."

Başımı salladım, ona özür dilemesine gerek olmadığını söylemek istiyordum ama onun duman ve toprak kokusunun hafif tadını ağzıma çekerken konuşamıyordum, nefeslerim her nefes alışımında sakinleşiyordu. Sonunda yeterince sakinleştiğimi hissettiğimde boğazımı temizledim ve sert parmaklarımı Wyn'in paltosundan çözerek kumaşı tekrar düzeltmeye çalıştım.

"Ne oldu?" Sesi titreyerek ona sordum.

Wyn yanağıma doğru yumuşak bir nefes verdi ve geri çekilmeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hareket edebilecek kadar iyileştikten sonra seni almaya gittim."

Ellerinden biri saçlarımın arasından geçti ve öfkeyle ya da başka bir şeyle titrediğini hissettim. "Bir memur hâlâ seninle içerideydi. Hâlâ seni dövüyordu. Ben de onu paramparça ettim. Ona acı çektirdim."

Midem bulandı. Yani Hamish ölmüştü. Bir yanım rahatlamıştı ama yine de içimde onun benim yüzümden öldüğüne dair bir his vardı. Bunu bilmek garip bir şeydi.

Nefes verdim, alnımı Wyn'in omzuna yaslamak için başımı öne eğdim. Kollarını bana doladı ve serin dudakları başımın tepesine bastırarak orada öylece durdu. "Beni orada nerede bulacağını nasıl bildin?"

Wyn kıpırdandı, dudaklarını saçlarımin üzerinde gezdirdi. "Sen artık benim kanımda varsın Danny Sullihan. Seni her zaman bulabileceğim."

Sözleri vücudumu nihayet sakinleştirdi, gerginlik uzun bir iç çekiş gibi beni terk etti. O haklıydı. Çünkü o da benimkinin içindeydi.

Bir süre sonra Wyn biraz su yudumlamama yardım etti ama bir kerede çok fazla içemeyeceğimi söyledi çünkü görünüşe göre ciddi şekilde susuz kalmıştım. Sonra da yaralarımı kontrol edip temizlemek istediğini söyleyerek beni kalkıp duş almaya ikna etti.

"Antiseptik jeli olan başka bir dükkân bulmaya çalışmamız gerekecek," dedim ve pantolonumu yavaşça aşağı çekerken hırpalanmış eski sırt çantamın yasını tuttum. Kirden kabuk bağlamışlardı ve onları nasıl düzgünce temizleyeceğimi merak ediyordum. Dizlerim hâlâ Wyn'in kanıyla kaskatı kesilmişti ve ovalayarak çıkarma düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Wyn bir an için uzaklaştı ve yanıma döndüğünde yatağın üzerine bir yığın eşya koydu.

Şok içinde sırt çantama bakakaldım. "Sen... çantamı almayı mı başardın?"

Başını salladı. "Ve temiz kıyafetler. Botlar ve seninkilerin yerine geçecek bir başlık."

Parmaklarımı beceriksizce Wyn'inkilere doladım ve ağzıma götürerek parmak eklemlerini öptüm. Çenem titredi, gözlerim yeniden ısınmaya başladı ve utançla homurdandım. "Tanrım, ne zaman böyle ağlayan bir bebeğe dönüştüm?"

Gülüp geçmeye çalıştım ama kendime kızmaya başlamıştım. Tanrı aşkına, güçlü olmam gerekiyordu. Wyn'e muhtaç bir çocuk gibi yapışarak her zaman hüngür hüngür ağlayan bir pislik olamazdım.

"Yapma." Wyn önümde diz çöktü ve pantolonumu çıplak, kirli ayaklarımin üzerine geçirmeme nazikçe yardım etti. Kayıp ayak parmağımı fark ettiğinde boğazından küçük, acılı bir ses çıktığını duydum. Serin parmak uçları ayağımın üstünü nazikçe okşadı. "Yorgunsun ve hâlâ şoktasın. Geçen hafta bazı erkekleri hayatlarının geri kalanında çıldırtacak kadar travma yaşadın."

Ellerini kalçalarıma dayadı ve hâlâ dizlerinin üzerinde bana baktı. "Sen tanıdığım en güçlü insansın Danny," dedi ve bana doğru eğildi.

Karnıma bir öpücük kondurmak için öne doğru ilerledi. "Hayat sana ne getirirse getirsin, sen devam ettin. Sahip olduklarının en iyisini yaptın."

Başını salladı, alını karnıma değdi. "Sen cesursun. Korkusuzsun. Benim için fazla iyisin."

"Saçmalık," diye boğuldum ve uzanıp saçlarını tuttum. "Travma mı geçirdim? Lanet yüzünün yarısı havaya uçtu, Wyn."

Ürperdim, hâlâ onu çatlamış çöl zemininde yatarken görüyordum, yüzünün sol tarafı yoktu ve altından siyah bir kan halesi yayılıyordu. Gözlerimi her kırışımında onu görüyordum.

"O acıyı yaşamak zorunda kaldığına inanamıyorum," diye fısıldadım. "En azından insanlarda bu tür bir yaralanma onları hemen öldürür. Sen... hepsini *hissetmek* zorundaydın."

Wyn ayağa kalktı. "Hayatım boyunca bunun bir önemi olmayacak kadar çok acı çektim Danny." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Dayanamadığım şey senin acı çektiğini duymaktı," diye homurdandı, "ve sana iyi olacağımı söyleyememek. Sana vurduklarını duymak." Elleri sıkı yumruklar halinde kenetlendi.

Parmaklarını düzeltmek için uzandım, başımı salladım ve birleşmiş ellerimize baktım. "Mallory'nin birkaç tekme atmayı başarması umurumda bile değil. *Seni suratından vurdular*," diye boğuldum.

Derin, ürpertici bir nefes alarak Wyn'in ellerini sıktım ve sakinleşmeye çalıştım. Kendi kendime konuştuğumun farkındaydım. "Artık bitti. Buradayız." Ona baktım, o güzel, uyumsuz gözleri görünce göğsüm ağrıdı.

"Evet." Wyn bana baktı, gülümseliyordu ama zaten gülümsemesi çok nadirdi. Başını eğip beni dikkatlice öptü, yüzümü kaplayan kurumuş kanı umursamadan ve burnumun dağınıklığına dikkat ederek. Ben de bok gibi kokuyor olmalıydım ama burnum bunu anlayamayacak kadar tıkalıydı. "Hadi seni temizleyelim, benim tatlı insanım."

Başımı salladım, bu rütbeli giysinin geri kalanını çıkarmaya fazlasıyla hazırdım. Wyn'den bunları yakmasını isteyecektim. Gömleğim kurumuş kanla kaskatı kesilmişti ve onu çıkarmak için mücadele ederken kaburgalarımın zonklayan ağrıya ve göğsümde alevlenen çiğ sürtünme acısına karşı dişlerimi sıktım. Wyn burnuma değdirmeden dikkatlice yüzüme geçirmeme yardım etti ama yere bırakmak için çekip çıkardığım anda dondu kaldı.

Gözlerinde aniden alevlenen öfkeye kaşlarımı çattım, çenesindeki kaslar şişti ve bakışlarını aşağıya doğru takip ettim - ve ben de durdum.

Unutmuştum. Göğsümdeki 'D' harfi düzgün ve tekdüzeydi, ordunun firariler için getirdiği resmi markayla yapılmıştı, derisi hâlâ beyazdı ve kabarcıklarla doluydu. Ama Mallory'nin elleriyle derime özenle kazındığı diğer yerler pürüzlü, kırmızı ve kabarıktı, muhtemelen enfeksiyonun eşiğindeydi.

Bunu beni utandırmak için yapmıştı. Ama aynaya her baktığımda ve göğsüme kazınmış 'DESERTER' kelimesini gördüğümde, Wyn'i o lanet hayvanlara tercih ettiğim için sadece memnuniyet duyacağımı biliyordum.

Damganın altında kaburgalarım morarmış ve morluktan siyahlaşmıştı. Gerçi hiçbiri kırık gibi gelmiyordu ama fena halde ağrıyor, beni iki büküm yapıyordu. Böbreklerim de endişe verici bir şekilde hassaslaşmıştı ve tuvalete gittiğimde idrarımın temiz olması için Tanrı'ya dua ettim. Burada böbrek yetmezliğine yardımcı olacak bir şey bulabileceğimizden emin değildim.

"Bunu sana o mu yaptı?" Wyn soruyordu, sesi yumuşaktı ve zorlukla bastırılmış bir öfkeyle titrediği için normalden daha çarpıktı. "Öldürdüğüm kişi mi?"

Tereddüt ettim, ne söyleyeceğimden emin değildim. Sonunda yalan söyleyemedim. "Hayır, o marka Mallory'ydi. Ama önemli değil," diye eklemek için acele ederken Wyn'in gözleri öldürücü bir öfkeyle parladı. "Önemli değil, Wyn. Lütfen. Buradayız, birlikteyiz. Kaçtık. Buna değmez. Unutmak istiyorum."

Ellerini tuttum ve uzanmak gibi küçük bir hareket bile acı içinde inlememe neden oldu. "Lütfen."

Wyn derin, ürpertici bir nefes aldı, parmakları huzursuzca benimkileri sıkıyordu. Ama uzun, gergin bir andan sonra sadece bir kez başını salladı ve beni yavaşça banyoya çekti. Yürürken kambur durmaktan kendimi alamadım, bir kolumu ağrıyan kaburgalarımın doladım, küçük parmağımın bir zamanlar olduğu yerde açılan yaranın üzerine fazla ağırlık bindirmemek için biraz topalladım. Pis hücremde içine ne kadar kir girdiğini düşünmek bile istemiyordum.

Wyn bir süre kumandalarla uğraştıktan sonra duşu çalıştırdı, ardından hızla soyunarak solgun ve tepeden tırnağa yara izleriyle kaplı uzun, güçlü vücudunu ortaya çıkardı.

"Önce duş al, temizlenmen için," dedi bana. "Sonra yaralarını değerlendirmek için her santimini inceleyeceğim. Tamam mı?"

"Evet. Güzel."

Omzunu kavradım ve kendimi sabitleyerek yavaşça duşa girdim. Su ancak ılıktı, ama kayıp ayak parmağımın kütüğü çığ, zonklayıcı bir acıyla alevlendi ve göğsümdeki derin izler şimdiden yanmaya başladı. Çürükler cildimi çok sıcak hissettiriyordu. Doğrulamıyordum

ama Wyn arkama geçti ve beni sabit tuttu. Bir uzun kolunu etrafımda dolaştırırken diğerkoluyula başımı akıntının altına doğru yönlendirdi, ensemi kavradı ve suyu emen saçlarımı nazikçe geriye doğru dzelitti.

Nefes verirken ürperdim, su ısındıkça gerginliğimin bir kısmı vücudumu terk etti. Wyn tek eliyle saçlarımı yıkadı, ardından geri kalan her yerimi nazikçe temizledi. Kambur duruşumdan üzerimdeki kirin ve eski kanın aktığını görebiliyordum, geride çürük ama temiz bir cilt bırakmıştım.

Sonra Wyn'in uzun, kararmış parmakları yüzümü görebilmek için başımı yukarı kaldırdı. Hâlâ beni tutarken, en yakın kumaş parçasını - gömleğini - ıslatıp yüzümü burnumun etrafından nazikçe temizlemek için kullanana kadar uzandı.

Nedense gözlerimin yeniden ısınmasına neden oldu ama tüm kafatasıma acı yayan çenemi sıktım ve daha fazla gözyaşı dökülmesine izin vermedim. Ağlamayı kesmem gerekiyordu.

Ama Tanrım, bunu bir daha asla hissedemeyeceğimi sanmıştım. Wyn beni tutuyor. Bana dokunuyor. Berbat haldeydim. Günlerce bu canavarın yasını tuttuktan sonra, o burada nmdeydi. Bütün ve canlı.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir damla gözyaşı süzülürken çenem titredi. Wyn'in fark etmeyeceğini ummuştum ama fark etti. ne doğru eğildi ve dudaklarını artık temiz olan alnıma bastırdı.

"Başına bunlar geldiği için çok zgnm Danny." Sesi boğuktu. "Benim yüzümden."

"Hayır." Başımı salladım ve kollarını kavrayarak başımın boynunun kıvrımına düşmesine izin verdim. Duştan ağzıma su doldu ama umursamadım. "Yapma bunu."

"Ne yapacağım?" diye mırıldandı Wyn, bir elini ıslak saçlarımın üzerinde gezdirmek için kaldırdı. Diğeri beni tutmaya devam ediyordu ve ayakta durma çabasından bacaklarım titremeye başlamıştı.

"Tüm bunlar için kendini suçlamaya başla." Boynunu öptüm ve arkama yaslandım. "Sanırım uzanmam gerek."

Kayıp ayak parmağımın yarasının iyice temizlendiğinden emin olmak için eğildikten sonra Wyn suyu kapattı ve duştan çıkmama yardım etti. Belime eski bir havlu sardı ve kaburgalarıma dikkat ederek gevşek bir kolla beni yatak odasına geri götürdü.

"Yorgun olduğunu biliyorum ama yaralarını kontrol etmem gerekiyor," dedi ve yatağa dönmeme yardım etti.

Başımı salladım. "Sorun değil." Kendi sesimdeki yorgunluğu duyabiliyordum. Uzanmaya başladığımda yüzümü buruşturdum. "Yine de tam olarak uzanabileceğimi sanmıyorum."

"Nasıl rahat ederseniz öyle yatın."

Ben yatağa yerleşirken Wyn hızla giyindi, sonra da sırt çantamdan topladığım ilk yardım malzemelerini çıkardı. Tanrım, onu geri aldığına çok sevinmiştim. Burada benim için bir güvenlik battaniyesi gibiydi.

Ben yan tarafıma kıvrılıp bir kolumu zonklayan göbeğime gevşekçe sararken onları yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu. Wyn eğilip nemli saçlarıma bir öpücük kondurduktan sonra ayaklarımın yanındaki şiltenin üzerine oturdu.

Kayıp ayak parmağımdaki ham yaranın üzerinde antiseptiğin kısa ve keskin sızısını hissettim. Wyn yarayı temizledi ve ayağımı güzelce sardı, ardından uzun parmaklarını bacaklarımda gezdirerek her santimini inceledi. Havlumu belimden nazıkçe çektiğinde bile dokunuşu cinsel değildi. Yaralarımı kontrol ediyordu ve bu da neredeyse o kadar samimi görünüyordu.

Dikkatli parmaklarını yan tarafımda ve kaburgalarımda gezdirmeden önce kalçamın açıkta kalan tarafına bir öpücük kondurdu. İçimi çektim ve gözlerimi kapattım. Şimdiden daha sakin hissediyordum ve Wyn o kadar nazık davranıyordu ki dokunuşu acıtmıyordu.

O konuştuğunda gözlerim tekrar açıldı. "Dizlerini bükülü tutarsan, sırt üstü dönebileceğini düşünüyor musun?" Wyn sordu, çarpıtılmış sesi ciddiye.

Vücudumdaki yaraları listelerken gözleri acılı görünüyordu.

Başımı salladım ve onun yardımıyla sırt üstü yuvarlandım, kaburgalarımda alevlenen ağrıyla keskin bir nefes aldım. Kolumu ortamın üzerinde tuttum ama Wyn'in bakışları yine de hemen göğsümdeki damgaya çekildi. Gözlerinde soğuk, dehşet verici bir öfke alevlendi ama parmakları derime kazınmış kelimenin üzerine antiseptik krem sürerken son derece nazikti.

"Eğer onunla karşılaşırsak bana söyleyeceksin," dedi Wyn alçak bir sesle ve zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titreyerek. Bana baktı ve uyumsuz bakışlarını üzerime dikti. "Bana söz ver Danny. Söz mü?"

Yutkundum. Nedenini biliyordum. Wyn onu parçalara ayırabilsin diye. Mallory'den ne kadar nefret etsem de -benden çok Wyn'e yaptıkları için- bu onun ölüm fermanını imzalamam anlamına geliyordu.

Wyn beni ne düşündüğümü bilecek kadar iyi tanıyordu. "Bana söz ver Danny." Sesi boğuk çıkıyordu. "Seni incittiği için onu cezalandırmam gerek. Buna ihtiyacım var."

Boğazım yine düğümlendi ama bir kez başımı salladım. Karnıma bir huzursuzluk yerleşmişti ve bir yanım verdiğim sözün hiçbir zaman gerekli olmamasını umarken - Mallory'yle bir daha asla karşılaşmayacaktık - bir yanımın neredeyse... bunun olmasını istemesi hoşuma gitmiyordu.

Onun acı çekmesini istedim. Wyn'i incittiği için. O gün çölde Wyn'in cansız bedenine bakarken o kadar rahat davrandığı için. Lanet olası keskin nişancıya zam yapma konusunda şaka yaptığı için.

Siktir et onu. Hamish'in canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme.

Wyn yaralarımın geri kalanını kontrol etti ve bazılarını antiseptik sürdü. Burnum için yapabileceği bir şey olmamasından nefret ediyordu, ona sadece iyileşmeye bırakmamız gerektiğini söyledikten sonra. İlk yardım malzemelerini kaldırıp ellerini yıkamak için banyoya girdiğinde, yorgun ve titreyerek yanıma kıvrıldım.

Wyn odaya geri döndüğünde, beni hareket ettirmek yerine diğer yataktaki tüm çarşafları çıkardı ve üzerimi örtmek için kullandı. Altımdaki yatak tenimden dolayı nemliydi ama artık üzerim örtülü olduğu için hareket edemeyecek kadar sıcak ve yorgundum. Nefes aldığımda kaburgalarımın ağrımayacağı bir pozisyon buldum ve sonra Wyn dikkatlice yatağa tırmanıp arkama uzandı.

Elinin omzuma yerleştiğini ve burnunun başımın arkasına sokulduğunu hissettiğimde, uyandığımdan beri ilk kez tam bir nefes verdim, vücudum sarktı.

Arkamda Wyn'in hafif sıcaklığı, başımın arkasına bastırdığı dudakları ile haftalardır ilk kez uykuya daldım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

İyileştiğim sonraki birkaç hafta boyunca motelde kaldık. Kaburgalarım hâlâ ağrıyor olsa da dört ya da beş gün sonra yola devam etmeye hazırdım ama Wyn ben tamamen iyileşene kadar hiçbir yere gitmememiz konusunda kararlıydı.

Böbreklerimdeki hassasiyet gitmişti ve bu büyük bir rahatlamaydı. Burnum güzelce iyileşiyordu, yüzüm artık ağrımıyordu ve siyah gözlerim neredeyse yok olmuştu. Kayıp küçük ayak parmağımın sapı, göğsümdeki yara izi gibi enfeksiyon kapmamıştı ama hala çok acıyordu. Göğsümdeki yaralar artık acıdan çok kaşınıyordu, yani en azından kabuk bağlamaya başlamışlardı.

Hiç aksatmadan her gece kâbus görüyordum. Çoğu gece panik atak eşiğinde ya da çoktan panik atak geçirmiş olarak uyanıyordum, Wyn'in harap olmuş kafası ve cansız bedeni hâlâ gözlerimin önünden geçiyordu.

Bazı geceler çoktan ağlayarak uyandım; tüm vücudumu saran ve durmayan derin hıçkırıklar. Wyn her zaman yanımdaydı. Beni her zaman teselli ederdi. Ama rüyalar durmadı.

Gündüzleri onları neredeyse untabiliyordum. Olanları. Burada dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmamasına rağmen - bütün gün bir motel odasında yatmak çok sıkıcı ve zihin uyuşturucuydu. Televizyon çalışıyordu ama bugünlerde yayın yapan birkaç kanalı çekebilecek kadar şehirlere yakın değildik. Wyn benim için yiyecek, su ve diğer malzemeleri aramaya çıktığında yanında kitaplar da getirmeye başlamıştı. Bu düşüncelilik beni onun ağzına kocaman bir öpücük kondurmaya itmişti ama pek okuyan biri değildim, bu yüzden zamanımı geçirsem de yapmayı tercih ettiğim şey bu değildi.

Akşamları ya da geceleri hava serinken dışarıda otururduk ama Wyn yiyecek aramaya çıktığında kapıyı içeriden barikatla kapatır, sonra da kara bir sise dönüşerek aralığın altından geçip giderdi. Beni kapana kısırmak için değil, kendisi yokken birinin içeri girip bana zarar vereceği konusunda paranoyaklaşmaya başladığı için. Bunun olmayacağına onu ikna etmeye çalıştım. Birinin burada olduğumuzu bilmesinden endişeleniyorsa yine de yolumuza devam edebileceğimizi söyledim ama o kararlı bir şekilde başını salladı.

Bu yüzden üç hafta boyunca, geri gelmesini beklerken kapıya barikat kurmasına izin verdim. Ama artık kendimi yeterince iyi hissediyordum ve bu havasız eski motel odasında işim bitmişti. Hareket etmeye hazırdım. Wyn'le birlikte tüm bu uçsuz bucaksız, boş yerlerde seyahat etmeye devam etmek için. Normal hayatımıza geri dönmek için.

Motelde bir aya yaklaşırken Wyn'e de aynı şeyi söyledim. İkimiz de yatakta oturuyorduk; Wyn ayağımdaki yarayı incelerken ben başlığa yaslanmış, bacaklarımı uzatmış bir fincan ramen yiyordum. Uzun süredir burada olduğumuz için oda Wyn'in benim için getirdiği eşyalarla doluydu; hepsi de iyileşirken hayatımı kolaylaştırmak içindi. Televizyonun yanında bir mikrodalga fırın ve elektrikli su ısıtıcısı vardı, bu da sıcak yemek yiyebileceğim anlamına geliyordu. Diğer yatağın üzerinde temiz havlu yığınlarının yanı sıra iç çamaşırları, çoraplar, rahat uyuyabilmem için eşofmanlar, kitaplar, temizlik ürünleri ve tıbbi malzemeler duruyordu. Wyn'in tüm bu eşyaları biriktirmek için ne kadar uzağa gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bir seferde bir saatten fazla gittiği olmamıştı.

Wyn yaramın iyileşmesinden memnun bir ses çıkardı ve yaramı yeni bandajlarla sarmaya başladı. Onu izlerken aşk acısı çeken bir aptal gibi görüldüğümünden emindim, yaralanmamış ayağımın tabanını dalgınca onun kalçasına sürüyordum.

Erişte lokmaları arasında, "Bir an önce yola çıkmalısınız," dedim.

Wyn'in kalçasının ayağımın altında gerildiğini hissettim. İlk yardım malzemelerini kaldırırken bana baktı. "Aceleye gerek yok."

"Biliyorum ama artık iyileştim. Ve bütün gün bir otel odasında oturmaktan bıktım. Hadi hareket edelim." Ona sııttım. "Git biraz daha parazit yok et."

Ayrıca yeni bir yerde olursak ve ilerlersek kâbusların sona erebileceğini umuyordum.

Wyn'in kapüşonu açtı, bu yüzden parazitleri öldürmekten bahsettiğimde gözlerinden neredeyse korkuya benzeyen bir şeyin geçtiğini gördüm. Dudaklarını büzdü. "Emin değilim. Belki birkaç hafta daha."

"Wyn." Boş erişte bardağımı komodinin üzerine bıraktım ve ayaklarımı kucağından çekerek öne doğru eğildim. "Biraz haftaya daha ihtiyacım yok. Dürüst olmak gerekirse, şimdi iyiyim. Söz veriyorum."

Zihni gözle görülür bir şekilde çalkalanan Wyn, kaşlarını indirerek bana baktı. Bu onu neredeyse kızgın gösteriyordu ama bunun onun düşünen yüzü olduğunu biliyordum.

Ve onun ne düşündüğünü biliyordum. "Bir daha incinmeyeceğim," dedim ona nazıkçe. "Dikkatli olacağım."

Wyn uzun bir nefes verdi. "Önce yeni bir silaha ihtiyacın var," dedi kaşlarını çatarak. "Sana çoktan bir tane almış olmalıydım."

Tüfeğim belli ki çoktan gitmişti, ordu tarafından el konulmuştu.

"Bir motel odasında tembellik ederken neden bir silaha ihtiyacım olsun ki?" Kayıtsızca söyledim, özellikle de bu konuda suçluluk duymasını engellemek için. Arkama yaslandım ve ona sırtıarak ayaklarımı tekrar kucağına koydum. Wyn dalgın bir şekilde başparmaklarıyla ayaklarımın tabanlarını yoğurmaya başladı ama zihinsel olarak hâlâ kendi içine, kendi kafasının içine dönmüş olduğunu söyleyebilirdim.

Dokunuşu iyi hissettiriyordu ve bu noktada ondan tıbbi olmayan her türlü dokunuşu arzuluyordum. Buradayken seks yapmamıştık, Wyn iyileşirken beni incitmekten çok endişeleniyordu. İlk başlarda vücudumun yüzde doksanı bir şekilde acı çektiği için en ufak bir ilgi duymamıştım ama son bir hafta içinde... adamım, azmıştım. Bundan da öte, bunun yakınlığına ihtiyacım vardı. *Wyn*'in. Hâlâ hayatta olduğu gerçeğini kutlamak istiyordum.

-İkimiz de öyleydik.

Beni incitmekten o kadar endişeleniyordu ki, son zamanlarda en fazla alnımı, yanağımı ya da boynumu öpüyordu. Burnumun acımasından endişeleniyordu. Yaralarımın enfeksiyon kapmasından endişelenirdi. Kaburgalarım için endişelenirdi. Kabuslar yüzünden yeterince uyuyamadığım için endişeleniyordu. Hastalıklı bir sarıya dönüşmüş olsalar da hala gövdemın büyük kısmını kaplayan morluklar için endişeleniyordu.

Ne kadar önemseydiği göğsümü ağrıtıyordu ama aynı zamanda... bundan nefret ediyordum. Bana dokunmamasından nefret ediyordum. Sanki ne kadar kötü yaralanabileceğimi gördükten sonra, artık beni kırılğan olarak görüyordu. Ya da zayıf. Kendimi çok küçük ve aşağılık hissetmememe neden oluyordu, özellikle de kendimi onunla kıyasladığımda. Keskin nişancı tüfeğiyle vurulup kafasının yarısını kaybetmiş ve *hayatta kalmıştı*. Sadece hayatta kalmakla kalmamış, birkaç gün içinde ayağa kalkmış, yürümüş ve tamamen iyileşmişti. Oysa ben kırık bir burun, kaybedilmiş bir ayak parmağı ve kaburgalarımın aldığı birkaç tekme yüzünden haftalarca yatalak haldeydim.

Karşılaştırmamın aptalca olduğunu biliyordum. O bir canavardı. Bana temelde ölümsüz olduğunu söylemişti. Ben sadece bir insandım. Ama artık beni değersiz görmesinden korkuyordum. Arzu edilemeyecek kadar zayıf. İstenmeyecek kadar acınası.

Yine de bu korkularımı ona söylemeye cesaret edemedim.

Bunun yerine, Wyn'in önünde diz çökene kadar yatakta dikkatlice manevra yaptım -ayağımdaki bu kadar küçük bir yaranın her hareketime dikkat etmemi gerektirmesinden nefret ediyordum-. Hâlâ kaşlarını çatmış, düşüncelere dalmıştı,

Ama yanağını avuçladığımda gözleri kapandı ve başını çevirip avucuma sokuldu.

"Bunu yarın düşünelim," dedim, her ne kadar konuyu açan ben olsam da. Şimdi sadece Wyn'i istiyordum. Zaten bu gece ayrılmayacaktık.

Bağırsaklarım beklentiyle çukurlaşırken dudaklarımı yaladım ve Wyn'in boynunu öpmek için öne doğru eğildim. Elinin yan tarafıma yerleştiğini, parmaklarının biraz sıkıldığını hissettim. Kaburgalarımda Wyn'in dokunuşundan çok benim pozisyonumdan kaynaklanan hafif bir sızı hissettim ama bunu görmezden geldim. Yine de, bir saniye sonra elini yanmış gibi geri çekti ve omzuma yerleştirdi. Bana dokunması, gerçekten *dokunması* için ona bağırarak istedim. Sadece omzuma soğuk, kişisel olmayan bir el değil.

Boynunu öpmeye devam ettim, aşağıya doğru indim, paltosunu ve gömleğini iterek köprücük kemiğine ulaştım. Sonra başımı kaldırdım ve onu öptüm, sadece ağzını hissettiğim için boğazımdan kısık bir ses çıkıyordu, kokusu burnumdaydı - artık yeterince tıkanmamıştı.

Wyn de beni öptü ama birkaç saniye sonra sadece hareketleri yaptığını fark ettim. Zihni hâlâ içe dönüktü, sabitlenmişti.

Geri çekildim. "Wyn."

Ona bakarken sesime yansıyan acıyı engelleyemedim. Reddedilmiş gibi hissettim. Göğsüme inen bir yumruk gibi.

Ne yaptığının farkına varınca kaşları yumuşadı ve nazik bir eliyle başımın arkasını aceleyle okşadı. Tanrım, enseme sıkıca kavradığı ve beni sert bir öpücüğün içine çektiği zamanları özlemişim.

"Özür dilerim." Wyn öne doğru eğildi ve ağzıma dikkatli bir öpücük kondurdu. "Gidip senin için bir silah bulmalıyım. Güvenli değil. Bir şeye ihtiyacın var."

"*Şu anda* buna ihtiyacım yok," diye haykırdım, ellerimi öfkeyle havaya kaldırarak. "Ne oluyor Wyn? Ben güvendedim. Ben iyiyim. *Endişelenmeyi* bırak."

Başını salladı, çoktan yataktan kaymış ve beni orada tek başıma diz çökmüş halde bırakmıştı. Soğukluk uzuvlarıma yayıldı ama kollarımı kendime sarma dürtüsüne direndim.

"Yakında döneceğim," dedi bana, kapının önündeki derme çatma barikatını kaldırarak. "Bir şeyler bulacağım. Sonra gitmeyi düşünebiliriz. İstedğin bu, değil mi?"

"I..." Yani, evet, öyleydi, ama o *anda* istediğim şey bu değildi. Wyn'i burada, yatakta istiyordum. Dilinin ağzımda olmasını ve bedeninin beni sarmasını istiyordum. Ona *yakın* olmak istiyordum.

"Birazdan döneceğim," diye tekrarladı, zaten dikkati dağılmış gibiydi. Bir saniye sonra gitmişti ve benim yakaladığım tek şey kapının altından kaybolan kalın siyah dumanın bir anlık görüntüsüydü.

Wyn döndüğünde ben uyuyordum. O gittikten sonra eşofmanlarımı giyip yatağa girmiştim ama uykuya dalmam uzun sürmüştü. Zihnim olanlarla çalkalanıyordu. Wyn'in artık beni istemediği endişesiyle. Artık çok zayıf ve acınası olduğumu düşünüyordu.

Gece uyandığımda endişelerim daha da artmıştı, zaten panik atağın ortasında acı dolu bir nefesle boğuluyordum. Bu kez rüyamda yine çöldeydik, ama uzaktan bir keskin nişancı yerine Mallory ve Wyn birbirlerinden birkaç metre uzakta durmuşlardı ve teğmen silahını kaldırıp Wyn'i yüzünden vurmuştu.

Nefes almaya çalışarak doğrulmaya çabaladım. Wyn'in hâlâ gitmiş olmasını umuyordum. Beni -yine- ağlarken ve titrerken, burnumdan sümük damlarken ve saçlarım terden ıslanmışken görmek için burada olmamasını. Ama sonra karanlığın içinde onu hissettim; dikkatli bir el omzumu arkadan kavradı; yumuşak, yatıştırıcı sesler çıkarırken başımın arkasına sokulmasının tatlı baskısı.

"Ben-ben-" Özür dilemeye çalıştım ama kelimeleri çıkaramadım, sığ ve kesik kesik nefesler aldım.

"Şşş." Wyn nazik elleriyle beni tekrar yanıma uzanmaya teşvik etti. Bedenini arkamda benimkiyle birleştirdi ama elini eskiden yaptığı gibi ortama sarıp beni kendine çekmek yerine üst koluma koydu.

Bana camdan yapılmışım gibi davranmayı kes, diye ona bağırarak istedim. Ama hâlâ kâbusumdan dolayı titrerken ve gözlerimden yaşlar süzülürken yanımda bu kadar dikkatli olmasına kızmak zordu. Her ne kadar bundan nefret etsem de, o anda orada yatmaktan ve bana yaptığı yetersiz dokunuşları içime çekmekten başka bir şey yapamayacak kadar kırılgandım.

Panik atağın ve kâbusların verdiği yorgunlukla tekrar uykuya dalmayı başardım. Tekrar uyandığımda oda aydınlıktı ama kendimi pek dinlenmiş hissetmiyordum. Doğrulup esnediğimde içime mide bulandırıcı bir korku yerleşmeye başlamıştı bile. Buradaki her gün korkunç bir şey için geri sayım gibi geliyordu. Sanki bu oda her şeyi emiyor gibiydi.

Wyn ve benim aramdaki iyi şeyleri ve sadece bizi ayıracak şeyleri geride bırakarak.

Gitmemiz gerekiyordu. Bu lanet odadan çıkmam gerekiyordu.

"Bugün devam edebilir miyiz?" Yatakta yanıma oturduğu anda Wyn'e sordum, önceki geceki garip karşılaşmamızı ve sonrasında beni uykumdan eden panik atağı görmezden gelmeyi seçtim. Şimdi, gün ışığında bunları görmezden gelmek daha kolaydı.

Wyn ayağa kalkıp şifonyere doğru yürürken ve su şişemi alırken bana temkinli bir şekilde baktı. "Bunun için kendini gerçekten yeterince iyi hissediyor musun?" Yatağın ayak ucunda durdu ve suyu bana uzattı. "Bana yalan söyleme Danny. Lütfen."

Gözlerinin içine baktım. "Yemin ederim, Wyn. Ben iyiyim. Bu odadan çıkmam gerek." Başımı sallayarak ve su şişemi açarak başka tarafa baktım. "Burada aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldandım ama bunun için hemen kendimi suçlu hissettim. Wyn beni burada rahat ettirmek için çok şey yapmıştı ve ben nankör bir piç gibi konuşmuştum.

Wyn uzun bir süre sessiz kaldı. Büyük bir yudum su içtikten sonra ağzımı sildim ve tekrar ona baktım. Yüzünde yine o çatık kaşlı, dalgın ifadeyi gördüğümde içim acıyla sıkıştı. Önceki gecedен hatırladığım reddedilme acısı göğsümden keskin bir şekilde fırladı.

Wyn, "Önce erzağa ihtiyacımız var," dedi.

Gözlerimi yavaşça odanın geri kalanına çevirmeden önce ona bakakaldım. Bok *her yere* yığılmıştı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Wyn başını salladı. "Bu değil." Haftalardır biriktirdiği ganimetlerle dolu diğer yatağa doğru umursamaz bir el salladı. "Taşıyabileceğimiz şeyler. Daha fazla yiyecek ve su." Birkaç adım attı. "Daha fazla ilaç."

Diğer yatağın üzerindeki düzgün tıbbi malzeme yığınınına baktım ama bir şey söylemedim. Eğer Wyn'in tekrar harekete geçmemize yetecek kadar rahat hissetmesi için yapması gereken buysa, tartışmayacaktım.

"Tamam. Gidip bir şeyler alırsın ve öğleden sonra yola çıkarız, öyle mi?" Umutlu bir ses tonuyla sordum. "Sen yokken buradaki her şeyi gözden geçirip işimize yarayacak olanları seçeceğim."

Wyn volta atarken cevap vermedi, ama sonra aniden durdu ve yatağın ucunda duran bir şeyi almak için uzandı.

"Sana daha iyi bir silah bulmaya çalışacağım," dedi. "Dün gece bulabildiğim tek şey buydu. Yeterince iyi değil."

Metal beyzbol sopalarından biriydi, ama Wyn'den aldığımda sağlam bir döküm olduğunu fark ettim. Cehennem kadar ağır ve silah olarak kullanıldığında kesinlikle ölümcül.

"Bu yeterince iyi," dedim ona. "Bu ciddi yaralanmalara neden olabilir."

Kullanmak istediğimden değil, ama bir silah taşırsam Wyn'in kendini daha iyi hissedeceği açıktı ve bunun beni de daha güvende hissettirdiğini kabul edebilirdim.

Wyn başını sallıyordu, ama ben hızla ayağa kalktım ve sopayı yatağın üzerinde bırakarak ona doğru ilerledim. "Wyn, cidden, sorun yok. Bir şey olmaz. Silahım varken hiç kullanmadım zaten."

Uzanıp yüzünü tuttum ve onu bana bakmaya zorladım. "Şimdi ben burada hazırlanırken sen de gidip biraz daha malzeme alırsan, bugün buradan ayrılabileceğimize söz veriyor musun?"

Bana baktı, çenesi titriyordu, kaşları çatıktı. Sonunda başını salladı.

Biraz şaşırarak yüzünü bıraktım ve geri çekildim. "Tamam o zaman." Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. "Tamam," diye tekrarladım. "Harika."

Sonunda buradan kurtulma düşüncesi içimi rahatlattı. Sonunda ilerliyordum. Yola geri döndüğümüzde kâbusların sona ereceğini ve her şey çöldeki o günden önceki haline dönerse Wyn'in beni tekrar isteyeceğini umuyordum.

Wyn kapının altından ayrılırken - barikat yerine geri döndü - ve ben ne alabileceğimizi görmek için biriktirdiğimiz her şeyi gözden geçirmeye başladım, bu umutlara sarıldım. Bu yeri -ve anıları- geride bıraktığımızda her şeyin düzeleceği umuduna sarıldım.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kapının diğer tarafında onu duyduğumda Wyn gideli sadece yirmi dakika olmuştu.

"Kahretsin, çok hızlıydı," diye yorumladım, malzemeleri sırt çantama tıktırırken. Ama odada görünmeyince yaptığım işi bıraktım ve kapıya baktım.

Onu kesinlikle dışarıda duymuştum ama şimdi Sessiz. Adını söylemek üzereydim ki-

BANG!

Bir şey kapıya sertçe vurdu ve beni şiddetle zıplattı. İkinci darbe geldiğinde çoktan sopayı kapmış ve yataktan kalkmaya çalışıyordum ki derme çatma barikatın tamamı sarsıldı ve devrilme tehlikesi geçirdi.

BANG!

Barikat sarsıcı bir sarsıntıyla içeri doğru kaydı ve kapıdaki bir boşluktan içeri güneş ışığı doldu. Kalbim göğsümde çok sert ve hızlı atıyordu ve ellerim sopayı kavrarken terliyordu. Odanın diğer ucundaki banyonun kapısına doğru geri geri gittim ama oradaki pencereden kaçmamın mümkün olmadığını zaten biliyordum. Küçücüktü.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Panik göğsümü sıkıyordu ama bununla tek başıma başa çıkmam gerektiğini biliyordum ve bu da odaklanmama yardımcı oluyordu. Sopayı tutuşumu ayarladım, sallamaya hazırlandım ve kayıp küçük parmağımın acısını görmezden gelerek ayaklarımı yıpranmış halıya sertçe bastım. Wyn'i beklerken taktik teçhizatımı ya da en azından botlarımı giymiş olmayı dilerdim ama artık çok geçti.

Kapı aralığındaki genişleyen boşluktan içeri giren ilk canavar muhtemelen dışı görünüyordu. Teni güneş yanığı kırmızısiydi ve ağzı küçük, açık bir dokunaç halkasıydı. İğrençti ve burun delikleri için iki ince yarık ve mükemmel dairesel, sinir bozucu siyah beyaz gözlerin üzerinde oturuyordu. Kolları ve bacakları çok uzundu, vücudu ince, kirli bir elbiseyle kaplıydı.

İçeri girer girmez o yuvarlak gözler bana kilitlendi.

"Defol git," diye bağırdım, sopayı havaya kaldırıp sallamaya hazırlanırken arkasından daha fazla canavar odaya doluştu.

Korku midemi oydu, bacaklarım kilitlendi. Beş kişilerdi. Bir insana karşı beş canavar. Metal bir sopayla ve üzerlerinde görünürde hiçbir silah olmamasına rağmen, bu iş benim için iyi gitmeyecekti.

Dokunaç ağız önde duruyordu, diğerleri onun arkasında geziniyor ve beni çeşitli derecelerde açlık, hayranlık ve tiksintiyle izliyorlardı. Ama liderleri o gibi görünüyordu.

Bana doğru bir adım attığında midem korkuyla sarsıldı. "Sakin yanıma yaklaşma," diye homurdandım, sesim hissettiğimden çok daha kararlı çıkıyordu.

"Sakin ol, seni küçük ucube."

Dokunaç Ağızlı'nın sesi hıçkırıklı ve ıslaktı. Kahkaha olabilecek bir ses çıkardı ve bir adım daha yaklaştı. Sopayı daha sıkı kavradım, kollarım gerginlikten titriyordu.

"Biz sadece size bir göz atmak istedik." Tekrar gargara yaptı. "Ruh Yiyici'nin kafasını bu kadar karıştıran küçük büyürü görün. Kendisi için istediği insanı."

"Çok yakışıklı," dedi tel tel gri saçlarla kaplı diğer canavarlardan biri, ama Dokunaç'ın ağzından alaycı bir ses çıktı.

"Ne oldu o zaman, evlat? Neden sen?" Bir kahkaha daha attı, yanındaki kısa boylu, dört ayaklı canavarı dürterek bana bakarken çok zor nefes alıyordu. "Sakso çekmekte çok iyi olmalı, çünkü tıpkı diğerleri gibi görünüyor. Sadece başka bir aptal küçük insan."

"O sadece bir insan olabilir," dedi yarasa suratlı, gri, gevşek derili bir yaratık, "ama Koleksiyoncu Mary onun hakkında ne düşünecek dersin? Farklı bir şey. Canavar fetişi olan bir insan." Kıs kıs güldü. "Koleksiyonunda *onunla* iyi gösteriler yapabileceğine bahse girerim."

Dokunaç ağzı gargara yaptı. "O zaman belki de onun için ne kadar değerli olduğunu öğrenmek için onu götürmeliyiz."

Koleksiyoncu Mary de kimdi?

"Sakin bana dokunma," diye homurdandım, sallanmaya hazırlanırken.

Ama öndeki canavar sadece güldü. "Seni sikmeye çalışırken de aynı savaşçı ruha sahip misin evlat? Bunun sana pek bir faydası olacağını sanmıyorum."

"Zaman kaybetmeyi bırakalım." Ön taraftaki kısa boylu, dört bacaklı canavarın sesi sabırsızdı. Hâlâ zor nefes alıyor ve bana çok yoğun bir şekilde bakıyordu. "Ruh Yiyici yakında dönecek. Asla bir saatten fazla kalmaz. O buraya gelene kadar çoktan gitmiş olmak istiyoruz."

Yani bizi izliyorlardı. Ne kadar zamandır? Bu düşünce dehşet vericiydi. Wyn yokken kaç kez içeri girmeyi düşünmüşlerdi?

Dokunaç ağız başını salladı. "Yakalayın onu o zaman. Bakalım alabileceğimiz iyi bir şey var mı?"

Siktir. Kahretsin. Kalbim inanılmaz bir hızla çarpıyordu ama sopayı elime aldım, içlerinden biri yeterince yaklaştığı anda vurmaya hazırdım. Kazanamayacağımı biliyordum ama savaşarak yenilecektim.

Keşke gitmeden önce Wyn'e daha iyi bir şey söyleseydim. Bunun son konuşmamız olacağını bilseydim, bizi harekete geçirmesi için onu zorlamazdım.

Ona ilk ve tek kez onu ne kadar çok sevdiğimi söyledim. Onu ne kadar istediğimi. Onun benim her şeyim olduğunu. *Özür dilerim Wyn*, diye düşündüm iki canavar yaklaşırken - dört bacaklı olan ve uzun, cılız kolları ve parlak kırmızı derisi olan uzun, zayıf bir yaratık. Bu tam da onun paranoyaklaştığı şeydi ve haklıydı.

Olmuştu.

Onun erzaklarla geri dönüp odayı boş bulacağı düşüncesinden nefret ediyordum.

Ya da daha kötüsü, içinde cesedimi bulmak.

Bu düşünce dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. "Buna pişman olacaksınız," diye yaklaşan canavarları uyardım. "Wyn sizi öldürecek. Bundan kurtulmanıza izin vermeyecek."

"Ruh Yiyici bizi bulamayacak, insan," diye alay etti dört bacaklı yaratık. "Ve ayrıca, canavar sikini bu kadar çok seviyorsan, belki de birkaç tane daha denemenin zamanı gelmiştir, hmm?"

Bir tiksinti dalgası safralarımı yutmama neden oldu. Canavarın gözlerindeki hastalıklı parıltı dehşet vericiydi ve onu olduğu gibi görmek içimde dehşet birikmesine neden oldu. Ulaşabildikleri anda, içgüdülerim sopayı vücudumdaki tüm güçle savurmama neden oldu.

Dört ayaklı yaratık hızlıydı, sopa yaklaşırken geri çekildi ama yeterince hızlı değildi. Beyzbol sopasının ucu çenesinin yan tarafına denk geldi ve *sertçe* vurulduğunda mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu. Yaratığın tüm alt çene kemiğinin yana doğru hareket ettiğini gördüm, yüzünün geri kalanı da ivmeyle onu takip etti. Koyu yeşil kan bej halının üzerine fişkırmaya başlamıştı bile.

Tam tekrar sallanmaya hazırlanırken, bu sefer uzun kırmızı yaratığı hedef alarak, insanlık dışı bir ses odanın içinde kükreyerek yankılandı.

Kemikler.

Bu sesi biliyordum.

Yağlı siyah duman odaya doldu ve Wyn canavarların önünde neredeyse göremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde yeniden belirip kayboldu. Oda çılgık sesleriyle doldu. Feryatlar. Parçalanmış derinin mide bulandırıcı törpüsü. Sarı kan havaya yayıldı, duvara sıçradı. Sonra daha fazla kan, bu sefer kırmızı, Wyn önümdeki uzun canavara ulaşmış onu parçalara ayırırken beni bir dalga halinde ıslattı.

Halının üzerinde yeşil kanlar akıtan ve acı içinde inleyen dört ayaklı yaratık dehşet içinde geri çekildi.

"Hayır, özür dilerim," dedi ağzı açık bir şekilde, "biz-"

Wyn parçalanmış alt çenesini kopardıktan sonra geri kalanını da parçalara ayırdı. Sonunda durduğunda ve sessizlik çöktüğünde öfkeden zor nefes alıyordu. Bütün canavarların öldüğünü fark ettim. Hepsini on saniyeden kısa bir sürede katletmişti.

Şiddetle titriyordum, sopayı sıkıca kavradığım için kollarım hâlâ yukarıda, donmuş haldeydi. Canavarın kanı kıyafetlerimden, tenimden ve saçlarımdan haliya damlıyordu.

Sonra Wyn önümdeydi, çılgınca yüzümü avuçluyor, yaralarımı kontrol ediyordu. "İyi misin? Sana zarar verdiler mi?" Sopayı elimden aldı ve titreyen kollarımı indirdi. "Özür dilerim Danny. Özür dilerim. Gitmemeliydim."

"Senin hatan değil." Üşümediğim halde titriyordum, dişlerim takırdıyordu.

"Bu benim hatam. Hepsi benim hatam." Wyn'in sesi acı çekiyor gibiydi. Elini kana bulanmış saçlarımdan üzerinde gezdirdikten sonra yüzümü kavradı ve yüzümü kaplayan kanın bir kısmını sildi.

"Artık gidebilir miyiz?" Dişlerimi sıkıp birbirine çarpmalarını engellemeye çalışarak sordum.

Wyn hemen başını salladı. "Evet. Gitmemiz gerek. Seni temizleyelim ve sonra gidelim. Tamam mı? Gideceğiz. Söz veriyorum."

Sadece başımı sallayabildim ve beni banyoya götürmesine izin verdim. O duşu başlatıp beni soyduktan sonra küvete girmeme yardım ederken ben hâlâ titreyerek orada duruyordum. O andan itibaren kas hafızam devreye girdi ve vücudumdaki kanı otomatik olarak yıkadım. Dışarı çıktığımda daha sakin hissediyordum, Wyn'in bana uzattığı havluyu aldım ve kurulanmak için vücudumu hızla ovdum.

Neyse ki taktik teçhizatım canavar kanına bulanmamıştı. Wyn bana temiz iç çamaşırı ve çorap getirdi, ben de çabucak giyindim. Botlarımı bağladığım sırada Wyn ikimizin de çantasını hazırlamayı bitirmişti.

Odayı geçip yanıma geldi ve alnıma bir öpücük kondurdu, kapüşonunun karanlığı içinde hava biraz daha serindi.

"Hazır mısın?" diye sordu, ben de başımı salladım.

Odadaki tek ses sürekli damlayan kandı. Buradaki havanın tadı artık kötüydü, ölüm gibiydi. Wyn'i odadan çıkıp kör edici parlaklıktaki güneş ışığına doğru takip ederken bakışlarımı önümdeki zeminde tutmaya çalıştım.

Son yarım saatin dehşetine rağmen, o odayı geride bıraktığımda göğsüm daha gevşek hissetti. Derin bir nefes aldım ve yüzümü gökyüzüne doğru çevirdim. Bunun haftalarca peşimi bırakmayan bir başka lanet şey olmasına izin veremezdim. Hayatıma devam etmeliydim. Hiçbir şey olmamıştı. Bana dokunmamışlardı bile.

İlerlememiz gerekiyordu. Haftalardır kendime bunu söylüyordum. Şimdi *yapmam* gerekiyordu.

Wyn'in sopamı taşıdığını ve kendi çantasının yanı sıra benim sırt çantamı da omuzladığını fark ettim. Yanında yürüyebilmek için iki adım koştum ve elimi uzattım. "İşte, sırt çantamı alacağım."

Wyn başını salladı, uzun bacakları o odadan olabildiğince hızlı adımlarla uzaklaştı. Görünüşe bakılırsa o da birdenbire benim kadar o odayı geride bırakmaya heveslenmişti. "Sorun değil. Ben taşıyabilirim."

"Hayır, ben alabilirim." Elimi dışarıda tuttum.

Ama o yine başını salladı. "Ben taşıyım."

Ani bir öfke şoku göğsümde patladı. Ona bağırmamak için dişlerimi sıktım. "Wyn, çantayı bana ver."

Bir başka sinir bozucu kafa sallama. "Taşımak benim için sorun değil, en azından ilk başta sen-"

"Ver şu *lanet çantayı* bana."

Yine de bağırmaya başladım ve hemen ardından bir suçluluk duygusu seli geldi. Wyn durdu, ben de öyle yaptım. Yüzüm kızarmıştı, ama o sessiz ve hareketsiz kaldığında suçluluk duygusu yeni bir öfke dalgasına dönüştü.

"Lanet olası bir sırt çantasını taşıyabilecek kapasitedeyim." Sesim çok yüksek, çok savunmacıydı. Aşırı tepki verdiğimi, sinirlerimin beni ele geçirdiğini biliyordum. "Ben taşımak istiyorum. Ver onu bana."

Wyn sessizce bana uzattı.

Onu aldım ve omzuma yükledim, kaburgalarımın acıyla sızlamasına neden olduğunda irkilmeyi reddettim. Ağır geliyordu ve sırtımın yakında fena halde ağrıyacağını biliyordum ama bunu ona geri vermemin hiçbir yolu yoktu. Veremezdim.

Hiçbir şey söylemeden, nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen yürümeye devam ettim. Buradan uzakta herhangi bir yer lanet olası bir nimet olabilirdi. Bir saat önce tekrar yola çıkacağım için duyduğum heyecan gitmişti. Olanlardan sonra sönmişti. Sonunda bizi o odadan çıkaran şey.

Wyn bana yetişti ve sessizce yürüdük. Gergindi, parmakları seğiriyor ve otururken dizine vurma eğiliminde olduğu şekilde başparmağına vuruyordu. Onun endişeli olduğu düşüncesinden nefret ediyordum ve zaten aptal bir çanta yüzünden ona çıkıştığım için kendimi bok gibi hissediyordum. Onu yatıştırmak, uzanıp parmaklarımı onunkilere geçirmek istiyordum ama dokunuşumu reddederse buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Dün gece olanlardan sonra olmazdı.

Bunun yerine sırt çantamın askılarını öyle sıkı kavradım ki eklemlerim bembeyaz oldu. Uzun süre sessiz kaldık ama ilk başta nerede olduğumuzu anlamaya çalışmak dikkatimi dağıtmıştı. Hâlâ çöldeydik ve yanından geçtiğimiz yol işaretlerine ve terk edilmiş arabaların plakalarına bakarak hâlâ Utah'ta olduğumuzu sanıyordum. Bizi Nevada'ya davet eden bir tabelanın yanından geçtiğimizde bu düşüncem doğrulanmış oldu.

Las Vegas'ı oluşturan terk edilmiş oteller ve kumarhaneler mezarlığından geçip geçmeyeceğimizi merak ediyordum. Eski şehirlere gitmekten hâlâ hoşlanmıyordum, bu yüzden Wyn -mümkün olduğunca az kelimeyle- bizi kuzeye yönlendirdiğinde memnun oldum. Sonra tekrar sessizliğe gömüldü ve ben de konuşmaya başlayamayacak kadar suçlu ve rahatsız hissettim.

Uzun bir yolculuktu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Canavar saldırısından ve tartışmadan sonra ikimizin de doğru zihniyette olmadığımızı biliyordum, ama gece için bir motel odası bulduğumuz anda Wyn'i sekse ikna etmeye çalıştım.

Derim kemiklerimin üzerinde çok sıkı hissediyordum. İçimde çok fazla enerji vardı ve bir tür boşalmaya ihtiyacım vardı. Burada iyi bir şeylere ihtiyacım vardı. Wyn'in bedenini benimkine karşı hissetmeye ve iyi olduğumuzu bilmeye ihtiyacım vardı. Artık o odadan çıkmıştık, ilerliyorduk, eski halimize dönecektik.

"Danny-" Wyn, motel odasının kapısı kapandığı anda onu içine çektiğim öpücüğü bozdu. Başparmağıyla yanağımı okşadı ve yanağıma daha yumuşak, daha az acil bir öpücük kondurdu. "Yemek yemeli ve biraz su içmelisin."

"Bunu daha sonra yapabilirim," dedim ona, parmaklarımı paltosunun altındaki sırtının yaralı kaslarına sokarak. Önce çenesini, sonra çenesini öptüm ve Wyn'in ellerimin altında titrediğini hissettim. "*Sana* ihtiyacım var, Wyn."

"Danny-" diye tekrarladı, sonra kapüşonunun karanlığında dudaklarını tekrar bulduğumda kısık bir ses çıkardı.

Yine de birkaç saniye sonra öpüşmeyi tekrar kesti. "Şoktasın," dedi, çarpıtılmış sesi yumuşaktı. "Dinlenmeye ve bir şeyler yemeye ihtiyacın var."

Şokta mıydın? Şokta falan değildim. İçimi öfke kaplamıştı, reddedilmenin çok tanıdık gelmeye başlayan acısını maskeleyerek için bir savunma tepkisiydi bu.

"İyi," diye homurdandım ve ona bağırmadan önce Wyn'den uzaklaştım. Tekrar.

Wyn sessizdi, sırt çantamı alıp yatağa doğru ilerlerken beni izliyordu. Fermuarı yırtarak açtım ve bulduğum ilk yiyecek parçasını çıkardım: eski bir protein çubuğu. Ambalajı dişlerimle yırtarak açtım, bir ısırık aldım ve vahşice çiğnedim.

"Danny, ben-" Wyn yutkundu, sesi boğuk çıkıyordu. Parmaklarının iki yanında seğirdiğini gördüm. "Ben değil... Sen çok şey yaşadın-"

"Anladım," diye araya girdim, sesim kısıktı.

Ama ben anlamadım. Anlamadım. Wyn neden artık beni istemiyordu? Çok mu zayıf olduğumu düşünüyordu? Çok mu acınası? Bir şey fırlatmak istedim. Almak için

Beyzbol sopamı alıp odayı dağıtacağtım. Hayatımdaki son iyi şey, tek iyi şeydi ve artık beni istemiyordu.

Gözlerim sinirli gözyaşlarıyla doldu, Wyn'in göreceği düşüncesi beni utandırdı. Çantamı kaptığım gibi hızla banyoya gittim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Orada olabildiğince uzun süre kaldım, uyumak için kıyafetlerimi giydim, yavaşça saçlarımı taradım ve dişlerimi fırçaladım.

Banyonun kapısını açtığımda Wyn yatağın ucuna oturmuş, dirseklerini kalçalarına dayamış, öne doğru eğilmişti. Uzun, lekeli parmakları ceketinin kol manşetini karıştırıyordu.

Odaya adımımı atar atmaz ayağa kalktı ama o konuşmadan ben yatağın kenarına yöneldim. "Gerçekten yorgunum."

Wyn bana bir adım daha yaklaşmıştı ama sonra duraksadı. "Elbette." Manşetini kurcaladı. "Sen... Bu gece kalmamı ister misin?"

Yatağın üzerindeki örtüleri geri çekerken omuz silktim. "Sana kalmış."

Kendimi hemen kaba ve çocuksu hissettim ama göğsümdeki keskin reddedilme acısı hâlâ tazeydi. Hâlâ çok kırılığandım ve bundan nefret ediyordum.

Tanrım, umarım gece kâbus görmemişimdir. Wyn'in nazik dokunuşlarına yıkılmadan dayanabileceğimi sanmıyordum ama beni panik ataktan kurtaran tek şey buydu. Yatağa uzanıp çarşafı çeneme kadar çektiğimde içim korkudan çalkalanıyordu. Tepedeki ışık hâlâ yanıyordu ama kalkıp onu kapatmamın imkânı yoktu.

Wyn bir an sonra odayı karanlığa gömdü. Botlarının eski, lekeli halının üzerinde sessizce hareket ettiğini duydum, ardından kumaş hışırtısı geldi ama yatağa girmedi. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım ve karanlığa doğru defalarca gözlerimi kırptım. Uykuya dalmamın ne kadar sürdüğünden emin değildim ama uzun, çok uzun bir süre olduğunu biliyordum - REM uykusuna bile geçemeyecek kadar uzun bir süre, ki bu da neyse ki en azından kabus görmediğim anlamına geliyordu.

Sarsılarak uyandığımda, kalbim işe geç kalmışım gibi çarpmaya başlamıştı, oda aydınlıktı. Dengesiz bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve bir elimi yüzüme sürdüm, midem yorgunluktan titriyordu ve huzursuzdu.

Sonra yatağın ayak ucunda görünen Wyn'in kapüşonunu fark ettim. Yerde oturuyordu, sırtını yatağın kenarına dayamış, kambur duruyordu.

Bütün gece orada mı kaldı?

Uyandığımı hissedince kapüşonu döndü. Hemen ayağa kalktı. "İyi uyudun mu?"

Sesi tereddütlüydü, sanki bu sabah nasıl bir ruh halinde olacağımdan emin değilmiş gibiydi ve bu bana kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissettirdi.

"Şey... pek sayılmaz," diye itiraf ettim, ona en azından küçük bir gülümseme vermeye çalışarak.

Yine de ağzım işbirliği yapmadı.

"Hiç kâbus görmedin," dedi Wyn. "Ya da en azından öyle görünmüyordun. Gördün mü?"

Demek bütün gece kalmıştı. Boğazım düğümlendi, başımı salladım.

Wyn yatağın ayak ucundan bir adım attı. "Bu iyi." Parmakları ceketinin kol manşetini karıştırdı. "Sana biraz taze su getireyim."

Komodinden su şişemi almak için yaklaştı ve aynı hızla geri çekildi.

O banyoya girip gözden kaybolunca ben de tekrar uzandım ve yan tarafıma kıvrıldım. Muhtemelen yorgunluktandı ama ağlamak istiyordum. Daha iyi hissediyor olmalıydım. Haftalardır ilk kez bir gece kâbus görmemiştim. Bu bir ilerlemeydi, değil mi? O odadan çıkmıştık. Her şey daha iyiye gidecekti.

Yine de daha iyi hissetmiyorlardı.

Öğleden sonra geç saatlerde biraz kestirdim ve kâbuslar o zaman başladı.

Beni uykumdan kopardılar, acı dolu bir ses benden kaçtı, ellerim titriyor ve parmaklarım çarşafı tırmalıyordu. İçimden kopan hıçkırıkları bastırmak ve Wyn'in duymasını engellemek için titreyen dudaklarımı büzmeye çalıştım. Ama sonra uzun parmaklarının terden ıslanmış saçlarımı alnımdan geriye doğru düzelttiğini hissettim.

Ama bu sefer dokunuşu beni ürküttü. Bunu kaldıramadım. Geçici olduğunu hissettiğim bir anda bana tatlı davranmasına dayanamıyordum. Bana nazik dokunuşlar yapıyordu ama farklı türde bir rahatlık için ona döndüğüm anda beni geri çekeceğini biliyordum.

Artık beni istemiyordu.

Saf irade gücü beni sonunda ağlamayı bırakmaya zorladı. Derin, titrek nefesler alıp kendimi sakinleştirmek için. Böylece Wyn'in

el.

"Ben iyiyim," dedim ona, sesim biraz titriyordu. "Ben iyiyim."

Wyn ipucunu aldı. Gergin bir anın ardından yataktan kaydı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım, kendimi ona bakmaya zorlayamıyordum.

"Duş almak ister misin? Ben başlatabilirim-"

"Yapabilirim." Sesim kısılmıştı. Hâlâ dengesiz hissediyordum ama kendimi kalkmaya ve banyoya gitmeye zorladım.

"Birazdan çıkarım," dedim ve o bir şey söyleyemeden kapıyı kapattım, şimdiden kendimi bir pislik gibi hissediyordum.

Duştan çıkıp yatak odasına geri döndüğümde Wyn orada değildi. Birdenbire Wyn'in benden bıkip gittiği düşüncesiyle içimi yoğun bir panik kapladı. Ama sonra dışarıdan onun bozuk sesinin kısıklığını ve başka birinden gelen gürültülü bir cevap duydum.

Kalbim göğsümde zıpladı ve hızlandı. Ama o diğer ses kapıdan tekrar gürlediğinde, kelimeleri duyamayacağım kadar derinden, temposunu tanıdım ve onun Edin olduğunu anladım. Bir süre daha kıpırdamadan durdum, saçlarım yıpranmış halıya damlıyordu, havlumu kalçalarımın tutuyordum.

Kelimeleri duyamayacağım kadar alçak sesle konuşuyorlardı ama Wyn'in sesi... teslim olmuş gibiydi. Sanki korktuğu bir şeyi söylüyormuş gibiydi.

Elbiselerime uzandım, zaten endişeliydim. Yine de Edin'i görmek istiyordum. O koca canavarı sevmiştim. Ama aceleyle giyinip motel odasının kapısını açtığımda, serin çöl gecesinde titrerken, o gitmişti.

Wyn odamızın penceresinin altındaki betona oturmuş, kollarını bükülmüş dizlerine dayamış, kapüşonunu indirmiş ve boş gözlerle çöle bakıyordu.

"Edin burada mıydı?" diye sordum ve Wyn yavaşça başını kaldırıp bana baktı.

Bana gerçeği söyleyip söylememe kararıyla mücadele ettiğini görebiliyordum.

İçim çalkalandı.

Birden Colorado'daki malikanede duyduğum o konuşmayı hatırladım. Parazit beni ısırıktan sonra.

'Onu doğudaki bir akıncı kampına götürebilecek birini tanıyorum. 'En azından bunu bir düşün. Teklif bekliyor olacak.'

İçim acıyla burkuldu.

"Evet," diye itiraf etti Wyn sonunda, başını geriye çevirip ellerine baktı.

Gitmek istemedim. Wyn'i terk etmek istemedim.

Kalbim çarpıyordu ama onunla yüzleşmedim. Yapamazdım. Artık beni yanında istemediğini söylemesine dayanabileceğimi sanmıyordum. Ayrılma vaktimiz gelmişti. Ona karşı bu kadar asabi olduğum için içimde bir utanç kabardı. Muhtemelen benden bıkmıştı.

Tanrım, çok güçsüzdüm. Ordu bizi yakaladıktan sonra berbat bir haldeydim. Gergin, hüngür hüngür ağlayan, duygusal bir moron. Neden her şeyi sineye çekip beynimin arkasındaki kilitli bir kutuya tıkınamıştım? Ordu bize böyle yapmamızı öğretmişti. Bize erkeklerin böyle yaptığını söylemişlerdi. Ben de hayatım boyunca bunu yapmaya çalışmış, annem sevgiyle 'hassas bir çocuk' olduğumu söylediğinde öfkeyle karşı çıkmıştım.

Sırf ne kadar korkak olduğumu göstermek için, Wyn'e o gün Colorado'daki malikanede Edin'le yaptığı konuşmayı duyduğumu söylemedim. Bilmiyormuş gibi davrandım.

"Neden merhaba demek için kalmadı?" Güneşin hâlâ sıcak tuttuğu betonun üzerinde Wyn'in yanına oturmak için yavaşça alçalarak sordum.

Wyn'in cevap vermesi biraz zaman aldı ve bu süre zarfında kapüşonunu geri çekti ve omuzlarını kamburlaştırdı. Sanki saklanmaya ya da benden kaçmaya çalışıyordu. "Sabah geri gelecek."

Midem bulandı.

Yutkundum, kuru boğazım tıkırdadı ve rahat bir ses tonu takınmaya çalıştım. "Oh, tamam. Güzel. Bir süre bizimle seyahat edecek mi? Bu olabilir."

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye araya girdi Wyn, sesi sertleşmişti.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve ellerim soğuk ve nemli bir hal aldı. "Tamam," diye cevap verdim kuru bir ağızla. Kulaklarımı kapatıp içeri girsem ne yapacağını merak ediyordum. Duymayı reddettim.

Ama söyledikleri hiç de beklediğim gibi değildi. "Ben... Hâlâ askeri üsteyken, o son görüşmemizi hatırlıyor musun? Yüzünü görmek istediğim zamanı?"

Başımı salladım, zaten kafam karışıkta ama yine de endişeliydim.

Wyn nefes verdi. "Benim türümün bir yeteneği var... biz..." Tereddüt etti, kelimeleri çıkarmakta zorlandı. "...onlar hakkında güçlü hislerim var."

"İz mi?" Kafam daha da karışmış bir şekilde yankıladım. Yavru kuşların yaptığı şey bu değil miydi?

Wyn başını salladı. "Bu bir bakıma seni her zaman hissedebileceğim anlamına geliyor. Ve sen de beni hissedebilirsin." Başlığı bana doğru döndü. "Bu seni her zaman bulabileceğim anlamına geliyor ve bu beni... seni arzulamama neden oluyor."

Yüreğim ağzıma geldi. "Yani... seni bir şeyler hissetmeye mi zorluyor?" Korkunç bir düşünce beni dondurdu. "*Beni* bir şeyler hissetmeye zorladı mı?"

Wyn'e karşı hissettiklerimin hepsi yapay mıydı?

Hemen başını salladı. "Hayır. Seni bana karşı herhangi bir duygu hissetmeye zorlamıyor, sadece daha büyük bir farkındalık sağlıyor. Benim için de herhangi bir duyguyu zorlamıyor. Sadece... onları katılaştırıyor."

Kapüşonunun yan tarafına baktım. "Neden yaptın o zaman?"

Wyn kendini küçümseyen bir ses çıkardı. "Bunun bilinçli bir şey olduğunu bile sanmıyorum. Senden zaten çok... etkilenmişim." Ellerine baktı. "Seni o sahada, pusuda gördüğüm ilk andan beri bir şey bana seni *görmemi* söylüyordu. Sana gerçekten bakmamı."

Omzunu küçük bir omuz silkmeye kaldırdı. "Ve sonunda ulaştığımda, neredeyse... otomatik bir tepki gibiydi. Sanki her parçam seni gördü, masken olmadan seni gerçekten gördü ve tanıdı."

Ona bakarken göğsüm sıkışmıştı, sözleri damarlarımda bal gibi akıyordu. "Ben de sana çekildiğimi hissettim," diye itiraf ettim, uzanıp elini tutmak istedim. Ama içerideki davranışlarımdan sonra bana dokunmak isteyip istemediğini bilmiyordum, o yüzden yapmadım. "Senin bir seri katil olduğunu düşündüğümde bile," diye ekledim pişmanlıkla.

Wyn eğlenerek çıkardığı küçük oflamasının zayıf bir versiyonunu çıkardı ve parmaklarını benimkilerle birleştirerek elimi kaldırdı. Kapüşonunun derinliklerinde kayboluşunu izledim, bir an sonra serin dudaklarının arkasına bastırıldığını hissettim. Dudakları uzun bir süre oyalandı ve burnundan derin bir nefes aldığını duydum, sanki kokumu olabildiğince içine çekiyordu. İçime bir sıcaklık doldu, omuzlarımdaki gerginlik yavaş yavaş azaldı.

Ama sonra her şeyi mahvetti.

Wyn'in göğsü bir iç çekişle kabardı ve elimi bırakırken başı daha da aşağı eğildi. "Sen..." Durdu, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Gitmelisin Danny."

Ben ona aptal gibi bakmaya devam ederken sözlerini anlamam birkaç dakika sürdü. Sonunda uyuşmuş dudaklarımdan "Ne?" dedim.

"Benimle kalman güvenli değil." Wyn'in sesi donuktu. Boyun eğmişti. "Edin doğuda iyi insanlar olan bir akıncı kampı tanıyor. Daha fazla

Buradaki çoğu kişiden daha iyi." Yine de bu konuda mutlu görünmüyordu. "Hayatına burada başlamalısın. Diğer insanlarla birlikte. Sabah seni oraya götürmek için geri gelecek."

Bunu bekliyordum. Bunu bekliyordum ama yine de öfkeden titriyordum. "İnanılmazsın," diye homurdandım, ayağa kalktım ve tepinerek odaya geri döndüm.

Wyn'in hızla ayağa kalkıp beni içeri kadar takip ettiğini duydum. "Ben sadece senin için en iyisini yapmaya çalışıyorum Danny. Yapamazsın... Bunu yapmaya devam edemeyiz. Sürekli yaralanıyorsun. Sürekli tehlikeye atılıyorsun."

"Bir grup akıncıyla daha iyi olacağımı düşündüren nedir?" Onunla yüzleşmek için döndüm.

Wyn'in omuzları sertleşti. "Çünkü o akıncılar muhtemelen tüm insanlığın onları öldürmeye çalışmasına izin vermiyorlardır."

Ama sonra tereddüt etti. "En azından, sayıca fazla olmak güvenlidir. Edin'in söylediğine göre, bu grup kendi içlerine kapanık ve dışarı çıkıp yağma yapıp insanlara zarar vermiyorlar. Size burada kötü şeyler yapmak zorunda kalmadan nasıl hayatta kalabileceğinizi gösterebilirler."

Söylediklerine inanamıyordum. Öfkeyle kaynıyordum, kısmen de daha önce o sahte güvenlik tuzağına düştüğüm için kendime kızıyordum. Bir an için bana söyleyeceğini düşünmüştüm... söyleyeceğini...

"Bu konuda söz hakkım var mı?" Isırarak söyledim. "Buraya ilk geldiğimizde bana seçenekler sunma konusunda çok kararlıydın ve şimdi bana hiçbir seçenek sunmuyorsun."

Wyn başını öne eğdi. "Edin haklıydı. Sana seçme şansı vermedim. Pek sayılmaz. Başına gelen her şey benim hatamdı, çünkü seni kendime saklamak istiyordum."

Alay ettim. "Wyn, bu çok saçma-"

"Öyle değil." Başını salladı, yukarı uzandı ve kapüşonunun üst kısmını kavradı. "Öyle değil. O gece seni üstten almamış olsaydım, hücremde olduğundan emin olmasaydım... Olabilirdin-olabilirdin

-" Boğazından sinirli bir ses çıkardı. "Seni yanımda tutmadan da güvende olmanı sağlayabilirdim. Seni zorladım."

"Yapmadın," diye itiraz ettim.

"Evet, *biliyordum*. Orduya geri dönmeyi seçmeyeceğini biliyordum. Sana *izin vermezdim*, çünkü sana kötü şeyler yapacaklarını biliyordum. Bu yüzden seni benimle kalmak ya da uyandıktan dakikalar sonra tek başına, hiçbir şey olmadan Çorak Topraklar'a atılmak arasında seçim yapmaya zorladım. Başka seçenek yoktu. Bu adil değildi."

Volta atmayı bıraktı ve başını öne eğdi. "Özür dilerim Danny. Her şey için özür dilerim."

"Kes şunu." Öne doğru yürüdüm ve Wyn'in kolunu tuttum. "Yanılıyorsun. Başından beri elime bir torba yiyecek ve su verip beni bir grup dost akıncının yanına bıraksaydın bile yine de seninle gitmeyi seçerdim."

İçten içe bunun başlangıçta ne kadar doğru olduğundan emin değildim ama şimdi doğrudu ve önemli olan da buydu. "Seninle kalmak istedim, Wyn. *Şimdi de seninle* kalmak istiyorum. Bunu yapma," diye yalvardım.

Ama başını sallıyordu, tutuşumun altında kaskatı kesilmişti. "Seni güvende tutamıyorum. Benim yüzümden yaralanmaya devam ediyorsun ve bu beni öldürüyor." Derin, titreyen bir nefes aldı. "Gitmen gerek Danny." Sesi tınısızdı, sanki çoktan vazgeçmiş gibiydi. "Güvende kalmalısın."

"*Seninle* güvende olacağım," diye homurdandım. Wyn tekrar başını salladı.

"Güvende olmayacaksınız."

İçimdeki baskı artıyordu ve bırakmadan önce Wyn'in kolunu sertçe ittim. "Bu konuda söz sahibi olan tek kişi sen değilsin, Wyn. Ben lanet olası bir çocuk değilim. Benden bıktığın için beni öylece gönderemezsin."

"Sebebinin bu olmadığını biliyorsun," diye hırladı, yüzünü bana döndü, omuzları gergindi ve elleri yumruk olmuştu. "Eğer akıllı olsaydın, giderdin. Gider ve sana göz kulak olabilecek diğer insanlarla yaşardın. Sana burada nasıl hayatta kalacağını gösterebilecek insanlarla."

"Bana patronluk taslama, seni piç kurusu," diye karşılık verdim. "Senin ve Edin'in küçük planına uysalca uyacağımı mı sandın? Siktir git." Parmağımı göğsüne sapladım, sinirim tepeme çıkmıştı. "İkinizin de canı cehenneme. Kendi başıma gideceğim."

Döndüm ve sırt çantama doğru yürüdüm. Eşyalarımın çoğu zaten içindeydi ama komodinden yarısı boşalmış su şişemi aldım ve içine soktum.

Wyn kıpırdamamıştı ama dış fırçamı almak için banyoya girdiğimde beni izlediğini hissedebiliyordum. Kendimi biraz aptal gibi hissediyordum ama dış fırçamı almadan gitmiyordum. "Ne demek istiyorsun?" Sesi kararsızdı. "Kendi başına git-ne demek istiyorsun?"

"Yani gidiyorum. Şimdi." Dış fırçamı çantaya soktum ve fermuarı zorla kapattım. "Çorak Topraklar'da şansımı deneyeceğim. Benim adıma karar veremezsin."

Çorak Topraklar'da tek başıma olduğum için herhangi bir korku ya da gerginlik hissetmeyecek kadar öfkeliydim. Sırt çantamı omzuma attım, beyzbol sopamı ve başlığımı aldım.

"Hayır." Ben kapıya doğru ilerlerken Wyn kapının önüne çıktı. "Hayır."

"Çekil yolumdan," diye homurdandım, parmaklarım sopayı çok sert sıkıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Wyn'in sesi neredeyse soluk soluğaydı. Ve korku doluydu.

Ondan daha önce hiç duymadığım bir şey.

"Sana söyledim," diye tersledim. "Şansımı deneyeceğim. Dışarıda." Elimdeki sopayla belli belirsiz pencereyi işaret ettim. "Ben lanet olası bir eşya ya da öylece paketleyip saklayabileceğin bir evcil hayvan değilim. Eğer seninle kalmamı istemiyorsan, tamam. Ama bu beni istediğine karar verdiğin yere sessizce gideceğim anlamına gelmez."

"Danny-"

"Çekil *yolumdan*, *Wyn*," diye bağırdım, yüzümün ve boğazımın kızardığını biliyordum. Keşke kaskımı taksaydım da gözlerimdeki acıyı görmeseydi.

"Hayır."

Sesi neredeyse boğulmuş gibiydi. Wyn ileri atılıp omuzlarımı tuttu ve kendime onu geri itmememin tek sebebinin ellerimin dolu olması olduğunu söyledim. "Özür dilerim. Özür dilerim, yapmamalıydım- Tek başına dışarı çıkma Danny. Lütfen. Sen-"

"Ben *çocuk değilim*," diye bağırdım. "*Bana patronluk taslamayı bırak. Bana değersiz, çaresiz bir pislikmişim gibi davranmayı bırakın. Bunu yapabilirim.*"

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Ben iyi olacağım. Bırak gideyim, Wyn," dedim daha sakın bir sesle. "İyi olacağım," diye tekrarladım.

Wyn nefes nefese kalmıştı ve parmakları pençe gibi omuzlarıma batıyordu. Ama kararlılığını çelikleştirdiğinde bunu onun bedeninde gördüm. "Hayır."

Çenemi sertçe sıktım, öfke yüzünden vücudumda oluşan ince titremeyi görmezden geldim. Ve ihanetten. "Gitmemi sen istedin," dedim ona olabildiğince sakın bir sesle. "O yüzden gidiyorum. Bırak. Beni. Gitmeme."

"Gitmeni istemiyorum," diye hırladı Wyn, hâlâ omuzlarımı kavıyordu. "Ne zaman gitmeni *istediğimi* söyledim ki? Sadece seni *güvende* tutmak istiyorum." Sesi çaresizliğe, neredeyse yalvarmaya dönüştü. "Senin incindiğini görmeye devam edemem Danny. Yapamam. Ve seni güvende tutma konusunda yeterince iyi değilim. Sadece güvende olduğunu bilmem gerek. Güvende olmana ihtiyacım var."

Kendimi onun koyu renkli kapüşonuna bakmaya zorladım, keşke gözlerini görebilseydim. "Seninle güvende olacağım."

"Hayır, *yapmayacaksın*." Wyn omuzlarımı nazıkçe salladı. "Benim yüzümden *damgalandın* Danny." Sesi işkence görmüş gibiydi. "Seni yarım saatliğine terk ettim ve *benim yüzümden* neredeyse... bir iblis pisliği tarafından kaçırılıyordun."

"Beni güvende tutmak senin işin değil Wyn," demeye çalıştım. "Kendimi güvende tutabilirim. İhtiyacım var, yani bu konuda daha iyi olmam gerektiği açık ama-"

"Öyle. Bu benim işim çünkü seni ben aldım. Seni buraya ben getirdim. Seni tüm bunlara ben maruz bıraktım." Bir nefes aldı ve sesi sefaletle kısıldı. "Tanıştığımızdan beri çektiğin tüm acıların sebebi benim Danny. Benim."

"Tanrım, kendine bu kadar acımayı bırak, Wyn," diye tersledim. Son birkaç haftanın tüm acısı ve utancı yüzeye çıktı ve kelimeleri ağzımdan çıkmaya zorladı. "Bahane üretmeyi bırak. Sen... sen bana haftalardır dokunmadın."

Durduramadan içimden fırladı ve kızardım. "Artık beni istemiyor musun?"

Omuzlarımı silktim ve Wyn'in ellerini bırakmasına neden olacak şekilde ağırlaşarak düşmelerine izin verdim. Bu, kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissettiğimden çok daha sıradan bir jestti. "Peki. Fikrini değiştirebilirsin," diye zorladım, kelimeler boğazımı tırmalıyordu. "Ama en azından gitmeden önce bana karşı dürüst ol."

"Ne?" Wyn başını salladı ve uzun, lekeli parmaklarının seğirdiğini gördüm. "Neden artık seni istemeyeyim ki?"

"Bilmiyorum, belli ki zayıf olduğumu düşündüğün için mi?" Parmaklarımı beyzbol sopasının ve başlığımın etrafında sıkıca kenetledim. "Kendime bakmaktan aciz miyim? Bunu kim ister ki?"

Wyn tekrar başını salladı. "Danny-" diye başladı, sesi acı doluydu.

"Yapma." Başımı iki yana salladım, konuyu açtığım için şimdiden pişmanlık duyuyordum. "Önemli değil. Sadece... yoldan çekil, Wyn."

Wyn ellerini sıkıca yumruk yaptı. "Hayır."

Bir adım daha yaklaştı ve telaşla boynumun iki yanını kavradı. "Tek başına gitmene izin vermeyeceğim. Ve seni istiyorum. Seni her zaman isteyeceğim." Başlığı kısa bir süreliğine eğildi. "Seni hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum ve bu asla değişmeyecek."

Ama sözleri beni daha da öfkeliendirdi. Huzursuz. İçimde o kadar çok şey birikmişti ki, sanki derimden dışarı fırlayacakmışım gibi hissediyordum. Kaskımı fırlattım.

Wyn'in ellerini üzerimden çekip gömleğinin önünü yumruklayarak kumaşı yumruğumun içinde sıkıştırmak için sopayı yere indirdim.

"Çok sinir bozucusun." Onu biraz salladım. "Beni o kadar çok istiyorsun ki yanında istemiyor musun? Hiç mantıklı değilsin. Pislik gibi davranıyorsun!"

Onu tekrar salladım ve bir adım öne çıktım. Şok olmuştum, Wyn geri adım attı, duruşu temkinliydi. "Bu kararı neden *sen veriyorsun*, ha? İkimiz de istememize rağmen neden birlikte olamayacağımıza karar veriyorsun? Benim incindiğimi görmek hoşuna gitmiyor mu? Kahretsin, Wyn, hayat bu! İnsan olmanın bir parçası! Sen şahit olsan da olmasan da ben pek çok kez incineceğim."

Bunun üzerine omuzları sertleşti.

"O yüzden korkaklığı bırak, *Ruh Yiyici Wyn*." Yumruğumu göğsüne indirdim. "Eğer beni gerçekten istemiyorsan -başka bahane yok, sadece *beni*- hemen şimdi söyle, ben de gideyim ve işimiz bitsin. Aksi takdirde, beni her şeyden koruyamayacağın gerçeğine alışmaya başla. Ve ben camdan yapılmadım. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Kendimi toparladım, omuzlarımı dikleştirdim. "Ve eğer ikimiz de birlikte olmak istiyorsak, birlikte olacağız."

Wyn'in kalbi yumruğumun altında çarpıyordu ve kapüşonunun altından bana baktığını hissedebiliyordum. Tiradımdan sonra nefes nefese kalmıştım, adrenalın kanımda dolaşıyordu.

Bir sonraki anda dudaklarımız birbirine çarpıyordu.

Wyn'in kolları sırtımda sıkıca kenetlendi ve beni vücuduna doğru sertçe çekti. Hala gömleğini yumrukluyordum, bu yüzden çılgınca öpüşürken, diller baskın olmak için savaşıırken, onu bir şeye tökezleyene kadar geri itmek için bu tutuşu kullandım, geri uzanıp kendini sabitlemek için bir eliyle beni bırakmak zorunda kaldı. Bunun ucuz, soyulmuş bir makyaj malzemesi olduğunu fark ettim ve ağırlığımızı taşıyıp taşımayacağını belli belirsiz merak ettim ama duracak kadar umursamadım. Özellikle de Wyn ağzının içine doğru alçak sesle inleyip yüzeyin kenarına tünediğinde, beni aceleyle açılmış bacaklarının arasındaki boşluğa çekip ellerini kıcımı kavramak için bıraktığında.

Pantolonunu açmak için el yordamıyla uzanmaya başlamıştım bile, parmaklarım aceleden beceriksizleşmişti. Wyn aceleci bir ses çıkardı ve pantolonunu bacaklarından aşağı indirebilmem için bir anlığına kalçalarını kaldırdı. Öpüşmeye sadece pantolonunu tamamen çıkarmak için botlarını çekebilmek için ara verdim ve sonra geri döndüm, Wyn'in ağzının içine sabırsız sesler çıkararak düğmeleriyle uğraşırken

gömlük. Ceketinin altından açıldığında, ellerimi ulaşabildiğim her santiminde gezdirdim, dilini aceleyle benimkine sürterken ağzının içinde nefes nefese kaldım.

Çoktan çantayı omzumdan itmiş ve pantolonumun önünü çekiştirmeye başlamıştı. Bir an sonra, soğuk parmakların sertleşmiş sikimi pantolonumdan çıkardığını hissederek inledim. Wyn beni bir kez dipten uca okşadı, boğazından aç bir ses çıkardı ve başını kaygan açıklığına yönlendirdi.

Homurdandım ve kalçalarımın çok hızlı bir şekilde ileri doğru bastırmasına engel olamadım, tüm uzunluğumu sert bir hamleyle içine soktum. Wyn tısladı ve boynumu hafifçe ısırdı, uzun parmakları kıcıma yayılmıştı, beni hareket etmeye teşvik ediyordu. Sikişmek için.

Bir elimi Wyn'in kalçasının yanındaki çürük masanın üzerine koydum ve diğer elimi göğsünün ortasına bastırarak onu geriye yaslanmaya teşvik ettim. Yaptı, kürek kemikleri makyaj masasının üzerinde asılı duran aynaya çarptı, ellerim masanın kenarını kavramak için kıcımdan ayrıldı.

Oh lanet olsun. Gözlerim açgözlülükle her şeyi içine çekti. Önümde yayılmıştı, dizleri kalçalarımın iki yanında ardına kadar açıktı, gömleği ve ceketini güçlü, yara izleriyle dolu göğsünü ve karnını ortaya çıkaracak şekilde aralanmıştı. Uzun siki her darbemde göbeğinin üzerinde zıplıyordu, şimdiden sertleşmiş ve karnına damlıyordu.

Kapüşonunun derinliklerinden beni izlediğini, nefes nefese küçük pantolonlar çıkardığını hissedebiliyordum, ama bakışlarımın birleştiğimiz yere çekilmesini engelleyemedim. Çaresizce inledim, sikimin onun içine girip çıkmasını izledim, kaygan ve kızarmış, içindeki tabanına sürtünüyordu. Onu becerirken çıkardığım korkunç, ıslak sesler taşaklarımın aceleyle sıkışmasına neden oldu.

Wyn uzun, alçak bir inilti çıkardı, titredi, lekeli parmakları makyaj masasının kenarını daha da sıkı kavradı.

"Danny," diye mırıldandı, sesi bağımlısı olmaya başladığım o kararsız dalgalanmaya bürünmüştü, çünkü bu kontrolünü kaybetmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Yüzünü görebilmek için uzanıp kapüşonunu geriye ittim ve yüzünü gördüğümde inledim. Belirgin kaşları uyumsuz gözlerinin üzerine düşmüştü ve bana bakarken neredeyse kızgın görünüyordu. Nefes nefese kalmıştı, göğsü elimin altında kabarıyordu ve özellikle sert bir şekilde ittiğimde inlemeden önce dudaklarını yaladı.

Göğsündeki elimi kaygan sikine ulaşana kadar aşağı kaydurdım, sıkıca kavradım ve kalçalarım ona çarptığı kadar hızlı bir şekilde kaldırdım.

"Gel," diye homurdandım. "Benim için gel, Wyn."

Wyn'in başı geriye doğru döndü, boynundaki tendonlar gerildi ve gerildi. Kolları titremeye başladı, masanın kenarını öyle sıkı kavıyordu ki ikiye ayıracağını sandım. Kalçaları yumruğuma doğru kalkıyor, tenlerimizin birbirine çarpma sesi odada utanmazca gürültüye dönüşene kadar her bir hamlemi daha da sertleştiriyordu. Masa altımızda tehditkâr bir şekilde sallandı ve duvara çarptı.

"Danny-" sesi çakıllı ve her zamankinden daha da çarpıktı. Sağ elinin parmakları masayı bırakıp bileğimi kavradı ve bana tutundu. Başını eğdi ve gözlerimiz buluştuğunda yüz hatları gerildi, titrerken dişleri sıkıldı.

Wyn, siki elimde zonklarken nefessiz bir hırıltı çıkardı ve solgun göğsünün üzerine sperm ipleri fışkırtmaya başladı. Kanalı etrafında spazm geçirirken bir kayganlık seli sikimi kapladı. Çaresiz bir inilti çıkardım, kalçalarım tekledi ve sonra ben de geliyordum, içine sert fiskiyele pompalıyordum, dizlerim zayıf ve göğsüm akıl almaz zevkten sıkıydı.

Sonunda bittiğinde bacaklarım titriyordu, bu yüzden iki elimi Wyn'in kalçalarının her iki yanındaki makyaj masasına yasladım ve nefesimi tutmaya çalıştım. Kalçalarım hala yumuşak bir şekilde itiliyordu ve aşırı hassas aletim Wyn'in sıcak vücudunun içinde sıkışırken küçük artçı şoklarla ürperdim.

Serin eller kollarımda ve omuzlarımda gezindikten sonra saçlarımdan arasından geçti. Yüzümü yukarı kaldırıp beni öpmek için öne doğru eğilene kadar Wyn'in kabaran, damlayan göğsüne görmeden baktım. Ağzının içinde inledim, yumuşayan sikimi içinden çıkarmadan önce kalçalarım son bir kez daha öne doğru sarsıldı. Bunu yaparken titredi, dişleri kısa süreliğine alt dudağımı sıyırdı.

"Gitmeni istemiyorum," diye mırıldandı ağzıma karşı. "Gitmeni hiç istemedim. Sadece güvende olmanı istiyorum." Yutkundu. "Ve mutlu."

"Seninle mutluyum," dedim ve başımı eğerek omzuna bir öpücük bıraktım.

Wyn bir an sessiz kaldı. "Emin misin?" diye fısıldayarak tekrar ona bakmamı sağladı.

Bana baktı ve insanlık dışı gözlerinde böyle bir kırılganlık görmek garipti. Boğazı düğümlendi. "Mutlu görünmüyorsun Danny. Sanki tek yaptığım sana acı vermekmiş gibi geliyor."

Başımı salladım ve tekrar omzuna bıraktım. "Tam tersi," diye mırıldandım, keşke hislerimi daha iyi ifade edebilseydim. Kollarımı ortasına doladım ve kendimi ona olabildiğince sıkıca bastırdım, yanağımı omzuna yaslamak için başımı çevirdim, burnum boynunun kıvrımını okşadı.

Gözlerimi kapatarak kokusunu içime çektim. "Tek istediğim sensin, Wyn. Sen ve ben." Yutkundum, bunu söylerken bana bakamadığı için mutluydum. "Tüm hayatım boyunca sürükleniyormuşum gibi hissettim. Amaçsız. Amaçsız. Ama şimdi... Burası olmam gereken yermiş gibi geliyor. Bu doğru hissettiriyor."

Wyn kollarını bana doladı ve neredeyse çok sıkı sıkı. "Öyle," diye homurdandı. "Öyle. Sen benimsin Danny Sullivan. Seni uzun zamandır bekliyordum."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Temizlendikten sonra yatağa girdik ve kendimi Wyn'in çıplak vücuduna bir örümcek maymunu gibi sardım, onu tenimde mümkün olduğunca çok hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Sen zayıf değilsin," diye mırıldandı Wyn, uzun bir süre sessizlik içinde birbirimizi soluyarak yattıktan sonra. "Sen tanıdığım en güçlü insansın. Bunu sana söylemiştim."

Yanaklarım kızardı ve Wyn'in hareket ettiğini hissettiğimde yüzümü saklamak isteyerek elimi sıktım. Ama o nazıkçe uzuvlarımızı çözdü ve bana bakmak için yan döndü.

Utançtan boğazım düğümlendi, ama çiğ çiğ de olsa kelimeleri zorla çıkardım. "Kendimi çok... acınası hissettim. Kabuslar-"

"Yapma." Wyn'in uyumsuz gözleri parladı. "Kendine acınası deme. Ya da zayıf. Asla."

"Ama-"

Wyn yüzümü kavradı ve gözlerimin içine baktı. Uyumsuz bakışlarının yoğunluğu içimde kıvrınma isteği uyandırdı. "Hayır."

Yutkundum, uzun uzun başımı salladım. Wyn'in parmakları yumuşadığında ve başparmağı alt dudağıma dokunduğunda göz kapaklarım istekle çırpındı. Onun dokunuşlarını çok özlemiştim.

"Beni artık istemediğini sanıyordum," diye ağızımdan kaçırdım. "İstemedin... Ne zaman denesem..." Yüzüm tekrar ısındı ve boğazımın lekeli olduğunu biliyordum.

"Özür dilerim. Biliyorum... Uzak davrandığımı için özür dilerim," diye fısıldadı Wyn, kaşları çatılmıştı. "Yapamadım... Artık sana dokunmayı hak etmediğimi hissettim."

"Neden?"

Uyumsuz gözleri çok kasvetliydi, keskin yüz hatları acıyla gerilmişti. "Ne kadar incindiğini biliyor musun Danny?"

Wyn'in sesi titriyordu. Başımı salladım, kalın kalın yutkundum.

"O hücreye vardığımda senin... çok geç kaldığımı düşündüm," diye fısıldadı Wyn. Beyaz gözünün alt kenarı aniden griye ve bulanıklığa dönüştü.

Büyük bir şok içinde, grimsi siyah bir gözyaşının köşesinden damlayıp yassı burnunun kenarından aşağı süzülüştünü izledim.

"Seni neredeyse ölene kadar dövmüşlerdi," diye devam etti Wyn, kaşları acıyla çatılmıştı. "Zar zor tanınabilir haldeydin."

Tekrar yutkundum. Üsten kaçtıktan sonraki ilk hafta kendime bakamamıştım. Wyn yıkanmama yardım etmişti ve ben de dişlerimi fırçalarken ya da lavaboda ellerimi yıkarken başımı eğmiştim. Kendimi görmek istememiştim. Yüzümün berbat olduğunu biliyordum.

Görünüşe göre düşündüğümde de kötüymüş.

"Seni oradan götürdükten sonra iki gün boyunca bilincin yerinde değildi," dedi Wyn, kararmış parmaklarını aramızdaki yastığın üzerinde benimkilerle birleştirirken gözlerini indirip ellerimizi izledi.

Keskin bir nefes aldım. "İki tam gün mü?" Bunu bilmiyordum.

Wyn uzun bir süre sessiz kaldı. "Uyanıp uyanmayacağını bilmiyordum."

Aman Tanrım. Kulağa saçma geliyordu ama *bu kadar* kötü yaralandığımı fark etmemiştim bile. Ama sonra, sadece dayak yememişim. Aç ve susuz bırakılmıştım. Wyn beni kurtardıktan sonra bir öğün yemek yiyebilmem ve birkaç yudum sudan fazlasını içebilmem için birkaç gün geçmesi gerekmişti.

Onu o iç karartıcı motel odasında sessizce oturmuş, bilinçsiz, hırpalanmış bedenimi izlerken hayal etmeye çalıştım. Sadece uyanmamı umuyordu.

"Tanrım, Wyn." Aramızdaki mesafeyi kapattım ve yüzümü boğazına gömdüm. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama ona tekrar olabildiğince yaklaşmak için karşı konulmaz bir istekle doluydum. Sırtının yaralı derisini kavradım, parmaklarım çok sert bir şekilde içeri girdi.

Wyn'in kolları bana sıkıca sarıldı. Dudaklarının alnıma bastırıldığını ve orada dinlendiğini hissettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Aslında bunu hiç söylemediğimi fark ettim ve bu düşünce bende ağlama isteği uyandırdı. "Benim için geldiğin için. Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Wyn sadece başını salladı, serin dudakları alnımda ileri geri gidip geliyordu. Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Her zaman."

Bir süre sonra uykuya daldım, vücudumun haftalardır taşıdığı gerginlik nihayet gitmişti. Uzun zamandır ilk defa iyi uyuyabilmişim ve

kabuslar. Uyandığında sırtüstü uzanmışım ve Wyn etrafımda kıvrılmıştı, başı göğsümdeydi. Uzun, serin parmaklarının karnımın üzerinde belli belirsiz izler bıraktığını hissedebiliyordum. Sol boynuzunun ucu -bir ay öncesine göre daha uzundu- tenime zar zor batıyordu.

"Ben uyurken burada yatmak zorunda değildin." Gözlerimdeki uykuyu silmek için uzandığında sesim cızırtılıydı.

"Neden yapmayayım ki?" Wyn cevap verdi, çarpıtılmış sesi karanlıkta fısıldayan biri gibi sessizdi.

Elimi bırakıp Wyn'in başının arkasını okşadım. "Hiç kâbus görmedim," dedim ona, her ne kadar ağlayarak ya da panik atakla uyanmadığımı muhtemelen tahmin etmiş olsa da.

Wyn göğsümü öptü. "Güzel."

Başı yastığın üzerinde benimkinin yanında, yan yatacak şekilde hareket etti. Elini göğsümün ortasına koydu, sanki kalbimin avucunun altında attığını hissetmek istiyordu. "Bana ne hakkında olduklarını söyleyecek misin?"

Gözlerimi kırıştırdım, ona hiç söylemediğimi fark ettiğimde utancımдан yerin dibine girdim. Son birkaç haftadır ondan o kadar çok şey saklamışım ki, o da aynısını yaptığında yine de çok sinirlenmişim. Ve Wyn muhtemelen beni daha kötü hissettirmekten endişe ettiği için bana sormamıştı. Her gece yanımdaydı ve beni teselli ediyordu.

Boğazımı temizledim, oradaki yumrudan kurtulmaya çalıştım. "Sadece o gün." Sesim boğuk çıkıyordu. "Sadece onları görüyorum... seni öldürdüklerini. Seni vurduklarını. Tekrar tekrar."

Sesim titriyordu, çenem titriyordu. Gözlerimin arkasına bastıran yaşları engellemeye çalışmak için derin ve titrek bir nefes verdim.

"Oh, Danny." Wyn alnını benimkine yasladı. "Özür dilerim."

Başımı salladım. "Seninle onlar hakkında konuşmak istiyorum ama... bugün olmaz. Eğer sorun olmazsa."

"Elbette." Wyn'in burnunun ucu başını geriye atmadan önce benimkini dürttü. "Aç mısın?"

Günlerdir ilk kez gerçekten açlık çekiyordum. Görünüşe göre sefalet ve stres etkili iştah bastırıcıları ve şimdi üzerimizde asılı duran boğucu kara bulut gittiğine göre enerji doluydum. Ve açlıktan ölüyordum.

Wyn'in sorusuna cevap olarak başımı salladım ve ağırlığımı ellerime vererek doğruldum. "Tanrım, keşke şu anda annemin tatlı çayından biraz içebilseydim," dedim kıkırdarak.

"Eğer tarifi biliyorsan, gidip malzemeleri bulayım," dedi Wyn hemen, yanıma oturdu ve yataktan çıkmadan önce omzumu öptü. Şifonyerden su şişemi alıp getirirken çıplak vücudunun uzun hatlarına hayranlıkla baktım, yolda sırt çantamı yerden kapdı.

Ona sıırttım ve şişeyi aldım. "Teşekkürler. Deneyebiliriz ama onun kadar iyi yapabileceğimi sanmıyorum." Yine de Wyn'le birlikte deneme düşüncesi kalbimin dolmasına neden oldu.

Bir bardak su içtikten sonra sırt çantamı karıştırıp yiyecek bir şeyler aradım ve biraz kraker ve fıstık ezmesiyle yetindim. Fıstık ezmesine bayılırdım ve Wyn her zaman denemem için farklı markalar bulmayı başarırdı.

Wyn'in yemeye ihtiyacı yoktu ama bir kez denemiş ve parmağımdan emmişti. Yüzünü hayal etmek beni hâlâ gülümsetiyor. Ağzının kille dolu gibi olduğunu söylemişti.

"Yani." Bu işi bir an önce bitirsek iyi olur diye düşündüm. "Edin yakında dönecek, değil mi?" Sabah olmuştu, yani muhtemelen *çok* yakında. 'Beni doğudaki akıncı kampına götürmek için' diye eklemek istedim ama aramızdaki engelleri daha yeni kaldırmaya başlamışken bu çok küstahça geldi.

Wyn'in yüzü gerildi, omuzları kaskatı kesildi. Sessizce başını salladı. Uzanıp elini tuttum ve öpmek için ağzıma götürdüm. "Sorun yok. Onunla konuşacağım."

Kısık bir ses çıkardım ve bir krakeri vahşice ısırdım. "Güven bana, *istiyorum* onunla konuşmak için," diye ekledim, ses tonumdaki zehri tutamadım.

Wyn tereddüt etti, gözleri beni aradı, sonra ağzı belli belirsiz bir gülümsemeye dönüştü ve keskin dişlerinin sadece bir kısmını gösterdi. "Onun için üzülüyorum." "Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalıştığını biliyorum ama..." Başımı salladım, biraz daha fıstık ezmesi alırken kavanoza baktım. krakerimin üzerine. "Açıkçası bu onu hiç ilgilendirmez."

Wyn'in beni izlediğini hissedebiliyordum. "Bunu ona söylerken yanında olabilir miyim?"

Homurdandım ve Wyn'in ağzının geniş bir sırıtışa dönüştüğünü görmek için tam zamanında baktım, kalbim sıkıştı.

Edin geldiğinde giyinmiş, dişlerimi fırçalamış, yüzümü tıraş etmiş ve saçlarımı Wyn tarafından kesip taramıştım. Haftalardır ilk kez kendim gibi hissediyordum. Hazırdım.

Kapı aralığından aramıza bakan büyük lavanta renkli canavar için bakışları kararsızdı.

"Wyn." Kapıyı açtıktan sonra geri adım atan Wyn'e başıyla işaret etti. "Merhaba Danny."

Büyük kara gözleri beni içine çekerken biraz tedirgindi, sanki Wyn'in bana planın ne olduğunu söyleyip söylemediğinden emin değildi ve nasıl tepki verdiğimi anlayamıyordu. Ya da nasıl tepki vereceğimi. Dürüst olmak gerekirse, büyük olasılıkla bana söylenmesine tanık olmaktan korktuğundan emindim.

"Selam, Edin."

Odayı geçip önünde durdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona alaycı bir gülümseme fırlattım. Benden neredeyse bir karış uzun olduğu düşünüldüğünde, umduğumdan biraz daha az korkutucuydu. "Biraz konuşacağız."

Edin'in kaşları çatıldı. Tekrar bana bakmadan önce arkamdaki Wyn'e hızlı bir bakış attı.

"Öyleyse öyleyiz." Benim duruşumu taklit ederek kocaman kollarını aynı derecede kocaman göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne hakkında, küçük insan?"

"Sanırım ne hakkında konuşacağımızı çok iyi biliyorsun," dedim ona aynı sahte dostane ses tonuyla.

Edin'in buyurgan ifadesi yüzünden düştü. Yutkundu, gözleri tekrar Wyn'e kaydı. "Anlıyorum. Yani Wyn-"

"Hayır, sen ve ben dışarı çıkıyoruz." Çenemi Edin'in omzunun üzerinden çöle doğru salladım. "Wyn burada bekleyecek. Değil mi, Wyn?"

Edin'in gözleri başımın üzerinden tekrar Wyn'e kaydı ve kısıldı. Uzun bir duraksamadan sonra o şeytani, çarpık sesin tonu belirsiz bir şekilde "Tamam" dediğini duydum.

Wyn'e ihanete uğramış bir bakış fırlatırken büyük canavarın dudakları dişlerinin arasından sıyrıldı. Onu kapıdan dışarı doğru hafifçe ittiğimde sıçradı. "Gidelim koca adam."

Onu dışarı kadar takip edip kapıyı arkamdan kapatırken Edin sessizdi. Sabah güneşi çoktan parlamaya başlamıştı ve ona alışmak için gözlerimi tekrar tekrar kırıştırdım ki koca canavara bir şeyler anlatmaya çalışırken gözlerimi kisan bir aptal gibi görünmeyeyim.

"Bana kızgın mısın Danny?" Edin yüzünü bana dönerek sordu, dudakları aşağı doğru çekilmişti. "Bana kızgın olduğunu düşünmek bile midemi ağrıtıyor."

Gözlerimi devirdim. "Otur, Edin."

İçini çekti ve kendini motel odası kapılarının bulunduğu şerit boyunca uzanan beton yürüyüş yolunun kenarına bıraktı.

"Tamam." Yanına oturdum. "Bu akıncı kampına gitmeyeceğim." Edin küçük bir ses çıkardı. "Bu sadece bir fikirdi-"

"Sadece bana göz kulak olmaya çalıştığını biliyorum Edin," diye araya girdim. "Ve sana minnettarım. Ama bu Wyn ve benim aramda."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Edin hemen, savunma tonuyla. "Ben bir şey yapmaya çalışmıyordum."

"Birazcık da olsa öyleydin, değil mi?" Alaycı bir şekilde araya girdim. "Bizi ayırmaya çalışıyordun. Doğru olduğunu düşündüğün nedenlerden dolayı belki, ama yine de."

Edin iç çekti. "Danny," diye başladı, sesi dikkatle sabırlıydı. "Seni ve Wyn'i ayırmakla hiçbir ilgisi yoktu. Ben sadece Wyn'e ve sana -Bunun yerine başka bir seçenek. Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama tanıştığımızda çok... güvenen ve tatlı biriydin. Senin incindiğini görmek hoşuma gitmedi."

Büyük mor gözler bana baktı ve gözlerimin etrafındaki sararmış morlukların en sonuncusunu katalogladığını biliyordum; şimdi çarpık burnum. "Ve o zamandan beri olanlara bak."

Bu Wyn'in ona olanları anlattığı anlamına geliyordu. Savunmacı bir öfke içime doldu. "Olanların hiçbirisi Wyn'in hatası değildi, bu yüzden beni tehlikeye attığını ima etmeye bile kalkma," diye tersledim ve Edin hemen ellerini sakinleştirmek için kaldırdı. "Ne olursa olsun, nereye gidip gitmeyeceğime, kiminle kalıp kalmayacağıma *ben karar veririm*."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim. Ve Wyn'e hiçbir şey için baskı yapmadım. Bana geldi ve dedi ki. Sana olanlardan dolayı suçluluk duyuyordu. Sadece aklına gelebilecek en iyi şekilde seni güvende tutmak istedi."

Nefesim kesildi. "Wyn ve ben bu konuyu konuştuk. Bu onun hatası değildi."

"*Onu* bu konuda ikna etmekte iyi şanslar."

Yumruklarım sıkıldı. "Evet, anlatacağım," diye karşılık verdim, ses tonum fazla savunmacıydı. "Bana inanana kadar ona her gün anlatacağım."

Edin bana küçük, hüzünlü bir gülümseme attı. "O da senin... senin mutlu görünmediğini söyledi, Danny. Çok endişeliydi."

Kalbim sıkıştı. "Ben-"

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak başımı salladım. "*Onunla* mutsuz olduğumdan değil. Sadece... Sürekli kabuslar görüyorum." Sesim

ancak fısıltının üzerinde çıktı. "Olanlar hakkında. Ve sonra Wyn... mesafeli davranıyordu. Zayıf olduğum için artık beni istemediğini düşündüm."

Bunu söylerken Edin'e bakamadım, onun yerine ellerime baktım.

Büyük canavar uzun bir süre sessiz kaldı. "Oh, Danny." Sanki bana uzanmak istiyormuş gibi elinin seğirdiğini gördüm. "Sen zayıf değilsin. Hiç de değil. Ve Wyn asla-"

"Çok genç ve masum olduğumu söyledin," diye ağzımdan kaçırdım, sesimdeki acıyı tutamadım. "Colorado'daki çiftlikte seni duydum. O zaman beni göndermesi için onu ikna etmeye çalışıyordun. Bundan önce... bundan önce."

Edin içini çekti. "Özür dilerim Danny. Senden hoşlanmadığımdan değil. Hem de hiç. Bunu biliyorsun." Başını iki yana salladı. "Senin için endişelendim. Wyn için endişelendim. Seninle olduğu gibi davrandığını hiç görmemiştim ve... bir insan partnere sahip olmanın nelere yol açabileceğini tam olarak düşünmemiş olmasından endişe ediyordum."

Durakladı. "Ayrıca, bize kıyasla *sen* genç ve masumsun. Wyn'in kaç yaşında olduğunu biliyor musun?"

"Kabaca bir fikrim var," diye mırıldandım.

Edin kıkırdadı. "Peki o zaman. Siz insanların bir sözü vardır, değil mi? Yaşlı köpeklerin yeni şeyler öğrenmekte zorlanmasıyla ilgili? Wyn'i *en yaşlı* köpek olarak düşünün."

Wyn'in bu karşılaştırmadan hoşlanmayacağından emin olarak homurdandım. "Sana karşı sabırlı davrandı, değil mi?" Edin sordu.

Ben başımı sallayınca Edin devam etti. "Ona karşı da sabırlı ol Danny. Siz Wyn'in nasıl davrandığını öğrenirken, o da insanların nasıl davrandığını keşfediyor, en azından önemli konularda, uzun yaşamında ilk kez. Ve..." Bana çarpık, dişli bir sırıtış fırlattı ve omzumu hafifçe kavramak için uzandı. "Senin de en az Wyn kadar güçlü ve yetenekli olduğunu biliyorum Danny, ama..."

Gerildim ama sözümü kesmedim. "Bizim için insanların savunmasız *olduğunu* hatırlamaya çalışmalısın," diye devam etti Edin. "Wyn'e kıyasla senin yaralanma ya da daha kötüsüne maruz kalma ihtimalin çok daha yüksek. Elbette senin için endişelenecek. Yaralandığınızda elbette aşırı tepki verecek ya da elinden geldiğince bunun olmasını engellemeye çalışacak."

Sözleri kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. "Evet," dedim, Wyn'in endişesi karşısında ne kadar asabi ve sinirli davrandığımı için utançtan sesim kısılmıştı. "Ben sadece..."

Boğazımdaki yumrunun etrafında yutkundum. "Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Hiç... Onu çok seviyorum," derken sesim titriyordu, "ve beni artık istemediğinden korktum. Ne kadar kolay incinebildiğimi gördükten sonra benimle birlikte olduğu için pişman olmasından korktum."

"Oh, Danny." Edin kolunu omuzlarıma doladı ve beni çok sıcak olan yanına çekti. "Wyn'in seni asla istemeyeceğini biliyorum. Onu çok ama çok uzun zamandır tanıyorum ve görebiliyorum ki... sen onunsun. Ve o da senin."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, bir yanımda hâlâ ikna olmamıştı.

Edin içini çekti ve yanağını şefkatle başımın tepesine sürttü. "Sen çok değerlisin."

Aman *Tanrım*. Utanç dolu, tiksindirici bir ses çıkardım ve yüzüm alev alev yanarken onun tuğladan göğsünü ittim. "Kapa çeneni."

Edin sadece homurdandı, uzanıp saçımı karıştırdı ve ben bundan kaçınmak için başımı eğsem bile sinir bozucu oldu. "Öylesin. Sen çok değerlisin. Seni büyük kalın battaniyelere sarıp güvende tutmak istiyorum."

"Aman *Tanrım*, kapa çeneni, Edin," diye homurdandım, yanaklarım hâlâ yanıyordu, beni kafamdan yakalamadan önce ayağa kalkmak için kolunu ittim.

Edin derin, gürleyen bir kahkaha atarak yanımda ayağa kalktı. "Tamam, duracağım." Bana kurt gibi, dişli bir sırıtış fırlattı. "Ve siz muhabbet kuşlarını yalnız bırakacağım. Wyn'e yarın döneceğimi söyle, tamam mı?"

Başımı salladım, yüzüm hâlâ kızarmıştı ama ağzım küçük, isteksiz bir gülümsemeye dönüşmüştü. Bunu asla itiraf etmezdim ama Edin'in benimle dalga geçecek kadar rahat hissetmesinden içten içe memnun olmuştum. Güzel bir histi. Garip, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ama güzeldi.

"Hoşça kal Edin," dedim ve el sallayarak uzaklaştıktan sonra motel binasının köşesini dönüp gözden kaybolmasını izledim.

Serinlemek için birkaç dakika durdum, çölden gelen esintinin ve yerde kayan kumun sesinin tadını çıkardım. Tekrar içeri girdiğimde Wyn ileri geri volta atıyordu, duruşu gergin ve huzursuzdu.

"Hey," dedim temkinli bir şekilde, botumun topuğuyla kapıyı arkamdan kapatarak. "Her şey yolunda. Edin gitti ama yarın döneceğini söyledi."

Wyn'in kukuletası bir kez başını salladı. Aniden durdu, bir karara varmış gibi görünüyordu. Topukları üzerinde dönerek odayı geçti ve bana doğru geldi.

Wyn önümde durduğunda bana "Ne dediğini duydum," dedi. Parmakları iki yanında kıpırdadı. "Edin'e. Dışarıya."

Yutkundum, kafamın içinde çılgınca konuşmamızı tekrar gözden geçirdim. "Ah, doğru ya. Ben-um... ne hakkında?"

"Benim hakkımda ne hissettiğin hakkında."

"Oh." Kalbim göğsümde küt küt atıyor, yüzüm yanıyor ve avuçlarım terliyordu. "Ben..."

Wyn uzandı ve başparmağıyla yanağımı okşadı, bu hareket acı verecek kadar yumuşaktı. Sanki konuşmaya hazırlanıyormuş gibi keskin bir nefes aldığımı duydum.

"Ben de öyle," diye ağzından kaçırdı aceleyle. Sesi sevimli ve alışılmadık bir şekilde gergindi.

Donup kaldım. "Ne?" diye sordum. Aptalca sordum.

"Ben de öyle hissediyorum," diye tekrarladı Wyn, kendinden emin bir sesle. "Böyle hissediyorum. Senin hakkında."

Onun gerginliği beni gevşetti ve dudaklarıma küçük bir gülümseme getirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Wyn sinirli bir ses çıkardı. Sanki odada kimsenin saklanıp beni dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakınıyormuş gibi kapüşonu bir o yana bir bu yana hareket etti. Yüzünü bana döndüğünde, serin başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken sert bir nefes verdi.

"Seni seviyorum." Sesi zerre kadar titremedi, kalbim göğsüme sığmayacak kadar şişti. "Bu evrendeki her şeyden daha çok. Ama kimseye söyleyemezsin."

Bir kahkaha patlattım, mutluluk her santimimi, her hücremi doldurdu, ta ki patlayacakmışım gibi hissedene kadar. Göğsünü ittim. "Ruh Yiyici Wyn'in bir kalbi olduğunu kimse bilemez diye mi?"

Eğildi ve yüzüme sokuldu, serin dudakları ağzımı okşadı. "Kesinlikle," diye mırıldandı beni öpmeden önce. Derin, ıslak bir öpücükle bedenimi daha da yakınlaştırdı.

Uzun dakikalar sonra çenesine ikinci bir öpücük kondurdum ve mutlulukla gözlerimi kapatarak çenesine doğru gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

"Lanet olsun, durma, dur-"

Wyn karanlıkta üzerime gelirken nefessiz kıkırdadı, kalçaları beni o kadar sert dövüyordu ki yatak başlığına dayanmak zorunda kaldım. "Yapmayacağım, tatlım."

"*Siktir*," diye sıkılmış dişlerimin arasından tekrar homurdandım, kıkımdan beyaz sıcak zevk akarken başım yastığa doğru döndü, taşaklarım sıkıştı ve sikim karın kaslarıma doğru sarsıldı. Wyn'in siki prostatıma sürtünüyor, tüm vücudumun titremesine ve gözlerimin kafamın içinde yuvarlanmasına neden oluyordu.

Wyn alçak sesle inledi ve ağırlığını omzumun yanındaki bir eline verebilmek için dizlerini daha yukarı çekti. Diğer eliyle çenemi kavradı, serin başparmağı ağzımın içinde geziniyordu, sikini hızlı ve sert hamlelerle bedenime sokmaya devam ederken bile nazikti. Başparmağını ağzımın içine kaydırды ve ben hararetle emdim, etrafında inledim, bu da Wyn'in tekrar inlemesine ve özellikle acımasız bir itme yapmasına neden oldu.

Homurdandım, sıktım ve Wyn'in başparmağını fazla nazik olmayan bir şekilde ısırdım. Ama bu sadece Wyn'in sikinin içimde zıplamasına neden oldu, Wyn durakladı ve karanlık, hararetli bir ses çıktı.

"Nazik olmamı ister misin, tatlım?" diye sordu, sesi alçak, nefessiz bir törpüden başka bir şey değildi.

Hemen başımı salladım, Wyn'in başparmağı ağzımdan kaydı. "Lanet olsun, hayır. Sakın durma."

Bir elimi yatak başlığından kaldırıp Wyn'in saçlarına uzandım. Başını aşağıya çektim ve onu sertçe öptüm. "Sakın buna cüret etme."

Wyn'in ağzıma karşı sırttığını hissettim. "Seni sertçe becermem hoşuna gidiyor mu?"

Sözleri üzerine sikim kalktı ve alt dudağını ısırdım. "Sen de öyle."

Wyn homurdandı, kalçaları tekrar hareket etmeye başladı. "Sana sahip olabileceğim her şekilde seni becermeyi seviyorum, tatlı insanım."

Diğer kolumu boynuna doladım ve kalçaları hızlanırken ona tutundum. Kısa süre sonra beni o kadar sert beceriyordu ki ikimiz de konuşamıyorduk. Zar zor nefes alabiliyordum ama Wyn'i öpmeyi bırakmayı reddettim, nefes nefese birbirimizin dudaklarına yapışırken bile dillerimiz birbirine dolanıyordu.

"Danny-" Wyn ağzıma karşı nefes nefese kaldı. Sesinde, yaklaştığında hissettiği o çaresizlik duygusu vardı. Bunu duymak bile taşaklarımın kalkıp aletimin dibine sarılmasına neden oldu.

Dudaklarına karşı sıırttım. "Boşalmak istiyorsun, ha?" Mırıldandım, nefes nefese ve aynı derecede gergin, sikim karıncalanıyor, Wyn'in acımasız itişlerinin her biriyle karın kaslarıma karşı kaya gibi sert zıplıyordu.

Alt dudağımı ısırıldı. "Senden önce değil."

Serin elinin göğsümde ve karnımda gezindiğini hissettim. Aletimi yumruklayıp okşadığında nefesim kesildi. "Bu koca yarak seni dölle kaplamadan olmaz." Dudakları kulağıma doğru ilerledi. Kulak mememi kısa süreliğine ağzına aldığında ürperdim. "Ve sonra işin bittiğinde, hepsini yalayacağım ve-"

Acı dolu bir çığlık atarken kalçalarım havaya kalktı, bacaklarım Wyn'in pompalayan kalçalarına daha sıkı sarılırken titriyordu. "Oh lanet olsun-"

Taşaklarım sıkıca toplanmıştı ve sikim acımasızca boşalmaya başladı, göğsümün ve karnımın her tarafına kurdele kurdele döl pompaladı. Prostatımdan gelen zevk, hala Wyn'in horozu tarafından acımasızca sabitleniyor, orgazmımı akıllara durgunluk veren uzunluklara uzatıyor ve tüm vücudumu titretiyor.

Wyn hırladı. "İşte bu, Danny." Eliyle zonklayan sikimi sıkarak bir kez daha boşalmaya zorladı. Kalçaları pürüzsüz, sabit ritmini kaybetmişti, sarsıntılı itişler Wyn'in ne kadar yakın olduğunu ele veriyordu.

Saniyeler sonra, gergin bir hırıltı çıkardı ve kalçalarını ileri iterek aletini içimde olabildiğince derine itti. Boşalırken sarsıldığını, vücudunun benimkine karşı titrediğini ve kulağımın yanındaki dudaklarından seksi, hırıltılı küçük homurtular çıktığını hissedebiliyordum.

Gerginlik nihayet vücudunu terk ettiğinde, uzun ve doygun bir iniltiyle bana doğru yığıldı. Beyninin tekrar devreye girmesi biraz zaman aldı, çünkü birkaç dakikalık memnun bir sessizlikten sonra uyandı ve terli omzumu öptü.

"Seni incitmediğime emin misin?" Doğaüstü sesi hafifçe kısıktı, bu da bende tüylerimi diken diken etme isteği uyandırdı.

"Eminim." Şakağını öptüm, boynuzu yanağımı okşadı. Tanrım, bunu özlemişim. Bacaklarım hâlâ Wyn'inkilerin arkasına gevşekçe sarılmıştı ve onu daha yakın tutmak için sıktım. "Tekrar gitmen ne kadar sürer?" Burnumu terden ıslanmış saçlarına sokarak mırıldandım.

Wyn gerçek bir kahkaha attı, sesi normalden daha bozuk ve biraz hırıltılıydı, sanki hiç kullanmadığı bir kasını esnetiyordu. "Ben hala

İçinizde."

Saçlarına karşı sııttım. "O zaman kımıldama ve bir dakika içinde tekrar sevişebiliriz."

Aletim hala aramızda yarı sertti, şimdiden tekrar istekliydi. Kuraklıktan sonra yağmur fırtınasına tepki veren bir orman gibiydim. Sikiinin etrafında esnedim ve Wyn küçük bir hırıltı çıkardı, kalçaları seğırdi.

Kıkırdadı, keskin dişleri boğazımın kenarına hafifçe sürtündü. "Açgözlü insan."

"Çok haklısın."

Wyn başını boynumdan kaldırdığında yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona baktım. "Sabaha kadar bu yataktan çıkmama izin vermeyeceğimin farkındasın, değil mi?"

Wyn üstümden gülümsedi. Keskin dişlerini gösteren gerçek bir gülümseme, onu karanlıkta üzerimde beliren eski, şeytani bir yırtıcı gibi gösteriyordu. "Bana uyar."

Başını eğip burnunu benimkine dayadı, dudaklarımız zar zor sürtünüyordu. "Beni çalıştıracak mısın Danny?"

Sikim seğırdi, tekrar doldu. "Oh evet." Alt dudağını ısırdım. "Bu şovu sen yönetiyorsun, Ruh Yiyen. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Ses tonum alaycıydı ama ciddiydim. Wyn'in bedeninin benimkini örtmesini, ellerinin beni tutmasını arzuluyordum. Beni anlamsızca öperken parmakları enseme sabit tutuyordu. Bu gece, benimle bu şekilde ilgilenmesine ihtiyacım vardı.

Wyn kıkırdadı. "Elimden geleni yapacağım," dedi, dudaklarını boynumda gezdirirken sesi kısık bir törpü gibiydi. Gözlerimi kapattım ve kendimi onun ellerinin ve ağzının vücudumdaki hissinin tadını çıkarmaya bıraktım.

Moteli geride bıraktığımızda sabah gökyüzü göz kamaştırıcı bir mavilikteydi.

"Yani." Kollarımı başımın üzerine doğru uzattım ve yüzümü güneşe doğru çevirdim. Hava zaten sıcaktı ama yüzümü serinleten ve botlarımızın etrafındaki kumları savuran hoş bir esinti vardı. "Yine yollardayız, ha?"

Willie Nelson'ın birkaç dizesini söyleyerek Wyn'in biraz eğlenerek oflamasını sağladım. "Ee, nereye gidiyoruz Ruh Yiyen?" Sırt çantamın kayışını yeniden ayarlayarak sordum.

"Kuzey. Idaho. Belki Oregon'un doğusu," dedi Wyn. "Sonra Montana."

Bana bakarken kapüşonu döndü. "Bence Montana'yı seveceksin."

Sırıttım. "Big Sky Country, ha? Kulağa hoş geliyor."

Ama sonra aklıma gelen bir düşünceyle kaşlarımı çattım. "Hey, ne zaman şehirlere gitmeye başlamamız gerekecek?" Sesimdeki endişeyi engelleyemeyerek sordum. Sıkışık, kirli kıyı şehirlerinden birine ayak basma düşüncesi içimi endişeyle doldurdu. Mantıksız bir yanımla, eğer birine girersem bir daha çıkamayacağımdan endişeleniyordum. Wyn olmadan orada sıkışıp kalacaktım.

Daha önce buna asla inanmazdım ama Çorak Topraklar'da olmak gerçekten *hoşuma* gidiyordu. Büyük, boş ve vahşiydi. Evet, riskliydi. İnsanların çoğu düşmancaydı ve bazı canavarlar tehlikeliydi ama bir anda dumana dönüşebilen kadim bir ölüm canavarıyla seyahat ederken bunlar o kadar da endişe verici değildi.

Wyn uzandı ve boynuzunu ovuşturdu. "Aslında... geceleri sen uyurken onlara gidiyordum," dedi, sesi nasıl tepki vereceğimden emin değilmiş gibi tereddütlüydü. "Onlara gitmek istemediğini biliyorum ve zaten senin için endişelenecektim, bu yüzden bu yolun daha iyi olduğunu düşündüm."

Ona baktım, kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyordum, nereye bastığıma bakmıyordum. "Duman şeyinle o kadar uzağa gidebiliyor musun?"

Wyn'in omuzları gevşedi ve eğlenerek ofladı. "Evet."

Kıkırdadım. "Vay be, bu çok etkileyici. Ve... biraz rahatladım," diye itiraf ettim. "Şehirlere gitmeyi dört gözle beklemiyordum. Berbatlar."

Wyn başını salladı. "Öyleler. Ve hepsinin askeri kontrol altında olduğunu düşünürsek, seni onlardan uzak tutmamızın en güvenli yol olacağını düşünüyorum. Her ihtimale karşı."

"Benim için sorun değil. Bir daha asla başka bir ordu mensubunu görmeyeceğim için de iyiyim." Bir an düşündüm. "Ve belki de birkaç çeşit canavar."

O dört ayaklı yaratığın gözlerinde parıldayan bakışı düşündükçe hâlâ ürperiyordum.

Bunun sadece birkaç gün önce olduğuna inanamıyordum. Aylar gibi gelmişti. Edin'le konuşmamdan sonra ertesi gün ikimizi de görmek için geri gelmişti. Onu ve Wyn'i bir süre dışarıda yalnız konuşmaları için bırakmıştım ama gitmeden önce bana kocaman sarılmış ve güvende olmamı, yakında tekrar gelip bizi göreceğini söylemişti.

Ondan sonra bir gece daha motelde kaldık, bir süre daha sadece ikimiz küçük bir balonun içinde saklanmaktan memnunduk.

Wyn boğazını temizledi. "Sopayı kullandığını gördüm," dedi temkinli bir şekilde, bizi en son bulduğumuz yerden çıkaran canavar saldırısına atıfta bulunarak. Onun kolu

Yürürken benimkini fırçaladı. "İyi nişan alıyorsun."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"Teşekkürler."

Bana bakarken kapüşonu döndü. "Onu bir daha kullanmamayı tercih ettiğini biliyorum ama yine de onunla sık sık pratik yapmalıyız." Uzandı ve bir elini başımın arkasından geçirerek enseme sıktı. "Sadece güvende olmak için."

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. "Evet, tamam." Ona sııttım. "O zaman bir spor malzemeleri mağazasına uğramamız gerekecek. Beyzbol topu stoklamaya başlayalım."

Wyn küçük bir kahkaha attı. "Peki."

Yürümeye devam ettik ve Wyn'e haftalardır aklımda olan bir şeyi sormak için cesaretimi topladığımda uzuvlarım gerginlikten karıncalandı. "Hey, Wyn?"

"Evet, tatlım." Wyn uzandı ve uzun, serin parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Kalbim tekledi.

"Ne... İşin bittiğinde ne olacak?" Elini sıkıca kavradım. "Sen... geri dönüp uyuduğunda."

Ses tonumdaki korkuyu engelleyemedim. Wyn'in gideceği düşüncesiyle. Ondan ayrı olmanın.

Wyn yürümeyi bıraktı, ben de eliyle beni durmaya zorladı. Yüzümü ona döndüğümde parmaklarımı sıktı ve diğer elini yanağımı okşamak için kaldırdı. "Sen buradayken neden geri dönüp uyuyayım ki?"

Göğsümde ihtiyatlı bir umut filizlendi. "Yani... *zorunda değilsin*, öyle mi?"

Wyn başını salladı. "Parazitleri öldürdükten sonra burada olmak için başka bir nedenim yoktu. Bu yüzden sadece uyur ve beklerdim." Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. "Artık geri dönmek için bir nedenim yok."

Sırıtmaktan yanaklarım acıdı. "Tamam." Parmaklarını daha sıkı kavradım. "Tamam, o zaman... devam edelim."

Wyn başını salladı ve eğilip beni öptü. "Devam ediyoruz."

Sert dudakları dudaklarımı yakaladığında, kapüşonunun karanlık derinliği sıcaktan serin ve hoş bir soluklanma oldu.

Uzun dakikalar sonra ayrıldık ve tekrar yürümeye başladık, eller hala birbirine kenetliydi. Hâlâ aptal gibi gülümsüyordum.

"Bu kadar uzun vadeli bir şeye bağlanmak istediğinden emin misin Ruh Yiyen?" Kollarımızı sallayarak ve omzumu onun omzuna çarpmak için içe doğru sallanarak alay ettim. "Bir yıl içinde benden bıkabilirsin. Ya da iki."

Wyn beni başka bir durağa çekti, elimi sertçe çekiştirdi, böylece ona d o ğ r u
tökezledim. Diğer kolu ortama dolandı ve beni sıkıca kendine çekti. "Seni en
başından beri istiyordum, benim tatlı insanım," diye homurdandı, çarpıtılmış sesi
o kadar insanlık dışı ve şimdi bana o kadar acı verici bir şekilde tanıdık geliyordu
ki. "Ve ben

sonuna kadar seni isteyecek."

Başımı öne eğdim, ta ki kapüşonunun karanlığı göz kapaklarıma bastırana
kadar. Serin dudaklar alnıma yaslandı. "Ben de," dedim.

Sonra yürümeye devam ettik.

WYN

Ölüm tarlasında göze çarpıyordu. Tıpkı diğerleri gibi, askeri kıyafetleri içinde birbirinin aynısıydı ama o farklıydı. Her nasılsa.

Bir şey beni ona doğru çekiyordu. Kanımda dolaşıyor, ona yaklaştığım her adımda daha da güçleniyordu.

Bu o, diye fısıldadı dağınık zihnimin arkasından. Uzun zamandır unuttuğum eski bir içgüdü.

Gör onu. Gör onu.

Ve sonunda bulduğumda, onu anında tanıdım.

Onu gördüğümde hemen tanıdım. Yüzü henüz bana tanıdık gelmese bile.

O benimdi.

O her şeydi.

Yazarın Notu

Ruh Yiyici'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu, planlanmış bir seri olan Canavarlık'ın ilk kitabı ve benim ilk romanım. Sonunda burada olduğuna inanamıyorum!

Soul Eater için başlangıç noktamın ne olduğunu hatırlamıyorum ama oturup ciddi bir şekilde yazmaya başladığımda Danny ve Wyn'e aşık oldum. Özellikle de Danny'ye... Ona karşı zaafım var. Oldukça zor bir hayatı olmasına rağmen iyimserliğini koruyan, henüz kendini bulamamış ve kendi güvensizlikleri olan genç, umutlu bir adam. Ama yine de cesur (düşündüklerine rağmen) ve istediği şeyin peşinden gitmekten korkmuyor.

Ve bir de Wyn var. Kadim bir ölüm canavarı, neredeyse ölümsüz, akıl almaz derecede güçlü, herkes tarafından korkulan... Ama onun da kendine has güvensizlikleri var. Bu ikisi birbirlerinin en iyi yönlerini ortaya çıkardılar ve çok tatlılardı. Onları yazmak bir zevkti ve kitabı bitirdiğim anda onları özledim.

Sırada ne var?

Umarım Soul Eater'ı beğenmişsinizdir. Sırada büyük, zorba mor adam Edin var. Şimdiden onun hikayesinin derinliklerindeyim - ve Danny ve Wyn kesinlikle ortaya çıkacaklar (dayanamıyorum).

Soul Eater'ı beğendiyseniz, lütfen güncellemeler, bonus içerik ve gelecekteki sürümlerle ilgili haberler almak için haber bültenime kaydolmayı düşünün. Ne düşündüğünüzü bilmeyi çok isterim. Lütfen Amazon ve/veya Goodreads'e yorum bırakın ve Facebook'taki yazar sayfam facebook.com/authorlilymayne adresinden bana katılın.

-

Gelecek çalışmalarımı lily-mayne.com adresinden de takip edebilirsiniz.

Yazar Hakkında

Lily Mayne okumayı sevdiği şeyleri yazıyor: acıtıcı derecede tatlı ama cesur Karanlık, fütüristik, distopik ve daha fazlası gibi alışılmadık arka planlara karşı romanlar.

Okumaktan ve yazmaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, korkunç korku filmleri izlemekten ve onu ideal bir Viktorya dönemi hizmetçisi yapabilecek diğer birçok hobiden hoşlanıyor. Sadece gerçekten tembel biri.

Şu anda kocası ve yazarken çok fazla gürültü çıkarmayı seven birkaç tüy yumağıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor.

Lily ile iletişime geçin authorlilymayne@gmail.com

Lily'nin çalışmalarından haberdar olmak için Facebook'taki yazar sayfasını takip edin: facebook.com/authorlilymayne

Tanıtımlardan, yeni çıkan kitaplardan ve diğer şeylerden ilk siz haberdar olmak için haber bültenine kaydolun! lily-mayne.com

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü Bölüm	
Onbeşinci Bölüm	
Onaltı Bölüm	
Onyedinci Bölüm	
Onsekizinci Bölüm	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi	
Bölüm Yirmi Bir Bölüm	
Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç	
Bölüm Yirmi Dört Bölüm	
Yirmi Beş Bölüm Yirmi	
Altı Bölüm Yirmi Yedi	
Bölüm Yirmi Sekiz Bölüm	
Yirmi Dokuz Wyn	
Yazar NotuHakkında	
Yazarın	

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

